Ἀρχιμ. Καλλινίκου Νικολάου
Ἱεροκήρυκος Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΑΜΒΩΝΑ ΤΗΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

ΤΟΜΟΣ Α΄

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2022

Ἀρχιμ. **Καλλινίκου Νικολάου**
Ἱεροκήρυκος Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΑΜΒΩΝΑ ΤΗΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

ΤΟΜΟΣ Α΄

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2022

Ἀπό τόν Ἱερό Ἄμβωνα
τῆς Καισαριανῆς

Κείμενα:
Ἀρχιμανδρίτης Καλλίνικος Νικολάου
Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς,
Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ

Copyright:
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Ἔκδοσις: Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Φορμίωνος 83, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-618-5390-32-7

Ἐκδοτική Παραγωγή ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ • Κήρυγμα Ἀναστάσεως 13
Ο ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ • Κήρυγμα Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης 15
Ο ΖΗΛΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 17
Η ΕΙΡΗΝΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 20
ΛΑΤΡΕΙΑ - ΚΗΡΥΓΜΑ - ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 22
ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΕΡΓΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 25
ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 28
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 30
ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΛΑΛΩΝ ΣΟΙ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 33
ΟΙ ΜΑΝΤΕΙΣ (ΤΑ ΜΕΝΤΙΟΥΜ) • Κήρυγμα Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 35
Η ΦΑΝΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 38
Ο ΑΡΧΙΠΟΙΜΗΝ, ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῶν Ἁγίων (318) Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 40
Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῶν Ἁγίων (318) Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 43
Η ΕΠΙΦΟΙΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 45
ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 48

ΑΠΟΔΟΧΗ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Α΄ Ματθαίου (Ἁγίων Πάντων) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 50
ΤΑ ΚΡΥΠΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ • Κήρυγμα Κυριακῆς Β΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 52
ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς Β΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 55
ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Γ΄ Ματθαίου (Γενέθλιον Τιμίου Προδρόμου) • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 57
ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΙΖΟΝΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Γ΄ Ματθαίου (Γενέθλιον Τιμίου Προδρόμου) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 60
Η ΑΓΑΠΗ: ΟΔΟΣ ΘΕΩΣΕΩΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Δ΄ Ματθαίου (Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων) • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 62
Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς Δ΄ Ματθαίου (Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 65
ΚΑΤΑΦΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς Ε΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 67
ΑΠΑΡΑΣΑΛΕΥΤΗ ΔΙΔΑΧΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 70
Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Ζ΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 72
ΠΡΟΘΥΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Η΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 75
ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ • Κήρυγμα Κυριακῆς Θ΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 77
ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΛΟΓΙΚΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΟΝΤΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς Ι΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 80
Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΑ΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 83
ΤΟ ΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΑ΄ Ματθαίου • Διά τήν ἑορτήν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου 85
Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΒ΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 87

Η ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΒ΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 90
ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ - ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ - ΑΝΔΡΕΙΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΓ΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 92
Ο ΑΚΡΟΓΩΝΙΑΙΟΣ ΛΙΘΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΓ΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 94
ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΔ΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 97
Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΕ΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 100
ΤΑΛΑΝΤΑ, ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΣΤ΄ Ματθαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 103
Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΑΡΕΤΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΖ΄ Ματθαίου (Τῆς Χαναναίας) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 106
Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΛΟΓΙΚΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς πρό τῆς Ὑψώσεως 108
ΣΩΤΗΡΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΘΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς πρό τῆς Ὑψώσεως • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 111
Η ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς μετά τήν Ὕψωσιν • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 114
ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ ΑΥΤΗΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς μετά τήν Ὕψωσιν • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 116
Ο ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Η ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς Α΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 119
Ο ΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Α΄ Λουκᾶ (Σύλληψη Ἰωάννου Προδρόμου) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 121
Η ΚΑΘΑΡΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΘΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς Β΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 124
Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς Β΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 126
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Γ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 129

ΠΟΙΟΣ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ; • Κήρυγμα Κυριακῆς Γ΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 131
ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΑ ΕΡΓΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς Δ΄ Λουκᾶ (Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου) • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 133
Η ΔΙ' ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς Δ΄ Λουκᾶ (Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 135
Η ΑΝΑΝΕΩΣΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς Ε΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 138
Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Ε΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 140
ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΣΤ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 143
ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΟΦΟΡΗΤΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΣΤ΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 145
Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΟΤΥΠΟ ΖΩΗΣ • Κήρυγμα τῆς ἑορτῆς Ἁγίου Δημητρίου Μεγαλομάρτυρος τοῦ Μυροβλύτου 148
ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΣΚΕΠΗΝ • Κήρυγμα τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου 150
Η ΖΩΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ • Κήρυγμα Κυριακῆς Ζ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 153
Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ • Κήρυγμα Κυριακῆς Η΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 156
ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ ΖΩΗΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Η΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 158
Ο ΚΑΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Θ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 161
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΗΔΟΝΩΝ • Κήρυγμα Κυριακῆς Θ΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 163
Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς Ι΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 166
ΠΕΡΙ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Ι΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 169
ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΑ΄ Λουκᾶ (Τῶν ἁγίων Προπατόρων) • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 172

ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ Ἤ ΤΗΣ ΑΠΟΛΑΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ ΑΓΑΘΩΝ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΑ΄ Λουκᾶ (Τῶν ἁγίων Προπατόρων) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 174

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΩΡΕΕΣ ΤΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΒ΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 177

ΥΙΟΙ ΘΕΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΓ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 179

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΓ΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 182

ΤΕΚΝΑ ΦΩΤΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΔ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 185

ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΔ΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 188

ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΗ ΑΜΑΡΤΩΛΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΣΩΤΗΡΙΑΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς ΙΕ΄ Λουκᾶ • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 191

Η ΕΚ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 194

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΜΑΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς Χριστουγέννων • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 197

ΘΕΟΣ - ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΧΡΟΝΟΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα 199

Η ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 201

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς μετά τά Φῶτα • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 204

Η ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς Τελώνου καί Φαρισαίου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 206

ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 208

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 211

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 213

Η ΜΗΤΕΡΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς Α΄ Νηστειῶν (Ὀρθοδοξίας) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 215
Ο ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ • Κήρυγμα Κυριακῆς Β΄ Νηστειῶν (Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 217
Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ • Κήρυγμα τῆς ἑορτῆς Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 219
ΣΤΑΥΡΟΣ: ΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ • Κήρυγμα Κυριακῆς Γ΄ Νηστειῶν (Σταυροπροσκυνήσεως) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 221
Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ • Κήρυγμα Κυριακῆς Δ΄ Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 224
Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ • Κήρυγμα Κυριακῆς Ε΄ Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας) • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 226
Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ • Κήρυγμα Κυριακῆς τῶν Βαΐων • Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα 228

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«*Λέγει γὰρ ἡ γραφή· πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται. οὐ γάρ ἐστιν διαστολὴ Ἰουδαίου τε καὶ Ἕλληνος, ὁ γὰρ αὐτὸς Κύριος πάντων, πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν· πᾶς γὰρ ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται. Πῶς οὖν ἐπικαλέσωνται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πῶς δὲ πιστεύσωσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσωσι χωρὶς κηρύσσοντος; πῶς δὲ κηρύξωσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσιν;*» (Πρός Ρωμαίους, ι΄, 11-15).

Στούς στίχους αὐτούς προβάλλεται ἡ διακονία τῶν κηρύκων τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ πού ἀποσκοπεῖ στό νά πιστεύσουν οἱ ἄνθρωποι στόν ἀληθινό Θεό καί νά σωθοῦν.

Ὁ Ἱεροκήρυκας σύμφωνα μ᾽ αὐτούς τούς λόγους ὑπηρετεῖ τήν σωτηρία τῶν ψυχῶν διδάσκοντας τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, δείχνοντας στούς ἀνθρώπους τόν δρόμο πού ὁδηγεῖ στόν Θεό καί στήν Βασιλεία Του.

Συνεπῶς κάθε κόπος εἶναι εὐλογημένος ἀπό τόν Θεό καί ἐπαινετός ἀπό τούς πιστούς. Γι᾽ αὐτό ὅσοι ἐργάζονται σ᾽ αὐτήν τήν διακονία τῆς σωτηρίας πρέπει νά τιμῶνται καί νά γίνονται σεβαστοί.

Ὁ σεβαστός Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας πατέρας Καλλίνικος Νικολάου ἐργάσθηκε μέ ζῆλο καί προθυμία, μέ ἔμπνευση καί ἐπίγνωση, μέ τόλμη καί παρρησία κηρύσσοντας τό Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στόν Τόμο αὐτό δημοσιεύονται κείμενα τοῦ Ἱεροκήρυκος, πατρός Καλλινίκου Νικολάου πού ἀφοροῦν σέ εὐαγγελικές περικοπές, ἀποστολικά ἀναγνώσματα καί ἑορτές τῆς Ἐκκλησίας μας πού γράφτηκαν γιά νά συντελέσουν στήν πνευματική κατάρτιση καί οἰκοδομή, ὅσων θέλουν νά προκόψουν στήν πίστη καί στήν ἀρετή.

Εὔχομαι πατρικῶς τά κείμενα αὐτά τῶν δημοσιευμένων ὁμιλιῶν του στόν ἐκκλησιαστικό Τύπο καί στό Διαδίκτυο νά ὁδηγήσουν στήν αὐτογνωσία καί στήν θεογνωσία κατά τόν ἀποστολικό λόγο «*μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ*» (Πρός Ἐφεσίους, δ΄, 13).

Τῇ 29.7.2022

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
ΔΑΝΙΗΛ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ*

Μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγκαινιάσθηκε ἡ καινή κτίσις. Κατά τόν λόγο τῆς Γραφῆς ὅποιος ἀνήκει στόν Χριστό εἶναι μία καινούρια δημιουργία (Πρός Κορινθίους Β΄, ε΄, 17). Ξαναπλαστήκαμε ἀπό τόν Δημιουργό μας, Κύριο καί Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό, γιά νά καθαριστοῦμε ἀπό τήν ἁμαρτία καί τίς ὀλέθριες συνέπειές της, ὅπως εἶναι ἡ φθαρτότητα καί ὁ θάνατος.

Τήν ἀλλοίωση καί τροπή, πού ἐπέφερε ἡ παρακοή τοῦ Ἀδάμ στήν φύση μας καί στήν ζωή μας, ἀνέτρεψε καί ἐθεράπευσε ὁ Κύριός μας μέ τόν θάνατο καί τήν Ἀνάστασή Του. Μαζί μέ τόν Χριστό κατά μυστικό τρόπο καί μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, ὁ παλαιός μας ἄνθρωπος, ἡ διεφθαρμένη δηλαδή ἀπό τήν ἁμαρτία φύσις μας συνεσταυρώθη, ἀπέθανε μαζί μέ τόν Χριστό γιά νά γίνει ἀδρανές καί νεκρό τό ὑποδουλομένο στήν ἁμαρτία σῶμα μας ὥστε νά μή γίνεται ὄργανο τῆς ἁμαρτίας καί νά μήν εἴμαστε πλέον δοῦλοι καί ὑπήκοοι σ' αὐτή (Πρός Ρωμαίους, στ΄, 6).

Γι' αὐτό ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προτρέπει νά ἀφαιρέσουμε τό παλαιό προζύμι τῆς διαφθορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή τήν ἁμαρτία ἀπό τήν ψυχή μας, γιά νά εἴμαστε νέα ζύμη, καθαροί ἀπό τήν ἁμαρτία, καθώς μέ τήν πίστη καί τό βάπτισμα ἔχουμε ἀπαλλαγεῖ ἀπό τό παλαιό προζύμι τῆς κακίας (Πρός Κορινθίους Α΄, ε΄, 7).

Ἡ ἀναδημιουργία αὐτή πραγματοποιεῖται, ἐνεργεῖται, ἀπό τόν Θεό μέ τό Μυστήριο τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καί τήν παρεχόμενη συνεχῶς ἀπό Αὐτόν θεία Χάρι σέ ὅσους εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν βαπτιζόμαστε συμμετέχουμε στόν σταυρικό θάνατο καί τήν ταφή καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας. Στό Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος πεθαίνουμε καί ἐνταφιαζόμαστε καί ζωοποιούμαστε μαζί μέ τόν Χριστό. Μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἐγκαινιάσθηκε ὁ νέος τρόπος ζωῆς καί συμπεριφορᾶς, ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, ἡ ὁποία περιγράφεται ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο.

Ὅπως ὁ Χριστός ζεῖ γιά τόν Θεό, ἔτσι καί σεῖς νά θεωρεῖτε τούς ἑαυτούς σας πεθαμένους μέν καί νεκρούς ὡς πρός τήν ἁμαρτία, ζωντανούς δέ γιά τόν Θεό, ἑνωμένους μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Κύριός μας.

---

* Κήρυγμα τῆς 15.4.2012 • ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ.

Ἂς μή βασιλεύει, κυριαρχεῖ καί ἐξουσιάζει ἡ ἁμαρτία στό θνητό σῶμα σας, ὥστε νά ὑπακούετε σ' αὐτή παρασυρόμενοι ἀπό τίς ἐπιθυμίες τοῦ σώματος. Οὔτε νά παρέχετε τά μέλη τοῦ σώματός σας γιά νά γίνονται ὄργανα τῆς ἀδικίας, ὥστε νά σᾶς πολεμεῖ, νά σᾶς κατακτᾶ καί νά σᾶς κατανικᾶ μέ αὐτά ἡ ἁμαρτία. Ἀλλά νά προσφέρετε ἐξ ὁλοκλήρου, ὡς θυσία καί ὡς ἀφιέρωμα τούς ἑαυτούς σας στόν Θεό, σάν ἄνθρωποι πού πράγματι ἀναστηθήκατε καί καθένα ἀπό τά μέλη σας προσφέρετέ τα στόν Θεό, ὡς ὄργανα κάθε ἀρετῆς, δυνατά νά κατανικοῦν κάθε ἁμαρτία (Πρός Ρωμαίους, στ΄, 11-13).

Ζῶντες ἐν Χριστῷ, ἀναγεννημένοι ἀπό τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, μετατρέπεται ἡ κοινωνία μας σέ κοινωνία ἀδελφῶν, τῆς ὁποίας τά χαρακτηριστικά εἶναι, ὅτι εἶναι κοινωνία πίστεως, ἀγάπης, διακονίας, ἀλληλοπεριχωρήσεως καί προσφορᾶς χωρίς διακρίσεις, στήν ὁποία τά μέλη της τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἀσκοῦνται στίς ἀρετές. Αὐτόν τόν φωτεινό-νέο κόσμο περιέγραψε ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στά κεφάλαια τῆς Ἀποκαλύψεως κατά τήν ἐσχατολογική προοπτική τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Ἀδελφοί μου,

Γιορτᾶστε καί χαρεῖτε γιά ὅλα αὐτά. Ἀγωνισθεῖτε γιά νά εἶσθε μέτοχοι τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ καί νά ἀνήκετε μέ τήν πίστη καί τήν ἀρετή σας στόν ἀναγεννημένο, ἀνανεωμένο καί φωτεινό κόσμο τοῦ Θεοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ - ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ο ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ*

Ἡ πίστις εἰς τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνεπάγεται καί βεβαιώνει τήν πίστιν μας εἰς τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τῶν ἀνθρώπων.

Σύμφωνα μέ τήν βιβλική ἀντίληψη καί διδασκαλία ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος καί κάθε ἀνθρώπινο πρόσωπο ἦταν καταδικασμένο ἔνεκα τῆς πτώσεως καί τῶν ἁμαρτιῶν του νά ὑποκύψει εἰς τήν ἐξουσίαν τοῦ θανάτου. Θάνατος πάλι κατά τήν βιβλική ἀντίληψη καί διδασκαλία σημαίνει δύο τινά, ἀφενός μέν ἡ ψυχή νά μείνει αἰχμάλωτη εἰς τόν Ἅδη, ἀφετέρου δέ τό σῶμα νά σαπίσει στόν τάφο. Ἕνας μόνο δέν ὑπέστη αὐτές τίς τραγικές καί ὀδυνηρές συνέπειες, ἄν καί ὑπέκυψε στήν ἐξουσία τοῦ θανάτου. Αὐτός εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἀπέθανε ἀλλά ἡ ψυχή του δέν ἔμεινε στόν Ἅδη καί τό σῶμα του δέν διεφθάρει στόν τάφο. Ἔτσι ἐπληρώθει ἡ προφητεία τοῦ Δαυΐδ λέγουσα: *«οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς Ἅδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν»* (Ψαλμός ιε΄, 10).

Αὐτά, ὁ σοφός κατά τά θεῖα Μᾶρκος, ἐπίσκοπος Ὑδροῦντος, ὁ ποιητής τῶν τροπαρίων ἀπό πρώτης ᾠδῆς ἕως πέμπτης τοῦ κανόνος τοῦ Ὄρθρου τοῦ Μ. Σαββάτου, γνωρίζων καί καταπλαγείς ἔτσι ἐξυμνεῖ τό συνόν τῷ Θεῷ Λόγῳ ἀπόρρητον μυστήριον: *«Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις, ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα. Ἡ γὰρ σάρξ σου οὐκ εἶδε, Δέσποτα, διαφθοράν, οὐδὲ ἡ ψυχή σου εἰς Ἅδου ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται»* (β΄ τροπάριο, ε΄ ᾠδῆς).

Ὅτι ἡ ἀνωτέρω Δαυϊδική προφητεία ἀναφέρεται εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καί ἐπληρώθει διά τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεώς Του μᾶς διδάσκει ὁ κορυφαῖος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρος κηρύξας κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ταῦτα:

«(Ὁ Δαυΐδ) *προφήτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς ὅτι ὅρκῳ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστὸν καθίσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ, προϊδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ᾅδου οὐδὲ ἡ σὰρξ*

* Κήρυγμα τῆς 15.4.2012 κατά τόν Ἑσπερινόν τῆς Ἀγάπης.

αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν. τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεός, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες» (Πράξεων β΄, 30-32).

Καί ὁ Κύριος ὑπέκυψεν εἰς τήν ἐξουσίαν τοῦ θανάτου καί κατῆλθεν εἰς Ἅδου ταμεῖα ὄχι ὅμως καθ' ὅν τρόπον οἱ ἀσθενεῖς καί ἁμαρτωλοί ἄνθρωποι. Ἦταν ἐλεύθερος ἀπό τίς συνέπειες τοῦ θανάτου. Ἐπειδή ἦταν ἀναμάρτητος. Ἦταν κατά τήν γραφικήν διδασκαλία καί ἔκφραση *«ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος»* (Ψαλμός πζ΄, 5). Ὡστόσο ὅμως ὁ Κύριος οἰκονομικῶς ἐκουσίως ὑπήχθη εἰς τήν ἐξουσίαν τοῦ θανάτου ἐξ ἄκρας ἀγαθότητος καί φιλανθρωπίας, ἵνα διά τοῦ ἰδικοῦ του θανάτου ἐλευθερώσει τούς δεσμίους καί αἰχμαλώτους τοῦ Ἅδου καί τοῦ θανάτου, ἵνα διαβιβάσει τό ἀνθρώπινο γένος ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς τήν ἀφθαρσίαν, ἐκ χώρας καί σκιᾶς θανάτου ἐν χώρᾳ ζώντων ἵνα μεταδώσῃ εἰς ἅπαντες ἀφθαρσίαν καί ζωήν.

Πιστεύουμε, ὅτι τόν Ἀναστάντα Κύριο θά ἀκολουθήσουν στήν ἀνάσταση ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Αὐτή ἡ πίστη στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν εἶναι τό κέντρο τῆς πίστεως μας καί τῆς ἐλπίδας μας. Εἶναι τόσο βασική ὥστε ἡ Ἐκκλησία τήν ἐνέταξε στό σύμβολο τῆς πίστεως μας ὅπου ὁμολογοῦμεν: *«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».*

Ἔτσι νοεῖται καί κατανοεῖται ὁ λόγος τοῦ τρισκαιδεκάτου τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τοῦ Παύλου λέγοντος, ὅτι ὁ Χριστός ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγένετο *«ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων»* (Πρός Κορινθίους Α΄, ιε΄, 21), *«πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν»* (Πρός Κολοσσαεῖς, α΄, 18).

Αὐτή ἡ καταπληκτική πίστη ὁδήγησε τόν θεῖο Παῦλο νά συλλογισθεῖ καί νά γράψει ὅτι: *«εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν»* (Πρός Κορινθίους Α΄, ιε΄, 14). Ἀλλά καί νά διακηρύξει βεβαιώνοντάς μας διά τήν ἀνάσταση ὅτι: *«Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν. ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται»* (Πρός Κορινθίους Α΄, ιε΄, 20-23).

Ἕνεκεν τούτων καί πανηγυρίζει ἐνθέως ὁ θεῖος μελῳδός Κοσμᾶς Μαϊουμᾶ, ὁ ποιητής τῶν εἱρμῶν καί τροπαρίων ἀπό τῆς ἕκτης ᾠδῆς ἕως τῆς ἑνάτης τοῦ κανόνος τοῦ Ὄρθρου τοῦ Μ. Σαββάτου μέλπων ὅτι: *«Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφυ τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ·».* Καί στόν ἕτερον *«Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, Ἅδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ, Κραταιὲ ζωαρχικῇ παλάμῃ, τὰ τοῦ θανάτου, κλεῖθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῆ, Σῶτερ, γεγονὼς νεκρῶν πρωτότοκος»* (β΄ καί γ΄ τροπάρια, τῆς στ΄ ᾠδῆς).

Ο ΖΗΛΟΣ*

***«Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, …ἐπλήσθησαν ζήλου καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους…»* (Πράξεων ε΄, 17-18)**

Μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἄρχισαν τό ἔργο πού τούς ἀνέθεσε καί ἐμπιστεύθηκε ὁ Ἀναστάς Κύριος. Συνέβαιναν μάλιστα καί πολλά θαύματα, «σημεῖα καί τέρατα» μεταξύ τοῦ λαοῦ, ὅπως μᾶς περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ὁ συγγραφέας τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνονται τήν περίοδο αὐτή ἕως τῆς Πεντηκοστῆς τά ἀποστολικά ἀναγνώσματα.

Ἀλλά τό κήρυγμα καί τά θαύματα τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ προσέλευση χιλιάδων ψυχῶν στήν νέα πίστη δέν συγκίνησαν τόν Ἀρχιερέα καί τούς Σαδδουκαίους γιά νά ἀναγνωρίσουν τό ἔγκλημά τους καί νά πιστεύσουν καί αὐτοί. Ἀντιθέτως τούς ἐρέθισαν καί τούς ἐξόργισαν· *«ἐπλήσθησαν ζήλου»*. Γέμισαν ἀπό ζῆλο. Ἀλλά τί ζῆλο; Ὁ ζῆλος ἀπό τό ρῆμα «ζέω» δηλαδή βράζω, εἶναι βρασμός ψυχῆς. Ὑπάρχει βρασμός ψυχῆς ἀπό τόν Θεό, θεῖος ζῆλος καί βρασμός ψυχῆς ἀπό τόν Σατανᾶ, σατανικός ζῆλος. Ὁ Ἀρχιερεύς καί οἱ Σαδδουκαῖοι γέμισαν ἀπό σατανικό ζῆλο, ἀπό ζήλεια γιά τήν πρόοδο τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ, ἀπό μῖσος καί μανία καί λύσσα ἀπό φανατισμό πού σκοτώνει καί τυφλώνει τήν ψυχή. Ὁ σατανικός ζῆλος τούς ἐξώθησε σέ νέο διωγμό κατά τῶν Ἀποστόλων. Φυλάκισαν τούς Ἀποστόλους καί ἐσκέπτοντο νά τούς ἐκτελέσουν ἀλλά τούς συγκράτησε ὁ Γαμαλιήλ καί ἀρκέσθηκαν στόν ξυλοδαρμό.

Ὁ θεῖος ζῆλος ἀντιθέτως ἔκανε τούς Ἀποστόλους νά ὁμιλοῦν μέ εὐγένεια καί νά προσπαθοῦν νά σώσουν τούς ἐχθρούς τους, ὅπως μᾶς περιγράφει αὐτό τό περιστατικό λίγο πιό κάτω ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς. Ἔτσι συμβαίνει σέ κάθε ἐποχή, οἱ χριστιανοί ἀπό θεῖο ζῆλο προσεύχονται καί ἀγωνίζονται γιά τήν σωτηρία τῶν ἐχθρῶν τους, ἀπό σατανικό ζῆλο οἱ ἐχθροί, ἀπό τυφλό πάθος μίσους καί φανατισμοῦ, καταδιώκουν παντοιο-

* Κήρυγμα τῆς 22.4.2012 • Κυριακή τοῦ Θωμᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πράξεων ε΄, 12-20.

τρόπως τούς χριστιανούς. Ὁ Θεός ἄς μή ὑπολογίσει τήν ἁμαρτία τους. Γι' αὐτό σήμερα θά ἀναφερθοῦμε στόν ζῆλο καί στόν σατανικό καί στόν θεϊκό.

Ὁ σατανικός ζῆλος

Μπορεῖ νά προέρχεται ἀπό διάφορα συναισθήματα πού κυριεύουν τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου καί τόν ὁδηγοῦν στήν ἀλλοίωση τοῦ προσώπου του, στήν ὀργή, ἀκόμα καί στήν ἀδελφοκτονία. Ὅλοι ἔχετε δεῖ τήν ὀργισμένη ὄψη, τό κατακόκκινο πρόσωπο ἑνός παθιασμένου ἀνθρώπου. Τά μάτια του θολά καί σκοτεινά δέν τοῦ ἀφήνουν νά δεῖ τίποτα. Τά λόγια του πικρά καί γεμᾶτα φαρμάκι, δηλητηριάζουν τήν ψυχή τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς ὑψηλός καί ἡ ἐκφορά τοῦ λόγου ἄναρχη καί συγκεχυμένη. Τό σῶμα δονεῖται ἀπό ἕνα πάθος τυραννικόν. Ὁ φθόνος εἶναι ἡ *«σής τῶν ὀστέων»* πού κατατρώγει τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὀρθώνεται ἀνάμεσα σέ ἀδέλφια, ἀνάμεσα σέ γυναῖκες, ἀνάμεσα σέ συζύγους, ἀνάμεσα σέ λαούς καί ἀκόμα ἀνάμεσα στόν δίκαιο καί στόν ἀσεβῆ, ὅπως σήμερα ἀνάμεσα στούς Ἀποστόλους καί στούς ἐχθρούς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ σατανικός ζῆλος φθείρει τήν ἑνότητα τῆς χριστιανικῆς κοινότητας μέ τίς ἔριδες, τίς διχοστασίες, μέ τήν πικρία καί τήν φιλονικία.

Ἀπό τήν ἐμπειρία τῶν Ἁγίων πατέρων μας διδασκόμεθα, ὅτι κάθε πάθος καί ἁμαρτία προέρχεται ἀπό τήν ζηλοφθονία. Αὐτή μπορεῖ νά ὁδηγήσει τόν ἄνθρωπο παντοῦ ἀκόμα καί στόν φθόνο.

Οἱ χριστιανοί ὀφείλουμε νά μήν κινούμεθα ποτέ ἀπό σατανικό ζῆλο. Δέν πρέπει νά ἐπιτρέπουμε στόν ἑαυτό μας νά γίνεται παίγνιο στά χέρια τῶν δαιμόνων. Ὁ σατανικός ζῆλος εἶναι κατάσταση πού μᾶς χωρίζει ἀπό τόν Θεό καί πρέπει νά τήν ἐκριζώσουμε ἀπό τήν καρδιά μας μέ τήν ταπείνωση, τήν ἀγάπη, τήν ἀνεξικακία, τήν συγγνώμη.

Ὁ θεῖος ζῆλος

Ἐντελῶς ἀντίθετος εἶναι ὁ θεῖος ζῆλος. Ἡ ζέση τῆς καρδιᾶς ὅταν σκέφτεται τόν Θεό. Ὁ πιστός συχνά καί ὄχι συχνά ἀλλά πάντοτε θυμᾶται ὅλα ὅσα ἔκανε ὁ Ἰησοῦς Χριστός γιά μᾶς. Αὐτή ἡ θεωρία ἀνάβει πόθο στήν ψυχή τοῦ πιστοῦ. Αὐξάνει καί τήν πίστη του. Θέλει νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό, ὅπου πηγαίνει. Θυσιάζει τά πάντα, ἀκόμα καί τήν ζωή του γιά τόν Χριστό. Ὁ θεῖος ζῆλος δίνει δύναμη σέ κάθε πιστό χριστιανό νά ὑπομένει διωγμούς καί πολέμους ἐναντίον του καί νά αἰσθάνεται εὐτυχισμένος. Ὁ θεῖος ζῆλος παρακινεῖ τόν πιστό γιά νά ἐκδηλώσει μέ ποικίλους τρόπους τήν ἀγάπη του στόν Θεό καί στούς ἀδελφούς του. Ὁ θεῖος ζῆλος τόν ὁδηγεῖ σέ «παροξυσμό ἀγάπης». Ἀναλαμβάνει πρόθυμα ὁποιαδήποτε ὑπηρε-

σία χάρη τοῦ Χριστοῦ. Ὑπό θείου ζήλου κινούμενος ὁ Χριστιανός ἀναζητεῖ τά *«κρείττονα χαρίσματα»*.

Ὅσο μεγαλύτερος εἶναι ὁ θεῖος ζῆλος τόσο ὑψηλότερα ἔργα ἀρετῆς κατορθώνει ὁ Χριστιανός. Ἀντίθετα, ὅταν δέν ὑπάρχει ζῆλος Θεοῦ, φλόγα καί πόθος ἱερός, τότε δέν ἔχουμε καμμία ἐκδήλωση ἀπό αὐτές πού περιγράφησαν προηγουμένως.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ σατανικός ζῆλος εἶναι τυφλός καί μᾶς καταστρέφει. Δέν μᾶς ἀφήνει νά δοῦμε τήν πραγματικότητα καθαρά. Ὅ,τι πράξουμε κινούμενοι ὑπ' αὐτόν δέν θά εἶναι εὐάρεστο στόν Θεό γιατί θά εἶναι ἀντίθετο τοῦ ἁγίου θελήματος.

Ὁ Χριστός γιά τοῦτο ἦλθε καί σταυρώθηκε καί ἀναστήθηκε, γιά νά δημιουργήσει ἕναν *«λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων»* (Πρός Τίτον, β΄, 15). Ἀνάμεσα σ' αὐτόν τόν λαό ἄς φροντίσουμε νά ἐνταχθοῦμε κι ἐμεῖς.

Η ΕΙΡΗΝΗ*

«Εἰρήνη ὑμῖν»
(Ἰωάννου, κ΄, 19)

Ἡ εἰρήνη εἶναι ἕνα ἀπό ἐκεῖνα τά ἀγαθά, τά δῶρα, πού προσέφερε ὁ Ἀναστάς Κύριός μας, πρῶτα στούς μαθητές Του καί Ἀποστόλους Του καί δι' αὐτῶν πρός ὅλον τόν κόσμο. Ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ τήν εἰρήνη ἀπό τά βάθη τῆς καρδιᾶς του, ἀλλά συχνά ἀγνοεῖ τήν φύση τοῦ ἀγαθοῦ τό ὁποῖο ἐπικαλεῖται μέ ὅλες τίς εὐχές του, καί οἱ δρόμοι πού ἀκολουθεῖ γιά νά τό πετύχει δέν εἶναι πάντοτε οἱ δρόμοι τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό πρέπει νά μάθει ἀπό τήν Ἱερά Ἱστορία σέ τί συνίσταται ἡ ἀναζήτηση τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης καί νά ἀκούσει τήν διακήρυξη τοῦ δώρου αὐτῆς τῆς εἰρήνης ἀπό τόν Θεό διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐλπίδα τῆς εἰρήνης γίνεται μία πραγματικότητα πού προσφέρεται *«ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»* γιατί ἡ ἁμαρτία νικήθηκε *«ἐν αὐτῷ καί δι' αὐτοῦ»*. Ἀλλά ὅσο ἡ ἁμαρτία δέν νεκρώθηκε ἀκόμα σέ κάθε ἄνθρωπο, ὅσο ὁ Κύριος δέν ἦλθε στήν ἔσχατη ἡμέρα, ἡ εἰρήνη παραμένει ἕνα μελλοντικό ἀγαθό.

Μέ τήν σταθερή ἐλπίδα πού τόν κάνει νά ὁραματίζεται τήν οὐράνια Ἱερουσαλήμ ὁ Χριστιανός φιλοδοξεῖ νά πραγματοποιήσει τόν μακαρισμό *«μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί»* (Ματθαίου, ε΄, 9) γιατί αὐτό συμβαίνει, ὅτι ζεῖ ὅπως ὁ Θεός, ὅτι εἶναι υἱός τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ, πού εἶναι ὁ μοναδικός Υἱός. Προσπαθεῖ λοιπόν μέ ὅλες τίς δυνάμεις του νά πραγματοποιήσει ἐδῶ στήν γῆ τήν ὁμόνοια καί τήν γαλήνη. Ἡ χριστιανική αὐτή πολιτική τῆς ἐπιγείας εἰρήνης ἀποδεικνύεται τόσο πιό ἀποτελεσματική, ὅσο εἶναι χωρίς αὐταπάτες.

Τρεῖς ἀρχές προσδιορίζουν τήν ἀκατάπαυστη ἐπιδίωξή της:

α) Μόνο ἡ παγκόσμια ἀναγνώριση τῆς κυριότητας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό ὁλόκληρο τό σύμπαν στήν ἔσχατη ἔλευση θά ἀποκαταστήσει τήν ὁριστική καί παγκόσμια εἰρήνη.

β) Μόνο ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία εἶναι ὑπεράνω φυλετικῶν διακρίσεων, τάξεων καί φύλων ἀποτελεῖ ἐπί τῆς γῆς τόν τόπο, τό σημεῖο καί τήν πηγή

* Κήρυγμα τῆς 22.4.2012 • Κυριακή τοῦ Θωμᾶ, Ἰωάννου, κ΄, 19-31.

τῆς εἰρήνης μεταξύ τῶν λαῶν, γιατί αὐτή εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί τό Ταμεῖο τοῦ πνεύματος.

γ) Μόνο τέλος, ἡ δικαιοσύνη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί μεταξύ τῶν ἀνθρώπων εἶναι τό θεμέλιο τῆς εἰρήνης, γιατί αὐτή καταργεῖ τήν ἁμαρτία, ἡ ὁποία εἶναι πηγή κάθε διακρίσεως καί ἑπομένως διαμάχης καί πολέμου.

Ὁ Χριστιανός συνεχίζει τήν εἰρηνευτική του προσπάθεια μέσα σ' ἕνα ἀλληλοσπαρασσόμενο, διχασμένο καί ἀντίπαλο κόσμο ἀκούγωντας τόν Θεό, πού Αὐτός καί μόνος δίνει τήν εἰρήνη, νά μιλάει μέσα ἀπό τόν ψαλμό, ὅπου συγκεντρώνονται ὅλες οἱ ἰδιότητες τοῦ Θεοῦ τῆς Ἱστορίας.

«ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἐμοὶ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ' αὐτόν. πλὴν ἐγγὺς τῶν φοβουμένων αὐτὸν τὸ σωτήριον αὐτοῦ τοῦ κατασκηνῶσαι δόξαν ἐν τῇ γῇ ἡμῶν. ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν· ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καὶ δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε. καὶ γὰρ ὁ Κύριος δώσει χρηστότητα, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς· δικαιοσύνη ἐναντίον αὐτοῦ προπορεύσεται καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ» (Ψαλμός πδ΄, 9-14).

ΛΑΤΡΕΙΑ - ΚΗΡΥΓΜΑ - ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ*

«Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε...»
(Πράξεων στ΄, 7)

Ἡ ζωή τῆς πρώτης Χριστιανικῆς κοινότητος στά Ἱεροσόλυμα ἐκτυλίσσετο γύρω ἀπό τρεῖς ἄξονες:

α) τήν λατρεία τοῦ Θεοῦ καί τήν προσευχή,

β) τήν διακονία τοῦ λόγου καί τό κήρυγμα καί

γ) τήν φιλανθρωπία καί τήν ἄσκηση τῆς ἀγάπης.

Αὐτό συμπεραίνεται ἀπό τήν ἀνάγνωση τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων καί μάλιστα ἀπό τό περιστατικό πού ἀκούσαμε σήμερα. Ἔτσι προσδιορίζονται τά πλαίσια τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς τήν ὁποία πρέπει κι ἐμεῖς νά ζοῦμε. Ἄς τά δοῦμε ἀναλυτικότερα.

1. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καί προσευχή

Ὁ Χριστιανός εἶναι λάτρης τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστιανός ζεῖ μέ τήν προσευχή. Συνομιλεῖ μέ τόν Θεό. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ προσευχή εἶναι τόσο ἀπαραίτητα γιά τήν ζωή μας ὅσο καί ἡ ἀναπνοή. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος παρατήρησε ὅτι πιό σπουδαῖο ἔργο εἶναι νά θυμᾶσαι τόν Θεό μέ τήν προσευχή σου ἀπό τό νά ἀναπνέεις γιά νά ζήσεις. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ ἀναπνοή καί ἡ δροσιά τῆς ψυχῆς.

Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ γίνεται στόν Ναό ὅπου πρέπει νά συνάγονται ὅλοι οἱ Χριστιανοί. Ὁ χαρακτήρας τῆς Χριστιανικῆς Λατρείας εἶναι κοινοτικός. Προσευχόμαστε ὅλοι μαζί, συγκεντρωμένοι στόν Ναό. Συμμετέχουμε στήν ἴδια κοινή λατρεία. Λαμβάνουμε τήν ἴδια πνευματική τροφή. Αὐτό γίνεται γιά νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὅλοι ἐμεῖς εἴμαστε παιδιά τοῦ ἴδιου Θεοῦ, ἀδελφοί μεταξύ μας. Εἰς τήν λατρεία τῆς Ἐκκλησίας τελοῦνται καί τά μυστήρια πού μᾶς ἁγιάζουν καί μᾶς θεώνουν. Δέν νοεῖται Χριστιανός πού νά μήν λατρεύει τόν Θεό καί νά μήν προσεύχεται. Εἴμαστε ὅλοι ὑπο-

* Κήρυγμα τῆς 29.4.2012 • Κυριακή τῶν Μυροφόρων • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πράξεων στ΄, 1-7.

χρεωμένοι νά εἴμαστε παρόντες στήν Κυριακάτικη θεία Λειτουργία καί τίς ἄλλες ἱερές ἀκολουθίες. Ὅποιος δέν προσέρχεται σ' αὐτές ἀποκόπτεται ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τήν χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν κοινή προσευχή ὀφείλουμε νά προσευχόμαστε καί κατ' οἶκον στό σπίτι μας γιά νά συντηροῦμε τήν πνευματική ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό Πατέρα. Κι ἔτσι συγκεντρωμένοι ὅλοι πρωΐ καί βράδυ ἀλλά καί σέ κάθε ἄλλη περίπτωση προσευχόμαστε στόν Θεό. Τόν δοξάζουμε. Διαλαλοῦμε τήν φήμη του καί τόν ἔπαινό του. Ζητᾶμε ἄφεση ἁμαρτιῶν. Τόν ἱκετεύουμε νά μᾶς βοηθεῖ στήν ζωή μας. Νά μᾶς προστατεύει, νά μᾶς εὐλογεῖ καί ἄλλα. Αὐτός εἶναι ὁ πρῶτος ἄξονας τῆς ζωῆς μας, τό πρῶτο μεγάλο καθῆκον μας. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ προσευχή.

2. Διακονία τοῦ λόγου καί κήρυγμα

Ὁ δεύτερος ἄξονας τῆς ζωῆς τοῦ πιστοῦ εἶναι ἡ ἀκρόαση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ πνευματική μελέτη, ἡ διδασκαλία, τό κήρυγμα. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅπως εἶναι γνωστό ρυθμίζει ὅλα τά θέματα τῆς ζωῆς μας. Ὁ Χριστός μᾶς δίδαξε πᾶσα τήν ἀλήθεια. Στήν Ἁγία Γραφή θά βροῦμε τήν ἀπάντηση στίς ἀπορίες καί ἐρωτήσεις μας. Γι' αὐτό πρέπει νά εἴμαστε πρόθυμοι νά ἀκοῦμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί νά τόν μελετοῦμε. Πρέπει νά εἴμαστε μαθητές, μαθητές πού διδάσκονται ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριο. Νά εἴμαστε μαθητές οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο ἀκούουν ἀλλά καί ἔχουν ζῆλο νά ἐφαρμόσουν τά διδάγματα τοῦ Θεοῦ στήν ζωή τους.

Στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων διαβάζουμε μέ πόση λαχτάρα οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ ἔτρεχαν κοντά στούς Ἀποστόλους πού εὑρίσκοντο νά ἀκούσουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Στά Εὐαγγέλια διαβάζουμε, ὅτι πάντοτε ἀκολουθοῦσε τόν Χριστό ὄχλος πολύς γιά νά ἀκούσουν τήν θεία διδασκαλία του. Κι ὁ Χριστός καί οἱ Ἀπόστολοι ἐχαίροντο νά τούς διδάσκουν καί νά τούς κατατοπίζουν στά θέματα τῆς ζωῆς.

Σήμερα ὑπάρχουν πολλές εὐκαιρίες γιά νά διδαχθεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Γίνονται κηρύγματα, ὁμιλίες, διαλέξεις, συμμελέτες Ἁγίας Γραφῆς, συνάξεις γιά νέους καί μεγάλους. Κυκλοφοροῦν φυλλάδια, βιβλία, ἐκδόσεις εἰδικές καί πλούσιες. Σπείρεται παντοῦ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Θά εἶναι ἀναπολόγητος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά τολμήσει νά δικαιολογηθεῖ ἄγνοια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὑπάρχει στήν ψυχή ζῆλος καί πνεῦμα μαθητείας ὁ Θεός θά βρεῖ τήν εὐκαιρία νά μᾶς βοηθήσει νά ἀκούσουμε τό θέλημά του καί νά τό ἐφαρμόσουμε.

Παρά ταῦτα ὅμως ὀφείλω νά ἐπισημάνω, ὅτι οἱ σημερινοί Χριστιανοί δέν εἶναι καί τόσο πρόθυμοι νά σπεύσουν νά ἀκούσουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀπορροφῶνται ἀπό βιοτικές μέριμνες, ποικίλα ἐνδιαφέροντα καί δέν τούς μένει καιρός γιά πνευματική μελέτη καί καταρτισμό. Τρέχουν δεξιά. Τρέχουν ἀριστερά. Φροντίδες καί κόποι δέν τούς ἐπιτρέπουν νά τραφοῦν καί

πνευματικά. Ἔτσι ἀδυνατίζει ἡ πίστη, τά βιώματα ἐξαφανίζονται κι ὅταν θά ἔρθουν οἱ δύσκολες ὧρες, οἱ ὧρες τοῦ πειρασμοῦ, τῶν θλίψεων, τῆς δοκιμασίας, δέν θά ἔχουν δύναμη νά σταθοῦν στά πόδια τους.

Ὅμως ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ δεύτερος ἄξονας τῆς ζωῆς τοῦ πιστοῦ.

3. Φιλανθρωπία καί ἔργο ἀγάπης

Ὁ Χριστιανός ἄνθρωπος συμπληρώνει τήν ζωή τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ καί τῆς μελέτης τοῦ λόγου του μέ τά ἔργα ἀγάπης καί φιλανθρωπίας. Αὐτοί εἶναι οἱ ὡραῖοι καρποί τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς. Ἀποτελοῦν τήν μαρτυρία τῆς ἀναγεννημένης ἐν Χριστῷ ὑπάρξεως του. Εὐωδιάζουν ἀπό τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁμορφαίνουν τήν ἀσχήμια τῆς ἐλεεινῆς ζωῆς τῆς ἁμαρτίας. Στολίζουν τόν κόσμο. Δοξάζουν τόν Θεό.

Τήν φιλανθρωπία καί τήν ἀγάπη του ὁ Χριστιανός τήν ἐκδηλώνει πρός ὅλους. Πρῶτα στούς οἰκείους του, στήν οἰκογένειά του, στούς συγγενεῖς του, στούς φίλους του, στούς συναδέλφους του στήν ἐργασία, στό ἐπάγγελμά του. Κι ἄν οἱ ἐχθροί του πρέπει νά δοκιμάσουν τήν ἀγάπη του, τήν στοργή του, τήν ἀνοχή του, τήν μακροθυμία του, τήν χρηστότητά του.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔδωσε νέες προοπτικές στήν ζωή μας. Αὐτές τίς προοπτικές πού διαπιστώνουμε στήν πρώτη Χριστιανική κοινότητα. Ὁ βίος τῶν Χριστιανῶν περιέχει λατρεία καί προσευχή, περιέχει μελέτη καί ἐφαρμογή τοῦ λόγου καί τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, περιέχει φιλανθρωπία καί ἀγάπη.

Σ' αὐτά τά πλαίσια ὀφείλει νά εὑρίσκεται καί νά κινεῖται καί ἡ δική μας ζωή.

Χριστός Ἀνέστη!

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΕΡΓΑ*

«Πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν...»
(Πράξεων θ΄, 36)

Ἀδελφοί μου, Χριστός Ἀνέστη!

Δορκάς, ἡ ὁποία ἔκανε πολλές ἀγαθοεργίες ἀγάπης μᾶς παρουσιάζει τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα. Μία λαμπάδα πού λυώνει γιά νά στέλνει τό φῶς καί τήν ζεστασιά της. Πρόκειται γιά τήν Ταβιθᾶ, μία «μαθήτρια» τοῦ Χριστοῦ πού κατοικεῖ στήν Ἰόππη. Εἶναι μία ἁπλοϊκή γυναῖκα. Δέν ἔχει οὔτε μόρφωση, οὔτε πλούτη, οὔτε ἀριστοκρατική καταγωγή. Ἔχει ὅμως μεγάλη καρδιά. Ντύνει τούς γυμνούς, τρέφει τούς πεινασμένους, προστατεύει τίς χῆρες καί τά ὀρφανά.

Ἡ γυναίκα αὐτή στέλνει ἕνα μήνυμα, πού ἀναφέρεται στήν σημασία τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης. Τό μήνυμα αὐτό ἔχει ἰδιαίτερη σημασία στήν ἐποχή μας στήν ὁποία ἡ ἀγάπη ἔχει ψυχρανθεῖ καί ἀντ' αὐτῆς ἔχει θεριέψει ὁ ἀτομισμός, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀπομόνωση, ἡ μοναξιά.

1. Τά ἀγαθά ἔργα

Τά ἀγαθά ἔργα, οἱ «καλωσύνες» ὅπως τίς λέει εὔστοχα ὁ εὐσεβής λαός μας. Εἶναι ἡ ἀνάσα στήν δυστυχία τῶν συνανθρώπων μας. Αὐτά δροσίζουν καί ἀνακουφίζουν τίς ψυχές. Παρηγοροῦν τούς πονεμένους. Στηρίζουν τούς ἀδυνάτους. Τρέφουν τούς πεινασμένους. Ὑπηρετοῦν τούς ἀνήμπορους. Ντύνουν τούς γυμνούς. Ἀνακουφίζουν τούς ἀσθενεῖς στό κρεββάτι τοῦ πόνου. Σπογγίζουν τό δάκρυ τῶν λυπημένων. Ἀπαλύνουν τήν ἀνέχεια καί κάθε δυστυχία. Σκορπίζουν παντοῦ χαρά, παρηγοριά, ἐλπίδα καί φῶς.

Μέ τά ἀγαθά ἔργα ὁ ἄνθρωπος ὁμοιάζει μέ τόν ἐπουράνιο Θεό καί Πατέρα. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός δέν μᾶς ζήτησε νά γίνουμε σοφοί καί

* Κήρυγμα τῆς 6.5.2012 • Κυριακή τοῦ Παραλύτου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πράξεων θ΄, 32-42.

παντοδύναμοι ὅπως ὁ Θεός Πατέρας μας ἀλλά εἶπε «γίνεσθε οἰκτίρμονες», νά ἔχετε δηλαδή ἀγάπη. Νά εἶσθε εὐσπλαγχνικοί. Νά συγκινεῖσθε ἀπό τόν πόνο καί τήν δυστυχία τοῦ ἄλλου. Νά ἁπλώνετε τό χέρι σας καί νά σκορπίζετε ἀγάπη καί συμπόνοια. Δῶστε χαμόγελο καί ἐλπίδα σέ ἐκείνους πού δέν τά ἔχουν καί τά χρειάζονται.

2. Ἡ μόνη προϋπόθεσις

Γιά νά σκορπίσουμε αὐτή τήν ἀγάπη δέν χρειάζονται μεγάλα μέσα. Ἡ Ταβιθᾶ μία βελόνα εἶχε. Μ' αὐτή ἔκανε θαύματα. Μ' αὐτή ἔραβε τά ροῦχα γιά τούς φτωχούς. Αὐτή ἡ ταπεινή βελόνα ἦταν τό μέσο μέ τό ὁποῖο ἔκανε τίς ἀγαθοεργίες της.

Αὐτό ἀποδεικνύει ὅτι ὅταν ἀγαπᾶς κι ἔχεις εὐσπλαγχνία μπορεῖς μέ πολλή μεγάλη εὐκολία νά ἐκδηλώσεις τήν ἀγάπη. Εἶναι εὔκολο ἔργο ἡ ἀγάπη ὅταν ὑπάρχει ἀγαθή προαίρεση καί εὐγένεια ψυχῆς. Ὅταν δέν ὑπάρχει ἡ καλωσύνη, ἔστω κι ἄν ὑπάρχουν πλούτη, δέν ὑπάρχουν ἀγαθοεργίες. Πόσοι καί πόσοι ἄνθρωποι μέ ἰσχύ καί δύναμη, μέ πλοῦτο καί πολλά ἀγαθά ἔχουν κλειδωμένη τήν καρδιά τους καί δέν ἔχουν διάθεση νά δώσουν ἀγάπη, νά δείξουν στοργή καί εὐσπλαγχνία. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἄλλοι μέ μηδαμινά ἤ καί ἀνύπαρκτα μέσα σκορπίζουν φῶς καί χαρά γιατί ἔχουν τήν μοναδική προϋπόθεση.

Γιά νά ὑπάρχουν ἀγαθοεργίες πρέπει νά ὑπάρχει ἀγάπη καί εὐσπλαγχνία.

3. Οἱ μόνες ἀποσκευές

Ἄς προσέξουμε καί τοῦτο. Ἀπό τήν στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος θά κλείσει τά μάτια του στό φῶς τοῦ ἡλίου κάθε ἀπόκτημα ἤ δημιούργημά του κοσμικό, γήϊνο, ἀκόμα καί τό πιό μεγάλο, παύει νά εἶναι χρήσιμο, ἐκτός ἀπό τά «ἀγαθά ἔργα». Ἡ χρησιμότητα τούτων τῶν ἔργων ἀρχίζει γιά τόν ἄνθρωπο ἀκριβῶς ἀπό τήν στιγμή πού θά περάσει τήν πόρτα τοῦ τάφου. Ἐλέχθη καί εἶναι σωστό, πώς τά καλά ἔργα εἶναι οἱ μόνες ἀποσκευές πού παίρνει κανείς στό μακρυνό ταξίδι τοῦ θανάτου. Τό καλό πού κάνει ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτό τόν κόσμο, ἀκόμα καί τό πιό ἀσήμαντο δέν χάνεται. Καταγράφεται στά βιβλία τοῦ οὐρανοῦ γιά νά δώσει σ' αὐτόν πού τό ἔκανε τόκο «ἑκατονταπλασσίονα» στήν ἀληθινή ζωή. Γι' αὐτό ὁ Χριστός μᾶς συμβουλεύει παραβολικά: *«Μαζέψτε τούς θησαυρούς σας στόν οὐρανό»* (Ματθαίου, στ΄, 20).

Μπορεῖ τά ἄλλα ἐπιτεύγματα καί οἱ δημιουργίες μας νά μᾶς προσφέρουν δόξα καί χρήματα, μπορεῖ νά μᾶς ἐξασφαλίζουν ἄνετη ζωή καί ἴσως ἀκόμα τήν ἀναγνώριση τῶν ἀνθρώπων. Δέν μᾶς ἐξασφαλίζουν ὅμως τήν

ἀθανασία στήν «βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Αὐτήν μόνο τά ἔργα τῆς ἀγάπης τήν ἐξασφαλίζουν.

Ἀδελφοί,

Ἕνας ἅγιος ἀσκητής ἔλεγε στούς μαθητές του:

«Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τρεῖς φίλους. Ὁ πρῶτος τόν ἐγκαταλείπει τήν ὥρα τοῦ θανάτου, ὁ δεύτερος τόν πηγαίνει ὡς τόν τάφο καί ὁ τρίτος τόν συνοδεύει ὡς τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ».

Οἱ μαθητές του τόν ρώτησαν: «Ποιοί εἶναι οἱ τρεῖς φίλοι;»

«Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ περιουσία καί ὅλα τά ὑλικά ἀγαθά», ἐξήγησε ὁ Γέροντας. *«Ὁ δεύτερος φίλος εἶναι οἱ συγγενεῖς καί οἱ φίλοι μας πού μᾶς ἀποχωρίζονται στό μνῆμα. Ὁ τρίτος εἶναι οἱ ἀγαθοεργίες μας πού μᾶς συνοδεύουν στήν αἰωνιότητα καί γίνονται μάρτυρες ὑπερασπίσεώς μας τήν φρικτή ὥρα τῆς κρίσεως μπροστά στό βῆμα τοῦ Θεοῦ».*

Ἀγωνισθεῖτε λοιπόν νά ἔχετε τά ἐφόδια ἐκεῖνα τά ὁποῖα θά σᾶς συνοδεύουν στήν αἰωνιότητα, μπροστά στόν δίκαιο κριτή μας καί Θεό μας.

Χριστός Ἀνέστη!

ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*

«Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω...»
(Ἰωάννου, ε΄, 6)

Τριάντα ὀκτώ χρόνια. Μία ὁλόκληρη ζωή. Τριάντα ὀκτώ χρόνια κατάκοιτος ὁ Παραλυτικός τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀνίκανος νά νικήσει τά παραλυμένα του μέλη. Βάρος γιά τούς οἰκείους του. Μόνη του ἐλπίδα νά βρεθεῖ πρῶτος μέσα στό νερό τῆς κολυμβήθρας τῆς Βηθεσδᾶ μόλις ἀναταραχθεῖ τό νερό της ἀπό τόν Ἄγγελο τοῦ Θεοῦ. Ὅση ὅμως προσπάθεια κι ἄν κατέβαλλε πάντα κάποιος πιό γρήγορα ἀπό αὐτόν προλάμβανε καί ἔφευγε θεραπευμένος. Κι ὅμως ἐπιμένει. Τριάντα ὀκτώ χρόνια περιμένει μέ ὑπομονή. Θά εἶχε τήν δύναμη νά περιμένει μέχρι νά πεθάνει κάτω ἀπό τίς στοές τῆς κολυμβήθρας.

Αὐτή ἡ στάση τοῦ παραλυτικοῦ δέν ἦταν μία στάση ἀπελπισίας. Θά ἦταν ἀδύνατον νά ἔχει τόση ἀντοχή καί διάρκεια. Εἶναι ἔκφραση τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς του. Ἀπαύγασμα μιᾶς πίστεως σταθερῆς, ἐμπιστοσύνης στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Γιατί, ἀφοῦ «δέν εἶχε ἄνθρωπο» γιά νά βοηθήσει, ἡ τόση ἐπιμονή του νά περιμένει εἶναι ἀπόδειξη, πώς κάπου ἀλλοῦ εἶχε στηρίξει τήν ἐλπίδα πού τόν κρατοῦσε κοντά στήν θαυματουργική κολυμβήθρα.

Γι' αὐτό καί ἡ πίστη του ἀπαντήθηκε μ' αὐτό τόν τρόπο. Ἦλθε ὁ ἴδιος ὁ Θεός νά τόν συναντήσει καί νά ἀμείψει τήν τόσο σκληρά δοκιμασμένη πίστη του. Ἀσφαλῶς πανηγυρικώτερη καί μεγαλύτερη ἐπιβράβευση τῆς ἐμπιστοσύνης του στόν Θεό ἀπό αὐτή πού ἔγινε, δέν θά τήν ἀνέμενε οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Παραλυτικός. Ἐπειδή δοκιμάσθηκε ἡ ἀντοχή του, ἡ θέλησή του τόσο πολύ γι' αὐτό ὁ Θεός τόν εὐεργέτησε μέ τήν παρουσία του καί τόν ἐθεράπευσε ὁλοσχερῶς.

Ἔτσι συμβαίνει πάντοτε μέ τόν Σωτῆρα Χριστό. Εἶναι κι αὐτός ἕνας τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἀπαντᾶ στά ἀνθρώπινα αἰτήματα. Φαίνεται πώς

* Κήρυγμα τῆς 6.5.2012 • Κυριακή τοῦ Παραλύτου, Ἰωάννου, ε΄, 1-15.

ἴσως δέν ἀκούει. Νομίζουν πώς ἀδιαφορεῖ. Σκανδαλίζονται. Κλονίζονται. Ἀπογοητεύονται. Ἐν τούτοις ὅμως ἐκεῖνος ἀκούει πάντοτε. Ὁ ἀνθρώπινος πόνος λυγίζει τήν εὐσπλαγχνία του, τά αἰτήματα εἰσακούονται. Καί ἀπαντᾶ. Δίνει ὅμως τήν σωστή ἀπάντηση στήν ὥρα πού πρέπει κι ὅταν συμφέρει. Μᾶς δίνει αὐτό πού πραγματικά ἔχουμε ἀνάγκη. Ὄχι ὅταν κι ὅπως τό θέλουμε ἐμεῖς. Χορηγεῖ αὐτό πού ἡ ἀγάπη του κρίνει σκόπιμο. Αὐτό πού πραγματικά θά ἱκανοποιήσει καί θά ὠφελήσει. Ὁ τρόπος τῆς ἀποκρίσεως εἶναι θέμα τῆς θεϊκῆς του κρίσεως καί τῆς ἀπέραντης ἀγάπης του. Ἄλλοτε ἐπεμβαίνει ἀμέσως. Ἄλλοτε καθυστερεῖ λίγο ἤ πολύ τήν εὐεργεσία. Κάποτε ἐπιτρέπει νά ἐπισωρευθοῦν καί νέες δοκιμασίες. Ἴσως καί νά ἔλθει καί τό ἀδιέξοδο. Κι ὅταν ὅλα εἶναι χαμένα, ὅταν ὅλα φαίνονται γκρεμισμένα καί δέν διακρίνεται πουθενά τρόπος σωτηρίας τότε ἡ παρουσία του ἀνατρέπει τίς ἀπελπιστικές προβλέψεις. Ἡ ἐπέμβασή του δημιουργεῖ μία νέα κατάσταση.

Ἀδελφοί,

Ὁ Χριστός ἐκεῖνο πού ἀπαιτεῖ ἀπό ἐμᾶς εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη μας σ' Αὐτόν. Ἐμπιστοσύνη ἀκράδαντη, ἀπέραντη στήν ἀγάπη του γιά μᾶς. Ἐμπιστοσύνη ἔστω κι ἄν δοκιμάζεται σκληρά, ὅπως τοῦ παραλυτικοῦ. Κι ὕστερα συνέπεια στήν ζωή. Ἀφοῦ ἀπολαύσαμε καί ἀπολαμβάνουμε συνεχῶς τήν εἰρήνη καί τήν ἀγαλλίαση πού χαρίζει ἡ ἀποκατάσταση τῶν σχέσεων μας μέ τόν Θεό νά κρατήσουμε αὐτή τήν ἐμπειρία γιά νά ἀντλοῦμε δύναμη στόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μας.

Χριστός Ἀνέστη!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ*

«Χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς»
(Πράξεων ια΄, 26)

Εὐχάριστα ἦταν τά ἀποτελέσματα ἑνός δυσάρεστου γεγονότος, ὅπως μᾶς τά παρουσιάζει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς στό σημερινό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα. Δυσάρεστο γεγονός ἦταν ὁ διωγμός τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων ἐξ αἰτίας τοῦ Στεφάνου. Εὐχάριστα δέ ἀποτελέσματα ἦταν ὁ διασκορπισμός τῶν κηρύκων καί ἡ διάδοση τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου καί ἡ ἐξάπλωση τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς Φοινίκης καί Κύπρου καί Ἀντιοχείας. Καί ἀπό τά δυσάρεστα ὁ Κύριος γνωρίζει νά βγάζει εὐχάριστα καί ἀπό τούς διωγμούς γνωρίζει νά προκαλεῖ θριάμβους. Οἱ ἐχθροί ὅταν διώκουν, βλέπουν κοντά. Ὁ Θεός, ὅταν ἐπιτρέπει τούς διωγμούς βλέπει μακριά. Κοντά εἶναι οἱ φαινομενικές ἐπιτυχίες τῶν ἐχθρῶν, μακρυά εἶναι οἱ πραγματικές ἐπιτυχίες τοῦ Θεοῦ.

Ἰδιαίτερη σημασία εἶχε ἡ ἵδρυση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας. Μεγάλη πόλη ἡ Ἀντιόχεια, ἡ πρωτεύουσα τῆς Συρίας. Τόν πρῶτο αἰῶνα εἶχε 500.000 κατοίκους. Ὡραία ἐπίσης πόλη. Καί περίφημο τό προάστειο τῆς Δάφνης μέ τούς θαυμάσιους κήπους του. Περίφημος δέ καί ὁ ἑλληνικός πολιτισμός της. «*Συριάδαι Ἀθῆναι*» ὠνομάσθηκε ἡ πόλη. Μετά τήν Ρώμη καί τήν Ἀλεξάνδρεια, ἡ Ἀντιόχεια ἦταν ἡ τρίτη σημαντική πόλη τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Περίφημη ἡ Ἀντιόχεια γιά τήν πολυανθρωπία, τήν ὡραιότητα καί τόν πολιτισμό της· γιά τά ἁμαρτωλά της ἤθη.

Στήν Ἀντιόχεια ἔφεραν τό κήρυγμα γιά τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ἄνδρες Κύπριοι καί Κηρυναῖοι. Ἡ δύναμη δέ τοῦ Κυρίου ἦταν μαζί τους καί ἐνήργησε τήν ἐπιστροφή μεγάλου ἀριθμοῦ ψυχῶν. Ὁ κηρυττόμενος Ἰησοῦς Χριστός αὐτός ἐνήργησε καί τήν ἐπιστροφή, δίνοντας στίς ψυχές μετάνοια.

---

* Κήρυγμα τῆς 6.5.2012 • Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πράξεων ια΄, 19-30.

Σ' αὐτήν τήν πόλη γιά πρώτη φορά ὀνομάσθηκαν οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ Χριστιανοί. Ἐδῶ τούς ἐδόθη τό ἔνδοξο Χριστιανικό ὄνομα.

Χριστιανός! Ὄνομα ἀπό τό ὄνομα Χριστός. Ὄνομα εὔηχο, γλυκό, γεμᾶτο σημασία. Χριστιανός! σημαίνει ὅτι ἀρχηγός μας εἶναι ὁ Χριστός, ἄρα ὁ Χριστός εἶναι ὁ Κύριός μας καί ὁ Θεός μας. Χριστιανός! Σημαίνει ὅτι κάθε πιστός εἶναι ἕνας μικρός Χριστός. Χριστιανός! εἶναι τό τιμιώτερο ὄνομα τοῦ πιστοῦ. Γι' αὐτό τό ὄνομα χύθηκαν ποταμοί καί λίμνες αἱμάτων. Τό ἔφεραν μέ καύχηση ἄνδρες καί γυναῖκες. Τό ἐδέχθηκαν ὡς τό ὡραιότερο στολίδι τους ἀπαλές κόρες καί ἀρχόντισσες. Ὑπέρ τούτου ἐθυσιάσθηκαν ἔφηβοι καί ὥριμοι. Χαρακτήρισε βασιλεῖς καί αὐτοκράτορες. Ἐνέπνευσε προφῆτες καί μάρτυρες.

Χριστιανός! ὄνομα ἔνδοξο. Ὄνομα οὐράνιο. Ὄνομα μοναδικό. Ὄνομα πού δίνει τιμή καί ἀξία σέ ἐκεῖνον πού τό φέρει. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος στόν ἐπιτάφιο λόγο του εἰς τόν Μέγα Βασίλειο μετά τοῦ ὁποίου συνδεόταν μέ ἰσχυρή φιλία λέγει τά ἑξῆς: *«Διά τούς ἄλλους ὑπάρχουν διάφορες ἄλλες ὀνομασίες ἤ ἀπό τόν πατέρα ἤ ἀπό τήν οἰκογένεια, ἀπό τίς ἀπασχολήσεις καί τίς πράξεις τους. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε τό μέγα προσόν καί ὄνομα νά εἴμεθα καί νά λεγώμεθα Χριστιανοί. Αὐτή ἦταν ἡ μεγαλύτερη καύχηση γιά μᾶς».*

Αὐτό τό γεμᾶτο χάρη, τιμή, εὐλογία, δόξα καί καύχηση ὄνομα ἐδόθη καί φέρουμε καί ἐμεῖς. Καί πρέπει ὄχι μόνο νά τό φέρουμε ἀλλά καί νά καμαρώνουμε γιατί φέρουμε τό ὄνομα τοῦ μόνου Θεοῦ, τό ὄνομα τοῦ μόνου βασιλέως, τό ὄνομα τοῦ Λυτρωτοῦ μας καί Σωτῆρα μας. Πρέπει νά τιμοῦμε τό Χριστιανικό μας ὄνομα. Ἄν θά ἤθελα νά συνοψίσω ὅλα τά καθήκοντα τοῦ Χριστιανοῦ θά κατέληγα ὅτι ὅλες οἱ ὑποχρεώσεις τοῦ Χριστιανοῦ περιέχονται σέ δύο:

Ἡ πρώτη ὑποχρέωσή μας ὡς Χριστιανοί εἶναι νά ἀσκηθοῦμε στήν ὑπακοή τοῦ Θεοῦ. Νά μάθουμε νά συμμορφώνουμε τήν ζωή μας ὁλόκληρη στό ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ὁ Χριστός ἔγινε ὑπήκοος εἰς τόν Οὐράνιο Πατέρα μέχρι θανάτου, θανάτου δέ Σταυροῦ. Ἔτσι καί ἐμεῖς πρέπει νά ὑπακούσουμε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ μέ ὁποιοδήποτε τίμημα. Τότε εἴμαστε ἄξιοι νά φέρουμε τό ὄνομα πού τό ἔφεραν καί τό ἐδόξασαν Ἀπόστολοι, προφῆτες, Μάρτυρες, Ἱεράρχες, Ὅσιοι, Ὁμολογητές, Φιλόσοφοι καί Βασιλεῖς.

Ἡ δεύτερη ὑποχρέωσή μας εἶναι νά ἀγωνιζόμαστε νά γίνουμε σύμφωνα μέ τήν ἰδιότητα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Νά ἀπομακρυνόμαστε ἀπό κάθε ἁμαρτωλή συνήθεια καί ἐπιδίωξη. Νά ἀνανεώνουμε τόν ἐσωτερικό κόσμο μας, τίς σκέψεις μας, τίς ἐπιθυμίες μας, τά συναισθήματά μας σύμφωνα μέ αὐτά τοῦ Χριστοῦ. Νά ἑνωνώμαστε μαζί του. Νά τόν πιστεύουμε. Νά τόν λατρεύουμε. Νά ἐφαρμόζουμε τίς ἐντολές του. Νά ζοῦμε κατά τίς παραγγελίες του.

Ἀδελφοί μου,

Τίμιο τό ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ, ὅσο κανένα ἄλλο ὄνομα ἀνθρώπων. Ἀλλά δέν εἶναι τίμιοι καί ὅλοι, ὅσοι ὀνομάζονται μ' αὐτό τό ὄνομα. Πολλοί ὀνομάζονται Χριστιανοί. Ἄλλοι ὅμως ἀπό αὐτούς εἶναι χλιαροί καί ἀδιάφοροι. Καί ἄλλοι ἄν καί Χριστιανοί εἶναι ἀντίχριστοι, εἶναι ἀρνητές τῆς πίστεως τους καί ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ.

Καθένας πού βαπτίσθηκε Χριστιανός ἀλλά δέν φέρει τό ὄνομα ἀξίως πρέπει ἕνα ἀπό τά δύο νά κάνει: Ἤ νά ἀλλάξει διαγωγή, ἤ νά ἀλλάξει ὄνομα.

Αὐτό ἐπιβάλλει ἡ στοιχειώδης τιμιότης.

Τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ πρέπει ὅσοι τό φέρουν νά αἰσθάνονται τήν εὐθύνη καί τό βάρος του. Ἄλλως θά τούς ἐλέγξουν οἱ στρατιές τῶν μαρτύρων καί τῶν Ἁγίων πού ἔχασαν τό αἷμα τους γιά τό τίμιο καί ἔνδοξο ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χριστός Ἀνέστη!

ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΛΑΛΩΝ ΣΟΙ*

***«Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός»* (Ἰωάννου, δ΄, 42)**

Μιά ἐνδιαφέρουσα συζήτηση μεταξύ τῆς Σαμαρείτιδος καί τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀκούσαμε σήμερα ἀπό τό Ἱερό Εὐαγγέλιο. Μιά συζήτηση πού ἔκανε μία ἁπλή γυναῖκα ἀπό τήν Σαμάρεια νά φτάνει στήν σωστή γνώση τοῦ Κυρίου καί νά τόν ἀναγνωρίζει ὡς Μεσσία καί Λυτρωτή.

Ἡ γνώση της αὐτή ὅμως ἔγινε προοδευτικά. Στήν ἀρχή ἀνεγνώρισε στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἕναν Ἰουδαῖο καί ἀπόρησε πῶς ἐκεῖνος τῆς ὁμιλεῖ. Εἶναι ἡ πρώτη ἐξωτερική ἐπαφή μέ τόν Κύριο. Ἡ κουβέντα ὅμως μαζί του κάνει τήν γυναῖκα νά ἀναγνωρίσει ἕναν προφήτη, ἀφοῦ ἐκεῖνος «ξένος ὤν» γνωρίζει τήν ζωή της. Καί στήν συνέχεια ἀκούγοντας τόν Κύριο νά ὁμιλεῖ περί τοῦ Θεοῦ καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἀναγνωρίζει στό πρόσωπο τοῦ ἀνδρός ἐκείνου τόν Μεσσία. Ὁ Κύριος ὅμως περιμένει τήν ὁμολογία ἀπό τήν γυναῖκα καί μόνο τότε ἀναπαύεται καί ἱκανοποιεῖται. *«Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός»*.

Ὁ Χριστός κουρασμένος ὅπως περίμενε ἐκεῖνο τό μεσημέρι τήν Σαμαρείτιδα γιά νά τήν ὁδηγήσει στήν πίστη καί ὁμολογία τοῦ προσώπου του, ἔτσι ἀναζητᾶ τόν καθένα μας στήν ζωή αὐτή. Ἔρχεται συνεχῶς σέ ἐπαφή μαζί μας καί κεντρίζει τό ἐνδιαφέρον μας, τήν προσοχή μας. Ἄλλοι ἀπό ἐμᾶς μένουμε στήν πρώτη γνώση, στήν ἐξωτερική. Ξέρουμε, ἀρκούμαστε νά γνωρίζουμε μόνο μερικές σκόρπιες πληροφορίες γιά τόν Χριστό, ἐντελῶς ἱστορικές, ξηρές γνώσεις πού δέν εἶναι ἱκανές νά ἀπαρτίσουν τήν τέλεια γνώση.

Πολλοί ξεκινώντας ἀπό αὐτή τήν ἐξωτερική γνώση προσπαθοῦν νά εἰσέλθουν στό μυστήριο τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅμως αὐτή ἡ γνώση εἶναι ἀτελής, γιατί τό μυστήριο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ βρίσκεται κρυμμένο στήν Ἁγία Γραφή.

---

* Κήρυγμα τῆς 13.5.2012 • Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος, Ἰωάννου, δ΄, 5-42.

Μόνο ὅσοι διαβάζουν τήν Γραφή καί ἀναζητοῦν μέσα στήν Ἐκκλησία νά προσεγγίσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό, θά τόν ἀνακαλύψουν. Γι' αὐτό καί τρέχουν ἀπό χαρά νά ἀναγγείλουν τήν κατάκτησή τους. Αὐτήν τήν γνώση τοῦ Χριστοῦ ἔχουν ὅσοι ζοῦν μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία τούς παρουσιάζει τόν ἀληθινό Χριστό καί τούς καλεῖ στήν ἐμπειρία τῆς κοινωνίας μαζί του.

Λίγοι ὅμως ἄνθρωποι φθάνουν στήν ὁλοκλήρωση τῆς κοινωνίας μέ τόν Χριστό. Εἶναι ἡ ὁμολογία ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Λυτρωτής τοῦ κόσμου. Αὐτήν τήν ἐμπειρία ἀποκτοῦν μόνο ὅσοι κοπιάσουν μέσα στήν Ἐκκλησία νά ἑνωθοῦν μέ τόν Χριστό. Τέτοιες ἐμπειρίες ζοῦσαν καί ζοῦν οἱ Ἅγιοί μας. Εἶναι τό πλήρωμα τῆς θείας γνώσεως ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλαγμένος ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας ζεῖ κοινωνώντας μέ τόν Θεό καί ἀναγνωρίζει τόν Χριστό ὡς Λυτρωτή καί Σωτῆρα του.

Ἡ Σαμαρείτισσα γνώρισε στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ προοδευτικά: ἕναν Ἰουδαῖο, ἕναν προφήτη, τόν Μεσσία, τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Γιά τό πρῶτο κανείς ποτέ δέν ἀμφέβαλλε. Τό δεύτερο πολλοί εὔκολα τό δέχονται. Ὅμως στό τρίτο μόνο ἡ Ἐκκλησία ὁδηγεῖ καί στό τέταρτο ἡ μετάνοια καί ἡ πίστη.

Ἐσύ ποῦ βρίσκεσαι στήν πορεία σου γιά νά γνωρίσεις τόν Ἰησοῦ Χριστό; Γιά σένα τί εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός;

Χριστός Ἀνέστη!

ΟΙ ΜΑΝΤΕΙΣ (ΤΑ ΜΕΝΤΙΟΥΜ)*

***«Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ...»* (Πράξεων ιστ΄, 18)**

Ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη» (Πράξεων ιστ΄, 16).

Ἡ μαντεία εἶναι μία ὑπόθεση, ἕνα φαινόμενο πού ἀπασχολοῦσε, δελέαζε καί ἐπηρέαζε ἀπό πολύ παλαιά, ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων τόν ἄνθρωπο καί τίς ἀνθρώπινες κοινωνίες. Ἡ μαντεία ζεῖ καί σήμερα, εὑρίσκεται μάλιστα σέ ἀνάπτυξη. Οἱ ἄνθρωποι συχνάζουν σέ μάντεις πού σήμερα φέρουν ἕνα ξενικό ὄνομα, τά Μέντιουμ. Πάρα πολλοί καί πολύ συχνά ἀδελφοί μας καταφεύγουν στίς μαντικές ἱκανότητες διαφόρων «εἰδικῶν» γιά νά λάβουν πληροφορίες ἤ νά καθοδηγηθοῦν σέ μεγάλα θέματα πού τούς ἀπασχολοῦν.

Τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα μᾶς περιγράφει ἕνα περιστατικό πού συνέβη στούς Ἀποστόλους Παῦλο καί Λουκᾶ καί ἄλλους στήν πόλη τῶν Φιλίππων μέ μία μαντευομένη ὑπηρέτρια. Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς μᾶς διηγεῖται ὡς ἑξῆς αὐτό τό συμβάν:

Βρισκόνταν στήν πόλη τῶν Φιλίππων καί πηγαίνοντας στόν τόπο τῆς προσευχῆς τους συνάντησε μία δούλη, ἡ ὁποία εἶχε «πνεῦμα πύθωνος». Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμιλεῖ γιά «πνεῦμα κρυφόν» καί «ἄλαλον», γιά «πνεῦμα ἀσθενείας», γιά «πνεῦμα πορνείας», γιά «πνεῦμα πλάνης». Στίς περιπτώσεις αὐτές ἡ λέξη «πνεῦμα» σημαίνει «δαιμόνιο» καί οἱ σχετικές φράσεις σημαίνουν «διαμόνιο κρυφό» καί «ἄλαλο», δαιμόνιο ἀσθενείας, δαιμόνιο πορνείας, δαιμόνιο πλάνης κ.λπ. Ὑπάρχουν δηλαδή εἰδικότητες δαιμονίων! Μία εἰδικότητα εἶναι καί τό πνεῦμα πύθωνος, δαιμόνιο μαντείας. Ἡ δυστυχής δούλη τῶν Φιλίππων εἶχε μαντικό δαιμόνιο τό ὁποῖο μέ τό στόμα τῆς δούλης ἔδινε πληροφορίες γιά μυστικά καί ἄγνωστα πράγματα, ἐννοεῖται βεβαίως ὅτι οἱ πληροφορίες πού ἔδιδε τό δαιμόνιο ἦταν πληροφορίες

* Κήρυγμα τῆς 20.5.2012 • Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πράξεων ιστ΄, 16-34.

γιά πράγματα ἤ γεγονότα ἤ πρόσωπα τοῦ παρόντος καί τοῦ παρελθόντος. Μόνο αὐτά γνωρίζει καί φανερώνει ὁ δαίμων. Πρέπει νά προσέξουμε καί νά καταλάβουμε ὅτι: Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΑ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΑΣ. Ὁ δαίμων προλέγει κατόπιν ὑπολογισμοῦ, ἤ κατά τύχη, ἤ ἀκούγοντας ἀπό τόν Θεό ἤ τούς ἀληθινούς προφῆτες. Οἱ ἄνθρωποι διψώντας νά μάθουν μυστικά καί ἄγνωστα πράγματα, ἔτρεχαν στήν δαιμονισμένη δούλη.

Οἱ δέ κύριοί της, τά ἀφεντικά της, ἄνθρωποι φιλάργυροι, δέν δίσταζαν νά ἐκμεταλλεύονται τήν δυστυχία τῆς δούλης, τόν δαιμονισμό της, γιά νά κερδίζουν χρήματα καί νά πλουτίζουν! Χρήματα σατανικά καί καταραμένα. Οἱ ἄνθρωποι ἐκμεταλλεύονται τά δαιμόνια καί ὁ δαίμων τούς ἀνθρώπους.

Προσπάθησε δέ ὁ δαίμων νά ἐκμεταλλευθεῖ καί τούς Ἀποστόλους. Ἡ δαιμονισμένη δούλη ἀκολουθοῦσε κατά πόδας τούς Ἀποστόλους καί φώναζε δυνατά: «Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου καί κηρύττουν σέ μᾶς δρόμο σωτηρίας». Ὁ δαίμων δηλαδή μέ τό στόμα τῆς δαιμονισμένης ἔδινε θαυμάσια σύσταση γιά τούς Ἀποστόλους. Καί αὐτό τό ἔκανε ἐπί μέρες πολλές. Ὤ! τόν ὑποκριτή, ὤ! τόν ἀπατεῶνα! Ἔλεγε καλά λόγια γιά τούς Ἀποστόλους μέ σκοπό νά ἀποκτήσει τήν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων καί κατόπιν νά πεῖ καί τά σατανικά του λόγια καί νά γίνει πιστευτός. Ὁ δαίμων ὑποκρίνεται ἐδῶ ἐπειδή ἔβλεπε νά προοδεύει ἡ ὑπόθεση τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος. Ἤλπιζε πώς ἐγκωμιάζοντας τούς Ἀποστόλους θά παρέμενε στό σῶμα τῆς δούλης καί θά συνέχιζε τήν ἀπάτη του. Ἐάν δέ ἐκ μέρους ἀνθρώπου *«Δέν εἶναι ὡραία ἡ ἐξύμνηση πού προέρχεται ἀπό στόμα ἁμαρτωλοῦ»* (Σοφία Σειράχ, ιε΄, 9), πολύ δέ περισσότερο δέν εἶναι ὡραία ἐκείνη πού γίνεται ἐκ μέρους τοῦ δαίμονα. Ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀποδέχεται τήν μαρτυρία καί τά ἐγκώμια ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, οὔτε κι ἀπό αὐτόν τόν Βαπτιστήν Ἰωάννην, τήν ἁγιότητα τοῦ ὁποίου ἀνεγνώρισε καί διακήρυξε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πολύ δέ περισσότερο δέν δέχεται τήν μαρτυρία τοῦ δαίμονα διότι τό κήρυγμα δέν εἶναι ἔργο ἀνθρώπων ἀλλά τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Γι᾽ αὐτό καί ὁ Παῦλος δέν ὑπέφερε τήν ὑποκρισία τοῦ δαίμονα. Ἀγανάκτησε, ὠργίσθηκε, στράφηκε πρός τό πονηρό πνεῦμα καί εἶπε: *«Σέ διατάσσω στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νά ἐξέλθεις ἀπ᾽ αὐτήν»*. Καί ἀμέσως τό δαιμόνιο ἐξῆλθε. Ἀλλά συγχρόνως χάθηκε καί ἡ ἐλπίδα τοῦ κέρδους τῶν ἀφεντικῶν της. Καί ἀντί τά ἀφεντικά της νά χαροῦν, διότι ἡ ὑπηρέτριά τους ἐλευθερώθηκε ἀπό τό δαιμόνιο, λύσσαξαν ἐναντίον τῶν Ἀποστόλων. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος παρατηρεῖ ὅτι οἱ ἄνθρωποι, οἱ κύριοι τῆς ὑπηρέτριας, στό μόνο πού ἀπέβλεπαν ἦταν ἡ φιλαργυρία

τους. Ὁ δαίμων, ὁ ὁποῖος προηγουμένως ὁμιλοῦσε μέ καλά λόγια, τώρα διεγείρει τά ἀφεντικά τῆς δούλης κατά τῶν Ἀποστόλων. Συλλαμβάνουν βιαίως τούς Ἀποστόλους καί τούς σύρουν στήν ἀγορά πρός τούς διοικητές τῆς πόλεως. Ἔτσι τούς καταγγέλλουν ὡς πολιτικούς καί κοινωνικούς ταραχοποιούς, κατηγορία ἡ ὁποία «ἔπιανε» καί «πιάνει» συχνά. Πρῶτα ὁ δαίμων συνέστησε τούς Ἀποστόλους ὡς σωτῆρες. Τώρα τούς παρουσιάζει ὡς ἐπικίνδυνους καταστροφῆς. Πρῶτα ἔλεγε ὁ δαίμονας ὅτι οἱ Ἀπόστολοι εἶναι δοῦλοι τοῦ Ὑψίστου! Μετά τούς κατηγοροῦσε πώς διαταράσσουν τήν πόλη μας. Ἐνῶ τήν διδασκαλία τους τήν χαρακτήριζε ὡς ὁδό σωτηρίας ὅταν ἐξῆλθε ἀπό τήν δούλη κατηγοροῦσε τούς Ἀποστόλους ὅτι κηρύττουν διδασκαλίες πού δέν ἐπιτρέπεται νά τίς παραδεχθοῦμε.

Τά φαινόμενα τοῦ δαιμονισμοῦ, φαινόμενα κάθε ἐποχῆς, εἶναι ἀπτές ἀποδείξεις τῆς ὑπάρξεως πνευμάτων. Πονηρά πνεύματα ἐνεργοῦν, διαμέσου τῶν δαιμονισμένων, τῶν μάγων, τῶν πνευματιστῶν, τῶν πεντηκοστιανῶν καθώς καί τῶν λεγομένων φωτισμένων τοῦ τόπου μας.

Γιά νά ἐξαπατοῦν δέ τούς ἀνθρώπους τά πονηρά πνεύματα ἐμφανίζονται ὡς ἀγαθά, ὅπως τό πνεῦμα πύθωνος τῆς δούλης τῶν Φιλίππων.

Ἀδελφοί,

Σταθεῖτε μακρυά ἀπό τά πονηρά πνεύματα, τούς ὑποκριτές καί ἀπατεῶνες τοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου. Ὁ Σατανᾶς δέν κάνει ποτέ καλό. Καί ἄν κάτι κάνει πού φαίνεται σάν καλό, σέ δένει μ' αὐτό καί σέ κάνει δοῦλο του.

Ἀλλοίμονο καί τρισαλλοίμονο σ' ὅσους καταφεύγουν σέ δαιμονικά πράγματα. Οἱ μάντεις, τά μέντιουμς, κ.τ.λ. αὐτοί συνεργάζονται μέ τόν διάβολο. Οἱ ἄνθρωποι πού πηγαίνουν σ' αὐτούς οὐσιαστικῶς ζητοῦν βοήθεια ἀπό τόν Σατανᾶ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί φτύνουν στήν κολυμβήθρα πού βαπτίσθηκαν.

Ἐσύ μήν στρέφεις τήν πλάτη σου στόν Θεό ἀλλά ἄφησε τήν ζωή σου στά πόδια του καί Ἐκεῖνος θά σέ ὁδηγήσει στήν Σωτηρία.

Η ΦΑΝΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*

«Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με»
(Ἰωάννου, θ΄, 4)

Αὐτή εἶναι ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ Κύριός μας στούς μαθητές του, ὅταν ἐκεῖνοι τόν ἐρώτησαν: «Ποιός ἁμάρτησε, αὐτός ἤ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, γιά νά γεννηθεῖ τυφλός». Ἐκεῖνος τούς ἐπληροφόρησε ὅτι ἐγεννήθη τυφλός γιά νά φανερωθοῦν σ' αὐτόν τά ἔργα τοῦ Θεοῦ. Συμπλήρωσε, ὅτι ἐγώ πρέπει νά ἐργάζομαι τά ἔργα Ἐκείνου πού μέ ἔστειλε στόν κόσμο.

Τά Εὐαγγέλια μιλοῦν γιά τά ἔργα τοῦ Ἰησοῦ. Ἀναφέρονται στίς πράξεις Του καί τά κατορθώματά Του πού προετοιμάζουν τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαίτερα ὅμως ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης δείχνει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐκπληρώνει τά ἔργα πού τοῦ ἀνέθεσε ὁ Θεός Πατέρας. Ὁ Ἴδιος ὁ Κύριός μας ὁμολόγησε ἐνώπιον τῶν ἀπιστούντων Ἰουδαίων ὅτι *«τά ἔργα τά ὁποῖα ἐγώ πράττω μαρτυροῦν γιά μένα, ὅτι ὁ Πατήρ μέ ἀπέστειλε»* (Ἰωάννου, ε΄, 36). Τά ἔργα λοιπόν αὐτά ἐπιβεβαιώνουν, ὅτι εἶναι ὄχι μόνο ὁ Μεσσίας, ἀλλά καί ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, γιατί εἶναι ἴδια μέ τά ἔργα τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔχει ὡς ἀποστολή νά δοξάσει τόν Πατέρα, ὁδηγώντας στό τέρμα του τό μοναδικό ἔργο πού ὁ Θεός θέλει νά πραγματοποιήσει ἐδῶ στήν γῆ. Τό ἔργο αὐτό τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ὁλοκληρώθηκε δέ αὐτό τό ἔργο στόν Σταυρό. Μᾶς τό βεβαιώνει τό «τετέλεσται», ἡ ἐξομολόγηση τοῦ Κυρίου μας πρό τοῦ Πάθους Του *«ἐγώ σέ ἐδόξασα, Πάτερ ἐπί τῆς γῆς. Τό ἔργο ἐτελείωσα τό ὁποῖο μοῦ ἔδωκες διά νά κάμω»* (Ἰωάννου, ιζ΄, 4). Ὅλα τά ἔργα ἀλλά καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ ἀναφέρονται στόν Σταυρό Του. Ὁ Σταυρός τόν ὁποῖο ὑπέμεινε γιά τήν ζωή καί τήν σωτηρία τοῦ σύμπαντος κόσμου ἀποτελεῖ τήν σφραγίδα τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἰησοῦ *«καί ὑπέρ αὐτῶν ἐγώ ἁγιάζω ἐμαυτόν διά νά εἶναι καί αὐτοί ἡγιασμένοι ἐν τῇ ἀληθείᾳ»* (Ἰωάννου, ιζ΄, 19). Αὐτό τό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ κόσμου ἦταν τό

* Κήρυγμα τῆς 20.5.2012 • Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ, Ἰωάννου, θ΄, 1-38.

ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον μυστήριον. Ἡ προαιώνιος αὐτή ἀπόφαση τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τό σχέδιο τῆς θείας φορντίδας γιά τόν ἄνθρωπο ἀποκαλύπτουν τόν Θεό Πατέρα μέσα ἀπό τόν Υἱόν του. Ἔτσι λοιπόν καί ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ εἶναι ἕνα ἔργο πού φανερώνει αὐτό τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ καί ἀνταποκρίνεται στήν ἀπόφασή του γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖο ἀπαραιτήτως πρέπει νά προσέξουμε καί νά ἐπισημάνουμε εἶναι ἡ προθυμία, ὁ ζῆλος, καί ἡ ἀφοσίωση μέ τήν ὁποία ὁ Κύριός μας ἐργάσθηκε γιά τήν ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ. Τίποτε δέν τόν ἐμπόδισε, τίποτε δέν ἐκέρδισε τήν προσοχή του ἀλλά μέ μία θαυμαστή ὑπακοή ὑποτάχθηκε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἐξετέλεσε πιστά, ὅσα ὁ Θεός ζήτησε ἀπό τόν Υἱόν του μέχρι τόν Σταυρό καί τόν θάνατό Του.

Νά πῶς ἐργάσθηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦ Χριστός ἐπί τῆς γῆς. Ὑπακούοντας στό θεῖο θέλημα τοῦ Πατρός Του γιά ἕνα καί μοναδικό σκοπό, τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐσύ κάνεις ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Χριστός Ἀνέστη!

Ο ΑΡΧΙΠΟΙΜΗΝ, ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ*

«Προσέχετε τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ»
(Πράξεων κ', 28)

Ἀναλαμβανόμενος ὁ Κύριος εἰς τούς οὐρανούς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀνέθεσε τήν φροντίδα τοῦ λογικοῦ του ποιμνίου, τῆς Ἐκκλησίας δηλαδή, στούς Ἁγίους Ἀποστόλους. Αὐτοί ἐχειροτόνησαν ἐπισκόπους καί πρεσβυτέρους τούς ὁποίους ἐγκατέστησαν στίς κατά τόπους καί πόλεις χριστιανικές κοινότητες γιά νά ποιμάνουν τόν λαόν τοῦ Θεοῦ. Πρός αὐτούς ἀπευθύνεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί συνιστᾶ σ' αὐτούς νά ἐπιβλέπουν τήν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ στήν ὁποία τό Πνεῦμα τό Ἅγιο τούς ἐγκατέστησε ποιμένες. Αὐτήν τήν Ἐκκλησία ἀπέκτησε ὁ Θεός μέ τό δικό του αἷμα γιά τήν ὁποία καί ἐθυσιάσθηκε. Ὁ λόγος λοιπόν σήμερα εἶναι ἀφιερωμένος στούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

1. Ὁ Ἀρχιποίμην Ἰησοῦς Χριστός

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Ποιμένας ὁ μέγας τῶν προβάτων, μεγαλύτερος κι ἀπό τόν Μωϋσῆ. Εἶναι ὁ καλός ποιμένας ὁ ὁποῖος θυσιάσθηκε ὑπέρ τῶν καλῶν προβάτων. Ὡς ἔργο ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔχει νά συγκεντρώσει τά πρόβατα τοῦ Θεοῦ σέ μία ποίμνη, νά ἀναζητήσει τό πλανηθέν πρόβατον καί νά τό ἐπαναφέρει στήν ποίμνη τῶν προβάτων. Εἶναι «ὁ ποιμένας» καί ὁ ἐπίσκοπος πού ἐπαναφέρει τίς χαμένες ψυχές γιατρεύοντάς τις μέ τήν δική του πληγή.

Ὁ Ἀρχιποίμην Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἀνέθεσε μέ κυριαρχική ἐξουσία τά ποιμαντικά του καθήκοντα στούς Ἀποστόλους στούς ὁποίους ἐμπιστεύθηκε τίς ψυχές τῶν πιστῶν ἀνθρώπων στόν Θεό.

---

* Κήρυγμα τῆς 27.5.2012 • Κυριακή τῶν Ἁγίων (318) Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πράξεων κ΄, 16-18, 28-36.

2. Οἱ ποιμένες καί διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Κύριός μας ἔδωσε πᾶσαν τήν ἐξουσίαν ποιμαντική στούς Ἀποστόλους, τήν ἴδια θέση κατέχουν στήν Ἐκκλησία καί οἱ ἐθελοντές, μετά ἀπό αὐτούς οἱ Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι αὐτοί τούς ὁποίους σήμερα τιμοῦμε. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας συνέχισαν καί συνεχίζουν τήν παράδοσιν τῶν Ἀποστόλων. Ἔζησαν μιμούμενοι τούς Ἀποστόλους. Ἐδίδαξαν τήν ἴδια διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων στήν ἐποχή πού ὁ καθένας ἔζησε. Ἀνεδείχθησαν καί *«τρόπων μέτοχοι καί θρόνων διάδοχοι»* τῶν Ἀποστόλων. Κάθε ἐποχή ἔχει τούς δικούς της Πατέρες καί Διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν τό ἔργο τῶν Ἀποστόλων καί τοῦ Κυρίου. Ἑπομένως καί στήν δική μας ἐποχή τό Ἅγιο Πνεῦμα ἔχει ἀναδείξει ποιμένες τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας γιά νά φροντίζουν τό ποίμνιο τοῦ Θεοῦ καί νά ἐργάζονται γιά τόν καταρτισμό τῶν Χριστιανῶν, τήν αὔξηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τήν πνευματική πρόοδο καί προκοπή ὅλων.

3. Τό ποίμνιο

Οἱ Χριστιανοί ἀποτελοῦν τήν εὐλογημένη ποίμνη τοῦ Θεοῦ, τό ἐκλεκτόν ποίμνιο. Αὐτοί ὀφείλουν νά μιμοῦνται τήν ζωήν τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων καί Διδασκάλων. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύει ὅλους τούς πιστούς *«Νά ἐξετάσετε τήν ἔκβαση τῆς ζωῆς των καί νά μιμεῖσθε τήν πίστην των»* (Πρός Ἑβραίους, ιγ΄, 7).

Οἱ ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τά πρότυπα τῆς ζωῆς μας. Αὐτοί ὅπως κι ἐμεῖς ἀκολουθοῦν τόν μεγάλο ποιμένα τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Ἀλλά τό ποίμνιο ὀφείλει καί ὑπακοή καί ὑποταγή στούς Ἀποστόλους καί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπισημαίνει ὅτι ὑπάρχουν κίνδυνοι πνευματικοί πού ἀπειλοῦν τίς ψυχές μας. Κίνδυνοι ἀπό ἀνθρώπους. Κίνδυνοι ἀπό καταστρεπτικές διδασκαλίες καί θεωρίες. Κίνδυνοι ἀπό κακές καί ἐπιζήμιες πρακτικές. Ἡ πνευματική ἀσφάλεια τῶν ψυχῶν ἐξασφαλίζεται μόνο μέ τήν ὑπακοή σ' αὐτούς. Οἱ Πατέρες καί διδάσκαλοι δέν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπό τό νά μᾶς ἐπαναλαμβάνουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ὑπενθυμίζουν τίς ἐντολές του. Μᾶς ὁδηγοῦν ἁπλανῶς στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τέλος δέ τό ποίμνιο ὑποχρεοῦται νά σέβεται καί νά τιμᾶ τούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοί ἀγρυπνοῦν γιά τίς ψυχές ὅλων. Θά δώσουν λόγο γιά σᾶς (Πρός Ἑβραίους, ιγ΄, 17).

Ἀδελφοί μου,

Ὁ ἀντίδικος καί ἐχθρός μας διάβολος ἐργάζεται γιά νά διαλύσει τήν ποίμνη τοῦ Θεοῦ, τήν Ἐκκλησία. Αὐτό ὅμως δέν μπορεῖ νά τό ἐπιτύχει, οὔτε

ποτέ θά τό ἐπιτύχει. Ἐπιτυγχάνεται ὅμως νά ἀπομακρύνει τούς ἀνθρώπους ἀπό τόν Θεό. Ὁδηγεῖ μακράν τῆς Ἐκκλησίας τούς ἀνθρώπους. Γιά νά ἐπιτύχει αὐτό μηχανεύεται διαφόρους τρόπους καί χρησιμοποιεῖ ποικίλες μεθόδους. Μία ἀπό αὐτές εἶναι νά διαταράξει τίς σχέσεις ποιμένων καί ποιμνίου.

Νά συκοφαντήσει τούς ποιμένες στό Ποίμνιο.

Νά ἀπογοητεύσει τούς ποιμένες ἀπό τήν ἀπειθαρχία καί ἀνυπακοή τοῦ ποιμνίου.

Ἡ τακτική αὐτή στηρίζεται καί ἀποβλέπει στόν ἑξῆς στόχο, νά διασκορπίσει τούς ἀνθρώπους καί νά διαλύσει τήν κοινότητα τῶν χριστιανῶν.

Γιά τό ἔργο του ὁ διάβολος ἐπιστρατεύει καί χρησιμοποιεῖ τούς ἀνθρώπους, ἐμᾶς δηλαδή. Γιά τόν λόγο αὐτό ἄς εἴμαστε ὅλοι προσεκτικοί, ποιμένες καί Ποίμνιο. Ἡ προσοχή μας ἄς εἶναι:

-Νά μήν δίνουμε ἀφορμές σκανδαλισμοῦ ὅλοι μας.

-Νά μήν εἴμαστε ὀλιγόπιστοι καί παρασυρόμαστε ἀπό τόν διάβολο στήν ἐπιτυχία τῶν στόχων του.

-Νά ζοῦμε μιμούμενοι τόν Χριστό, τούς Ἀποστόλους καί τούς Πατέρες μας.

-Νά ἐμπιστευόμαστε τίς ψυχές μας σέ ἱκανούς ποιμένες πού θά μᾶς βοηθήσουν στήν σωτηρία μας.

Ἔτσι θά ἔχουμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί θά προκόψουμε ὅλοι στήν πνευματική ζωή, τό ὁποῖο καί ἐκ μέσης καρδίας εὔχομαι.

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ*

«Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν...»
(Ἰωάννου, ιζ΄, 1)

Ὁ Κύριος προσεύχεται στόν ἐπουράνιο Πατέρα του καί Πατέρα μας. Ἀνάμεσα στά αἰτήματά του εἶναι καί αὐτό γιά τήν ἑνότητα τῶν πιστῶν. Τοῦ ζητᾶ νά μᾶς φυλάξει ἑνωμένους μεταξύ μας καί μαζί του.

Ἀναζητώντας τήν πηγή τῆς ἑνότητος, τό ποιός δηλαδή ἐξασφαλίζει τήν ἑνότητα, ἀναγόμεθα ὑποχρεωτικῶς στήν πρώτη ἐντολή πού δίνετε ἀπό τόν Θεό στό ζεῦγος τῶν Πρωτοπλάστων· «*Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς*» (Γεν. α΄, 28). Ἐδῶ διαπιστώνουμε καί βλέπουμε μέ ποιό τρόπο στό θεῖο ἔργο συνδέονται πολλαπλότητα καί ἑνότητα. Ἡ φύση πού ἀποτελεῖται ἀπό τόσα στοιχεῖα μπορεῖ νά διατηρήσει τήν ἑνότητά της κάτω ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως γιά νά ἐξουσιάσει τήν φύση, ὅλη τήν δημιουργία, ὀφείλει νά πολλαπλασιασθεῖ. Γιά νά γίνει ὁ ἄνδρας γόνιμος πρέπει νά πραγματοποιήσει στά πλαίσια τῆς ἀγάπης τήν ἑνότητά του μέ τήν γυναῖκα του (Γεν. β΄, 23). Ἀλλά γιά νά γίνουν ὅλα αὐτά τοῦ θείου σχεδίου ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά μείνει ἑνωμένος μέ τόν Θεό, ἀναγνωρίζοντας τήν ἐξάρτησή του μέ μία πιστότητα γεμάτη ἐμπιστοσύνη. Ὁ Θεός λοιπόν εἶναι αὐτό πού ἐξασφαλίζει τήν ἑνότητα. Εἶναι ἡ πηγή τῆς ἑνότητας.

Ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἀρνήθηκε νά ἐξαρτᾶται ἀπό τόν Θεό, νά εἶναι πιστός στόν Θεό καί ἐπιχείρησε νά ἐξισωθεῖ μέ τόν Θεό. Αὐτή εἶναι ἡ ἁμαρτία του, ἡ ἄρνηση τοῦ μοναδικοῦ Θεοῦ. Τότε διέκοψε τήν σχέση του μ' Ἐκεῖνον πού ὅλος ἀγάπη εἶναι ἡ πηγή τῆς ἑνότητος. Διότι «*ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη καί ὅποιος μένει ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ*» (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, δ΄, 16). Ἀπό αὐτή τήν διακοπή πού προκάλεσε ἡ ἁμαρτία προέρχονται οἱ διαιρέσεις πού θά διασπάσουν τήν ἑνότητα τῆς δημιουργίας καί τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἑνότητα τοῦ γάμου μέ τό διαζύγιο καί τήν πολυγαμία, τήν ἑνότητα τῶν ἀδελφῶν μέ τόν θανάσιμο φόνο, τήν

* Κήρυγμα τῆς 27.5.2012 • Κυριακή τῶν Ἁγίων (318) Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ἰωάννου, ιζ΄, 1-13.

ἑνότητα τῆς κοινωνίας μέ τήν ἀσυνεννοησία τῆς ὁποίας ἐκφραστικό σύμβολο εἶναι ἡ ποικιλία τῶν γλωσσῶν, ἡ ἑνότητα τοῦ Θεοῦ Πατέρα μέ τά δημιουργήματά του, τά τέκνα του.

Γιά νά θεραπεύσει αὐτή τήν διάσπαση ὁ Θεός διαλέγει ἀνθρώπους στούς ὁποίους προτείνει μία συμφωνία, τήν διαθήκη του. Τούς ζητᾶ τήν πίστη τους σ' Αὐτόν. Ἡ πίστη καί ἡ ὑπακοή στόν Θεό εἶναι προϋπόθεση γιά τήν ἕνωση μ' Αὐτόν καί γιά τήν συνεργασία μαζί του στό ἔργο του, αὐτό τό ἔργο τῆς ἑνότητας πού ἀσταμάτητα ξαναρχίζει καλώντας συνεχῶς ὁ Θεός καινούργιους ἐκλεκτούς: Τόν Νῶε, τόν Ἀβραάμ, τόν Μωϋσῆ, τόν Δαυΐδ, τόν Δοῦλο τοῦ Θεοῦ δηλαδή τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Ὁ λόγος γιά τήν ἑνότητα ὄχι μόνο τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἀλλά καί τῆς Οἰκουμένης εἶναι ἐπίκαιρος ἰδιαίτερα σήμερα πού μᾶς χωρίζουν τόσα πολλά μίση, ἔχθρες, ἰδιοτέλειες καί ἐπιθυμίες κακές.

Ὁ Χριστός μᾶς ὑπόσχεται, μᾶς προσφέρει τήν ἑνότητα κάτω ἀπό ἕνα Πατέρα, τόν Θεό Πατέρα. Μέσα σέ ἕνα Σῶμα, τήν Ἐκκλησία του. Συνδέοντάς μας μέ μία πίστη, τήν κοινήν σ' αὐτόν πίστην. Χαρίζοντάς μας ἕνα Πνεῦμα, τό Πανάγιο Πνεῦμα, καταργώντας κάθε ἀφορμή διαιρέσεως φυλετικῆς, ἐθνικῆς, κοινωνικῆς.

Ὑποσχόμενος μία Βασιλεία, τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Η ΕΠΙΦΟΙΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ*

«Ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου»
(Πράξεων β΄, 4)

Ποιά εἶναι αὐτή ἡ Πεντηκοστή; Πῶς θά μπορούσαμε νά χαρακτηρίσουμε τήν σημερινή ἡμέρα; Εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ θερισμοῦ. Σήμερα χρησιμοποιεῖται τό δρεπάνιο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιά τήν συγκομιδή τῶν πρώτων καρπῶν. Σήμερα τό Ἅγιο Πνεῦμα συναθροίζει τούς πιστούς. Πρῶτος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἀνέβασε στούς οὐρανούς τίς προσφορές τῶν πρώτων καρπῶν, ἀφοῦ προσέλαβε τό ἀνθρώπινο ἔνδυμα. Κι ὕστερα τό Ἅγιο Πνεῦμα συνέλεξε σ' ἕνα σῶμα καί συγκρότησε τό σύστημα τῶν πιστῶν στήν Ἁγία Τριάδα.

Κατῆλθε τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Διότι, ἔπρεπε νά γίνουν ὅλα αὐτά τά θαυμαστά κατά τήν διάρκεια τῆς ἑορτῆς γιά νά δοῦν καί νά πιστέψουν καί αὐτοί πού ἦταν παρόντες κατά τήν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Δέν κατέβηκε ἤσυχα καί ἀθόρυβα, χωρίς αἰσθητά σημεῖα. Κατέβηκε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ μέ ἦχο. Κατέβηκε μέ ὁρμή καί γέμισε τό σπίτι πού διέμεναν οἱ Ἀπόστολοι. Κατέβηκε σάν φωτιά. Σάν ἄνεμος δυνατός, ὁρμητικῶς, βίαιος. Σάν φωτιά πού διαμοιράσθηκε στούς Ἀποστόλους καί κάθισε σταθερά σ' ὅλους. Καί ἐπλήσθησαν ἀπό αὐτή Πνεύματος Ἁγίου. Πληρώθηκαν ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα. Δέν ἔλαβαν ἁπλῶς τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλά ἐπληρώθηκαν. Τό σπίτι πού ἔμεναν ἔγινε σάν κολυμβήθρα μέσα στήν ὁποία ἐβαπτίσθηκαν οἱ Ἀπόστολοι σύμφωνα μέ τήν ὑπόσχεση πού τούς εἶχε δώσει ὁ Κύριός μας πρίν ἀναληφθεῖ στούς οὐρανούς.

Ἦλθε τό Ἅγιο Πνεῦμα. Τρανότατη ἀπόδειξη τῆς θεότητος καί γενικῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ Ἀνάστασή Του. Τρανότατη ἀπόδειξη τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ ἀποστολή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τρανότατη ἀπόδειξη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ θαυμαστή μεταβολή τῶν Ἀποστόλων καί τοῦ κόσμου. Ἡ μεταβολή πού συντελέσθηκε εἶναι ἔργο τοῦ

---

* Κήρυγμα τῆς 3.6.2012 • Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πράξεων β΄, 1-11.

Ἁγίου Πνεύματος. Παρατηρώντας τήν μεταβολή τῶν Ἀποστόλων βεβαιωνόμαστε, ὅτι καί ἡ μεταβολή τοῦ κόσμου εἶναι ἔργο τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Οἱ ἀγράμματοι ἔγιναν σοφοί, οἱ σοφώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Οἱ λόγοι τους καί τά ἀποστολικά συγγράμματα εἶναι ἡ ἀπτή ἀπόδειξη τῆς σοφίας τους. Τά ἰσχυρότερα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητας εἴτε εἶναι πιστοί εἴτε εἶναι ἄπιστοι ὁμολογοῦν ὅτι τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἄφθαρτο, ἀσύγκριτο, ἀξεπέραστο σέ δύναμη καί σοφία σ' ὅλους τούς αἰῶνες. Οἱ ἄξεστοι καί ἀγροῖκοι Γαλιλαῖοι πού διακρίνονταν γιά τήν βάρβαρη προσφορά τους ἔγιναν γλωσσομαθέστατοι, ἔμαθαν καί μίλησαν ὅλες τίς γλῶσσες καί τίς διαλέκτους τοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος δέν μεταβλήθηκε τυχαία ἀπό εἰδωλολατρικό σέ χριστιανικό μέσα σέ μία νύχτα. Ἄκουσε τό Εὐαγγέλιο στίς γλῶσσες του καί τίς διαλέκτους του καί πίστεψε.

Οἱ δειλοί καί τρομοκρατημένοι ἀπό Ἰουδαίους καί Ρωμαίους, οἱ κλειδαμπαρωμένοι στό ὑπερῷον μεταβλήθηκαν σέ ἥρωες. Οἱ λαγοί ἔγιναν λέοντες, «πῦρ πνέοντες». Καί πολέμησαν μέ γυμνό τό σῶμα ἀπέναντι σέ ὁπλισμένους, ἀπέναντι σέ ἄρχοντες, πού εἶχαν ἐξουσία. Ἀτρόμητοι καί ἄφοβοι ἐκεῖνοι πού φοβήθηκαν τόν ἔλεγχο μιᾶς δούλης, μιᾶς ὑπηρέτριας ἀντιπαρατάχθηκαν μέ ὅλο τόν κόσμο. Πολέμησαν ἀγῦρτες, πλάνους σοφιστές, ρήτορες, πλῆθος φιλοσόφων καί ὅλους τούς γκρέμισαν στήν γῆ. Πολέμησαν ὅλα τά ἀνθρώπινα πάθη γιά νά ὑπερισχύσει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί οἱ Ἀπόστολοι ἀντιμετώπισαν σάν παιχνίδια τά φρικτότερα βασανιστήρια καί τόν θάνατο. Οἱ ἀτελεῖς ἔγιναν τέλειοι, οἱ τελειότεροι ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς, Ἅγιοι. Οἱ Πλάτωνες καί οἱ Σωκράτες εἶναι μικροί, πολύ μικροί σέ σύνεση, σέ ἀνώτερα αἰσθήματα καί σέ εὐάρεστη ζωή, ὅταν συγκρίνονται μέ τούς Ἀποστόλους. Οἱ Ἀπόστολοι εἶναι μέγιστοι Ἅγιοι. Οἱ δέ φιλόσοφοί μας ἐξεταζόμενοι ἀπό μερικές σοβαρές πλευρές οὔτε ἄνθρωποι ἦταν! Πῶς ἦταν ἄνθρωποι μέ τίς ἀπάνθρωπες ἀντιλήψεις τους γιά τούς ταλαιπωρημένους δούλους καί μέ τίς ἀκατανόμαστες θεωρίες καί πράξεις ἀνηθικότητας;

Οἱ ἁλιεῖς ἰχθύων ἔγιναν ἁλιεῖς ἀνθρώπων. Σέ μερικά ἔτη μέσα στά δίχτυα τῆς διδασκαλίας τους ἔπιασαν μυριάδες, τίς ἐκλεκτότερες ψυχές τῆς ἀνθρωπότητος. Σέ μερικές δεκαετίες ἀριθμοῦσαν τούς ὀπαδούς τοῦ Ἰησοῦ σε ἔθνη καί λαούς. Μιά ὁμάδα ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων χωρίς καμμία κοσμική δύναμη χωρίς κανένα κοσμικό ὅπλο κατακτοῦσε τήν οἰκουμένη καί ἐξάπλωσε τό Κράτος τοῦ ἐσταυρωμένου, τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα μετέβαλε τόν κόσμο. Τόν ἀλλοίωσε θαυμαστά. Τόν κατήρτισε γιά νά γίνει ἐπιδεκτικός τῆς θείας Χάριτος καί εὐλογίας. Ἔνωσε τούς ἀνθρώπους σέ μία κοινωνία, κάτω ἀπό ἕνα Κύριο. Κατήργησε κάθε διάκριση. Ἀνέπτυξε σταθερούς δεσμούς ἀγάπης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁδήγησε τόν ἄνθρωπο στήν ὑπακοή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Τά ἐλάχιστα αὐτά δείγματα ἀναφέρθηκαν γιά νά θυμηθοῦμε λίγα ἀπό τά ἔργα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ μεταβολή τῶν Ἀποστόλων καί τοῦ κόσμου ἦταν ἀδύνατο νά συμβοῦν, ἄν τήν Πεντηκοστή δέν ἐπήρχετο τό Ἅγιο Πνεῦμα σ' αὐτούς. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ἦταν ἡ ἀήττητη πανοπλία τῶν Ἀποστόλων. Τό Ἅγιο Πνεῦμα μένει μονίμως στήν Ἐκκλησία. Συνεχίζει νά ἐνεργεῖ θαυμαστῶς, ἐξακολουθεῖ νά κάνει θαύματα.

Τό μέγιστο θαῦμα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τό θαῦμα τῶν θαυμάτων εἶναι:

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΑΡ' ΟΛΕΣ
ΤΙΣ ΘΛΙΒΕΡΕΣ ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ ΑΠΟ ΜΕΣΑ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΥΣΣΩΔΕΙΣ ΔΙΩΓΜΟΥΣ ΑΠΟ ΕΞΩ.

ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ*

«Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω...»
(Ἰωάννου, ζ', 37)

Τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς κατά τήν ὁποία ἑορτάζουμε τήν ἐπέλευση τοῦ Παναγίου Πνεύματος στήν Ἐκκλησία μας ἀκούεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας τόν ὁποῖον εἶπε κατά τήν διάρκεια τῆς ἰουδαϊκῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς. Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης πού μᾶς διέσωσε τόν λόγον αὐτόν: *«Ἐάν κάποιος διψᾷ, νά ἔλθει πρός ἐμέ καί νά πίῃ»* μᾶς ἔδωσε καί τήν ἑρμηνεία του. Μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι ὁ Κύριος δι' αὐτόν τόν λόγον του ἀνεφέρετο στό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο θά ἐλάμβαναν ὅσοι ἐπίστευσαν σ' Αὐτόν.

Εἶναι μία ἀδιαφιλονίκητη ἀλήθεια, ὅτι ἡ ψυχή διψᾶ. Ἡ ἀνθρώπινη ψυχή εἶναι ὁ μεγάλος διψασμένος τοῦ σύμπαντος. Ἐνῶ ὅλα ξεδίψασαν μόνη αὐτή μένει ἀνικανοποίητη. Ἡ γλάστρα ξεχειλίζει μέ λίγο νερό. Τό ἐλάφι καί ὅλα τά ζῶα ξεδιψοῦν μόλις σταθοῦν «παρά τούς ρύακας τῶν ὑδάτων». Ἡ ἀνθρώπινη ψυχή ὅμως ὄχι. Τρυγᾶ τίς ἡδονές τῆς ζωῆς καί δέν χορταίνει. Ἀπολαμβάνει τίς χαρές τοῦ κόσμου, τίς ψυχαγωγίες του, τίς ἀνέσεις του καί ὅ,τι ἄλλο τοῦ προσφέρει καί φαίνεται πώς δέν βρῆκε αὐτό πού ξεδιψάει τήν ἀνθρώπινη ψυχή.

Ὁ ἄνθρωπος πάντα ζητᾶ τήν ἀνάπαυση, τήν ἱκανοποίηση, τήν χαρά, τήν δόξα, τήν εὐτυχία, τήν ζωή καί πάντα μένει ἄδειος, λυπημένος, ἄτιμος, περιφρονημένος, δυστυχῶς νεκρός. Ἡ ψυχή διψᾶ. Γιατί ὅμως διψᾶ; Διότι ἡ ζωή καί ὁ κόσμος γύρω μας εἶναι «γῆ ἔρημος, ξηρά καί ἄνυδρος». Ἕνας ὕμνος λέγει, ὅτι ἡ ἁμαρτία θέλγητρα ἔχει, μά στερεῖτε τήν χαρά. Μᾶς τό βεβαιώνουν ὅλοι οἱ διψασμένοι τῆς ζωῆς καί ὄχι μόνο αὐτοί. Ἡ ἴδια βασανιστική δίψα ξηραίνει καί ἐξαφανίζει καί τήν δική μας ζωή. Νά ρωτήσουμε τούς ἑαυτούς μας: Πόσες φορές ἐτρέξαμε φλεγόμενοι ἀπό τόν πόθο τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς νά ἱκανοποιηθοῦμε; Κι ὅμως δέν βρήκαμε μόνιμη τήν χαρά. Νά ρωτήσουμε τούς ἑαυτούς μας: Πόσα χρήματα ἐκερδίσαμε; Ποτέ δέν εἴπαμε φθάνει. Πόσες ἑορτές κάναμε καί σέ πόσες διασκεδάσεις πήγαμε ζητώντας τήν χαρά; Κι ὅμως κανένα χαμόγελο. Ὅταν ξυπνᾶμε τό

* Κήρυγμα τῆς 3.6.2012 • Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς, Ἰωάννου, ζ΄, 37-52 - η΄, 12.

ἄλλο πρωΐ, τά δάκρυα πάλι ποτίζουν τά μάγουλά μας καί ὁ πόνος διαπερνᾶ τήν καρδιά μας σάν νά θέλει νά τήν τρυπήσει. Ὅλα αὐτά μοιάζουν μέ ἕνα παιδάκι πού τρέχει μ' ἕνα κουβαδάκι νερό γιά νά ἀντιμετωπίσει τήν ἀνομβρία στήν Αἰθιοπία. Κι ἡ ἀνθρώπινη ψυχή εἶναι κάτι πιό μεγάλο ἀπό τήν ἐκτεταμένη Αἰθιοπία.

Ποιόν διψᾶ ἡ ψυχή; Μά, τόν Θεό. Τίποτε ἄλλο καί τίποτε λιγότερο, δέν μπορεῖ νά τήν ξεδιψάσει. Ὁ μέθυσος, ὁ ἀκόλαστος, ὁ φιλάργυρος, ὁ ναρκομανής, ὁ φιλόδοξος, ὁ κλέφτης, ὁ χαρτοπαίκτης, ὅλοι τους στό βάθος τους, τόν Θεό διψοῦνε. Ἡ ψυχή τους δέν βρῆκε ξεδιψασμό μέχρις ὅτου σ' Αὐτόν τελικά στραφοῦν. Αὐτοί ὅλοι πού *«ἐγκατέλειψαν τήν πηγή τῶν ζώντων ὑδάτων καί εἰς ἑαυτούς λάκκους, πού ἄνοιξαν δηλαδή πηγάδια, δέν βρῆκαν, δέν μπόρεσαν νά βροῦν ξεδιψασμό γιατί τά πηγάδια εἶχαν στεγνώσει, εἶχαν καταστραφεῖ»* (Ἱερεμίας, β΄, 12-13).

Ὁ Κύριος ἀδελφέ καί σένα καί μένα, ὅλους μᾶς προσκαλεῖ στήν νέα πραγματικότητα, νά ζήσουμε στόν καινούργιο κόσμο τῆς Βασιλείας Του, νά ἀπολαύσουμε τά αἰώνια ἀγαθά Του. Δέν ἔχουμε παρά νά τόν ἀκολουθήσουμε. Εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς ἀπό τήν ὁποία πίνουμε «δωρεάν».

ΑΠΟΔΟΧΗ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ*

«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί...»
(Ματθαίου, ι΄, 32)

Ζοῦμε σέ ἕνα κόσμο μέ ἀκραία ὠφελιμιστική διάθεση. Τά πάντα ὁ ἄνθρωπος τά ζυγίζει μέ τί θά κερδίσει. Τί θά ἀπολαύσει. Παντοῦ καί πάντα ζητᾶ νά ἔχει ἀντισταθμιστικά ὀφέλη. Κι αὐτό ὄχι μόνο σέ ὑλικά ἀγαθά ἀλλά καί σέ πνευματικά. Γι' αὐτό καί θά ἀκούσουμε τόν Ἀπόστολο Πέτρο νά ἐρωτᾶ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό λέγοντάς Του: *«Νά ἐμεῖς πού ἀφήκαμε ὅλα καί σέ ἀκολουθήσαμε· τί λοιπόν θά ἀπολαύσωμεν;»* (Ματθαίου, ιθ΄, 27).

Ἄν καί ὁ Κύριος κατεδίκασε σέ ἄλλη περίπτωση τήν ὠφελιμιστική διάθεση τῶν ἀνθρώπων, ἐν τούτοις αὐτήν τήν φορά συγκαταβαίνει σ' αὐτήν τήν ἀδυναμία τῶν μαθητῶν Του καί τούς ἐξηγεῖ, τί θά κερδίσουν ἀπό Αὐτόν, ἐφόσον ἀρνήθηκαν καί γονεῖς καί γυναῖκες καί σπίτια καί ἐργασία καί τόν ἀκολούθησαν κυριολεκτικά στήν ζωή Του.

Ἄς δοῦμε τί μᾶς προσφέρει ὁ Χριστός. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός μᾶς ζητᾶ πολύ λίγα μπροστά σ' ἐκεῖνα πού μᾶς χαρίζει. Κι αὐτά πού θέλει νά τοῦ προσφέρουμε καί νά θυσιάσουμε εἶναι γήϊνα, πρόσκαιρα, ἐφήμερα καί ἄφθαρτα. Ἐκεῖνος πάλι ἀντί αὐτῶν πού τοῦ προσφέρουμε μᾶς ἀντιπροσφέρει τήν αἰώνια δόξα καί τιμή Του.

Τόν οὐράνιο ἔπαινο. Αὐτά σημαίνουν τά λόγια Του ὅτι *«θά τόν ὁμολογήσουν ἐνώπιον τοῦ πατρός Του ἐν οὐρανοῖς»*. Ὁ Χριστός θά μᾶς παρουσιάσει μπροστά στόν Θεό Πατέρα, ὅταν θά εἶναι συνηγμένοι ὅλοι οἱ Ἄγγελοι καί ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Τήν κρίση τοῦ κόσμου. Οἱ ἅγιοι ἀγαπητοί μου θά κρίνουν τούς ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος θά τιμήσει αὐτούς πού Τόν πίστεψαν καί ἔζησαν μέ τό θέλημά Του παραχωρώντας τό δικαίωμα νά κρίνουν ὅλο τόν κόσμο.

Ὁ Χριστός γιά ὅτι θυσιάσαμε στόν κόσμο αὐτό θά μᾶς ἀνταποδώσει ἑκατό φορές πού σημαίνει ἀπείρως περισσότερα ἀπό αὐτά πού στερηθή-

---

* Κήρυγμα τῆς 10.6.2012 • Κυριακή Α΄ Ματθαίου (Ἁγίων Πάντων) • Ματθαίου, ι΄, 32-33, ιθ΄, 27-30.

καμε. Στερηθήκαμε οἰκογένειες; Ἀρνηθήκαμε ἐγκόσμιες δόξες καί τιμές; Περιφρονήσαμε ἀνέσεις; Θυσιάσαμε χρόνο, χρήματα καί ὑλικά ἀγαθά; Τίποτε ἀπό αὐτά δέν πάει χαμένο. Ὁ Χριστός τό θυμᾶται καί θά μᾶς τό ἀνταποδώσει.

Ὑπάρχει ἄραγε μεγαλύτερη δωρεά γιά τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν αἰώνιο ζωή; Ἀπό τό νά ζοῦμε καί νά εἴμαστε σέ κοινωνία μέ τόν Τριαδικό Θεό, τόν Χριστό, τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους; Βεβαίως δέν ὑπάρχει. Σ' αὐτήν λοιπόν τήν θεία Κοινωνία πού λέγεται στήν γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» ὁ Χριστός θά τοποθετήσει τόν ἄνθρωπο νά ζήσει αἰώνια. Σέ μία κοινωνία ἀγάπης, χαρᾶς, εὐτυχίας, εἰρήνης. Ἀπό τήν ὁποία λείπουν ὁ πόνος, ἡ λύπη, ὁ στεναγμός, ὁ θάνατος, ἡ ἁμαρτία καί ὁ διάβολος.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁραματιζόμενος ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ γράφει στούς Ρωμαίους: «*Ἐάν συμπάσχωμεν* (μέ τόν Χριστό) *συμπάσχουμε γιά νά γίνουμε καί συμμέτοχοι τῆς δόξης Του, ἐπειδή φρονῶ* (νομίζω) *ὅτι τά παθήματα* (οἱ στερήσεις, οἱ θυσίες, οἱ ταλαιπωρίες καί ὁ θάνατος ἀκόμη πού ὑφιστάμεθα) *στόν παρόντα καιρό δέν εἶναι ἄξια νά συγκριθοῦν μέ τήν δόξα τήν μέλλουσαν πού θά ἀποκαλυφθεῖ σέ μᾶς*» (η΄, 17-18).

Ὅλοι λοιπόν Αὐτόν τόν Χριστόν κερδίζουμε θυσιάζοντας ὀλίγα σκύβαλα τῆς παρούσης ζωῆς.

ΤΑ ΚΡΥΠΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ*

***«Ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων...»* (Πρός Ρωμαίους, β΄, 16)**

Τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως μᾶς ὑπενθύμισε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀγαπητοί μου, μᾶς θύμισε ὅτι θά ἔρθει μία ἡμέρα κατά τήν ὁποίαν ὁ Θεός θά κρίνει τούς ἀνθρώπους. Ἡ κρίση τοῦ Θεοῦ θά εἶναι δίκαια καί ἀπροσωπόληπτος. Κανείς δέν θά μπορεῖ νά ἐξαπατήσει τόν δίκαιον κριτήν. Κανείς δέν θά μπορεῖ νά ὑποκριθεῖ νά ἀποκρύψει τήν ζωή του. Ἀλλά τά κρυπτά τῶν ἀνθρώπων θά φανερωθοῦν. Σέ αὐτά τά κρυπτά θά ἀναφερθοῦμε σήμερα.

1. Τά κρυπτά

Τό πρῶτον πού πρέπει νά κάνουμε εἶναι νά μάθουμε ποιά θεωροῦνται κρυπτά κατά τήν ὀρθόδοξη ζωή καί πνευματικότητα. Κρυπτά θεωροῦνται οἱ πράξεις πού γίνονται καί δέν εἶναι γνωστές στούς ἀνθρώπους καί στό περιβάλλον μας τελείως. Εἶναι αὐτά τά ὁποῖα ἐμεῖς γνωρίζουμε καί κανείς ἄλλος. Ἤ ἀγνοοῦν τίς πράξεις μας πάρα πολλοί ἄνθρωποι.

Ἐπίσης κρυπτά εἶναι οἱ σκέψεις μας, τά συναισθήματά μας, οἱ προθέσεις μας, οἱ διαθέσεις μας, οἱ ἐπιθυμίες μας. Κρυπτά εἶναι ἡ κατάσταση τῆς ψυχῆς μας. Θέλω νά ἐπιστήσω τήν προσοχή ὅλων στό σημεῖο αὐτό διότι πολλοί δέν γνωρίζουν ὅτι ὅλα αὐτά θά φανερωθοῦν μία ἡμέρα. Δέν γνωρίζουν καί δέν προσέχουν. Τά κρυπτά αὐτά μπορεῖ νά εἶναι καί καλά καί κακά. Κρυπτές μπορεῖ νά εἶναι καί καλές πράξεις καί κακές πράξεις. Κρυπτή εἶναι ἡ κακία ἀλλά καί ἡ ἀρετή.

2. Τά κρυπτά θά φανερωθοῦν

Θά ἔρθει μία ἡμέρα κατά τήν ὁποία ὁλοκληρη ἡ ζωή μας θά φανερωθεῖ ἐνώπιον ὅλων καί θά γίνουν γνωστά τά πάντα. Ὅλοι θά μάθουν τίς πράξεις

* Κήρυγμα τῆς 17.6.2012 • Κυριακή Β΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Ρωμαίους, β΄, 10-16.

μας. Ὅλοι θά μάθουν τήν ποιότητά μας. Θά ἔλθουν στό φῶς οἱ σκέψεις, οἱ ἐπιθυμίες, οἱ διαθέσεις μας, τά συναισθήματά μας. Ὁ ἕνας θά μαθαίνει τά μυστικά τοῦ ἄλλου καί ὅλοι θά πληροφοροῦνται τά πάντα γιά ὅλους. Γιά φανταστεῖτε αὐτή τήν φοβερή καί συγκλονιστική ὥρα κατά τήν ὁποία θά δημοσιεύονται ὅσα ἐμεῖς κρατούσαμε μυστικά καί κρυφά στήν καρδιά μας. Τότε θά γίνονται γνῶστες οἱ ἀθέατες πλευρές τῆς ψυχῆς καί τῆς ζωῆς μας. Τότε θά γνωστοποιοῦνται καί ἡ ἀρετή καί ἡ κακία μας. Τότε οὐδείς θά μπορεῖ νά ἀποκρύψει κάτι. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας προειδοποίησε λέγοντας μας *«προσέχετε, διότι, δέν ὑπάρχει τίποτα κρυφό πού νά μήν μαθευτεῖ, οὔτε μυστικό πού νά μήν γίνει γνωστό καί νά ἔλθει στό φῶς»* (Λουκᾶ, η΄, 17). Ἔτσι λοιπόν πληροφορούμαστε, ὅτι τά κρυπτά δέν θά μείνουν γιά πάντα κρυπτά ἀλλά θά ἔλθουν στό φῶς τῆς δημοσιότητος τά πάντα.

3. Ἔπαινος ἤ ντροπή

Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς δημοσιότητας θά εἶναι ἄλλοι μέν νά θαυμάζωνται καί νά ἐπαινοῦνται καί ἄλλοι νά ἐλέγχωνται καί νά ντρέπωνται. Αὐτό θά ἐξαρτηθεῖ ἀπό τό περιεχόμενο καί τήν ποιότητα τῶν δημοσιευμένων. Ἄλλων θά φανερώνεται ἡ ἀρετή καί ἄλλων ἡ κακία. Ἄλλων θά ἀποκαλύπτεται ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωση, ἡ μακροθυμία, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ἁγνότητα, ἡ ἐγκράτεια, ἡ νηστεία, ἡ προσευχή. Κι ἄλλων θά φανερώνεται ἡ ἐμπάθεια, ἡ πλεονεξία, ἡ ψευδολογία, ἡ ἀπιστία, ἡ κακία, ἡ ζήλεια, ὁ φθόνος, ἡ ἀσωτία, καί κάθε κακία καί ἀνομία. Ὅλα θά δημοσιεύονται καί τό πιό μικρό καί τό πιό ἐλάχιστο κίνημα τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιᾶς μας.

Γι᾽ αὐτό ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύει νά προσέχουμε μέ ποιό τρόπο οἰκοδομοῦμε τήν ζωή μας. Καί τί οἰκοδομοῦμε; Μέ τί φορτώνουμε τήν ψυχή μας; Τήν στολίζουμε μέ ἔργα ἀρετῆς πού θά τήν δοξάσουν ἤ μέ ἔργα ἀσεβείας πού θά τήν ντροπιάσουν; (Πρός Κορινθίους Α΄, γ΄, 12).

4. Ἐξάλειψη τῶν κακῶν

Τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων δέν ἐξαλείφονται. Οἱ πράξεις μας, τά λόγια μας, οἱ ἐπιθυμίες μας, τά συναισθήματά μας, θά παραμένουν αἰωνίως. Οὐδείς μπορεῖ νά τά ἐξαφανίσει ἀπό τότε πού πραγματοποιήθηκαν. Καί διά μέν τά καλά ἔργα καλῶς νά παραμείνουν καί νά μήν ἐξαφανισθοῦν. Αὐτά χαρά καί τιμή καί ἔπαινο θά μᾶς φέρουν. Τί γίνεται ὅμως μέ τά κακά ἔργα, μέ τίς κακές καί ἁμαρτωλές πράξεις, μέ τίς ἁμαρτωλές σκέψεις καί τά κακά συναισθήματα; Πῶς νά ἀντέξουμε τόν ἔλεγχο καί τήν ντροπή γιά ὅλα;

Ἄς μήν ἀπελπιζόμαστε. Ὁ φιλάνθρωπος Κύριός μας κι αὐτό τό ἐφρόντισε. Βρῆκε τρόπο νά ἐξαλείφονται τά κακά ἔργα, οἱ πράξεις τῆς ντροπῆς καί τῆς ὀργῆς. Εἶναι τό μυστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Σ᾽ αὐτό μέ

τήν χάρη τοῦ Θεοῦ ἐξαλείφονται καί ἐξαφανίζονται τά κακά ἔργα τῆς ζωῆς μας καί οὐδείς πλέον μπορεῖ νά μᾶς κατηγορήσει οὔτε ἡ συνείδησή μας γι' αὐτά. Ὅποια καί ἄν εἶναι αὐτά τά ἔργα κι ὅσα κι ἄν εἶναι συγχωροῦνται καί ἐξαλείφονται.

Ὀφείλουμε νά δοξάζουμε τόν πανάγαθο καί φιλάνθρωπο Κύριό μας πρῶτον μέν διότι μᾶς προειδοποίησε ὅτι δέν θά μείνει τίποτε κρυφό ἀπό τήν ζωή μας καί διότι μᾶς ἔδωσε τήν δυνατότητα νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τό βάρος καί τίς συνέπειες τῶν ἁμαρτωλῶν ἔργων.

Συγχρόνως ὅμως ὀφείλουμε νά ἀγωνισθοῦμε καί νά συγκεντρώσουμε τόν πνευματικό μας πλοῦτο πού εἶναι τά ἀγαθά καί καλά ἔργα. Μ' αὐτά στολισμένοι θά ἐμφανισθοῦμε ἐνώπιόν Του, τά καλά ἔργα θά μᾶς χαρίσουν χαρά, τιμή, δόξα, κι ἔπαινο ὅταν φανερωθοῦν.

Ὅσοι ὅμως δυσκολεύονται νά πᾶνε στόν πνευματικό καί νά ἐξομολογηθοῦν τήν ἀσέβεια τῆς καρδιᾶς τους, ἄς πληροφορηθοῦν, ὅτι δέν θά μπορέσουν νά τήν ἔχουν κρυμμένη γιά πάντα. Θά φανερωθοῦν τά ἀσεβῆ ἔργα τους. Γι' αὐτό τούς συμφέρει ἔστω καί γιά νά ἀποφύγουν τήν ντροπή καί τόν ἔλεγχο ἐνώπιον ὅλων νά φροντίσουν νά τά ἀποθέσουν καί νά ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτά. Νά πᾶνε νά ἐξομολογηθοῦν. Εἶναι προτιμώτερη ἡ λίγη ντροπή πού θά αἰσθανθοῦν ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ ἀπό τήν ντροπή πού θά αἰσθάνονται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐνώπιον τῶν Ἁγίων, ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων. Κι αὐτή θά τήν αἰσθάνονται αἰώνια. Μήν ἀδιαφορεῖς ἀδελφέ, ἀλλά τρέξε προσπεσών στόν δίκαιο κριτή γιά νά λάβεις τήν ἄφεση. Ἀμήν.

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ*

***«Καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες... ἠκολούθησαν αὐτῷ»* (Ματθαίου, δ΄, 22)**

Ὁ Κύριός μας περιπατεῖ στήν λίμνη τῆς Γεννησαρέτ. Ἐκεῖ ἀνάμεσα στούς ἁπλούς ψαράδες ἀνεζήτησε τούς μαθητές του. Καθώς ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος μᾶς διηγεῖται τήν κλήση τῶν τεσσάρων Μαθητῶν ἀναφέρει καί τήν ἀνταπόκριση τῶν μαθητῶν στό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δύο χαρακτηριστικές λέξεις πού περικλείουν καί ἀποδεικνύουν τήν διάθεση τῶν μαθητῶν εἶναι τό «εὐθύς» καί τό «πάντα».

Οἱ Μαθητές «εὐθέως», ἀμέσως δηλαδή ἀνταποκρίθηκαν στό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ νά τόν ἀκολουθήσουν χωρίς ἀναβολές, χωρίς καθυστέρηση, χωρίς νά ὑπολογίσουν καί νά σκεφθοῦν τίποτε. Καί ὄχι μόνο «εὐθέως» ἀλλά ἀφοῦ ἄφησαν καί τήν δουλειά τους, καί τόν πατέρα τους καί τήν περιουσία τους. Τίποτε δέν στάθηκε ἱκανό νά τούς ἐμποδίσει νά ἀκολουθήσουν τόν Χριστό.

Συχνά ζοῦμε μία παρανόηση γιά τό τί σημαίνει ἡ ἀνταπόκριση στό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ὅπως ἐκάλεσε τούς μαθητές Του ἔτσι καλεῖ καί σήμερα τούς ἀνθρώπους κοντά Του. Τούς καλεῖ στήν πίστη, στήν μετάνοια, στήν βασιλεία Του. Κι οἱ ἄνθρωποι δέν ξέρουν πώς ὁ Χριστός θέλει νά ἀνταποκριθοῦν στήν κλήση Του. Γι' αὐτό καί πολλές φορές παρανοοῦν μέ ἀποτέλεσμα νά μήν φαίνονται πρόθυμοι. Παρά τό ὅτι τό ἐπιθυμοῦν. Ἐπίσης ἴσως ἡ ἀνταπόκριση νά μήν εἶναι καθολική δηλαδή νά μήν δίνουμε στόν Χριστό τά πάντα, τήν ζωή μας, τόν ἑαυτό μας. Ἡ ἁγία Γραφή μᾶς ἔχει διασώσει ἕνα πλῆθος περιπτώσεων ἀνθρώπων πού κλήθηκαν ἀπό τόν Χριστό σημειώνοντας καί τόν τρόπο τῆς ἀνταπόκρισής τους.

Τόν Ματθαῖο ὁ ὁποῖος ὅταν συνήντησε τόν Χριστό σηκώθηκε ἀμέσως ἀφήνοντας πίσω του τό τελώνειο καί τόν ἀκολούθησε. Ἡ Σαμαρείτιδα, ὅταν συνομίλησε μέ τόν Χριστό στό πηγάδι τῆς Σαμάρειας καί Ἐκεῖνος τῆς φανέρωσε ποιός ἦταν «ἀφῆκε τήν ὑδρία της» καί ἔτρεξε νά ἀναγγείλλει τό γεγονός στούς συμπατριῶτες της. Ὁ τυφλός τῆς Ἰεριχοῦς

* Κήρυγμα τῆς 17.6.2012 • Κυριακή Β΄ Ματθαίου • Ματθαίου, δ΄, 18-23.

ὅταν ἀντελήφθει τόν Χριστό νά περνᾶ ἀπό μπροστά του καί οἱ ἄλλοι τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι τόν καλεῖ γιά νά τόν θεραπεύσει «ἐγκατέλειψε καί τό ροῦχο πού φοροῦσε καί ἔτρεξε στόν Χριστό πού τόν καλοῦσε». Στήν παραβολή πού εἶπε ὁ Χριστός γιά τήν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ὁ γεωργός πού βρῆκε τόν θησαυρό (τόν Χριστό) ἔτρεξε καί ἐπώλησε πάντα ὅσα εἶχε καί ἀγόρασε τόν πολύτιμον μαργαρίτην. Ὁ Παῦλος ἔγραψε στούς Φιλιππησίους ὅτι *«διά τόν Χριστόν θεωρῶ τά πάντα ζημίαν καί σκύβαλα προκειμένου νά τόν κερδίσω»* (γ΄, 8). Ἀπό αὐτά τά παραδείγματα φαίνεται καθαρά ὅτι στήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνταπόκριση πρέπει νά εἶναι ΑΜΕΣΗ καί ΟΛΟΨΥΧΗ.

Φέρε μαζί μέ τίς ἁμαρτίες σου στόν Χριστό, τά δίχτυα, τό πλοῖο, τήν συγγένεια, τό τελώνειο, τήν ὑδρία, τό ροῦχο, τήν δόξα σου, τήν περιουσία σου.

Τά πάντα ὅσα ἔχεις, τό χθές, τό σήμερα, τό αὔριο καί παραχώρησέ τα στόν Κύριο. Αὐτό σημαίνει, ὁλόψυχη καί ἀνεπιφύλακτη ἀφιέρωση στόν Χριστό. Τότε, θά μοιάσεις μέ ἐκείνους τούς πιστούς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, πού *«δέχθηκαν μετά χαρᾶς τήν ἁρπαγήν τῶν ὑπαρχόντων τους, γνωρίζοντας ὅτι στόν Χριστό ἔχουν περιουσία πολύ καλύτερη»*.

Εὐθέως καί ἐσύ τρέξε στόν Κύριο τῆς ψυχῆς σου γιά νά βρεῖς τήν σωτηρία σου.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ*

«Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν»
(Πρός Ρωμαίους, ιγ΄, 12)

Ἀδελφοί εἶναι ὥρα νά ξυπνήσουμε, ἡ νύχτα προχώρησε, ἡ ἡμέρα πλησίασε, φωνάζει σήμερα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἄς ξεντυθοῦμε, λοιπόν, τά νυχτικά μας καί ἄς ντυθοῦμε μέ τά ροῦχα τῆς ἡμέρας.

Μᾶς ξαφνιάζουν ἴσως οἱ προτροπές τοῦ Ἀποστόλου, ἀλλά καί μᾶς προκαλοῦν νά τίς μελετήσουμε βαθύτερα.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, ποιά εἶναι ἡ νύχτα πού φεύγει, ποιά ἡ ἡμέρα πού ἔρχεται, καί σέ ποιά κατάσταση καλούμεθα νά βρισκόμαστε ἐμεῖς.

1. Ἡ νύχτα τοῦ παρόντος βίου

Νύχτα ὀνομάζει ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁλόκληρη τήν ἐπίγεια ζωή μας, ἀπό τήν ὥρα πού θά γεννηθοῦμε μέχρι τήν ὥρα πού θά πεθάνουμε. Καί τήν ὀνομάζει νύχτα, διότι ἡ ἐπίγεια ζωή μας πράγματι μοιάζει μέ τήν νύχτα γιά δύο λόγους.

Πρῶτον γιά τό σκοτάδι, πού ἐπικρατεῖ σ' αὐτήν, ὅπως καί στήν νύχτα. Πνιγμένη στό σκοτάδι ἡ νύχτα δέν ἐπιτρέπει νά δοῦμε καθαρά τό περιβάλλον καί ὅσα συμβαίνουν γύρω μας, παρά μόνο ὅσα μᾶς ἐπιτρέπει τό λιγοστό φῶς τῶν ἄστρων καί τοῦ φεγγαριοῦ. Τό ἴδιο γίνεται καί στήν ζωή μας. Πνευματικό σκοτάδι ἐπικρατεῖ καί ἐδῶ. Σύγχυση στίς ἰδέες τῶν ἀνθρώπων. Οἱ περισσότεροι δέν ξέρουν γιά ποιό λόγο ζοῦν, ποιός εἶναι ὁ σκοπός τῆς ζωῆς τους. Περπατοῦν στό σκοτάδι, ὅπου τύχει. Σύγχυση καί στόν τρόπο ζωῆς. Ἡ ἁμαρτία ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Καί ἡ ἁμαρτία εἶναι τό κατεξοχήν σκοτάδι. Κλοπές, ψεύδη, ἀνηθικότητες, συκοφαντίες, μίση, ζήλειες, θυμοί, φόνοι, πόλεμοι, ὅλα αὐτά τά σκοτεινά ἔργα σάν κατάμαυρα

* Κήρυγμα τῆς 24.6.2012 • Κυριακή Γ΄ Ματθαίου (Γενέθλιον Τιμίου Προδρόμου) • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Ρωμαίους, ιγ΄, 11 - ιδ΄, 4.

σύννεφα καλύπτουν ὅλη τήν γῆ καί τίς καρδιές τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Νύχτα ὀνομάζεται ὅμως ἡ ἐπίγεια ζωή μας καί γιά τό ὅτι μοιάζει μέ ὄνειρο. Ὅπως τή νύχτα βλέπουμε ὄνειρα καί μποροῦμε νά δοῦμε τόν ἑαυτό μας ἀκόμα καί βασιλιά ἤ ἀστροναύτη, καί ὅταν ξυπνήσουμε ὅλη ἡ δόξα καί ἡ ὀμορφιά νά χαθεῖ, ἔτσι καί στήν ζωή αὐτή. Μπορεῖ νά περάσουμε 70-80 χρόνια μέ τιμές καί δόξες, ἀλλά κάποια στιγμή ἀναπόφευκτα ἔρχεται ὁ θάνατος, ὁπότε ἀργά πιά διαπιστώνουμε πώς ὅλα ἦταν ἕνα ὄνειρο καί τίποτε παραπάνω.

Ἡ νύχτα, λοιπόν, τῆς ζωῆς μας προχώρησε, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀφοῦ κάθε ὥρα πού περνάει, μᾶς φέρνει πιό κοντά πρός τόν θάνατο, ἀλλά καί πρός τό ἴδιο τό τέλος ὅλου τοῦ κόσμου. Προχώρησε καί ἡ ἡμέρα, ὅπου νά 'ναι, ξημερώνει. Ποιά εἶναι, λοιπόν, αὐτή ἡ ἡμέρα;

2. Ἡ ἡμέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς

Τό πρᾶγμα εἶναι πλέον ὁλοφάνερο. Ἐφόσον νύχτα χαρακτήρισε τήν ἐπίγεια ζωή μας, ἡμέρα δέν ἐννοεῖ τίποτε ἄλλο παρά μόνο τήν αἰώνια ζωή, τήν ζωή μετά τόν θάνατο καί κυρίως μετά τήν δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας καί τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν σωμάτων μας.

Καί πολύ ἐπιτυχημένα ὀνομάζεται ἡμέρα ἡ αἰώνια ζωή. Πρωτίστως διότι δέν ὑπάρχει ἐκεῖ τίποτε τό σκοτεινό καί κρυφό. Ὅλα ὅσα ἐδῶ θολώνουν τόν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖ θά ἐξαφανιστοῦν. Οἱ ἄπιστοι καί ἄθεοι θά ἀντιληφθοῦν τότε πώς αὐτά, πού ἐδῶ περιφρονοῦσαν ἤ περιγελοῦσαν ὡς παραμυθία, εἶναι πέρα γιά πέρα ἀληθινά. Ὅλα πάλι τά ἔργα, πράξεις ρυπαρές, σκέψεις πονηρές, συνήθως κρυφές, πού μάτι ἀνθρώπου δέν τά εἶδε, κατά τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας Παρουσίας θά φανερωθοῦν. *«Ἑκάστου τὸ ἔργον φανερωθήσεται, ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει, ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται»* (Πρός Κορινθίους Α΄, γ΄, 13), γράφει ἀλλοῦ ὁ Ἀπόστολος. Τοῦ καθενός δηλαδή τό ἔργο θά φανερωθεῖ. Διότι ἡ ἡμέρα ἐκείνη θά τό ξεσκεπάσει ἐφ' ὅσον τότε ὅλα θά περάσουν ἀπό τήν φωτιά τῆς θεϊκῆς Κρίσεως.

Ὀνομάζεται, λοιπόν, ἡμέρα ἤ αἰωνιότης, διότι ὅλα ἐκεῖ θά βγοῦν στό φῶς. Ἀλλά καί γιά ἕνα ἀκόμη λόγο. Διότι ἀκριβῶς ἡ κατάσταση ἐκείνη θά εἶναι αἰώνια, δέν θά ἔχει τέλος, δέν θά μοιάζει μέ ὄνειρο μίας νύχτας, ὅπως ἡ ἐπίγεια ζωή. Θά εἶναι γιά τούς λυτρωμένους πιστούς αἰώνια δόξα, ἄπειρη χαρά, ἀτέλειωτη εὐτυχία.

3. Κατάσταση πολέμου

Καθώς, λοιπόν, λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἡ νύχτα τῆς ἐπί γῆς ζωῆς μας φεύγει καί ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς αἰωνιότητος, ὅπου νά 'ναι, ξημερώνει, ἄς ἑτοιμασθοῦμε οἱ πιστοί, γιά νά εὑρεθοῦμε ἕτοιμοι σ' αὐτήν. Ἄς ξυπνήσουμε,

ἄς πετάξουμε ἀπό πάνω μας τά σκοτεινά ἔργα τῆς ἁμαρτίας καί ἄς φορέσουμε τά φωτεινά ὅπλα μας, τά ἔργα τῆς ἀρετῆς.

Στά ὅπλα μᾶς φωνάζει ἐπομένως, ἔχουμε πόλεμο. Προσέξτε, διότι οἱ ἐχθροί παραμονεύουν καί ζητοῦν νά σᾶς καταστρέψουν. Ἀφῆστε τίς παλιές κακές σας συνήθειες καί πιάστε τά ὅπλα νά πολεμήσετε. *«Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου»* (Πρός Ἐφεσίους, στ΄, 11). Ντυθεῖτε τόν θεϊκό ὁπλισμό, γιά νά μπορεῖτε νά ἀντισταθεῖτε στά πονηρά τεχνάσματα τοῦ διαβόλου.

Νά ὁπλιστοῦμε, λοιπόν, παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος. Καί βέβαια τά θεϊκά ὅπλα, τά ὅπλα τοῦ φωτός, ὅπως τά χαρακτηρίζει, τά γνωρίζουμε λίγο ὡς πολύ ὅλοι μας. Εἶναι ἡ θερμή πίστη, εἶναι ἡ ζωντανή προσευχή, τά ὑπέροχα λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ συμμετοχή μας στά σωστικά μυστήρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, καί ἄλλα ἀκόμη.

Ναί, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, τά γνωρίζουμε. Ἀλλά τό πρόβλημα δέν εἶναι ἐκεῖ. Δέν φτάνει τό νά τά γνωρίζουμε. Ἀπαιτεῖται ὁπωσδήποτε καί νά τά χρησιμοποιοῦμε. Καί μάλιστα νά τά χρησιμοποιοῦμε σωστά, διότι ὑπάρχει κίνδυνος, χρησιμοποιώντας τα κακῶς, νά αὐτοτραυματισθοῦμε. Πανίσχυρο ὅπλο εἶναι ἡ θεία κοινωνία, πράγματι. Ἀλλά ἄν κοινωνοῦμε ἀνεξομολόγητοι καί ἀμετανόητοι, ἡ θεία κοινωνία ἀντί γιά φῶς, γίνεται φωτιά, πού καίει ἐμᾶς τούς ἴδιους, καί ἐπομένως ἀντί νά ἐπιτύχουμε ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας, προσθέτουμε καί ἄλλη βαρύτατη ἁμαρτία.

Ἀδελφοί, ἡ μεγάλη ἡμέρα ξημερώνει, ἄς μήν ξεγελιώμαστε ἀπό τό πολύ κακό, πού ἐπικράτει γύρω μας. Νά μήν λησμονοῦμε πώς τό πιό πυκνό σκοτάδι ἐπικράτει λίγο πρίν ροδίσει ἡ αὐγή. Ἰδού, ἡ νύχτα τῶν ἐπί γῆς ταλαιπωριῶν μας τελειώνει. Ἡ ἡμέρα τῆς μεγάλης χαρᾶς ξημερώνει. Ἄς ὁπλιστοῦμε μέ τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἄς ἐνισχυθοῦμε στήν πνευματική μας ζωή, γιά νά ἀπολαύσουμε ἄπειρη χαρά τῆς μεγάλης ἡμέρας, τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Κυρίου μας. Ἀμήν.

ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΙΖΟΝΟΣ*

***«Προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ»* (Λουκᾶ, α΄, 76)**

Τό Γενέθλιον τοῦ μείζονος τῶν Προφητῶν ἑορτάζει σήμερα ὁλόκληρος ὁ ὀρθόδοξος κόσμος. Τήν γέννηση τοῦ Προφήτου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Χαίρει καί ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία καί ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ Τιμίου ἐνδόξου Προφήτου καί Βαπτιστοῦ. Δέν εἶναι ἁπλά μία μνήμη ὅπως τῶν ἄλλων ἁγίων, πού τιμοῦμε τήν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεως τους πού λογίζεται ὡς γενέθλια ἡμέρα στήν οὐράνια Βασιλεία.

Ἀλλά τιμοῦμε τήν γέννηση τοῦ Προδρόμου ἡ ὁποία σημαίνει τήν ἀπαρχή τῆς Σωτηρίας, σημαίνει τό τέλος τῆς ἁμαρτίας καί τῆς δουλείας σ' αὐτήν. Σημαίνει τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία καί τήν δυνατότητα νά γίνουμε μέτοχοι καί πολῖτες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος κατέχει μία σημαντική θέση μέσα στήν Ἐκκλησία μας. Ἡ ἁγία ἀσκητική μορφή του ὑπάρχει σέ ὅλες τίς Ἐκκλησίες μας καί ἡγεῖται πάντων τῶν ἁγίων μετά τήν Θεοτόκο καί τούς Ἀγγέλους. Καί αὐτό ὄχι τυχαία καί προσωποληπτικά ἀλλά γιατί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος εἶναι ἐκεῖνος πού ἀνοίγει τόν δρόμο καί τόν λυαίνει, τόν κάνει δηλαδή πιό εὔκολο γιά νά μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά περάσουν καί νά ὁδηγηθοῦν στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος προετοιμάζει τόν λαό τοῦ Θεοῦ μέ τό πύρινο κήρυγμά του γιά νά ἑτοιμασθοῦν νά ὑποδεχθοῦν τόν Σωτῆρα Λυτρωτή καί Κύριό τους. Εἶναι αὐτός πού τούς βάπτισε σέ ὕδωρ γιά νά τούς βρεῖ ἕτοιμους ὁ Κύριος τῆς δόξης καθαρούς καί ἀναγεννημένους γιά νά τούς Βαπτίσει στό πῦρ τῆς θεότητος, στό Ἅγιο Πνεῦμα. Καί πρῶτα ἀπό ὅλα δίνει τό παράδειγμα μέ τόν ἀσκητικό καί αὐστηρό βίο του, δέν ζεῖ μέ εὐκολίες, μέ φαγοπότια, μέ ἐνδύματα πολυτελῆ καί ὅλα τά ἄλλα κοσμικά καί πρόσκαιρα τῆς ἐποχῆς του ἀλλά προτιμᾶ τόν ἀσκητικό καί τόν ἀναχωρητικό καί ἐρημικό βίο γιά νά κατορθώσει νά γίνει σκεῦος ἐκλογῆς ὅπως καί ἔγινε. Εἶναι αὐτός πού δέν δίστασε νά ἐλέγξει ἀκόμη καί τόν Βασιλιά. Νά ἐλέγξει τήν ἀνομία του, τήν ἀνηθικότητά

* Κήρυγμα τῆς 24.6.2012 • Κυριακή Γ΄ Ματθαίου (Γενέθλιον Τιμίου Προδρόμου) • Λουκᾶ, α΄, 1-25, 57-68, 76, 80.

του, τήν ἀσέλγειά του, τήν κακότητά του, τήν μοχθηρία του καί γενικῶς ὁλόκληρη τήν διεστραμμένη ὕπαρξή του. Δέν τόν ἐνδιέφερε ἄν θά τόν βασάνιζαν, ἄν θά τόν ἐφυλάκιζαν, ἐάν τόν ἔστελναν σέ ἐξορία. Τό μόνο πού εἶχε ὡς σκοπό του ἦταν νά διαφυλάξει τόν λαό ἀπό τήν ἀνομία καί τήν ἁμαρτία καί νά τόν παραδώσει καθαρό στά χέρια τοῦ Μεσσία. Δέν δίστασε ἀκόμη καί μπροστά στόν θάνατο νά ἐλέγχει συνεχῶς τόν Ἡρώδη καί τό Βασίλειό του καί μέ παρρησία νά ξεσκεπάζει ὅλα τά ἀνομήματά τους. Λίγα ἀπό αὐτά πού ὁ Πρόδρομος τιμᾶται σᾶς ἀνέφερα γιά νά δεῖ καί ὁ καθένας μας πῶς καί ἐμεῖς ΠΡΕΠΕΙ νά φερόμαστε μπροστά στούς κινδύνους καί τίς ἀνομίες πού διαπράττονται συνεχῶς μπροστά μας. Εἶναι τό μήνυμα πού μᾶς δίνει ἡ Ἐκκλησία μας μέ τήν εὐκαιρία τῆς γεννήσεώς του γιά νά μᾶς δείξει ἀκριβῶς ὅτι γεννήθηκε ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου αὐτός πού θά διδάξει καί θά ἀναγεννήσει τόν κόσμο. Μᾶς διδάσκει γιά τό πῶς πρέπει νά ἀντιμετωπίζουμε τίς διάφορες κρίσεις καί ὅτι στήν ζωή μας δέν εἴμαστε μόνοι μας. Ἔχουμε Πρόδρομο καί ἁγίους πού μᾶς ἀνοίγουν δρόμους. Δρόμους πού μᾶς ὁδηγοῦν κατευθείαν στήν σωτηρία καί στήν θέωση.

Η ΑΓΑΠΗ: ΟΔΟΣ ΘΕΩΣΕΩΣ*

«Ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι»
(Πρός Κορινθίους Α΄, ιβ΄, 31)

Ὅσο καί ἄν μᾶς φαίνεται παράδοξο, ἡ ἀγάπη ὅπως τήν προβάλλει ἡ Ἐκκλησία ἐνσαρκωμένη, εἶναι ἄγνωστη γιά τόν πολύ κόσμο. Ἡ μνήμη λοιπόν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ καί τό σημερινό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα πού εἶναι ἀφιερωμένο σ' αὐτήν, εἶναι δύο ἄριστες εὐκαιρίες, ὥστε νά μαθητεύσουμε στήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τήν ἀγάπη.

1. Ἡ ἀγάπη συνιστᾶ τήν ἐν Χριστῷ ζωή

Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι μαζί μέ τήν κατάρτισή τους στήν ἰατρική τέχνη, μορφώθηκαν καί πνευματικά. Ἔγιναν ζωντανές εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωποι ἀληθινῆς ἀγάπης καί ἔζησαν εὐεργετώντας ψυχικά καί σωματικά τούς ἀνθρώπους παρέχοντας δωρεάν τίς ἰατρικές τους ὑπηρεσίες. Γι' αὐτό ὀνομάσθηκαν Ἀνάργυροι.

Κατευθυντήρια δύναμή τους ἦταν ἡ ἀγάπη πρός τόν Χριστό καί πρός κάθε ἀνεξαιρέτως συνάνθρωπο, χάρη στήν ὁποία ἔγιναν κατοικητήρια τῆς Ἁγίας Τριάδος. Γιατί *«ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη καί ὅποιος μένει στήν ἀγάπη μέσα στόν Θεό μένει, καί ὁ Θεός μέσα σ' αὐτόν»* (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, δ΄, 16). Ἡ Πατερική θεολογία τονίζει ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ταυτόσημη μέ τήν ζωή, ἐφόσον αὐτή καί μόνη κινεῖ τούς ἀληθινῶς ζώντας ἀνθρώπους ἀπό τόν παρόντα μέχρι καί τόν μέλλοντα αἰῶνα. Κι ἄν ἐξετάσουμε τήν ἐν Χριστῷ ζωή τῶν ἁγίων ἀπό τήν ἄποψη τῆς δικῆς τους συνεισφορᾶς καί συνεργίας, τότε θά διαπιστώσουμε ὅτι τίποτε ἄλλο δέν συνιστᾶ αὐτή τήν ζωή παρά μόνο ἡ ἀγάπη πρός τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο. Ἄλλωστε ὅλες οἱ ἐντολές τοῦ Κυρίου, ὅλη ἡ ἀσκητική διδασκαλία τῶν Πατέρων, ὅλοι οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας δέν ἀποτελοῦν παρά τούς ὁδοδείκτες στήν ὁδό τῆς

---

* Κήρυγμα τῆς 1.7.2012 • Κυριακή Δ΄ Ματθαίου (Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων) • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Κορινθίους Α΄, ιβ΄ 27 - ιγ΄, 8.

ἀγάπης, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στήν ἕνωση μέ τόν Θεό. Μήπως αὐτό δέν ἔλεγε ὁ Κύριος στίς τελευταῖες Του παρακαταθῆκες πρός τούς Μαθητές: *«Ἐάν ἀγαπᾶτε με, θά τηρήσετε τίς ἐντολές μου. Καί ἐγώ θά παρακαλέσω τόν Πατέρα καί θά σᾶς δώσει ἄλλον Παράκλητον γιά νά μείνει μαζί σας αἰώνια»* (Ἰωάννου, ιδ΄, 15-16).

Μέσα σ᾽ αὐτήν τήν προοπτική, καταλαβαίνουμε γιατί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ ὅλα τά ἄλλα χαρίσματα κι αὐτόν ἀκόμη τόν μαρτυρικόν θάνατον ἀνεπαρκή, ἄν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ἀγάπη. Πλέκοντας τόν ὕμνο τῆς ἀγάπης, λέγει ὅτι αὐτή εἶναι ἡ κοινή πηγή ὅλων τῶν ἀρετῶν τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς μακροθυμίας, τῆς ἀγαθοεργίας, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ἀοργησίας, τῆς ἁπλότητος, τῆς συνέσεως, τῆς χαρᾶς γιά τήν ἀλήθεια, τῆς ἀποφυγῆς κάθε ἀδικίας καί κακίας.

Ἑπομένως ὅταν ἀναφερόμαστε στήν ζωή τῶν Ἁγίων, τῶν προτύπων μας γιά τήν ἐν Χριστῷ ζωή πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι αὐτή ἡ ζωή εἶναι ἕνα ἐνιαῖο καί ἄρτιο σῶμα μέ κεφαλή τήν ἀγάπη.

Ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος λέγει, ὅτι χωρίς τήν κεφαλή τό ὑπόλοιπο σῶμα τῶν ἀρετῶν εἶναι τελείως νεκρό καί ἀνενέργητο, ὅπως καί ἡ κεφαλή δίχως τό σῶμα δέν μπορεῖ νά ἐνεργήσει. Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι λοιπόν δέν εἶχαν ἁπλῶς κάποια φιλάνθρωπα αἰσθήματα, ὥστε νά προσφέρουν δωρεάν τήν διακονία τους, ἀλλά ἐνσάρκωναν τήν καθολική ἀγάπη, τήν συνισταμένη τῶν ἄλλων ἀρετῶν.

2. Ἡ ἀγάπη εἶναι σταυρός

Μέ τά προηγούμενα τονίσαμε ὅτι ἡ ἀγάπη δέν εἶναι ἕνα ἀπό τά χαρακτηριστικά τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, ἀλλά ἡ οὐσία της. Δέν εἶναι κάποια ἰδιότητα τοῦ Χριστιανοῦ, ἀλλά τό βαθύτερο βίωμά του, τό ὁποῖο καί ἐκφράζεται διά μέσου τῶν ἐπιμέρους ἀρετῶν. Πῶς ὅμως καλλιεργεῖται καί κατακτᾶται ἡ ζωή τῆς ἀγάπης καί πρός τά ποῦ συγκεκριμένα ἀπευθύνεται;

Ἡ ἀγάπη ἐκδηλώνεται σταυρικά, ἑνώνοντας τόν πνευματικό ἀγωνιστή μέ τόν Θεάνθρωπο καί τόν συνάνθρωπο. Ὁ Ὅσιος ἀββᾶς Δωρόθεος θέλοντας νά μιλήσει γιά τήν φύση αὐτή τῆς ἀγάπης, χρησιμοποιεῖ τό παράδειγμα τοῦ κύκλου. Ἄς θεωρήσουμε λέγει ὅτι ὁ κόσμος μας εἶναι σάν ἕνας κύκλος μέ τόν Θεό στό κέντρο καί τούς διαφόρους τρόπους ζωῆς τῶν ἀνθρώπων σάν ἀκτῖνες.

Ὅπως λοιπόν οἱ ἀκτῖνες συγκλίνουν καί ἑνώνονται ὅταν φθάσουν στό κέντρο τοῦ κύκλου, ἐνῶ ἀποκλίνουν καί διαχωρίζονται μεταξύ τους, ὅταν ἀπομακρύνονται ἀπό τό κέντρο κάτι ἀντίστοιχο συμβαίνει καί μέ τούς ἀνθρώπους. Ὅσο δηλαδή πλησιάζουν μέ τήν ζωή τους τόν Θεό, συγχρόνως πλησιάζουν καί μεταξύ τους. Ὅσο πάλι, προσεγγίζει ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ἄλλο τόσο προσεγγίζει καί τόν Θεό. Ἀντίθετα, ὅταν ἀπομακρύνονται

ἀπό τόν Θεό ἀποξενώνονται καί μεταξύ τους. Αὐτή ἡ παρομοίωση ἀνακεφαλαιώνει τήν σχετική πατερική διδασκαλία, ἡ ὁποία ἄλλοτε τονίζει ὅτι *«ἐκεῖνος πού ἀγαπᾶ τόν Θεό δέν μπορεῖ παρά καί κάθε ἄλλο ἄνθρωπο νά ἀγαπήσει σάν τόν ἑαυτό του»* (Ἅγιος Μάξιμος Ὁμολογητής) καί ἄλλοτε ὅτι *«ὅποιος ἀγαπᾶ τόν Θεό προηγουμένως ἔχει ἀγαπήσει τόν ἀδελφό του»* (Ὅσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος).

Μποροῦμε νά ποῦμε μέ βεβαιότητα ὅτι ἡ ἀληθινή φιλανθρωπία εἶναι φιλόθεη, ὅπως καί ἡ πραγματική φιλοθεΐα εἶναι φιλάνθρωπη.

Ἀλλά ἡ ζωή τῆς ἀγάπης ὄχι μόνο ἐκτυλίσσεται σταυρικῶς, συνάμα ἀποτελεῖ σταυρό πραγματικό. *«Μή θέλεις νά ἀρέσεις στόν ἑαυτό σου καί δέν θά μισεῖς τόν ἀδελφό σου. Μήν εἶσαι φίλαυτος καί θά γίνεις φιλόθεος»* συμβουλεύει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής. Ὅποιος λοιπόν δέν σταυρώνει-νεκρώνει τό ἐγωϊστικό του φρόνημα εἶναι ἀδύνατο νά κατακτήσει τήν ἀγάπη. Ἡ Ἐκκλησιαστική παράδοση ὁμόφωνα τονίζει ὅτι προϋπόθεση τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀσκητική αὐταπάρνηση καί ἡ ζωή τῆς ὁλοκληρωτικῆς μετάνοιας, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τήν ἀποχή ἀπό ὅλα τά κακά καί τήν καλλιέργεια ὅλων τῶν ἀρετῶν, ὅπως προαναφέραμε. Μόνο ἔτσι μπορεῖ κανείς νά ἀγαπήσει τόν Χριστό, μέ ὅλη τήν ψυχή του καί τήν καρδιά του, μέ ὅλο τόν νοῦ του καί τήν δύναμη ἀλλά καί τόν ὁποιοδήποτε ἀδιακρίτως πλησίον του σάν τόν ἑαυτό του. Μόνο ἔτσι μπορεῖ νά φθάσει στήν τελειότητα τῆς ἀγάπης.

Ἀδελφοί μου,

Ἀπό ὅλα αὐτά μποροῦμε νά ἀντιληφθοῦμε πόσο πολύ ἔχει ἀλλοιώσει ἡ κοσμική νοοτροπία τήν ἔννοια τῆς ἀγάπης, ὥστε νά χωράει στά μέτρα τοῦ πτωτικοῦ καί ἐγωκεντρικοῦ ἀνθρώπου. Τήν ἀποκαθήλωσε ἀπό τό ὕψος τοῦ σταυροῦ της, γιά νά μήν ἔχει τήν δύναμη ποτέ πιά νά ἀνασταίνει στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων τήν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Μέ τίς κοσμικές προϋποθέσεις εἶναι ἀποπροσανατολιστικό νά ἐπικαλούμαστε τήν χριστιανική ἀγάπη σάν ἕνα πολιτικό-κοινωνικό σύνθημα, γιά νά καλύψουμε τόν ἀναιμικό ἀνθρωπισμό μας. Τήν ὁδό τῆς ἀγάπης τήν φανερώνουν ἀποκλειστικά οἱ ἅγιοι ὁδοιπόροι της, γιά νά γίνουμε καί μεῖς συνοδοιπόροι τους καί νά ἀκολουθήσουμε μαζί τους τήν Αὐτοαγάπη, τόν Χριστό. Ἀμήν.

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ*

«Ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι»
(Ματθαίου, η΄, 13)

Τήν θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ σημερινή Εὐαγγελική περικοπή. Συγκεκριμένα ἕνας ἑκατόνταρχος, ἕνας εἰδωλολάτρης ἀξιωματικός, χωρίς κανένα φῶς θεογνωσίας, χωρίς καμία γνώση θεότητος τοῦ Χριστοῦ ζητεῖ μία μεγάλη χάρη ἀπό τόν Χριστό καί εὐθύς τήν λαμβάνει. Ποιά; Νά θεραπεύσει ἕνα παράλυτο δοῦλο πού τόν ἀγαποῦσε καί ἐκινδύνευε νά πεθάνει. Παρακάλεσε τόν Χριστό καί ὁ Κύριος τόν θεράπευσε παρευθύς.

Τοῦτο τό περιστατικό δημιουργεῖ μία ἀπορία. Ἐδῶ ἔχουμε ἕνα ξένο πού κάνει μία δέηση πρός τόν Χριστό καί εὐθύς ἐπιτυγχάνει. Ἐμεῖς Χριστιανοί. Ὄχι «ξένοι καί πάροικοι», ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλά συμπολῖτες τῶν Ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ, γεννημένοι καί ἀναθρεμμένοι μέσα στήν Ἐκκλησία Του, φωτισμένοι ἀπό τήν πίστη του, τοῦ ζητοῦμε πότε τήν μία πότε τήν ἄλλη χάρη καί ἤ ἐπιτυγχάνουμε ἀργά καί μέ πολλή δυσκολία, ἤ δέν ἐπιτυγχάνουμε. Γιατί ἄραγε συμβαίνει αὐτό;

Ὁ Θεός εἶναι Πατέρας μας καί δέν εἶναι δυνατόν νά μήν μᾶς εἰσακούσει. Μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι θά μᾶς δίνει αὐτό, πού θά τοῦ ζητήσουμε. Ὁ Θεός δέν ψεύδεται οὔτε ἀδυνατεῖ νά ἐκπληρώσει τά αἰτήματα τῶν δούλων του, φτάνει νά ἀναλάβουμε ἐμεῖς τό φταίξιμο τῶν πράξεων μας.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀγρυπνεῖ μέ ἀκοίμητον ὄμμα ἐπάνω στίς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων. Κατά τούς Ἁγίους Πατέρες μας ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ εἶναι μία ἁπλούστατη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ καί εἶναι κράμα ἀπό τίς τρεῖς θεῖες ἰδιότητες, δηλαδή ἀπό τήν θεία σοφία, ἀπό τήν θεία δύναμη, ἀπό τήν θεία ἀγαθότητα. Ἡ ἐνέργεια τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ εἶναι σοφία, διότι γνωρίζει καθαρῶς ποιά εἶναι ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι δύναμη, διότι δύναται τελειότατα νά βοηθήσει στήν ἀνάγκη αὐτήν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι τέλος καί ἀγαθότης, διότι ἐπιθυμεῖ νά βοηθεῖ ἀληθινῶς.

---

* Κήρυγμα τῆς 1.7.2012 • Κυριακή Δ΄ Ματθαίου (Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων) • Ματθαίου, η΄, 5-13.

Ἔτσι δέν πρέπει νά ὀλιγοψυχοῦμε διότι ὁ Θεός εἶναι προνοήμων καί προμηθεύς τῶν πάντων. Ὡς πάνσοφος γνωρίζει τί ἀκριβῶς χρειάζονται τά πλάσματά Του: *«Οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος ὧν χρείαν ἔχετε»* (Ματθαίου, στ΄, 8). Ὡς παντοδύναμος μπορεῖ νά κατορθώσει τά πάντα· *«Μέγας Κύριος ἡμῶν καί μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ»*. Ὡς πανάγαθος θέλει καί ἀρέσκεται νά δίνει βοήθεια σ' ὅλες τίς ἀνάγκες μας. *«Οἰκτίρμων καί ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καί πολυέλεος»*. Ἀπό ὅλα αὐτά ἀποδεικνύεται ὅτι τό φταίξιμο πού δέν ἱκανοποιοῦνται τά αἰτήματά μας εἶναι ἀποκλειστικά δικό μας καί μόνο.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ ἑκατόνταρχος εἰσακούσθηκε γιατί ἄν καί ἐγνώριζε τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ ἔδειξε ἐμπιστοσύνη στήν δύναμή Του καί ἔτυχε τοῦ ποθουμένου.

Τήν ἴδια ἐμπιστοσύνη ὀφείλουμε νά ἔχουμε καί ἐμεῖς στόν Παντοδύναμο, Πανάγαθο καί Πάνσοφο Κύριό μας, ζητοῦντες τά συμφέροντα σέ μᾶς καί κατάλληλα γιά Ἐκεῖνον.

ΚΑΤΑΦΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ*

«Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ;»
(Ματθαίου, η΄, 29)

Μία ἀπό τίς λίγες φορές πού οἱ δαίμονες εἶπαν τήν ἀλήθεια ἦταν στήν ἔρημο τῆς χώρας τῶν Γεργεσηνῶν. Ἐκεῖ τυραννοῦσαν δύο δυστυχισμένες ὑπάρξεις. Τούς εἶχαν κάνει ράκη, τούς εἶχαν ἀπομονώσει ἀπό τήν κοινωνία, τούς εἶχαν καταντήσει φόβητρα ὁλόκληρης τῆς περιοχῆς.

Μόλις ὅμως ὁ Κύριος παρουσιάσθηκε, τά δαιμόνια πανικοβλήθηκαν. Κάτω ἀπό τήν ἀνθρώπινη ὄψι του ἀναγνώρισαν τόν Λυτρωτή τοῦ κόσμου. Καί ἀναγκάσθηκαν νά προβοῦν σέ μία ὁμολογία: «Ποιά σχέση ὑπάρχει ἀνάμεσα σέ σένα καί σέ μᾶς, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ; Μᾶς χωρίζει χάσμα ἀγεφύρωτο. Τρέμουμε τήν παρουσία σου. Τί ἔχουμε νά κάνουμε μαζί σου, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ; Ἐσύ κι ἐμεῖς βρισκόμαστε στά δύο ἀντίθετα ἄκρα».

Ἀλήθεια – Ψέμα. Ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στόν πονηρό καί στόν Κύριο εἶναι συνέπεια τῆς βαθειᾶς καί οὐσιαστικῆς ἀλλαγῆς, τήν ὁποία ὑπέστη ὁ διάβολος μετά τήν ἀνταρσία του ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καί τήν πτώση του. Ἀγγελική ὕπαρξη ἦταν πρίν. Μποροῦσε ν' ἀκούσει τόν Θεό, νά τόν νιώθει, νά τόν ὑπηρετεῖ. Στήν πονηρία βυθίστηκε μετά. Ἔγινε ἡ πηγή καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ κακοῦ. Αὐτόματα δημιουργήθηκε τό χάσμα.

«Ἐγώ εἰμι ἡ ἀλήθεια», βεβαιώνει μέ ὅλο τό θετικό του κῦρος ὁ Χριστός. Μιλάει τήν γλῶσσα τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας καί ἀπαιτεῖ σάν ἀνταπόκριση τήν ὁλοπρόθυμη προσφορά της. Στό ἄλλο ἄκρο ὁ διάβολος. Ἔμπνευσή του τό ψέμα. *«Εἶναι ψεύτης καί πατέρας τοῦ ψεύδους»* (Ἰωάννου, η΄, 44). Αὐτός γεμίζει τίς κοινωνίες μας μέ τό ψέμα καί τήν ἀπάτη. Αὐτός ἐφευρίσκει τίς τόσες παραλλαγές του καί τίς τόσες μάσκες, γιά νά τό καμουφλάρει καί νά τό παρουσιάζει στά μάτια τῶν ἀνθρώπων σάν τήν πιό καθαρή καί ἀναμφισβήτητη πραγματικότητα.

---

* Κήρυγμα τῆς 24.7.2016 • Κυριακή Ε΄ Ματθαίου • Ματθαίου, η΄, 28-34 - θ΄1.

Φῶς – Σκοτάδι. Τό χάσμα εἶναι ἀφάνταστα πιό εὐρύ. Ὁ διάβολος εἶναι ὁ καταλύτης κάθε ἠθικῆς ἀξίας καί κάθε ἀρετῆς. Ἡ ἁγία Γραφή γιά νά χαρακτηρίσει τό ἄθλιο βάθος καί τό καταστροφικό ἔργο του τόν ὀνόμασε «*ἐξουσίαν τοῦ σκότους*» (Πρός Κολοσσαεῖς, α΄, 13) καί «*κοσμοκράτορα τοῦ σκότους*» (Πρός Ἐφεσίους, στ΄, 12).

«*Ὁ Θεὸς φῶς ἐστί*» (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, α΄, 5). Ὁ Θεός ντύθηκε μ' αὐτό τό ὄνομα πού δηλώνει καθαρότητα, ἀστραφτερή ἁγνότητα, δύναμη ἐπιβολῆς καί γλυκειά θαλπωρή. Ἀντίθετα τό βασίλειο τοῦ διαβόλου ἁπλώνεται στό ἔρεβος. Τό φῶς τό μισεῖ. Ἀγωνίζεται νά ἁπλώσει στίς κοινωνίες μας σκοτάδι συγχύσεως, σκοτάδι παθῶν. Παρακινεῖ σέ ὅσα «*κρυφῆ γινόμενα αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν*» (Πρός Ἐφεσίους, ε΄, 12). Ἀδύνατο νά ὑπάρξει συμφιλίωση ἀνάμεσα στόν Χριστό καί στόν διάβολο. «*Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ;*» (Πρός Κορινθίους Β΄, στ΄, 14-15).

Ἀγάπη – Μῖσος. Γιά νά συμπληρωθεῖ κάπως ἡ εἰκόνα ἄς προσθέσουμε καί μία τρίτη ἀντίθεση. «*Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί*» (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, δ΄, 16). Ἡ τέλεια ἀγάπη. Ὁ διάβολος ἀντίθετα εἶναι προσωποποίηση τοῦ μίσους, ἑστία καί πηγή του. Μισεῖ. Μόνο μισεῖ. Κι ὅλο μισεῖ. Τόν εἴδαμε στήν ἀφήγηση τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου νά βασανίζει τά θύματά του. Ἀνάλογα ταλαιπωρεῖ τόν κάθε ἄνθρωπο κι ἐπιδιώκει νά κουρελιάσει τήν ψυχική του ἀκμή, νά φθείρει τήν πνευματική του ὑπόσταση. Ὁ διάβολος «*ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς*» (Ἰωάννου, η΄, 44). Κι ἐξακολουθεῖ νά χαρακτηρίζεται ἀπό τό ἴδιο ἄσπονδο μῖσος γιά τό λογικό δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, τόν ἄνθρωπο. Σ' ὅποιον τόν πλησιάζει τοῦ ἐμπνέει μῖσος, τόν γεμίζει μέ μῖσος, τόν κάνει ἕνα θλιβερό πλάσμα πού δέν ξέρει τίποτε ἄλλο παρά νά ἐκπέμπει μῖσος.

Στήν σύγχρονη τεχνική τοῦ ἐγκλήματος πού εἶναι μία ἀπό τίς πιό τυπικές σατανικές πραγματοποιήσεις, βασική μέθοδος καί ἐπιδίωξη εἶναι νά κρύβεσαι, νά ἀποφεύγεις νά ἀφήσεις ἴχνη. Ἔτσι ἀσφαλέστερα οἱ ἐγκληματίες συνεχίζουν τήν δουλειά τους, ἐνῶ πολλοί δέν ὑποπτεύονται κἄν τήν ὕπαρξή του. Αὐτή τήν μέθοδο ἐφαρμόζει ἀπό καιρό ὁ διάβολος. Προσπαθεῖ νά πείσει ὅσο γίνεται περισσότερο καί μάλιστα τούς ἔχοντας λόγο στήν σύγχρονη κοινωνία, ὅτι δέν ὑπάρχει.

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή ἀποκαλύπτει μέ τρόπο συνταρακτικό:

Πρῶτον, τήν πραγματικότητα τοῦ Σατανᾶ, ὁ ὁποῖος καταδυναστεύει τήν ἀνθρώπινη ψυχή καί σπρώχνει στήν ἐξαλλωσύνη, στήν ἀπομόνωση καί σέ σειρά ἀντικοινωνικῶν ἐκδηλώσεων.

Κι ἀκόμη δεύτερον ἀποκαλύπτει ὅτι οὔτε παντοδύναμος εἶναι ὁ πονηρός, οὔτε τόν τελευταῖο λόγο ἔχει. Πιό δυνατός ἀπό αὐτόν εἶναι ὁ Χρι-

στός. Ἀκριβῶς *«εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου»* (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, γ΄, 8). Στό δικό του τό πρόσταγμα ἡ θρασύτητα τοῦ Σατανᾶ γίνεται πανικός, καί ἡ πονηρία του ἀποδεικνύεται βλακεία. Σέ ἀρκετούς κύκλους διαδίδεται ἡ πλάνη ὅτι ὁ διάβολος εἶναι κατ' ἐξοχήν ἔξυπνος. Σέ τελευταία ὅμως ἀνάλυση δέν εἶναι εὐφυής, ἀλλά πονηρός. Διαθέτει πονηρία γεμάτη ἐγωϊσμό, πού καταλήγει σέ μία τραγική ἀνοησία. Διότι ἀλλιῶς δέν θά καταντοῦσε διάβολος! Δέν θά τά ἔβαζε ἀμετανόητα μέ τόν Θεό πού εἶναι ἡ ὑπέρτατη πραγματικότητα καί δύναμη.

Μέ τό λυτρωτικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἡ ἡγεμονία τοῦ Σατανᾶ στήν ἀνθρώπινη κοινωνία καταργήθηκε. Στό διάστημα ὅμως πού ἀκόμη μεσολαβεῖ μέχρι τόν τελικό ἐρχομό τοῦ Νικητοῦ, ὁ «ἀντίχριστος» συνεχίζει μέ σπασμούς καί πεῖσμα τόν ἀγῶνα καί τήν ἀντίστασή του. *«Ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ»* (Ἐπιστολή Α΄ Πέτρου, ε΄, 8). Ἀναζητεῖ νέα θύματα, χρησιμοποιώντας ποικίλα προσωπεῖα, παγίδες καί τεχνάσματα.

Ὁ τρόπος πάντως γιά τήν ἀντιμετώπισή του ἐξακολουθεῖ νά παραμένει ἕνας: Ὁ οὐσιαστικός σύνδεσμος μέ τόν Χριστό, πού συνέτριψε τό κράτος του. Μέ τήν συμμόρφωση στό εὐαγγέλιο, ζώντας στήν χάρι τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἰδιαίτερα μέ τήν κοινωνία τοῦ τιμίου Σώματος καί Αἵματος ἡ ἐπήρεια καί τό κράτος τοῦ πονηροῦ ἐξαρθρώνονται, οἱ παγίδες του ἀποκαλύπτονται καί τά δηλητήριά του ἐξουδετερώνονται.

Ριζικώτερη λοιπόν ἀντίθεση σέ ὅ,τι ὁ διάβολος ὑποβάλλει. Ὄχι στό ψέμα, στό σκοτάδι, στό μῖσος!

Καί στενότερος δεσμός μέ τόν Ἰησοῦ, τόν «Υἱό τοῦ Θεοῦ» μέ ὁλόψυχη κατάφαση στήν Ἀλήθεια, τό Φῶς καί τήν Ἀγάπη του.

ΑΠΑΡΑΣΑΛΕΥΤΗ ΔΙΔΑΧΗ*

«Ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ»
(Ματθαίου, ε΄, 18)

Οἱ Χριστιανοί, ἀγαπητοί μου, συγκεντρώνουμε τό ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Μοιάζουμε μέ πόλη κτισμένη ἐπάνω στήν κορυφή ἑνός βουνοῦ. Ὅπως ἐκείνη ἡ πόλη δέν μπορεῖ νά κρυφτεῖ ἔτσι καί ἡ δική μας δέν εἶναι δυνατόν νά εὑρίσκεται στήν ἀφάνεια. Ἡ ζωή μας λοιπόν φαίνεται, ἐξετάζεται καί ἐλέγχεται ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἀπό τήν ζωή μας ἄλλοι παραδειγματίζονται καί παρακινοῦνται πρός εὐσέβειαν καί ὑπακοήν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ κι ἄλλοι δυστυχῶς σκανδαλίζονται καί ἐκπίπτουν τῆς πίστεως. Σέ μᾶς ἀναφέρονται τά σπουδαῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ πού θά ἀκούσουμε στό σημερινό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα.

Θά ἔχετε ἀσφαλῶς ἀκούσει νά γίνονται σχόλια δυσμενῆ ἀπό διαφόρους γιά ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας –κληρικούς καί λαϊκούς. Ὁ τάδε ἔκανε αὐτό. Ὁ τάδε εἶπε ἐκεῖνο, ἔτσι μίλησε αὐτός. Ἔτσι ἔκανε ὁ ἄλλος. Καί τά ὅμοια. Τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας συνήθως ἐπικρίνονται γιά τίς ἐνέργειές τους πού δέν εἶναι σύμφωνες μέ τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον. Καί εἶναι φυσικό. Ὁ Χριστός μᾶς κατέστησε προσεκτικούς καί μᾶς ἐπεσήμανε, ὅτι οὔτε τά σφάλματά μας μποροῦν νά κρυβοῦν ἤ νά ἀποσιωπηθοῦν, οὔτε καί ἡ ἀρετή μας. Τά πάντα. Ὁλόκληρη ἡ ζωή μας. Ἡ ζωή τῶν κληρικῶν καί τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας συγκεντρώνει τήν προσοχή τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Μέ κανένα ἄλλο σύνολο ἀνθρώπων δέν ἀσχολοῦνται οἱ ἄνθρωποι τόσο ὅσο μέ τούς Χριστιανούς. Ξέρετε γιατί ὅλοι ἀσχολοῦνται μαζί μας; Διότι οἱ Χριστιανοί μιμοῦνται τήν ζωή τοῦ Θεοῦ. Δέν πρέπει νά ἀγνοοῦμε ἤ νά ὑποτιμοῦμε, ὅτι *«χριστιανισμός, ἔστι μίμησις θείας φύσεως»*. Οἱ χριστιανοί ὀφείλουν νά ζοῦν μέ ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωή τους πρέπει νά εἶναι κατά πάντα σύμφωνη μέ τίς θεῖες ἐντολές. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ἡ ζωή τῶν πιστῶν ἀνθρώπων συγκεντρώνει τό ἐνδιαφέρον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἡ Ἐκκλησία εἶ-

* Κήρυγμα τῆς 12.7.2014 • Κυριακή τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου • Ματθαίου, ε΄, 14-19.

ναι ὑψηλή κορυφή. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ πόλις στήν ὁποία κατοικεῖ ὁ Θεός. Στούς χριστιανούς ἀναπαύεται τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἄρα εἶναι τό κέντρο τῆς ζωῆς καί τοῦ κόσμου. Ὅπως οἱ πάντες καί τά πάντα ἀτενίζουν στόν Θεό ἔτσι καί στήν Ἐκκλησία του. Αὐτό θέλει νά καταλάβουμε ὁ Χριστός καί νά συνειδητοποιήσουμε. Καί δέν θά πρέπει νά ἀποροῦμε γιατί ἀσχολεῖται ὁ κόσμος μαζί μας καί δέν ἀσχολεῖται μέ τόσους ἄλλους. Ἐμεῖς ἔχουμε εὐγενική καταγωγή. Εἴμαστε παιδιά τοῦ ἐπουρανίου Πατέρα. Ἐμεῖς εἴμαστε τό φῶς τοῦ κόσμου, τό ἅλας τῆς γῆς. Εἴμαστε σπουδαῖοι. Δέν εἴμαστε ἀσήμαντοι. Ζοῦμε στήν ἐπιφάνεια. Δέν εἴμαστε στήν ἀφάνεια καί στό σκότος. Ἀνήκουμε στόν Θεό. Δέν ἀνήκουμε στόν κόσμο. Εἴμαστε διαλεγμένοι ἀπό τόν Θεό γιά νά ἀποτελέσουμε τήν κληρονομιά του, τό ἔθνος τό ἅγιον, τόν περιούσιον λαόν.

Ἀδελφοί μου,

Ζοῦμε σέ καιρούς δύσκολους. Ἀφ' ἑνός μέν ὁ κόσμος ἔχει ἀπελπισθεῖ. Ὅλοι εἶναι ἀπογοητευμένοι διότι βλέπουν πώς δέν ὑπάρχει πουθενά ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη. Ὅλοι ζοῦν μέσα στήν ἁμαρτία, τήν ἄγνοια, τήν πλάνη. Ἀφ' ἑτέρου οἱ ἐχθροί μας καιροφυλακτοῦν νά λάβουν ἀφορμή γιά νά μᾶς πολεμήσουν.

Καί γιά τίς δύο περιπτώσεις χρειάζεται νά θυμώμαστε τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γιά νά δώσουμε ἐλπίδα στόν κόσμο, ὅτι ὅλα δέν χάθηκαν. Γιά νά μή δώσουμε ἀφορμή στούς ἐχθρούς τοῦ Χριστοῦ νά χαίρωνται γιά τά δικά μας σφάλματα.

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ*

«Ὁρᾶτε, μηδεὶς γινωσκέτω»
(Ματθαίου, θ΄, 30)

Στό θέμα πού μᾶς διηγεῖται τό Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς, ἀκούσαμε ὅτι ὁ Κύριος, ἀμέσως ἀφοῦ θεράπευσε δύο τυφλούς, ἔδωσε μία αὐστηρή ἐντολή: *«ὁρᾶτε, μηδεὶς γινωσκέτω»*. Κάτω ἀπό τά λόγια αὐτά κρύβεται ὅλο τό μεγαλεῖο μιᾶς ἀρκετά ξεχασμένης στίς ἡμέρες μας ἀρετῆς, τῆς μετριοφροσύνης, γιά τήν ὁποία πρέπει νά ποῦμε σήμερα ἕνα λόγο.

Ἡ ἀγάπη πού τρέφει ὁ καθένας γιά τόν ἑαυτό του, συχνά ξεπερνάει τά φυσιολογικά ὅρια καί γίνεται φιλαυτία. Καταντάει δηλαδή ἕνα φαινόμενο παθολογικό πού ἐκδηλώνεται στόν ἐξωτερικό κόσμο μέ ποικίλες μορφές. Μιά ἀπό ὅλες αὐτές εἶναι καί ἡ μεγάλη ἰδέα, ὅπως λέμε, πού ἔχει κάποιος γιά τόν ἑαυτό του, πρᾶγμα πού τόν ὁδηγεῖ σέ αὐτοεπαίνους καί ἐγκώμια γιά τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό. Εἶναι πολύ ἀποκρουστικό τό θέαμα τοῦ ἐγωπαθοῦς ἀνθρώπου, πού βάζει πάντα στό ἐπίκεντρο τῶν συζητήσεών του τό ὄνομα καί τίς ἱκανότητές του καί μιλάει μέ καύχηση γιά τίς ἀρετές του πού συχνά εἶναι ἀνύπαρκτες.

Αὐτή ἡ ὑψηλοφροσύνη, σάν παρακλάδι τοῦ ἐγωϊσμοῦ καί ἐκδήλωση τῆς φιλαυτίας δέν εἶναι μόνο ἀντικειμενικό σύμπτωμα, εἶναι συγχρόνως δεῖγμα ἐσωτερικῆς κουφότητος καί κενοδοξίας, πού κινεῖ τήν ἀποδοκιμασία τοῦ Θεοῦ. Τό ἀντίθετο τῆς ὑψηλοφροσύνης εἶναι ἡ μετριοφροσύνη, πού σάν ἀρετή, ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο σέ συμπεριφορά συνετή καί κοινωνικά παραδεκτή, ἠθικά δέ ἀξιέπαινη. Οἱ πόλοι γύρω ἀπό τούς ὁποίους γυρίζει καί στρέφεται εἶναι δύο. Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ ἀποφυγή τοῦ αὐτοεγκωμιασμοῦ, δηλαδή *«τὸ περὶ ἑαυτῶν μηδὲν λέγειν»*, ὅπως λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος. Καί δεύτερος εἶναι *«τοὺς βουλομένους ἡμᾶς ἐγκωμιάζειν κωλύειν»* πάλι κατά τήν ἔκφραση τοῦ αὐτοῦ πατρός. Ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι μετριόφρων δέν μιλάει ποτέ γιά τόν ἑαυτό του μέ διάθεση αὐτοπροβολῆς. Ξέρει τήν ἀξία του καί δέν ὑπερτιμᾶ τίς ἱκανότητές του. Οὔτε περιμένει ἀπό τούς ἐπαίνους τοῦ ἄλλου νά ἀποκτήσει ἀξία, προκα-

* Κήρυγμα τῆς 27.7.2014 • Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου • Ματθαίου, θ΄, 27-35.

λώντας τους ὁ ἴδιος, μέ τό νά ἐκθειάζει ὑπάρχουσες ἤ ἀνύπαρκτες ἀρετές του. Ὁ ἄνθρωπος πού μιλάει γιά τόν ἑαυτό του, πού προβάλει τήν προσωπική ἀντωνυμία στό πρῶτο πρόσωπο, πού αὐτολιβανίζεται καί καυχιέται, δίνει τήν ἐντύπωση ἑνός πτωχοῦ καί ἀλαζόνος ἀνθρώπου, πού τοῦ πρέπει ἡ περιφρόνηση. Καί οἱ ἄνθρωποι, ὅσο κι ἄν προσποιοῦνται ὅτι ἐντυπωσιάζονται ἀπό τίς ἀκουόμενες ἱκανότητες, ὅσο κι ἄν δείχνουν πώς ἐκτιμοῦν τά προβαλόμενα, ἐν τούτοις κατά βάθος ἀποδοκιμάζουν καί οἰκτείρουν, πρᾶγμα πού δέν θά ἀργήσουν, στήν πρώτη εὐκαιρία νά τό δείξουν καί φανερά, ὅταν πιά δέν θά ἔχουν ἀνάγκη. Ἔτσι ὁ αὐτοδιαφημιζόμενος μέ σκοπό νά κινήσει τόν θαυμασμό τῶν ἄλλων, τελικά ἐπιτυγχάνει τό ἀκριβῶς ἀντίθετο, γιατί γίνεται περίγελος τοῦ κόσμου. Εἶναι ἀληθινά δεῖγμα ὁλοκληρωμένου ἀνθρώπου καί τέλειου τό νά μιλάει ὁ ἴδιος γιά τόν ἑαυτό του μέ προσοχή καί μέτρο, ἀποφεύγοντας κάθε ἔκφραση πού θά εἶχε σάν σκοπό τήν κενοδοξία. Αὐτό τό ἐκτιμοῦν οἱ ἄλλοι στό πρόσωπό μας, καί ὅσο ἐμεῖς διώχνουμε ἀπό κοντά μας τήν δόξα, τόσο αὐτή μᾶς ἀκολουθεῖ κατά πόδας. Αὐτό εἶναι τό δίδαγμα τῆς πείρας καί τῆς ἱστορίας.

Ἀλλά ὅπως εἴπαμε δέν ἀρκεῖ μόνο τό νά μήν αὐτοεπαινεῖται κανείς γιά νά εἶναι μετριόφρων. Χρειάζεται καί κάτι ἄλλο. Νά ἐμποδίζει ὅσο μπορεῖ τούς ἄλλους ἀπό τό νά τόν ἐπαινοῦν. Αὐτό ἔχει τό νόημα ὅτι δέν πρέπει κανείς νά ἱκανοποιεῖται καί νά ναρκισσεύεται ἀκούοντας τούς ἐπαίνους τῶν ἄλλων. Ὁ ψυχικός κίνδυνος πού ἐμφωλεύει στήν ἀκρόαση τῶν ἐπαίνων εἶναι μέγιστος. Καθώς καί ἡ πιθανότητα γιά μία ἀλλοίωση τοῦ χαρακτῆρα, πρᾶγμα πού εἶναι συνηθισμένο γιά ἐκείνους, πού δέχονται μέ εὐχαρίστηση τά ἐγκώμια, πού τούς πλέκουν οἱ ἄνθρωποι, κατά κανόνα κόλακες, πού δέν πιστεύουν στά ἴδια τους τά λόγια. Ὁ πειρασμός εἶναι ἀλήθεια μεγάλος. Καί χρειάζεται ὁμολογουμένως μεγάλη ψυχική δύναμη γιά νά ἀποτινάξει κανείς ἀπό πάνω του τό περίσσευμα τῆς πρός τόν ἑαυτό του ἀγάπης, ὥστε νά κρατηθεῖ στά ἐπίπεδα τῆς μετριοφροσύνης πού ὁδηγοῦν μέ ἀσφάλεια στήν πραγματική δόξα.

Στίς ἡμέρες μας πολλοί ἄνθρωποι κατήντησαν κουφοί. Οἱ κατακτήσεις τους σέ διάφορους τομεῖς, ἡ ὑπερτίμηση τῆς ἀξίας τους ἤ ἡ ὑποτίμηση τῆς ἀξίας ἄλλων, γίνονται αἰτίες πού τούς ὁδηγοῦν σέ καυχησιολογία, χωρίς ὅρια καί σέ ἐκδηλώσεις πού φέρνουν τό ἐντελῶς ἀντίθετο τοῦ προσδοκομένου ἀποτελέσματος. Ὅταν ὁ Κύριος ἔλεγε στούς δύο τυφλούς μετά τήν θεραπεία τους *«ὁρᾶτε μηδεὶς γινωσκέτω»* ἔδινε σέ ὅλους μας τό μέτρο συμπεριφορᾶς μας. Αὐτό ὅμως τό μέτρο, ἐνῶ ἐμᾶς μᾶς προφυλάσσει ἀπό τόν κίνδυνο τοῦ πνευματικοῦ χάους καί τοῦ ἐγωϊστικοῦ λαβυρίνθου ἀντίθετα δέν ἐμποδίζει τούς ἄλλους νά λένε ἐκεῖνο, πού γιά μᾶς πιστεύουν.

Καί μάλιστα μέ μεγαλύτερη πίστη καί δύναμη, ὅταν βλέπουν στό πρόσωπό μας ἀληθινή μετριοφροσύνη καί ὄχι ὑποκρισία.

Μέ τήν μετριοφροσύνη κερδίζουμε δύο πράγματα. Προφυλάσσουμε τήν ψυχή μας ἀπό τό μίασμα τοῦ ἐωσφορικοῦ ἐγωϊσμοῦ καί ἐξασφαλίζουμε στόν ἑαυτό μας χρηστή μνήμη ἡ ὁποία εἶναι σωτήριος. Αὐτά καί ἐγώ εὔχομαι προσωπικῶς νά ἀποκτήσουμε ἐκ βάθους καρδίας.

ΠΡΟΘΥΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ*

«Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν»
(Ματθαίου, ιδ΄, 16)

Ὅπως ὅλα τά θαύματα τά ὁποῖα ἐνήργησε ὁ Κύριός μας, ἀγαπητοί μου, ἔτσι καί αὐτό εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας τῆς προαιρέσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀγαθῆς διαθέσεώς του καί τῆς χάριτος τῆς παντοδυνάμου ἐνέργειας τοῦ ΘΕΟΥ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συγκατατίθεται καί εἶναι πρόθυμος νά συνεργασθεῖ μέ τόν Θεόν τότε ὁ ἄνθρωπος ἐπιτυγχάνει τά πάντα, ἀκόμα καί τά πιό ἀπίθανα, τά πιό δύσκολα ἔργα. Ἕνα τέτοιο ἐπίτευγμα εἶναι καί ὁ χορτασμός τῶν πέντε χιλιάδων ἀνδρῶν μέ πέντε ἄρτους καί δύο ψάρια.

Καί σήμερα οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἀδελφοί μας, οἱ κοντινοί καί οἱ μακρυνοί ἔχουν ἀνάγκες. Ἀνάγκες ὑλικές. Ἀνάγκες πνευματικές. Ἄλλοι θέλουν νά τραφοῦν. Ἄλλοι νά θεραπευθοῦν. Ἄλλοι νά διδαχθοῦν. Ποικίλες ἀνάγκες.

Μόνοι μας δέν μποροῦμε νά ἱκανοποιήσουμε ὅλες αὐτές τίς ἀνάγκες. Αὐτό εἶναι σίγουρο. Ὅπως καί τά πέντε ψωμιά καί τά δύο ψάρια δέν ἐπαρκοῦσαν νά φᾶνε καί νά χορτάσουν τόσες χιλιάδες ἀνθρώπων. Ὁ Χριστός ὅμως μπορεῖ νά μᾶς εὐλογήσει καί νά ἐπαρκέσουν. Πότε ὅμως; Νά ἡ ἀπάντηση.

Ὅταν εἴμαστε πρόθυμοι πρῶτοι ἐμεῖς νά δώσουμε τά πάντα. Ὅπως οἱ Ἀπόστολοι ἔδωσαν στόν Χριστό αὐτά πού εἶχαν. Δέν κράτησαν τίποτα. Ἔτσι καί ἐμεῖς. Ἐάν ἐνδιαφερόμαστε εἰλικρινῶς γιά νά ἱκανοποιήσουμε τίς ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν μας καί νά τούς λύσουμε τά προβλήματά τους πρέπει νά εἴμαστε πρόθυμοι πρῶτοι ἐμεῖς νά προσφέρουμε τά πάντα. Τότε ὁ Χριστός θά εὐλογήσει τήν δική μας προσφορά καί θά πληθυνθεῖ. Τά δικά μας τά λίγα θά γίνουν ἀρκετά. Εἴμαστε ὅμως ἕτοιμοι νά διαθέσουμε τά πάντα γιά τούς ἀδελφούς;

Πολύ φοβᾶμαι ὅτι στό σημεῖο αὐτό ἀρκετοί ἀδελφοί δέν εἶναι εἰλικρινεῖς. Ἐξαντλοῦν τό ἐνδιαφέρον τους στά λόγια. Ἀρκοῦνται στό νά ζητοῦν ἀπό τούς ἄλλους κι ὄχι νά προσφέρουν οἱ ἴδιοι. Καί ἀκοῦμε πολλές

---

* Κήρυγμα τῆς 18.8.2013 • Κυριακή Η΄ Ματθαίου • Ματθαίου, ιδ΄, 14-22.

φορές σέ ἔκτακτες ἤ μόνιμες περιπτώσεις, πού ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομή γιά νά ἀντιμετωπισθοῦν κάποιες ἀνάγκες, ὅλοι νά ἐνδιαφέρονται νά πείσουν ἄλλους νά δώσουν κι ὄχι νά πεισθοῦν οἱ ἴδιοι νά προσφέρουν.

Αὐτό ὁ Χριστός δέν τό ὑπέδειξε. Στούς Ἀποστόλους εἶπε *«Νά δώσετε ἐσεῖς τό φαγητό σας νά φᾶνε οἱ ὄχλοι»*. Ἔτσι ἀνέδειξε τήν ἀγαθή διάθεσή τους καί τό εἰλικρινές ἐνδιαφέρον τους.

Οἱ Ἀπόστολοι δέν ἐνδιαφέρονταν μόνο ἀληθινά καί πραγματικά γιά τόν κόσμο, τίς χιλιάδες τοῦ κόσμου, ἀλλά ἦταν καί ἀνιδιοτελεῖς. Ὅταν ὁ Χριστός τούς ζήτησε νά τοῦ φέρουν τά πέντε ψωμιά καί τά δύο ψάρια τοῦ τά ἔδωσαν χωρίς καμμία ἀντίδραση χωρίς νά κρατήσουν τίποτε γιά τόν ἑαυτό τους. Τά ἔδωσαν ὅλα στόν Χριστό.

Ὁ Χριστός βλέποντας καί τό ἐνδιαφέρον τους καί τήν ἀγάπη τους εὐλόγησε τά πέντε ψωμιά καί τά δύο ψάρια καί ἔφαγαν ὅλοι. Ἐχόρτασαν καί ἐπερίσσευσαν δώδεκα κοφίνια γεμᾶτα.

Ἀδελφοί μου,

Στό Εὐαγγέλιο, στό θαῦμα πού περιγράφεται, προηγήθηκε ἡ ἀγάπη τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου μας. Σέ αὐτή τήν ἀγάπη στηρίχθηκε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί ἐτελέσθη τό θαῦμα δηλαδή πολλαπλασιάστηκαν τά ψωμιά καί τά ψάρια. Τό ἴδιο συμβαίνει καί στήν ζωή μας. Γιά νά ἐνεργήσει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀναμένει νά δηλωθεῖ τό προσωπικό μας ἐνδιαφέρον καί ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη μας. Ὅταν αὐτή ἐκδηλωθεῖ τότε ὁ Θεός ἔρχεται, ἐπισφραγίζει καί θαυματουργεῖ. Ἄφησε καί ἐσύ τήν ἀγάπη σου νά ἐκδηλωθεῖ καί θά δεῖς τήν ζωή σου νά πλημμυρίζει ἀπό ἀρετές καί εὐλογία.

ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ*

«Περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης»
(Ματθαίου, ιδ΄, 25)

Μία χαρακτηριστική ἐναλλαγή τόλμης καί φόβου, ἐμπιστοσύνης καί δισταγμοῦ παρουσιάζει ἡ περιπέτεια τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, τήν ὁποία περιγράφει τό σημερινό Εὐαγγέλιο. Πρόκειται γιά μιά ψυχολογία τυπικά ἀνθρώπινη, πού μᾶς βοηθᾶ νά κατανοήσουμε καί ἐμεῖς κάτι περισσότερο ἀπό τήν πνευματική μας προσωπική περιπέτεια.

Τό πρῶτο μέρος τῆς ἱστορίας, εἶναι μία φάση αὐθόρμητη τῆς Πίστεως. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, πλημμυρισμένος ἀπό ἀφοσίωση καί ἐμπιστοσύνη, ζητάει νά ἔρθει ὅσο τό δυνατό συντομότερα κοντά στόν Χριστό. *«Κύριε, ἄν εἶσαι ἐσύ, τότε δῶσε μου διαταγή νά ἔρθω κοντά σου, πάνω στά νερά».* Πόσο τόν εἶχε ἐπιθυμήσει μέσα στήν θύελλα. Ἡ σκέψη τοῦ Πέτρου ἦταν ἐπίμονα στραμμένη στόν Ἰησοῦ. Ἄν λοιπόν ἦταν πράγματι ἐκεῖνος καί ὄχι φάντασμα, ὅπως ἀνησύχησαν οἱ μαθητές, τότε ἦταν πολύ ἁπλό νά δώσει καί στόν μαθητή του τήν δύναμη νά περπατήσει πάνω στό νερό.

Ἕνα δεύτερο στοιχεῖο, πού συνδέεται στενά μέ τό προηγούμενο, εἶναι ἡ τόλμη, πού ἀναπτύσσεται μέσα σέ αὐτή τήν ἐμπιστοσύνη. Ἀνάμεσα στόν μαθητή καί στόν διδάσκαλο ὑπάρχουν τρικυμισμένα νερά. Ἀλλά ἡ ἐσωτερική βεβαιότητα τοῦ Πέτρου δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τά ἐξωτερικά στοιχεῖα. Εἶναι κάτι βαθιά ἐσωτερικό, προσωπικό. Ἐκεῖνο τό ὁποῖο βαρύνει καί ἔχει προτεραιότητα δέν εἶναι ἡ φουρτούνα, ἀλλά ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πού βρίσκεται κοντά του. Ἄς ἀγκομαχοῦν τά νερά κάτω ἀπό τά πόδια του. Ὅποιος ἀτενίζει σταθερά τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὡς κυρίαρχου τοῦ Σύμπαντος, καί εἶναι ἕτοιμος νά τόν ἀκολουθήσει, νά συσταυρωθεῖ μέ τόν Χριστό, εἶναι σέ θέση καί νά σύν-περιπατήσει πάνω ἀπό τίς πιό ἀμφίβολες καταστάσεις, τίς πιό ἀβέβαιες καί τίς πιό ρευστές, πάνω στά ὕδατα.

Ἕνα τρίτο στοιχεῖο, εἶναι ὅτι ὁ Πέτρος ζητάει ἔγκριση, συγκατάθεση. Δέν λέει, Κύριε, ἅμα εἶσαι ἐσύ, ἔρχομαι πάνω στά ὕδατα, ἀλλά *«κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα».* Δός μου τήν ἄδεια, δός μου τήν συγ-

* Κήρυγμα τῆς 21.8.2016 • Κυριακή Θ΄ Ματθαίου • Ματθαίου, ιδ΄, 22-34.

κατάθεσή σου, τήν διαταγή νά ἔρθω. Καί τά πιό τολμηρά πνεύματα πρέπει πάντα νά ζητοῦν τήν συγκατάθεση τοῦ Χριστοῦ στά σχέδιά τους καί νά περιμένουν τό «*ἐλθέ*» τοῦ Κυρίου. Ἔτσι δείχνουν ὅτι ὄχι ἁπλῶς ἔχουν ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό, ἀλλά ὅτι ἀκόμα εἶναι ἐλεύθεροι ἀπό τήν αὐτοπεποίθηση, ὅτι ἐξαρτοῦν τό πᾶν ἀπό ἐκεῖνον, ὅτι δέν τολμοῦν νά προχωρήσουν χωρίς τή δική του ἄδεια. Τό αἴτημα τοῦ Πέτρου, ἄν τό σταθμίσει κανείς μέ μία στεγνή λογική, δέν φαίνεται νά ἀνταποκρίνεται σέ μία ἄμεση ἀνάγκη. Γιατί νά διακινδυνεύσει, ἀφοῦ ὁ Χριστός προχωροῦσε ἤδη πρός τό πλοῖο. Ὁ Κύριος ὅμως ἤξερε καλά ὅτι στήν ἐπιθυμία αὐτή ὑπῆρχε μία εἰλικρίνεια, ἕνας αὐθορμητισμός. Καί χωρίς καθυστέρηση ἀπαντᾶ, «*ἐλθέ*». Ὁ Χριστός δέχεται τήν ἔκφραση τῆς ἀγάπης τῶν δικῶν του, ἔστω καί ἄν συχνά στίς ἐκδηλώσεις τους αὐτές ὑπάρχουν καί ἄλλα στοιχεῖα ἀνακατεμένα. Στό τέλος, κάτω ἀπό τό βλέμμα του θά ἀποκαλυφθοῦν καί τά δυνατά σημεῖα καί σωστά θά συνειδητοποιηθοῦν καί θά ὑπερνικηθοῦν.

Τί ὅμως συνέβη καί ἄλλαξαν στήν συνέχεια τά πράγματα; Στήν πρώτη περίπτωση ὁ Πέτρος εἶχε ἕνα ζωντανό διάλογο μέ τόν Διδάσκαλο. Ἄκουσε τόν Ἰησοῦ νά λέγει «*θάρρος, ἐγώ εἶμαι μή φοβᾶστε*». Τότε ὁ μαθητής τοῦ ζήτησε νά πάει κοντά του. Καί τελικά ἀκούει πάλι τήν φωνή τοῦ Χριστοῦ «*ἐλθέ*». Ὅταν ὅμως ἀρχίζει νά προχωρεῖ διακόπτεται αὐτή ἡ ζωντανή ἐπαφή καί ἀρχίζει ἕνας παράξενος, μυστικός, σιωπηλός διάλογος μέ τόν ἰσχυρό ἄνεμο, μέ τά στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἔτσι τό κέντρο τοῦ βάρους τῆς προσοχῆς του μετατοπίζεται πρός τόν κίνδυνο, τόν ὁποῖο διατρέχει, καί ἡ ἰσορροπία καταστρέφεται. Στήν συνέχεια ἄρχισε νά τρικλίζει καί νά καταποντίζεται. Τό στοιχεῖο τοῦ ἀνέμου καί ὁ ἑαυτός του ὑπῆρχαν καί πρίν, ἀλλά πάνω ἀπό αὐτά δέσποζε κάτι ἄλλο πού γαληνεύει τά πάντα, ὁ Χριστός. Ὅταν ἔπαψε νά κυριαρχεῖ ἡ μορφή του, τότε χάθηκε ἡ βεβαιότητα καί ἡ ἰσορροπία.

Χωρίς καλά καλά νά τό καταλαβαίνουμε, ὀλισθαίνουμε καί ἐμεῖς συχνά ἀπό τήν ὀλόψυχη ἐνατένιση τοῦ Χριστοῦ στήν προσήλωση στίς ἐξωτερικές δυσκολίες, διακόπτωντας ἔτσι τόν ζωντανό διάλογο μέ τόν ζῶντα Θεό καί ἀρχίζοντας μία παράδοξη συνομιλία μέ τίς ἐξωτερικές συνθῆκες καί δυσκολίες. Στίς συζητήσεις μας ξοδεύουμε ὧρες πολλές γιά νά περιγράψουμε τόν ἄνεμο καί τά κύματα τῆς ἐποχῆς μας, ἐνῶ ἀφιερώνουμε ἐλάχιστες στιγμές γιά νά ἐκφράσουμε τόν πόθο μας καί τήν ἐμπιστοσύνη μας στόν Κύριο. Καί ὅταν εἴμαστε μόνοι, χάνουμε χρόνο πολύ ἀναλογιζόμενοι τούς κινδύνους πού δημιουργεῖ στήν προσωπική μας ζωή καί ἀσφάλεια ἡ τρικυμία, ἐνῶ μένουμε νωθροί προκειμένου νά ἀνοίξουμε ἕναν ἀληθινό διάλογο μέ τόν Χριστό ἀκούγοντας τήν φωνή του ἀπό τήν Ἁγία Γραφή καί ἀναφέροντάς του μέ ἁπλό καί αὐθόρμητο

τρόπο τίς ἀνησυχίες καί τίς σκέψεις μας. Ἔτσι τό ὀπτικό μας πεδίο εἶναι γεμᾶτο ἄνεμο. Καί τό παράδοξο τότε, ἀδελφοί μου, εἶναι ὅτι καί ἡ ψυχή μας εἶναι γεμάτη τρικυμία.

Παύοντας νά ἀτενίζουμε τόν Χριστό ἀναδιπλωνόμαστε στόν ἑαυτό μας καί μέ ἕναν παράδοξο τρόπο διεγείρεται τό ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντήρησης. Ἀπό τήν τολμηρή ἀναζήτηση τοῦ Χριστοῦ γλιστρᾶμε στήν ἀνησυχία γιά τήν ἀσφάλεια τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἀντί νά στηρίξουμε τά βήματα μας στήν ὑπερφυσική του δύναμη, σκεφτόμαστε κυρίως τόν ἑαυτό μας καί τήν ἀδυναμία μας. Ἀπό τήν ἐνατένιση τοῦ ὑπερφυσικοῦ πέφτουμε στόν φόβο τοῦ φυσικοῦ καί ἀρχίζει ὁ καταποντισμός. Ἀλλά ὁ Πέτρος δέν ἀφέθηκε νά τόν ρουφήξουν τά κύματα. Στήν κρίσιμη στιγμή κινητοποιήθηκε καί πάλι ὁ ναρκωμένος μηχανισμός πίστεως, καί κραύγασε *«Κύριε, σῶσόν με»*. Αὐτή ἡ κραυγή συμπυκνώνει τά αἰσθήματα συντριβῆς, μετανοίας, καί ἀνοίγει πάλι τόν δρόμο πρός τόν Χριστό. Ἔτσι ξαναρχίζει ὁ ζωντανός διάλογος μέ τόν Σωτῆρα μας. Καί κάτι περισσότερο, ἀρχίζει μία ἐπικοινωνία, πού καταλήγει σέ μία ἐπαφή.

Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἅπλωσε τό χέρι, τόν ἔπιασε καί τοῦ λέει *«ὀλιγόπιστε, γιατί δίστασες;»*

Καί αὐτή τήν ὥρα πού προσέχουμε στόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἁπλώνει μυστικά τό χέρι του, γιά νά μᾶς βγάλει ἀπό τόν ἴλιγγο τῶν σκέψεών μας καί τῶν ἀνησυχιῶν μας, νά ἀποσπάσει τήν προσοχή μας ἀπό τόν ἑαυτό μας καί τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου καί νά τήν στρέψει πρός τήν παντοδύναμη παρουσία του. Ἔτσι παρά τόν ἦχο τοῦ ἰσχυροῦ ἀνέμου, πού ἐξακολουθεῖ νά σφυρίζει στά αὐτιά μας, ἄν προσέξει κανείς θά νιώσει τό βλέμμα του νά μᾶς ἀγκαλιάζει μέ στοργή καί νά μᾶς ἐπιπλήττει *«ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;»*

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΛΟΓΙΚΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΟΝΤΑ*

«Μιμηταί μου γίνεσθε»
(Πρός Κορινθίους Α΄, δ΄, 16)

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, κατά τόν θεῖο Ἀπόστολο Παῦλο δέν ἔχουν τήν ἴδια λογική μέ τούς ἀνθρώπους τῆς ἁμαρτίας. Διαφέρει ἡ λογική τους. Διαφέρει ἡ συμπεριφορά τους. Διαφέρει ὁ τρόπος ἐνεργείας τους. Καί ὄχι μόνο διαφέρει ἀλλά εἶναι καί ἀντίθετος. Ἀναιρεῖ τήν λογική τῶν ἁμαρτωλῶν ἡ ἀνθρώπινη λογική τοῦ Θεοῦ.

Μερικά τέτοια παραδείγματα μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα.

Κατά τήν λογική τοῦ κόσμου τῆς ἁμαρτίας ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἔχει δύναμη. Θαυμάζονται οἱ ἄνθρωποι πού διαθέτουν ἐξουσία, πού εἶναι οἱ ἀξιωματοῦχοι τῆς κοινωνίας, μιᾶς διεφθαρμένης κοινωνίας. Θεωροῦνται ἐπιτυχημένοι ὅσοι ἔκαναν περιουσία, ὅσοι ἀπέκτησαν ὑλικά ἀγαθά, ὅσοι ἔκαναν ἐπιχειρήσεις. Δόξα καί πλοῦτος. Ἐξουσία καί δύναμη. Σοφία καί ἔπαρση. Αὐτά εἶναι τά ἀγαθά πού θαυμάζουν καί ὀρέγονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τῆς ἁμαρτίας.

Κι ὅμως κατά τήν λογική τοῦ Θεοῦ ὅλα αὐτά εἶναι τιποτένια, μηδαμινά, ἀσήμαντα, ἴσως καί ἐπιζήμια. Γιά τόν Θεό ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ ἀληθινή δύναμη. Γιά τόν Θεό σοφία θεωρεῖται ἡ γνώση τῶν μυστηρίων τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γιά τόν Θεό θεωρεῖσαι ἀσήμαντος, ἄγνωστος, ἀδύναμος, ἀνίσχυρος, δέν εἶναι ὑποτιμητικό.

Γιά τόν Θεό περιφρόνηση θεωρεῖται ἡ ἁμαρτία, ὁ ἐγωϊσμός θεωρεῖται ἀδυναμία, ὁ πλοῦτος δυσκολία, ἡ κοσμική ἐξουσία τυραννία, τά ἀξιώματα μάταια.

Γιά τόν Θεό θεωρεῖται ἄτιμο ἡ κλοπή, ἡ πλεονεξία, ἡ ματαιοδοξία, ἡ χλιδή, ἡ ἐπίδειξη δυνάμεως καί πλούτου. Ἀποστρέφεται τούς τρυφώντες

---

* Κήρυγμα τῆς 12.8.2012 • Κυριακή Ι΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Κορινθίους Α΄, δ΄, 9-16.

στίς ἡδονές καί ἀπολαύσεις. Τό ἀληθινό μεγαλεῖο τοῦ ἀνθρώπου κατά τοῦ Θεοῦ βρίσκεται στήν δύναμη τοῦ ἀνθρώπου νά ἀγαπᾶ, νά ταπεινώνεται, νά θυσιάζεται, νά μακροθυμεῖ.

Ὁ κόσμος τῆς ἁμαρτίας θεωρεῖ ντροπή τήν πεῖνα, τήν δίψα, τήν στέρηση. Δέν θέλει νά εἶναι κακοντυμένος. Δέν ἀνέχεται νά τόν περιφρονοῦν, νά τόν ποδοπατοῦν. Θεωρεῖ ἀνωτέρους του ἐκείνους πού κερδίζουν χωρίς νά κοπιάζουν. Εἶναι οἱ ἔξυπνοι, οἱ καπάτσοι, οἱ καταφερτζῆδες πού ξέρουν νά ἐλίσσονται μέσα στόν βοῦρκο τῆς ζωῆς αὐτῆς. Κι ὅμως ὅλα αὐτά εἶναι βδελυκτά κατά τόν Θεό. Γιά ὅλα αὐτά πρέπει νά ντρέπεται ὁ ἄνθρωπος. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέν ντρεπόταν ὅταν ἔγραφε στούς Κορινθίους *«Ἕως αὐτή τήν στιγμή καί πεινᾶμε καί διψᾶμε. Εἴμαστε κακοντυμένοι, δεχόμαστε ραπίσματα, διάγομεν βίον πλανόδιον, κοπιάζουμε ἐργαζόμενοι μέ τά ἴδια μας τά χέρια».*

Ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι τῆς ἁμαρτίας ἀπέχουν ἀπό αὐτήν τήν λογική βασανίζονται στήν ζωή τους, ταλαιπωροῦνται γιατί δέν εἶναι συμβιβαζόμενοι μέ τήν στέρηση, τήν ἐγκράτεια, τήν λιτότητα τοῦ βίου, τόν τόπο τῆς ἐργασίας.

Κι ὅμως αὐτά εἶναι ἐπαινετά ἀπό τόν Θεό καί ἀξιοζήλευτα. Ὅσοι μπόρεσαν καί τά ἐπέτυχαν δοξάσθηκαν ἀπό τόν Θεό καί τιμήθηκαν πλήρως καί ὑψώθηκαν στήν βασιλεία του.

Ὁ κόσμος τῆς ἁμαρτίας θεωρεῖ λογικό καί φυσικό νά ἀνταποδώσει στήν ὕβρη, ὕβρη· στόν διωγμό, διωγμό· στήν συκοφαντία, πόλεμο· στήν περιφρόνηση, περιφρόνηση· στήν κακία, κακία. Ὅποιος δέν μπορέσει νά συμπεριφερθεῖ ἔτσι θεωρεῖται ἀδύναμος, βλάκας, ἀνίσχυρος, παιχνίδι στά χέρια τῶν ἔξυπνων. Ὅποιος δέν ἀκολουθεῖ τήν τακτική τῆς πιό πάνω λογικῆς γιά τούς ἀνθρώπους τῆς ἁμαρτίας δέν ἀξίζει νά ζεῖ ἀνάμεσά τους.

Κι ὅμως οὔτε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, οὔτε οἱ Ἀπόστολοι ἀκολούθησαν αὐτήν τήν τακτική, αὐτήν τήν λογική. Ἐμεῖς, γράφει ὁ Ἀπόστολος, καί τό ἀκούσαμε σήμερα, ὅταν μᾶς βρίζουν εὐλογοῦμεν, ὅταν μᾶς διώκουν δείχνουμε ἀνοχή, ὅταν μᾶς συκοφαντοῦν, μιλᾶμε εὐγενικά.

Μιά τέτοια συμπεριφορά οἱ ἄνθρωποι τῆς ἁμαρτίας τήν θεωροῦν ἀσήμαντη. Κι ὅμως γιά τόν Θεό πιό μεγάλο κατόρθωμα, πιό δύσκολο πρᾶγμα θεωρεῖται νά νικᾶς τήν κακία μέ τό ἀγαθό. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός ὑπερύψωσε πρῶτον ἀπό ὅλους τόν Ἰησοῦ Χριστό γιατί κατόρθωσε αὐτά τά δύσκολα καί θαυμαστά ἔργα καί ἔπειτα ὅλους ὅσους ἀκολούθησαν τήν λογική αὐτή καί τό παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κανείς δέν θεωρήθηκε σπουδαῖος καί ἄξιος νά τιμηθεῖ ἀπό ἐκείνους πού στό μῖσος ἀπάντησαν μέ μῖσος, στήν συκοφαντία μέ συκοφαντία, στήν ἀπάτη μέ ἀπάτη. Ἀντίθετα θεωρήθηκαν μεγάλοι ὅσοι ὑπέμειναν διωγμούς,

ὅσοι ἀνέχθηκαν τήν προπέτεια καί τό θράσος, ὅσοι ἐσυγχώρησαν, ὅσοι ξέχασαν ὅ,τι κακό τούς ἔκαναν οἱ συνάνθρωποί τους.

Ἀδελφοί μου,

Σήμερα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἐδίδαξε μέ ποιό πνεῦμα ζοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Αὐτό τό Πνεῦμα ἀναδεικνύει τούς κατά Θεόν μεγάλους, δυνατούς καί σοφούς ἀνθρώπους πού ἀξίζουν τόν ἔπαινό του καί τά ἀγαθά του.

Ἄς ἀποκτήσουμε αὐτό τό πνεῦμα καί ἄς ζήσουμε μέ αὐτό. Εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ*

«Ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ»
(Πρός Κορινθίους Α΄, θ΄, 12)

Πολύς λόγος γίνεται στίς ἡμέρες μας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γιά τήν ὑπόθεση τῶν δικαιωμάτων μας. Ὁ καθένας ἔχει δικαιώματα στήν ζωή αὐτή καί στόν κόσμο. Ὅλοι διεκδικοῦν δικαιώματα, ὅλοι ὑπερασπίζονται τά κεκτημένα τους. Ὅλοι δέν ὑποχωροῦν, δέν παραιτοῦνται ἀπό κανένα, ἔστω κι ἀπό μικρό, δικαίωμά τους.

Κι ὅμως ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ μέ κορυφαῖο τόν Ἀπόστολο Παῦλο ἀλλιῶς ἔβλεπαν τήν ὑπόθεση τῶν δικαιωμάτων τους. Ἔτσι λοιπόν ἀκούσαμε σήμερα ὅσα ἔγραψε σχετικῶς ὁ θεῖος Ἀπόστολος στήν πρός Κορινθίους ἐπιστολή του. Σέ δύο γραμμές εἶναι τό ἑξῆς:

Οἱ Κορίνθιοι ἦσαν μαθητές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Αὐτός τούς εἶχε διδάξει τά περί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου του.

Εἶχε μείνει μαζί τους τρισήμισυ περίπου χρόνια. Ἔφυγε καί ἄρχισαν διάφοροι νά τόν συκοφαντοῦν, ὅτι τάχα δέν ἦταν Ἀπόστολος τοῦ κύρους πού εἶχαν οἱ 12 Ἀπόστολοι, ὅτι ἦταν ἄγαμος καί πολλά ἄλλα.

Τούς ἔγραψε λοιπόν, κι αὐτά ἀκούσαμε ὅτι εἶχε δικαίωμα νά παντρευτεῖ ἀλλά δέν τό θέλησε, εἶχε δικαίωμα νά τρέφεται ἀπό τούς πιστούς οἱ ὁποῖοι εἶχαν καθῆκον καί ὑποχρέωση καί ἐντολή ἀπό τόν Θεό νά συντηροῦν αὐτοί τούς πνευματικούς ἐργάτες καί τούς πνευματικούς διδασκάλους τους. Κι ὅμως λέγει ὁ Ἀπόστολος δέν ἔκαμα χρῆσιν ὅλων αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων μου γιά νά μήν φέρω ἐμπόδιο στήν σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μου. Σκέφθηκα ὅτι δέν πρέπει νά στενοχωρήσω ἕνα ἀδελφό κάνοντας χρήση ἔστω καί νόμιμων δικαιωμάτων μου. Παραιτήθηκα ὅλων αὐτῶν γιά νά μήν σκανδαλισθεῖ κάποιος καί ἐγκαταλείψει τόν Χριστόν, τήν Ἐκκλησία καί τόν πνευματικό ἀγῶνα.

---

* Κήρυγμα τῆς 19.8.2012 • Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Κορινθίους Α΄, θ΄, 2-12.

Τί λέτε ἀδελφοί μου,

Ποιός ἀπό ἐμᾶς ἔχει τέτοια καί τόση πνευματική δύναμη; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παραιτήθηκε τῶν νόμιμων δικαιωμάτων του, χάριν ὠφελείας τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Ἐμεῖς δέν ἔχουμε διάθεση ὄχι γιά τρίτους, ἀλλά χάριν τῆς οἰκογένειάς μας, τῶν παιδιῶν μας, τῶν συζύγων μας νά παραιτηθοῦμε. Καί ὑπάρχουν πολλά παραδείγματα γιά νά μᾶς ἀποδείξουν τήν κατάληξιν αὐτοῦ τοῦ ἐγωϊστικοῦ καί ἀφιλάδελφου πνεύματος.

Κι ὅμως θά πρέπει νά ἔχουμε τήν μεγαλοψυχία καί τό κουράγιο νά παραιτηθοῦμε ἀπό ἕνα νόμιμο δικαίωμά μας προκειμένου νά βοηθήσουμε κάποιο ἄλλο, προκειμένου νά προφυλάξουμε κάποιο ἄλλο, προκειμένου νά προστατέψουμε μία ἱερή ὑπόθεση.

Πολλοί σέ τέτοιες περιπτώσεις σκέπτονται τήν ἀνταπόκριση ἤ τήν ἀνταπόδοση τοῦ ἄλλου, τήν ἀναγνώριση τῆς θυσίας πού ἔκαναν. Θέλουν νά τούς ποῦν ἕνα εὐχαριστῶ. Μία τέτοια σκέψη εἶναι ἀσυμβίβαστη μέ τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὁ Χριστός εἶπε, ὅτι ὅταν σοῦ ποῦν εὐχαριστῶ καί σέ τιμήσουν γιά κάποια θυσία πού ἔκανες, ἔλαβες τόν μισθό σου ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ἄρα δέν μπορεῖς νά περιμένεις ἀπό τόν Θεό τιμή καί ἔπαινο γιά τήν θυσία σου. Ἀλλά καί στήν περίπτωση πού δέν σοῦ ποῦν εὐχαριστῶ ἀλλά σύ γογγύσεις καί ἀρχίσεις νά διαμαρτύρεσαι ἐπειδή οἱ ἄλλοι δέν ἀνεγνώρισαν τούς κόπους σου πάλι ζημιώθηκες πνευματικῶς. Μέ τόν γογγυσμό ἔχασες τόν μισθό τῆς θυσίας σου.

Τό συμπέρασμα ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως εἶναι ὅτι ὡς χριστιανοί ὀφείλουμε νά παραιτούμαστε καί νά θυσιάζουμε τά δικαιώματά μας ὅταν πρόκειται ἀπό αὐτήν τήν παραίτηση ἄλλοι νά κερδίσουν πνευματικῶς καί νά οἰκοδομηθοῦν καί νά προοδεύσουν στήν χριστιανική ζωή.

Πολλῷ δέ μᾶλλον ὀφείλουμε νά παραιτούμαστε γιά νά μήν σκανδαλίσουμε τούς ἀδελφούς μας οἱ ὁποῖοι ὡς ἀστήρικτοι καί ἀδύναμοι θά σκανδαλισθοῦν.

Ἄς μιμηθοῦμε γιά ἄλλη μία φορά τήν συμπεριφορά τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί ἄς προσπαθήσουμε νά ταπεινώσουμε τούς ἑαυτούς μας δεχόμενοι ἔτσι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

ΤΟ ΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ*

«Ἐξέφυγεν καὶ ἔτεκεν ἄρσεν»
(Ἡσαΐου, ξστ΄, 7)

Στό σημερινό κήρυγμά μας θά ἀναφερθοῦμε δι᾽ ὀλίγων στήν Μεγάλη Θεομητορική ἑορτή πού ἑορτάσαμε πρό ὀλίγων ἡμερῶν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Καί πράγματι ἀποτελεῖ μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἑορτές τοῦ καλοκαιριοῦ μετά τήν Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου μας.

Κάθε φορά πού ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ καί προβάλλει ἕνα θεομητορικό γεγονός πού ἀφορᾶ τήν ἐπίγειο ζωή τῆς Θεοτόκου, συνάζονται οἱ πιστοί γιά νά τιμήσουν, νά ὑμνολογήσουν καί νά παρακαλέσουν τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου καί Μητέρα ὅλων τῶν πιστῶν. Ἔτσι καί στήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου μέσα στόν καύσωνα τοῦ καλοκαιριοῦ ἔρχεται ὡς μία πνευματική ὄαση πού δροσίζει τήν ψυχή μας ἡ Πάνσεπτος Κοίμησις τῆς Παρθένου Μαρίας.

Ὅταν κανείς μελετήσει μέ προσοχή τόν βίο τῆς Παναγίας μας εὔκολα θά κατανοήσει ὅτι ὅλα τά γεγονότα πού συνέβησαν στήν ἁγία ζωή της ἦταν ὑπερφυσικά καί θά καταλήξει σ᾽ αὐτό τό ὁποῖο ὁ Ἱερός ὑμνογράφος τοῦ Κανόνος τοῦ Ὄρθρου στήν θ΄ ᾠδή (Κοσμᾶς Μαϊουμᾶ) θά ἀναφωνήσει *«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι»*. Καί πράγματι νικήθηκαν τῆς φύσεως οἱ ὅροι καί καταργήθηκαν ἀφοῦ ὅλα τά γεγονότα ἦταν ὑπερφυσικά.

Τό πρῶτο εἶναι ἡ ἄσπορος σύλληψις. Ὅλες οἱ γυναῖκες συλλαμβάνουν ἀφοῦ προηγεῖται ἡ ἕνωση μέ ἄνδρα. Στήν Παρθένο Μαρία ὅμως ἡ σύλληψις ἔγινε ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἄνευ ἀνδρός. Ἐπίσης κάθε γυναῖκα πού συλλαμβάνει χάνει τήν παρθενία της καί ὅπως πάλι ὁ Ἱερός Ὑμνῳδός μᾶς λέγει *«Ἀλλότριον τῶν Μητέρων ἡ Παρθενία καὶ ξένον ταῖς Παρθένοις ἡ παιδοποιΐα»*. Ὅμως στήν Θεοτόκο *«Ἀμφότερα ὠκονομήθηκαν»*. Ἀκόμη ὅταν κάθε γυναῖκα ἔχει ἕνα ἔμβρυο στήν κοιλιά της αἰσθάνεται ἕνα βάρος, ἡ Θεοτόκος ὅμως ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας δέν αἰσθανόταν αὐτό τό βάρος, *«Ἐν νεφέλῃ κούφῃ»*. Γνωρίζουμε ἐπίσης ὅτι

* Κήρυγμα τῆς 19.8.2012 • Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου.

σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τοῦ ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ὅτι κάθε βρέφος σχηματίζεται σταδιακά, προοδευτικά, ἐνῷ ὁ Κύριος ἅμα τῇ συλλήψει του ἦταν ἕνα ὁλοκληρωμένο βρέφος.

Ἀκόμη σύμφωνα μέ τόν προφήτη Ἡσαΐα ἡ Παρθένος Μαρία γέννησε χωρίς τούς πόνους τοῦ τοκετοῦ γι' αὐτό καί ὁ Προφήτης μᾶς λέγει: «*Πρὶν ἢ τὴν ὠδίνουσαν τεκεῖν, πρὶν ἐλθεῖν τὸν πόνον τῶν ὠδίνων, ἐξέφυγεν καὶ ἔτεκεν ἄρσεν*» (Ἡσαΐου, ξστ΄, 7). Καί τέλος στό τελευταῖο ἐπ' αὐτῆς Μυστήριο ἡ Κοίμησή της ὅπου τό σῶμα της μετέστη καί δέν εἶδε διαφθορά.

Δέν διαλύθηκε τό ἄχραντο καί ζωηφόρο σώμα της πού δέχθηκε τῆς Δόξης τόν Κύριο. Τό σῶμα της τό ὁποῖο ἁγιάσθηκε ἀπό τό ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά ἀναστήθηκε καί ἑνώθηκε πάλι μέ τήν ἄχραντη ψυχή της καί ἀναλήφθηκε στούς οὐρανούς.

Νά γιατί τιμοῦμε τήν Παναγία μας ἀλλά νά γιατί καί ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς πρέπει νά ἀγωνίζεται στήν ζωή του ὅπως ἡ Θεοτόκος ἡ ὁποία ἔγινε τό δοχεῖο τῆς θείας χάριτος.

Ἡ Θεοτόκος ἡ ὁποία ἦταν μία ἁπλή γυναῖκα ἀλλά μέ τήν ταπείνωσή της, τήν ἀρετή της, τήν ἄσκησή της, τήν ἀγάπη της καί τήν ὑπακοή της πρός τόν Θεό, μαγνήτησε τήν θεία Χάρη καί ἔγινε σκεῦος ἐκλογῆς. Ἄς προσπαθήσουμε νά μιμηθοῦμε τήν Παναγία μας καί νά ἀποκτήσουμε καί ἐμεῖς τήν θεία Χάρη στήν ζωή μας πού τόσο μᾶς χρειάζεται.

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ*

«Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις, ὃ καὶ παρέλαβον...»
(Πρός Κορινθίους Α΄, ιε΄, 3)

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τῶν νεκρῶν εἶναι τό σημαντικότερο γεγονός τῆς Εὐαγγελικῆς Ἱστορίας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἡ ἐπισφράγησις τῶν λόγων καί τῶν ἔργων τοῦ Ἰησοῦ, τό ἔρεισμα τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ἡ ἀπόδειξη τῆς θεότητος αὐτοῦ, ἡ οὐσία τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Γι' αὐτό καί σήμερα κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ἀναγνώσθηκε ἕνα μέρος ἀπό τό πιό ἔνδοξο κεφάλαιο τῆς Καινῆς Διαθήκης, τό δέκατο πέμπτο τῆς πρώτης Πρός Κορινθίους ἐπιστολῆς, ἀναφερόμενον στήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Περί αὐτῆς μᾶς τόνισε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δύο σημεῖα.

α. «Παρέδωσα ἐκεῖνο τό ὁποῖο καί παρέλαβον»

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει στούς Κορινθίους ὅτι τούς παρέδωσε αὐτό τό ὁποῖο παρέλαβεν ὡς ἀλήθεια, ὅτι δηλαδή ὁ Χριστός ὁ τοῦ Θεοῦ ἐνσαρκωθείς Λόγος ἀπέθανεν ὑπέρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐπί τοῦ Σταυροῦ, καί ὅτι ἐτάφη καί ὅτι ἠγέρθη ἀπό τῶν νεκρῶν.

Ἀπό αὐτά τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου ἐξάγεται τό συμπέρασμα, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐδίδαξε στούς Κορινθίους ἱστορικά γεγονότα καί ὄχι ἀνθρώπινες φαντασίες. Τά γεγονότα τοῦ πάθους, τοῦ θανάτου, τῆς ταφῆς καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἶναι γνωστά, διότι συνέβησαν ἐνώπιον αὐτήκοων καί αὐτοπτῶν μαρτύρων. Εἶναι γεγονότα τά ὁποῖα δέν εἶδαν μόνο οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλά πολύς κόσμος, ὁ ὁποῖος ἦταν συγκεντρωμένος στήν πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος εὔστοχα παρατηρεῖ, ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἐπειδή προεγνώριζε, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι καί μετά ἀπό αὐτούς πολλοί ἄλλοι θά ἀμφισβητοῦσαν τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ἐνήργησε, ὥστε οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ νά βεβαιώνουν τά ἱστο-

* Κήρυγμα τῆς 26.8.2012 • Κυριακή ΙΒ΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Κορινθίους Α΄, ιε΄, 1-11.

ρικά αὐτά γεγονότα. Ἔτσι ὁ Πιλᾶτος καί τό Ἰουδαϊκό Συνέδριο ἐξέδωσε τήν θανατική καταδίκη. Ὁ εἰδωλολάτρης ἑκατόνταρχος πιστοποίησε τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπί τοῦ Σταυροῦ. Ἡ κουστωδία τῶν Ἰουδαίων φρουροῦσε τόν τάφο γιά νά μήν κλέψουν οἱ μαθητές τό Σῶμα τοῦ Κυρίου, ἄρα ἡ ταφή ἦταν πραγματική. Πάλι δέ οἱ τῆς κουστωδίας στρατιῶτες κήρυξαν πρῶτοι τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ στό Ἰουδαϊκό Συνέδριο. Ὅλες αὐτές οἱ ἐνέργειες ἔγιναν καί ἦταν γνωστές σέ ὅλη σχεδόν τήν πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ. Δέν ἔγινε τίποτα κρυφά, γιά νά μήν συκοφαντηθεῖ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας.

Ἐπομένως ὁ θάνατος, ἡ ταφή καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶναι ἱστορικά γεγονότα τά ὁποῖα εἶδαν, ἄκουσαν, ἔζησαν ἐκτός ἀπό τούς Ἀποστόλους πού τά κήρυξαν καί πολλοί ἄλλοι.

β. «Κατά τάς γραφάς»

Τό δεύτερο στοιχεῖο περί τῶν σωτηριωδῶν γεγονότων αὐτῶν τό ὁποῖο ἐπικαλεῖται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ὅτι ὅλα αὐτά συνέβησαν «κατά τάς γραφάς». Ὁ Χριστός πέθανε, ἐτάφη καί ἀνέστη σύμφωνα μέ τίς προφητεῖες καί τίς μαρτυρίες τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Ἡ παρατήρηση αὐτή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἔχει τό νόημα ὅτι ἐκτός ἀπό τούς ἀνθρώπους πού ἔζησαν αὐτά τά κοσμοϊστορικά γεγονότα καί τά ἐπεβεβαιώνουν μέ τήν μαρτυρία τους, τά ἐπιβεβαιώνει καί ὁ Θεός μέ τήν δική του μαρτυρία, ἀφοῦ περί αὐτῶν τῶν γεγονότων μίλησαν οἱ Προφῆτες καί οἱ ἅγιες Γραφές. Ἀκόμη δέ, διάφορα γεγονότα τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἱστορίας προεμήνυαν τόν θάνατο, τήν ταφή καί τήν ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου. Μάλιστα ἕνα ἀπό αὐτά τό χρησιμοποίησε καί ὁ Κύριος γιά νά βοηθήσει τούς ἀπιστοῦντες Ἰουδαίους νά πεισθοῦν ὅτι εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός καί ὅτι θά θανατωθεῖ, θά ταφεῖ καί τήν Τρίτη ἡμέρα θά Ἀναστηθεῖ. Εἶπε *«ὅπως ὁ Ἰωνᾶς ἦταν στήν κοιλιά τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες καί τρεῖς νύχτες, ἔτσι θά μείνει καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου στήν καρδιά τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρες καί τρεῖς νύχτες»* (Ματθαίου, ιβ΄, 40).

Ἐπομένως ἔχουμε καί τήν μαρτυρία καί τήν ἐπιβεβαίωση τοῦ Θεοῦ περί τῆς ἀληθείας τοῦ κηρύγματος τοῦ θανάτου, τῆς ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

γ. Σημεῖον

Παρά τό γεγονός ὅτι ὑπάρχουν τόσες πολλές καί ἐπαρκεῖς μαρτυρίες περί τῶν γεγονότων αὐτῶν τῆς ζωῆς τοῦ Λυτρωτοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τούτοις, ὑπάρχουν σήμερα ἄνθρωποι οἱ ὁποίοι διαβάλλουν, συκοφαντοῦν καί ἀμφισβητοῦν τήν ἱστορικότητά τους. Ὅλοι αὐτοί πού προσπάθησαν κατά τό παρελθόν καί προσπαθοῦν καί σήμερα νά ὑποστηρίξουν, ὅτι ὁ

Χριστός δέν πέθανε, δέν ἐτάφη, δέν Ἀνέστη, ἔχουν διατυπώσει τίς πιό πολύπλοκες καί ἀπίθανες θεωρίες, οἱ ὁποῖες δέν ἀντέχουν στήν λογική ἐξέταση καί διερεύνηση. Πολλές μάλιστα ἀπό αὐτές ἔχουν μεγάλη δόση ἀφέλειας καί ὑπερβολές ἀναλόγως.

Ἀδελφοί μου,

Τό θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί περί αὐτῆς μᾶς δόθηκαν οἱ μαρτυρίες τοῦ Θεοῦ, τῶν προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί πολλῶν ἄλλων μαρτύρων γιά νά μήν ἀμφιβάλλουμε γιά τήν ἱστορικότητά τους.

Ὅποιος δέν πιστεύει στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μάταια εἶναι Χριστιανός. Πιστεύει σέ μία φαντασία, σέ ἕνα ψεῦδος, σέ μία ἀπάτη.

Ἀλλά ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ οὔτε φαντασία, οὔτε ψεῦδος, οὔτε ἀπάτη εἶναι. Εἶναι γεγονός τό ὁποῖο κηρύχθηκε καί πιστεύθηκε ἀπό ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Γι' αὐτήν θυσιάσθηκαν οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες. Αὐτήν ὑπερασπίσθηκαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτήν ἐπιβεβαιώνει ἡ Ἱστορία.

Σ' αὐτήν τήν πίστη κι ἐμεῖς στηριζόμεθα ὄχι μόνο γιά τήν παροῦσα ζωή, ἀλλά κυρίως γιά τήν μέλλουσα.

Γι' αὐτό ἄς ἔχουμε συνεχῶς μέσα στήν ψυχή τόν Ἀναστάσιμο χαιρετισμό *«Χριστός Ἀνέστη»* καί ἄς ἀγωνιζόμαστε συνεχῶς νά γίνει βίωμα.

Η ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ*

«Τήρησον τὰς ἐντολάς»
(Ματθαίου, ιθ΄, 17)

Τά ἀνώτερα καί ὑψηλά τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἀγαπητοί μου, μᾶς ἀνυψώνει ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ Εὐαγγελική περικοπή, στήν ὁποία περιέχεται ἡ συνομιλία τοῦ Κυρίου μέ ἕνα πλούσιο νέο, προσδιορίζει ξεκάθαρα ποιός εἶναι ὁ κατά Χριστόν, ὁ κατά Θεόν τέλειος ἄνθρωπος. Ἐνδιαφέρει ὅλους μας νά γνωρίζουμε ποιόν θεωρεῖ τέλειον ἄνθρωπον ὁ Χριστός.

Ὁ νέος ἐκεῖνος σέ ὅσα τοῦ συνέστησε ὁ Χριστός ἀπάντησε: «ὅλα αὐτά τά ἐφύλαξα ἀπό μικρό παιδί. Σέ τί ἀκόμη ὑστερῶ;» Ὁ Χριστός λοιπόν τοῦ εἶπε: *«Ἐάν θέλεις νά εἶσαι τέλειος, πήγαινε καί πούλησε ὅσα ἔχεις καί μοίρασέ τα εἰς τούς πτωχούς, καί θά ἔχεις θησαυρόν εἰς τούς οὐρανούς καί ἔλα ἀκολούθησέ με».*

Ἀπό αὐτόν τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας συμπεραίνουμε ὅτι θεωρεῖ τέλειον Χριστιανόν αὐτόν πού πρῶτον μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ τά πάντα καί δεύτερον γίνεται μαθητής του. Ἄς δοῦμε αὐτές τίς δύο προϋποθέσεις τῆς τελειότητος.

α. Ἀπάρνηση

Τέλειος Χριστιανός εἶναι αὐτός πού μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ τά πάντα. Τέλειος εἶναι αὐτός πού δέν δεσμεύεται ἀπό κανένα καί ἀπό τίποτε, εἶναι αὐτός πού μπορεῖ νά περιφρονήσει ὅλα τά ἐγκόσμια. Τέλειος Χριστιανός εἶναι αὐτός πού ἡ ψυχή του δέν ἐπιθυμεῖ τίποτε ἐκ τοῦ κόσμου, πού μπορεῖ ὅλα νά τά χαρίσει καί νά μήν ἔχει τίποτε. Τέλειος Χριστιανός εἶναι αὐτός πού τοῦ ἀρκεῖ μόνο ὁ Χριστός καί γιά τόν ὁποῖο ὁ Χριστός ἀποτελεῖ τήν ζωή, τήν χαρά του, τήν ἀγαλλίασή του, τά πάντα.

---

* Κήρυγμα τῆς 26.8.2012 • Κυριακή ΙΒ΄ Ματθαίου • Ματθαίου, ιθ΄, 16-26.

β. Μαθητεία

Τέλειος Χριστιανός εἶναι αὐτός πού εἶναι μαθητής τοῦ Χριστοῦ. Ἡ λέξη μαθητής ἔχει εἰδικό περιεχόμενο γιά μᾶς τούς πιστούς. Μαθητής τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνος πού γνωρίζει τόν Χριστό ἀληθινά, ὅπως διδάσκεται ὑπό τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Συνόδων. Κι ἀκόμη μαθητής τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνος πού μιμεῖται τόν Χριστό στήν ζωή του. Ὁ μαθητής ὀφείλει νά ζεῖ ὅπως ὁ διδάσκαλος. Ὁ μαθητής ὀφείλει νά ἀκολουθεῖ τόν διδάσκαλο σέ ὅλα. Ὁ μαθητής ὀφείλει νά ὑπακούει, ὀφείλει νά παραδέχεται, νά ἐμπιστεύεται τόν διδάσκαλον.

Ἡ διαφορά ἀνάμεσα στό πρῶτο στάδιο τῆς τηρήσεως τῶν θείων ἐντολῶν καί τοῦ δευτέρου αὐτοῦ σταδίου τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι αὐτή. Στό πρῶτο στάδιο τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν ὁ Χριστιανός πράττει ὅσα ἐντέλλεται ὁ Θεός. Στό δεύτερο στάδιο ὁ Χριστιανός προχωρεῖ σέ θυσίες ἑκούσιες χάριν τοῦ Θεοῦ ἐξ ἐκείνων τά ὁποῖα ἄλλως δικαιοῦται νά ἀπολαμβάνει.

Ἀδελφοί,

Ἐμπρός λοιπόν νά ἀγωνισθοῦμε αὐτόν τόν εὐλογημένο, τόν μόνον ἀγῶνα πού ἀξίζει νά διεξάγει ὁ ἄνθρωπος. Τόν ἀγῶνα τῆς Χριστιανικῆς τελειότητος. Ὁ νέος δέν εἶχε τήν γενναιοψυχία νά ἀρνηθεῖ τά ὑπάρχοντά του καί νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό γι' αὐτό καί ἀπεχώρησε σκυθρωπός. Ἐμεῖς ἔχουμε αὐτήν τήν γενναιότητα καί ἀνδρεία νά θυσιάσουμε τά πάντα γιά τόν Χριστό καί νά τόν ἀκολουθήσουμε ὅπου «ὑπάγει».

ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ - ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ - ΑΝΔΡΕΙΑ*

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν»
(Πρός Κορινθίους Α΄, ιστ΄, 23)

Οἱ ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀγαπητοί μου, εἶναι πλούσιες σέ πρακτικά παραγγέλματα, τά ὁποῖα εἶναι λίαν ὠφέλιμα εἰς μόρφωση τοῦ Χριστιανικοῦ βίου. Ἐπειδή λοιπόν ἡ διδασκαλία ἀπό τήν ἁγία Γραφή εἶναι ἄρτος ψυχῶν πού πιστεύουν εἰς τόν Κύριον καί ἐπειδή ἡ ἐκκλησιαστική σύναξη εἶναι σχολεῖο ὅπου οἱ πιστοί μαθαίνουν καί ἐμβαθύνουν στόν λόγο τοῦ Θεοῦ θά σταθοῦμε σήμερα σέ δύο παραγγέλματα τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος.

1. Ἀγρυπνεῖτε

Ὅποιος κατέχει κάτι πολύτιμο καί ἀκριβό προσέχει πάντοτε νά μήν τό ἀπωλέσει. Ἀγρυπνεῖ, ὅπως ἀγρυπνεῖ ὁ στρατιώτης φρουρός γιά νά ἐμποδίσει τόν ἐχθρό νά ζημιώσει τήν πατρίδα. Ἔτσι καί ὁ Χριστιανός ὀφείλει νά ἀγρυπνεῖ γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του καί νά τήν προστατεύει ἀπό ὁρατούς καί ἀόρατους ἐχθρούς.

Πολλοί Χριστιανοί ἔχουν τήν γνώμη, ὅτι χρέη φύλακος τῆς ψυχῆς ἔχουν ἀποκλειστικῶς οἱ πνευματικοί πατέρες καί ποιμένες τους. Οἱ ἴδιοι δικαιοῦνται νά ἐφησυχάζουν. Καί ναί μέν οἱ πνευματικοί πατέρες ἀγρυπνοῦν γιά τίς ψυχές τῶν πνευματικῶν τέκνων τους, ἀλλά ὀφείλουν καί τά πνευματικά τέκνα, ὁ πιστός λαός, νά μήν ἐκτίθενται σέ πνευματικούς κινδύνους καί ἀπειλές.

Ἀγρυπνῶ γιά τήν σωτηρία μου σημαίνει: προσέχω τί διαβάζω, τί ἀκούω, μέ ποιούς κάνω συντροφιά, ποῦ πηγαίνω. Ἀγρυπνῶ σημαίνει: προσέχω τίς συνήθειές μου μήπως μέ βλάπτουν πνευματικῶς. Ἐλέγχω τό περιβάλλον μου ὥστε νά προλάβω τίς ἐναντίον μου ἐπιθέσεις τῆς πονηρίας καί τῆς κακίας. Ἐν περιπτώσει κινδύνου πνευματικοῦ λαμβάνω μέτρα προστασίας καί ἄμυνας.

---

* Κήρυγμα τῆς 2.9.2012 • Κυριακή ΙΓ΄ Ματθαίου • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Κορινθίους Α΄, ιστ΄, 13-24.

Μόνον ἔτσι ὁ πιστός θά διαφυλάξει τό δῶρο τῆς σωτηρίας του, τόν πολύτιμο καί ἀκριβό θησαυρό πού τοῦ ἐχάρισε ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Τήν ἴδια προσταγή μᾶς δίνει καί ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος: *«Νά εἶσθε ἐγκρατεῖς, νά εἶσθε ἄγρυπνοι· ὁ ἀντίδικός σας ὁ διάβολος σάν λεοντάρι πού βρυχᾶται τριγυρίζει νά βρεῖ κάποιον νά τόν καταπιεῖ»* (Ἐπιστολή Α΄ Πέτρου, ε΄, 7-8).

2. Νά εἶσθε θαρραλέοι καί δυνατοί

Ἡ ζωή τοῦ πιστοῦ εἶναι ζωή σταυροῦ δοκιμασίας, ζωή πειρασμῶν, ζωή διωγμῶν. Γι' αὐτό τοῦ χρειάζεται θάρρος, τόλμη, γενναιότητα, μεγαλοψυχία, δύναμη καί ἀνδρεία ψυχῆς. Δέν πρέπει νά καταβάλλεται ἀπό τήν μάχη τοῦ πονηροῦ καί τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Ὀφείλει νά εἶναι καρτερικός στούς διωγμούς. Νά ἔχει ὑπομονή στίς θλίψεις. Νά ἀγωνίζεται μέ θάρρος καί ἀποφασιστικότητα στήν πνευματική ζωή. Ὁ πνευματικός ἀγῶνας εἶναι δύσκολος καί ἐπίπονος καί ἀπαιτεῖ θυσίες καί κουράγιο. Στό τέλος ὅμως ἔχει τιμή καί ἔπαινο, δόξα καί στέφανο νίκης. Ἔτσι λοιπόν ἀποβλέποντας στό τέλος αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα μποροῦμε νά ἀντλοῦμε δύναμη καί νά εἴμαστε θαρραλέοι καί δυνατοί στόν Χριστιανικό στίβο.

Ἀδελφοί μου,

Τά παραγγέλματα πού μᾶς δίνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς θυμίζουν τρεῖς ἀρετές πού πρέπει νά καλλιεργήσουμε καί νά ἀποκτήσουμε:

Ἐγρήγορση - Σταθερότητα - Ἀνδρεία.

Μέ αὐτές θά μπορέσουμε νά διαμορφώσουμε Χριστιανικό βίο καί ζωή εὐαγγελική.

Ο ΑΚΡΟΓΩΝΙΑΙΟΣ ΛΙΘΟΣ*

«Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες,
οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας»
(Ματθαίου, κα΄, 42)

Ἡ παραβολή τοῦ ἀμπελῶνος, ἀδελφοί μου, τήν ὁποία σήμερα ἀκούσαμε ἀπό τόν εὐαγγελιστή Ματθαῖο, εἰπώθηκε ἀπό τόν Κύριό μας γιά τούς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι ἀμφισβητοῦσαν τήν θεότητά Του. Στήν παραβολή αὐτήν ὁ Κύριός μας προφητεύει περί τοῦ θανάτου Του ἀλλά καί περί τῆς τύχης τῶν σταυρωτῶν Του. Τήν διδακτική αὐτή παραβολή Του ὁ Κύριός μας τελειώνει μέ μία φράση τῶν ψαλμῶν. Ἐρωτᾶ ὁ Χριστός τούς ἀπίστους Ἰουδαίους: *«Ποτέ δέν διαβάσατε στίς Γραφές, ὅτι ὁ λίθος πού ἀπέρριψαν οἱ οἰκοδόμοι, ἔγινε ἀκρογωνιαῖος λίθος; Ἀπό τόν Κύριο ἔγινε αὐτό καί φαίνεται θαῦμα στά μάτια μας»* (Ψαλμός ριζ΄, 22). Τί σημαίνει ἡ ἀλληγορία αὐτή; Ὁ Χριστός παρομοιάζεται μέ πέτρα καί οἰκοδόμοι εἶναι οἱ Ἰουδαῖοι Ἀρχιερεῖς καί διδάσκαλοι. Ὁ Χριστός ἐρωτᾶ τούς πνευματικούς ἡγέτες τῶν Ἰουδαίων: «Ποτέ δέν διαβάσατε τήν προφητεία, ὅτι τήν πέτρα πού σεῖς θεωρήσατε ἄχρηστη ὁ Θεός τήν χρησιμοποίησε γιά νά θεμελιώσει ἕνα ἄλλο οἰκοδόμημα;» Οὐσιαστικά τούς ἔλεγχε λέγοντάς τους: *«Ἐσεῖς μέ θεωρεῖται ἄχρηστο καί ἀπορρίπτετε τήν διδασκαλία μου, τήν ζωή μου, τήν θυσία μου. Νά ξέρετε ὅμως ὅτι πάνω σέ μένα ὁ Θεός θά στηρίξει μία ἄλλη κοινωνία, τήν ἐκκλησία του».*

Ἄν καί ὁ λόγος αὐτός ἀφοροῦσε τούς Ἰουδαίους ἐν τούτοις ἔχει ἐφαρμογή καί σήμερα. Ἰδού πῶς.

α. Ὁ Χριστός ἀπορρίπτεται καί περιφρονεῖται

Οἱ ποικιλόνυμοι ἡγέτες καί ἄρχοντες τῶν λαῶν ἀπορρίπτουν καί σήμερα τόν Ἰησοῦ Χριστό. Θεωροῦν τήν διδασκαλία του ξεπερασμένη, τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ μία ἀνοησία, τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ ὁμοίως ὡς ἀνόητες. Ἡ θυσία του δέν σημαίνει γι' αὐτούς τίποτε. Γι' αὐτό, ὅπως καί οἱ πα-

* Κήρυγμα τῆς 2.9.2012 • Κυριακή ΙΓ΄ Ματθαίου • Ματθαίου, κα΄, 32-42.

λαιοί ἐκεῖνοι ἡγέτες τοῦ Ἰσραήλ παρότρυναν τόν λαόν νά περιφρονήσουν τόν Χριστό, προσπαθοῦν νά πείσουν τούς ἀνθρώπους, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἄχρηστος. Δέν χρειάζεται οὔτε ἡ διδασκαλία του, οὔτε ἡ ζωή του, οὔτε ἡ θυσία του.

Αὐτοί οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν, πού διαφημίζουν τούς ἑαυτούς τους ὡς σοφούς καί ἐπιστήμονες ἀγωνίζονται νά πείσουν τούς ἀνθρώπους, νά μή δίνουν καμμία προσοχή στόν Ἰησοῦ Χριστό. Γι' αὐτό καί ὅ,τι εἶναι χριστιανικό ἀμέσως ἀφαιρεῖται καί περιφρονεῖται. Τίθεται στήν ἄκρη ὡς ἄχρηστο. Θέλετε παραδείγματα; Ἰδού μερικά: Οἱ νόμοι γιά τό αὐτόματο διαζύγιο καί τήν ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας. Ὁ Χριστός διδάσκει ὅτι οἱ σύζυγοι πρέπει νά μένουν ἑνωμένοι καί νά μήν χωρίζουν. Οἱ δικοί μας σοφοί νομοθέτες εἶπαν: Ὄχι, ἀλλά ὅποτε θέλουν νά μποροῦν νά διαλύουν τόν γάμο. Ὁ Χριστός θεωρεῖ τήν μοιχεία πράξη βδελυρή καί τήν καταδικάζει. Οἱ δικοί μας σοφοί νομοθέτες εἶπαν: Ὄχι ἡ μοιχεία εἶναι πράξη ἐπαινετή. Ἄλλα παραδείγματα ἀπό τόν χῶρο τῆς ἐκπαίδευσης ὅπου συστηματικῶς γίνεται προσπάθεια νά περιορισθεῖ κάθε χριστιανικό στοιχεῖο. Νά μήν ἐκκλησιάζονται τά παιδιά, νά μήν διδάσκονται θρησκευτικά, νά μήν ἔρχωνται σέ ἐπαφή μέ ἱερεῖς καί τόσα ἄλλα.

Σ' ὅλους αὐτούς ἐφαρμόζεται ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ: *«Σεῖς μέ περιφρονεῖτε. Ἐσεῖς μέ ἀπορρίπτετε. Ἐσεῖς μέ θεωρεῖτε ἄχρηστο. Δέν ἐξυπηρετῶ τά σχέδιά σας. Δέν εἶμαι εὔχρηστος γιά τούς σκοπούς σας. Γι' αὐτό καί μέ ἀμφισβητεῖτε. Μέ θέτετε στό περιθώριο».*

β. Ὁ Χριστός παραμένει θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας

Μάθετε λοιπόν ὅλοι ἐσεῖς πού ἀρέσκεσθε νά ὀνομάζεσθε σοφοί καί μορφωμένοι ὅτι: *«Ἐγώ παραμένω ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος, ὁ θεμέλιος λίθος, τό ἀκροθίνιον τῆς Ἐκκλησίας».*

Ὁ Χριστός κατέχει τήν ἐκλεκτή μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος. Στόν Χριστό ἐπίστευσαν καί πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι μέ τήν καθαρή καρδιά, τόν φωτισμένο νοῦ, τήν ἰσχυράν θέληση, τά ἀγνά συναισθήματα. Αὐτοί στηρίζονται στόν Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτόν θέτουν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς τους. Ὑπακούουν στόν Ἰησοῦν Χριστόν. Σέβονται τίς ἐντολές του, τίς ὁποῖες θεωροῦν ἀληθινές καί σωτήριες. Μετέχουν στά μυστήρια. Ἀγωνίζονται νά ἐλευθερωθοῦν ἀπό τά πάθη τους. Εἶναι ζωντανά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Χριστός εἶναι τό θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας. Μιᾶς θεανθρώπινης κοινωνίας, ἐντός τῆς ὁποίας ἐντασσόμενοι καί ζῶντες οἱ ἄνθρωποι γίνονται κοινωνοί θείας φύσεως, συμπολῖτες τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός χαρακτήρισε τούς πιστούς λαόν του ἐκλεκτόν.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἶπε ὅτι οἱ Χριστιανοί εἶναι πολύτιμοι λίθοι πού κοσμοῦν τό οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας πού εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἀνθρώπων «Θεοῦ οἰκοδομή».

Ἀδελφοί μου,

Ἂς ἀκούσουμε τήν φωνή τοῦ Θεοῦ πού μᾶς συμβουλεύει: *«Ἰδού τοποθετῶ, ἕναν λίθον ἀκρογωνιαῖο, διαλεκτό, πολύτιμο καί ἐκεῖνος πού πιστεύει σέ αὐτόν δέν θά ντροπιαστεῖ»* (Ἐπιστολή Α΄ Πέτρου, β΄, 6). Κανείς ἀπό αὐτούς πού πιστεύουν στόν Ἰησοῦ Χριστό δέν θά ντροπιαστεῖ. Κανένας πού ἐλπίζει στόν Ἰησοῦν Χριστόν δέν θά διαψευσθεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου, ἡ ζωή, ἡ ἀλήθεια, ὁ Θεός πού σαρκώθηκε γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου: *«ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰωάννου, γ΄, 16).

ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*

«Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί»
(Ματθαίου, κβ΄, 14)

Στό Εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε σήμερα, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός κάνει ἕναν διαχωρισμό. Δηλαδή ὅτι οἱ κλητοί εἶναι πολλοί, ἀλλά οἱ ἐκλεκτοί εἶναι λίγοι, τονίζει ἀπό τό ἕνα μέρος τήν ἀφειδώλευτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πού καλεῖ πολλούς καί ἀπό τό ἄλλο τήν προσωπική εὐθύνη ἐκείνων πού δέν ἀνταποκρίνονται πρός τήν κλήση μέ ἀποτέλεσμα νά εἶναι λίγοι οἱ ἐκλεκτοί.

Αὐτή ἡ δυσαναλογία ἀνάμεσα στούς κλητούς καί στούς ἐκλεκτούς φαίνεται νά εἶναι κανόνας ἀπαράβατος στήν ζωή μας. Κλητός εἶναι ἐκεῖνος πού παίρνει πρόσκληση γιά νά μετάσχει σέ κάποια ἐκδήλωση. Στήν πνευματική ζωή ἡ πρόσκληση εἶναι γιά συμμετοχή στό ἔργο τῆς σωτηρίας, γιά λύτρωση καί αἰωνιότητα. Τήν πρόσκληση αὐτή ἀπευθύνει ὁ Θεός σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Γιατί ὁ Θεός *«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»* (Πρός Τιμόθεον Α΄, β΄, 4). Ἀλλά ἡ συμμετοχή σέ ὁποιαδήποτε εὐκαιρία δέν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπό ἐκεῖνον πού καλεῖ. Κατά ἕνα μεγάλο ποσοστό ἐξαρτᾶται καί ἀπό ἐκεῖνον πού προσκαλεῖται. Ἄν αὐτός δέν θελήσει νά συμμετάσχει ἡ πρόσκληση πού ἔχει στά χέρια του ἀχρηστεύεται.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν οὐράνια πρόσκληση τοῦ Θεοῦ. Θά μποροῦσε ἀσφαλῶς ὁ Θεός χωρίς νά μᾶς ἐρωτᾶ νά μᾶς σώζει. Δέν τό κάνει ὅμως, γιατί εἴμαστε λογικά ὄντα μέ θέληση καί δύναμη, μέ ἐλευθερία καί εὐθύνη. Μᾶς καλεῖ, λοιπόν, σέ συνεργασία γιά τήν καταξίωση τοῦ εἶναι μας, γιά νά λυτρωθοῦμε ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλά ἡ ἀνταπόκρισή μας εἶναι συνήθως ἀντιστρόφως ἀνάλογη πρός τήν πολλαπλότητα τῆς κλήσεως. Ἔτσι οἱ μέν κλητοί εἶναι πολλοί, ἀλλά οἱ ἐκλεκτοί ἐλάχιστοι. Γιατί ἄραγε;

Ἄν θά θέλαμε νά ἐπισημάνουμε τούς λόγους πού μᾶς ὁδηγοῦν τίς περισσότερες φορές στήν ἀπόρριψη τῆς θεϊκῆς προσκλήσεως, νομίζω πώς

---

* Κήρυγμα τῆς 6.9.2015 • Κυριακή ΙΔ΄ Ματθαίου • Ματθαίου, κβ΄, 1-14.

θά ἔπρεπε νά τονίσουμε βασικά τρία σημεῖα, γιατί αὐτά εἶναι ἐκεῖνα πού συνιστοῦν τούς πιό συχνούς παράγοντες πού εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τόν μικρό ἀριθμό τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ. Καί πρῶτα-πρῶτα πρέπει νά ποῦμε πώς ἡ προσήλωση τοῦ ἀνθρώπου στίς βιοτικές μέριμνες καί στίς ὑλιστικές ἀσχολίες εἶναι ἕνας ἀπό τούς πιό βασικούς παράγοντες αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Αὐτοί πού κλήθηκαν ἀπό τόν οὐράνιο βασιλέα στούς γάμους τοῦ διαδόχου, ὅπως μᾶς λέγει τό Εὐαγγέλιο προβάλλουν γιά δικαιολογία τῆς ἀπουσίας τους κοινές, καθημερινές ἀσχολίες. Ὁ ἕνας πῆγε στόν ἀγρό του, ὁ ἄλλος στό μαγαζί του. Ἔτσι δέν βρῆκαν καιρό γιά νά πᾶνε στόν γάμο. Τό ἴδιο γίνεται καί σήμερα. Ὅπως ἔχει ἐξελιχθεῖ ἡ ζωή μας μέ τίς ἀπαιτήσεις της, μέ τόν ρυθμό της καί μέ τήν ἐξαλλωσύνη της ἀπορροφᾶ κάθε ἱκμάδα τοῦ ἀνθρώπου στήν ἐξασφάλιση τῶν ἀγαθῶν τῆς συντηρήσεως. Σήμερα ὁ ἄνθρωπος ἔχει δοθεῖ μέ ὅλες του τίς δυνάμεις στήν δουλειά. Ἡ ἐργασία ἔχει γίνει γι' αὐτόν δουλεία, ἄγχος πραγματικό πού τόν διαφεντεύει καί δέν ἀφήνει περιθώρια γιά ἄλλες πνευματικές ἀσχολίες, πού δέν ἀποτιμῶνται σέ χρῆμα. Τόν σημερινό ἄνθρωπο συγκινεῖ κάθε τί πού ἀποδίδει κέρδος ὑλικό. Τά πνευματικά δέν τόν συγκινοῦν γιατί δέν βλέπει χειροπιαστό τό κέρδος τους. Ἔτσι στρέφοντας ὄχι ἁπλῶς τό βλέμμα του, ἀλλά ὅλα του τά ἐνδιαφέροντα πρός τήν ὕλη, περιφρονεῖ τήν παρουσία τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν δίπλα του καί ἀπορρίπτει τήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ.

Τό δεύτερο σημεῖο εἶναι οἱ βαριές συνέπειες πού συνεπάγεται ἡ ἀποδοχή τῆς προσκλήσεως. Τό νά πεῖ κανείς πώς δέχεται τήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ σημαίνει πώς πρέπει νά ἀρχίσει νά ἀγωνίζεται πνευματικά. Ἀγῶνας δέ πνευματικός σημαίνει καθημερινή προσπάθεια μέ ἱδρώτα καί αἷμα γιά τήν κατάκτηση τῶν πνευματικῶν στόχων, ὅπως εἶναι ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἐγώ, ἡ ἀπαγκίστρωση ἀπό τά πλοκάμια τῶν ἁμαρτωλῶν παθῶν, ἡ ἀπελευθέρωση ἀπό τήν δουλεία τοῦ σατανᾶ, ὁ ἀποχωρισμός ἀπό ἕξεις καταστρεπτικές, ἡ θεμελίωση νέας ζωῆς ἀπηλλαγμένης μικροτήτων, ἡ ἀπόκτηση τῆς ἀρετῆς.

Ὅλα αὐτά ἀπαιτοῦν κόπους πολλούς. Καί οἱ ἄνθρωποι σήμερα δέν ἀρέσκωνται στούς κόπους. Ἀποφεύγουν τούς κόπους. Κυριαρχεῖ σέ ὅλα τά πεδία ὁ νόμος τῆς ἥσσονος προσπαθείας. Περισσότερα ὀφέλη μέ λιγώτερο κόπο. Ἔτσι ὁ δύσβατος δρόμος τῆς ἀρετῆς μένει γιά ἐλαχίστους νοσταλγούς τῆς τελειότητος.

Τό τρίτο σημεῖο εἶναι ὅτι πολλοί δέν ἔχουν τήν δύναμη νά ἐκτιμήσουν τήν ἀξία τῆς κλήσεως. Ὅταν σέ καλεῖ κάπου κάποιος ἄγνωστός σου, ὅταν δέν ξέρεις τί εἶναι ἐκεῖ πού σέ καλοῦν νά πᾶς, εἶναι φυσικό νά μήν ἔχεις ἐνδιαφέρον νά ἀποδεχθεῖς τήν πρόσκληση. Τό ἴδιο συμβαίνει καί ἐδῶ. Πολλοί ἄνθρωποι δέν ξέρουν ποιός τούς καλεῖ καί γιά ποιό πρᾶγμα τούς καλεῖ. Ἀπορροφημένοι ἀπό τά γήϊνα, δέν ἔδωσαν ποτέ σημασία στά οὐράνια καί

πνευματικά. Γι' αὐτούς ἡ ἐξωκόσμια καί μεταθανάτια πραγματικότητα δέν ὑπάρχει. Ἔχουν ἀτονίσει μέσα τους οἱ δέκτες τῶν ὑπερκοσμίων μηνυμάτων. Ἔτσι μένουν στά χαμηλά, δέν νιώθουν τήν ἀνάγκη τοῦ ὕψους.

Ἀπό τήν κατηγορία τῶν κλητῶν εἶναι ἀνάγκη νά μεταπηδήσουμε στήν κατηγορία τῶν ἐκλεκτῶν. Θά τό ἐπιτύχουμε ἄν προσέξουμε τά τρία σημεῖα πού θίξαμε.

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ*

«Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν»
(Ματθαίου, κβ΄, 39)

Η ελετώντας κανείς προσεκτικά τά Ἱερά Εὐαγγέλια καί ἰδιαίτερα ἐκεῖνα τά κεφάλαια πού ἀναφέρονται στήν δημόσια δράση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, θά διαπιστώσει ὅτι τόν Κύριό μας τόν ἀκολουθοῦσαν συγκεκριμένες ὁμάδες ἀνθρώπων. Μία ἀπό αὐτές ἦταν καί ἡ ὁμάδα ἐκείνη ἡ ὁποία ἀποτελοῦνταν ἀπό ἀνθρώπους πού ἀνήκουν σέ ὑψηλό κοινωνικό καί θρησκευτικό ἐπίπεδο. Ἦταν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θά ἀκολουθοῦσαν τόν Ἰησοῦ ἀπό ἱερό ζῆλο ἤ ἀπό ἐπιθυμία νά μάθουν καί νά σωθοῦν ἀπό Αὐτόν, ἀλλά ἀντιθέτως πιστεύοντας στόν ἑαυτό τους καί τήν μόρφωσή τους καί ἤθελαν νά παγιδεύσουν τόν Κύριο καί νά τόν ταπεινώσουν ἀπέναντι στίς Γραφές καί τόν νόμο.

Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος ἦταν καί ὁ νομικός τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ὁ ὁποῖος γνώριζε καλά τίς Γραφές καί τίς μελετοῦσε μή μπορώντας ὅμως νά διακρίνει τήν στεῖρα τήρηση τοῦ νόμου ἀπό τόν ἐρχομό καί τήν ὕπαρξη τοῦ Μεσσία, ὁ ὁποῖος θά ἔσωζε τό ἀνθρώπινο γένος.

Ὁ Κύριός μας ὅμως συνδιαλέγεται μαζί τους καί τούς δίνει ἀποστομοτικές ἀπαντήσεις πού τούς κάνουν ἀκόμα πιό ἐχθρικούς ἀπέναντί του.

Στήν ἐρώτηση τοῦ νομικοῦ πρός τόν Ἰησοῦ γιά τό ποιά εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐντολή ὁ Κύριος ἀπαντᾶ λέγοντας ὅτι ἡ ἀγάπη πρός τόν Θεό καί τόν πλησίον εἶναι οἱ σπουδαιότερες ἐντολές.

Βεβαίως ὁ Κύριος γνωρίζει ὅτι γιά τήν ὁμάδα τῶν Φαρισαίων καί τῶν Σαδδουκαίων ἡ ἀγάπη πρός τόν Θεό σήμαινε τήν εὐσέβεια πρός τόν Θεό καί τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν Του. Ἄς δοῦμε ὅμως τήν σημασία της γιά ὅλους ἐμᾶς πού θέλουμε νά λεγόμαστε μαθητές τοῦ Κυρίου.

Εἶναι γνωστή ἡ ἐντολή πού ἀναφέρεται σ' αὐτήν τήν ὑποχρέωση τῶν πιστῶν. Τήν ἐπανέλαβε ὁ Κύριός μας στούς μαθητές Του. Τήν γνώριζε κι ὁ

---

* Κήρυγμα τῆς 3.2.2013 • Κυριακή ΙΕ΄ Ματθαίου • Ματθαίου, κβ΄, 35-46.

ἐρωτῶν νομικός. Τήν ξέρουμε κι ἐμεῖς: *«Νά ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου μέ ὅλην τήν καρδίαν σου καί μέ ὅλη τήν ψυχή σου καί μέ ὅλη τήν δύναμή σου καί μέ ὅλη τήν διάνοιά σου»*. Αὐτή λοιπόν εἶναι ἡ πρωταρχική καί οὐσιαστική ὑποχρέωσή μας: Νά ἀγαπᾶμε τόν Θεό μας. Τίθεται ὅμως τό ἐρώτημα: Μέ ποιό τρόπο δείχνουμε τήν ἀγάπη μας πρός τόν Θεό; Τήν ἀπάντηση θά τήν λάβουμε ἀπό τήν Ἁγία Γραφή.

Λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: *«Ἀγάπη πρός τόν Θεόν εἶναι νά τηροῦμε τίς ἐντολές»* (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, ε΄, 3). Αὐτός ἐπανέλαβε τήν ἐντολή πού ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας ὁ ὁποῖος εἶπε: *«Ἐάν μέ ἀγαπᾶτε τότε ἐφαρμόστε τίς ἐντολές μου»* (Ἰωάννου, ιδ΄, 15). Νομίζω, ὅτι εἶναι τόσο σαφές αὐτό πού ζητᾶ ὁ Κύριός μας ὥστε δέν χρειάζεται νά πῶ τίποτε περισσότερο.

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖο ὀφείλω νά ὑπογραμμίσω εἶναι τοῦτο, ὅτι ὁ Κύριος ζητώντας ἀπό μᾶς νά τηρήσουμε τίς ἐντολές Του δέν ζητεῖ κάτι ἀκατόρθωτο, κάτι δυσβάστακτο, ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μας. Ἀντιθέτως μᾶς διευκρίνησε ὅτι: *«ὁ ζυγός μου εἶναι ἁπαλός καί τό φορτίο μου εἶναι ἐλαφρύ»* (Ματθαίου, ια΄, 29). Οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι βαριές, δέν εἶναι δύσκολες. Ἀντίθετα μάλιστα ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν εἶναι εὐεργετική καί χαρίζει στόν πιστό τιμή καί δόξα γιά τά κατορθώματά του. Ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν κάνει τόν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει: *«Τίποτε δέν δίνει φτερά καί δέν κάνει ἀνάλαφρη τήν ψυχή τόσο ὅσο ἡ ἀπόκτηση τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀρετῆς»*.

Ἀγάπη ὅμως πρός τόν Θεό εἶναι καί ἡ πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό ὅτι εἶναι Θεός. Νά παραδεχόμαστε καί νά ἀναγνωρίζουμε τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας. Νά τόν δοξάζουμε γιά τήν ἀγάπη Του γιά μᾶς καί τήν δημιουργία Του. Ἡ πρός τόν Θεό ἀγάπη δέν ἔχει ὅρια, γιατί ἀπεριόριστα μᾶς ἀγαπᾶ ὁ Θεός. Μάλιστα ὁ Κύριος ἐπεσήμανε ὅτι ὅποιος ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπό τόν ἴδιο κάτι ἄλλο, πρόσωπο, πρᾶγμα, ἡδονή, ὁτιδήποτε πού δέν μπορεῖ νά τό ἀποχωρισθεῖ καί νά τό θυσιάσει αὐτός δέν δικαιοῦται τήν αἰώνια ζωή.

Εἶναι ἐπίσης γνωστό, ὅτι ὁ Κύριός μας συνῆψε στήν πρός τόν Θεό ἀγάπη τήν πρός τόν συνάνθρωπο ἀγάπη μέ τήν ἐντολή: *«Νά ἀγαπήσεις καί τόν πλησίον σου σάν τόν ἑαυτό σου»*. Δέν ἀρκεῖ νά ἀγαπήσουμε τόν Θεό ἀκόμα καί νά θυσιασθοῦμε γι' Αὐτόν γιά νά εἰσέλθουμε στήν αἰώνιο ζωή. Πρέπει ἀπαραιτήτως νά ἀγαπᾶμε μέχρι θυσίας καί τόν συνάνθρωπό μας. Νά ἔχουμε δηλαδή παρόμοια ἀγάπη μ' αὐτήν πού ἔχει ὁ Θεός γιά μᾶς, πού θυσιάσθηκε χάριν ἡμῶν.

Ἀγάπη πρός τόν πλησίον σημαίνει:

Νά ἀγαπᾶμε καί νά θυσιαζόμαστε γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Γιά τόν σύζυγό μας, γιά τά παιδιά μας, γιά τούς συμπολῖτες μας, γιά τούς ξένους,

γιά ὅλους πού μᾶς ἀδικοῦν, γιά τούς ἐχθρούς μας, πρός ὅλους τήν ἴδια πλούσια καί ἀπεριόριστη ἀγάπη.

Ὅταν ἀγαπᾶς συγχωρεῖς. Ὅταν ἀγαπᾶς θυσιάζεσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς ταπεινώνεσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς κουράζεσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς στερεῖσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς ὑποχωρεῖς. Ὅταν ἀγαπᾶς δέν θυμώνεις. Ὅταν ἀγαπᾶς δέν κλέβεις. Ὅταν ἀγαπᾶς σέβεσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς δέν ἀδικεῖς, δέν ὑβρίζεις, δέν κατηγορεῖς, δέν κατακρίνεις.

Χαίρεσαι καί λυπᾶσαι μαζί μέ τόν συνάνθρωπό σου. Ὅταν ἀγαπᾶς δέν ἀδιαφορεῖς γιά τόν συνάνθρωπό σου σ' ὅλες τίς ἀνάγκες. Ὅταν ἀγαπᾶς μοιράζεσαι τά ἀγαθά σου μαζί του. Δέν εἶναι τίποτε δικό σου.

Μόνο ὅσοι ἀποκτήσουν τέτοια ἀγάπη θά δικαιοῦνται νά εἰσέλθουν στήν αἰώνιο ζωή.

Ἀδελφοί μου,

Ἄν δέν θεραπεύσουμε τήν ψυχή μας πού ἔχει προσβληθεῖ ἀπό τόν δαιμονικό ἐγωϊσμό δέν μποροῦμε νά ἀποκτήσουμε τήν τέλεια αὐτή ἀγάπη πρός τόν Θεόν καί τόν συνάνθρωπο. Ἄς προσπαθήσουμε ὅλοι νά ἀγαπήσουμε τόν Θεό ἔτσι ὅπως ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς λέγει.

Νά ἀγαπήσουμε τόν Δημιουργό μας καί Σωτῆρα μας καί ἔτσι θά γλυκαθεῖ ἡ ψυχή μας καί θά ἀγαπήσουμε καί τόν πλησίον μας ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἄς βασιλέψει ἡ ἀγάπη στίς καρδιές μας καί νά εἶστε σίγουροι ὅτι ὁ Θεός θά εἶναι μαζί μας, γιατί *«ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί»* (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, δ΄, 16).

ΤΑΛΑΝΤΑ, ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*

«Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ...»
(Ματθαίου, κε΄, 23)

«Ὅπως ἕνας ἄνθρωπος πού ἀποδημεῖ ἔτσι καί ὁ Κύριος κάλεσε τούς δούλους του καί τούς ἀνέθεσε αὐτό καί ἐκεῖνο. Λέγετε ὅτι ἀποδημεῖ ὁ Χριστός, πού ἔγινε γιά μᾶς ἄνθρωπος, εἴτε ἐπειδή ἀνέβηκε στούς οὐρανούς, εἴτε ἐπειδή μακροθυμεῖ καί δέν ζητᾶ ἀμέσως ἀπό τούς δούλους του τό ἔργο, ἀλλά περιμένει. Δοῦλοι του εἶναι ἐκεῖνοι πού τούς ἐμπιστεύθηκε τήν διακονία τοῦ λόγου, δηλαδή οἱ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, διάκονοι καί αὐτοί πού ἔλαβαν πνευματικά χαρίσματα, ἄλλοι μεγαλύτερα καί ἄλλοι μικρότερα, καθένας σύμφωνα μέ τήν ἱκανότητά του. Γιατί στό δοχεῖο πού ἐγώ θά δώσω στό Θεό σέ ἐκεῖνο θά μοῦ δώσει τήν δωρεά του, ἄν δώσω μικρό δοχεῖο θά εἶναι λίγη ἡ δωρεά, ἄν δώσω μεγάλο θά εἶναι πολλή».

Μ' αὐτά τά λόγια περιγράφει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος Βουλγαρίας τήν παραβολή τῶν Ταλάντων.

Ἄς δοῦμε κι ἐμεῖς τήν παραβολή καί τά διδάγματα πού προκύπτουν ὡς ἐφόδια γιά τήν πνευματική μας ζωή.

Τό πρόσωπο τοῦ οἰκοδεσπότου ἀλλάζει. Μέχρι τήν στιγμή ἐκείνη ἦταν ὁλοφώτεινο καί πλουσιοπάροχα ἔδινε συγχαρητήρια καί βραβεῖα καθώς ἄκουγε τόν εὐλογημένο ἀπολογισμό τῶν δύο δούλων του, πού φιλότιμα ἐργάσθηκαν καί διπλασίασαν ὅσα τούς εἶχε ἐμπιστευθεῖ. Ὅμως τώρα μέ τόν τρίτο ἡ μορφή του γίνεται αὐστηρή. Ἀμείλικτα εἶναι τά λόγια του: *«Πάρτε ἀπ' αὐτόν τό τάλαντο ...καί τόν ἄθλιο ρίξτε τον ἔξω στό σκοτάδι...»*. Ὅταν ὁ Κύριος ζωγράφιζε τόν «ἀχρεῖον δοῦλον» εἶχε ἀναμφίβολα ὑπ' ὄψιν του τήν στάση τῶν γραμματέων καί φαρισαίων τῆς ἐποχῆς του ἔναντι τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Καμάρωναν ὅτι τόν διατηροῦσαν ἀναλλοίωτο καί ἀσφαλή. Ἐνῶ στήν οὐσία τόν κρατοῦσαν ἀνενέργητο. Φύλαγαν τό γράμμα καί ἔχαναν τό πνεῦμα. Φυλάκιζαν τήν δυναμική ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ μέσα στό κλειστό μυαλό τους καί τήν κλειστή καρδιά τους. Καί τήν παρέλυαν. Τήν στεροῦσαν ἀπό ζωή καί σφρῖγος. Θρησκευτική πίστη χωρίς τόλμη, χωρίς ἀνοικτό ὁρί-

* Κήρυγμα τῆς 7.2.2016 • Κυριακή ΙΣΤ΄ Ματθαίου • Ματθαίου, κε΄, 14-30.

ζοντα, χωρίς δημιουργική περιπέτεια δέν ἀναπτύσσεται. Ἡ παραβολή ὅμως μέ τά πολλαπλά μηνύματά της διατηρεῖ καί μία γενικώτερη ἐπικαιρότητα. Τό βασικό σφάλμα τοῦ «ἀχρείου δούλου» ἦταν ὅτι: δέν ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε. *«Πῆγε καί ἔσκαψε τήν γῆν καί ἔκρυψε τό χρῆμα τοῦ Κυρίου»*. Δέν τό χάλασε, δέν τό σπατάλησε. Ἁπλῶς τό ἀχρήστευσε. Τό ἔθαψε στό χῶμα. Προτίμησε μία στατική ἀσφάλεια. Φοβήθηκε νά τό διακινδυνεύσει. Καί ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά τοῦ ζητήσουν λογαριασμό γιά τήν διαχείριση αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ, τό ἔβγαλε καί τό ἔδωσε στόν Κύριό του: *«Ἴδε, ἔχεις τὸ σόν»*.

Θέλετε νά ἀκούσετε παρόμοια ἀπολογία σήμερα; Ἀναρίθμητοι εἶναι αὐτοί πού μέ τήν ἴδια νοοτροπία ἀμνηστεύουν τόν ἑαυτό τους: «Δέν σπατάλησα τήν περιουσία μου σέ ἀσωτίες, δέν ἔκλεψα, δέν σκότωσα κανένα. Καί στήν Ἐκκλησία κάπου-κάπου πηγαίνω καί κερί ἀνάβω. Δέν θυμᾶμαι ἐν γνώσει μου νά ἔβλαψα ἄνθρωπο, δέν ἔβλαψα τήν κοινωνία».

«Ναί, ἀλλά δοῦλε ὀκνηρέ», θά ἐπανελάμβανε σέ πολλούς ὁ Κύριος. Ξεχνᾶς πόσους ἀνθρώπους μποροῦσες νά ἀνακουφίσεις ἄν χρησιμοποιοῦσες κατάλληλα τό τάλαντό σου; Ὅμως ἐσύ τό ἀφήνεις νά ἀχρηστευθεῖ στό χῶμα τῆς ἀμέλειας, στόν βάλτο τῆς ἀδιαφορίας.

Καί νά ἦταν μόνο τό ἕνα τάλαντο πού ἀχρηστεύεται! Πολλοί κρύβουν καί τά δύο, καί τά πέντε: Ἄνθρωποι προικισμένοι μ' ἕνα σωρό προσόντα –σοβαρές ἱκανότητες, μόρφωση, κοινωνική θέση, κῦρος– τά κρατοῦν ἀνεκμετάλλευτα καί παρηγοροῦνται ὅτι δέν τά χρησιμοποιοῦν γιά τό κακό. Ἀλλά ἀκριβῶς τό ἔγκλημά τους εἶναι ὅτι ἀφήνουν τούς ἄλλους νά γκρεμίζουν τό ἱερά καί τά ὅσια κι αὐτοί μένουν μέ τά χέρια σταυρωμένα. Ἄν ἐκεῖνος πού ἔκρυψε τό ἕνα τάλαντο κατακρίθηκε, πόσο περισσότερο θά κατακριθοῦν ὅσοι ἀφήνουν ἀνεκμετάλλευτα τά πολλά!

Ἀλλά δέν εἶναι μόνο ἡ ἀμέλεια. Ἐξοργιστική εἶναι ἡ δικαιολογία πού ἐπιστρατεύει ὁ ὀκνηρός δοῦλος γιά νά καλύψει τό λάθος του: «Κύριε, σέ γνώριζα ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος σκληρός, θερίζεις ἐκεῖ ὅπου δέν ἔσπειρες καί μαζεύεις ἐκεῖ ὅπου δέν σκόρπισες. Κι ἐπειδή φοβήθηκα, πῆγα κι ἔκρυψα τά τάλαντά σου στήν γῆ». Δηλαδή, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, δέν φταίω ἐγώ. Σέ τελευταία ἀνάλυση, ἐσύ εὐθύνεσαι μέ τήν αὐστηρότητά σου. Προτίμησα λοιπόν τήν συνετώτερη ὁδό τῆς σιγουριᾶς. Καμμία συναίσθηση καί μετάνοια. Ἀντίθετα μία προκλητική προσπάθεια μετατοπίσεως τῆς εὐθύνης στόν ἄλλο, μέ ἀφελῆ προσχήματα.

Ὥστω γι' αὐτό λοιπόν ἀδιαφόρησες; Διότι ἐγώ εἶμαι ἀπαιτητικός; *«Τότε θά ἔπρεπε νά βάλεις τά χρήματά σου στούς τραπεζῖτες, ὥστε ἐπιστρέφοντας νά τά ἔπαιρνα πίσω μέ τόκο»*. Τελικά, τά ἐπιχειρήματα πού προβάλλει ὁ πονηρός καί ὀκνηρός τόν δικάζουν καί τόν καταδικάζουν.

Αὐτές οἱ δικαιολογίες! Πόσο εὔκολα γίνονται παγίδες, μέσα στίς ὁποῖες πιάνεται ὁ ἄνθρωπος. Κι ὅσο περνοῦν τά χρόνια, ἡ ποικιλία τῶν δικαιο-

λογητικῶν πλουτίζεται: «Ὤ! τώρα» λένε μερικοί. «Οἱ προσπάθειες γιά τήν δικαιοσύνη καί τήν ἀγάπη θέλουν τρεχάματα, κόπους. Ποῦ χρόνος! Μόλις καί μετά βίας κατορθώνουμε νά ζοῦμε. Ἄλλωστε δέν μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός τίποτε ἰδιαίτερα χαρίσματα γιά νά μοῦ ζητήσει τόν λόγο».

Εἶναι πάντοτε πειρασμός γιά τούς ἁπλούς ἀνθρώπους νά μήν κάνουν τό λίγο μέ τήν σκέψη ὅτι δέν μποροῦν νά κάνουν τά πολλά. Μπορεῖ νά μήν σοῦ δόθηκε κάποιο ταλέντο ἐξαιρετικό. Ἀλλά χρησιμοποίησες καί ἀξιοποίησες αὐτό τό μικρό πού κατέχεις; Δέν ἔχεις τήν δύναμη νά ἀναμορφώσεις τήν πόλη, τό περιβάλλον σου. Τοὐλάχιστον ὅμως ἀγωνίστηκες νά βοηθήσεις ἕνα, δύο, τρεῖς ἀνθρώπους νά γνωρίσουν τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ; Δέν ἔχεις χρήματα ἤ ἀξιώματα, γιά νά ἐνεργήσεις δραστήρια, νά ὀργανώσεις ὀρφανοτροφεῖα, γηροκομεῖα. Ἀλλ' ἔχεις ὑγεία, ἐργασία, μπορεῖς νά ἀνακουφίσεις τό ὀρφανό, τόν γέροντα, τόν ἄρρωστο τῆς γειτονιᾶς σου μέ ποικίλους τρόπους. Τό κάνεις;

Ὁ καθένας μας εἶναι κάτοχος ἑνός ἱεροῦ κεφαλαίου πού προέρχεται ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό καί μία ἡμέρα θά δώσει λόγο γιά τό πῶς τό μεταχειρίσθηκε. Ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία δέν εἶναι τόσο πόσα τάλαντα ἔχει, ὅσο πῶς τά χρησιμοποιεῖ. Ἀπό κανέναν δέν θά ζητηθεῖ περισσότερο ἀπό ὅ,τι μποροῦσε νά κάνει. Ἀλλά καί κανείς δέν θά εἶναι δικαιολογημένος, ἄν κάνει λιγώτερα ἀπό ὅσα μπορεῖ.

Μέ τήν παραβολή αὐτή ὁ Κύριος φωτίζει ἕνα θεμελιώδη νόμο ζωῆς: Ὁ μόνος τρόπος γιά νά κρατήσει κανείς ἕνα ἤ πολλά τάλαντα εἶναι νά τά ἀξιοποιήσει. *«Στόν καθένα πού ἔχει θά δοθοῦν καί ἄλλα καί θά περισσέψουν. Ἀπό ἐκεῖνον ὅμως πού δέν ἔχει, θά τοῦ ἀφαιρεθεῖ κι αὐτό πού ἔχει».*

Ὅποιος χρησιμοποιεῖ τά δῶρα πού ἔλαβε ἀπό τόν Θεό –πνευματικά ἤ ὑλικά– μέ τρόπο δημιουργικό, τολμηρό, ἀποφασιστικό γιά τήν ἀγάπη του, γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους θά τά ἀναπτύξει. Ὅποιος τά ἀφήσει ἀνεκμετάλλευτα, μέ τό ἕνα ἤ τό ἄλλο πρόσχημα θά τά χάσει ὅλα. Καί τήν ἴδια του τήν ὕπαρξη.

Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΑΡΕΤΗ*

«Ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις...»
(Ματθαίου, ιε΄, 28)

Εἶχε πράγματι ἡ Χαναναία τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς πολλές ἀρετές γι' αὐτό καί ἐκέρδισε αὐτό πού παρακαλοῦσε τόν Κύριό μας. Εἶχε φρόνηση, εἶχε ταπεινοφροσύνη, εἶχε πίστη ἀλλά ἐάν τῆς ἔλειπε ἡ ἐπιμονή δέν θά θεραπευόταν ἡ θυγατέρα της.

Ἐπέμενε σταθερά καί ἀσάλευτα στόν σκοπό της, ἄν καί συνάντησε πολλή καί μεγάλη ἐναντιότητα. Γι' αὐτό καί ἐνίκησε καί ἀπέβαλε τοῦ ποθουμένου καθώς ἤθελε καί ἐπιθυμοῦσε. Ἐπαινετική καί παρήγορη ἄκουσε τήν φωνή τοῦ Κυρίου *«Ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις. Γενηθήτω σοι ὡς θέλεις»* (Ματθαίου, ιε΄, 28).

Σ' ἕνα κόσμο ἀνυπόμονο καί βιαστικό ὅπου συνηθίζουμε στήν εὐκολία καί στήν θανάσιμη ἄνεση ἔρχεται ἡ περικοπή τοῦ Εὐαγγελίου νά μᾶς ὑπενθυμίσει, ὅτι στήν πνευματική ζωή γιά νά κατορθώσουμε νά ἐπιτύχουμε τήν ἐλευθερία ἀπό τά πάθη μας, τήν θεραπεία τῶν πληγῶν πού προκαλεῖ στήν ψυχή μας ἡ ἐπιτέλεση τῆς ἁμαρτίας χρειαζόμαστε τήν εὐλογημένη αὐτή ἐπιμονή.

Ὅλους μᾶς τυραννοῦν τά πάθη καί πολλοί ἔχουμε τήν ἐπιθυμία καί τήν ἀγαθή πρόθεση νά ἐλευθερωθοῦμε πνευματικά ἀπό τόν ἀρχηγό τῆς κακίας, τοῦ διαβόλου. Ἀρχίζουμε ἔτσι ἕνα πνευματικό ἔργο. Μόλις ὅμως παρέλθει λίγος καιρός ἐγκαταλείπουμε τήν προσπάθεια καί ἀρχίζουμε πάλι νά ἁμαρτάνουμε μέ μεγαλύτερη ὁρμή. Ἔτσι κατακριμνηζόμαστε σέ μεγαλύτερες πτώσεις. Ὑποδουλωνόμαστε χειρότερα στήν ἁμαρτία, τήν ὁποία ὑπηρετοῦμε καί ἐπιτελοῦμε πρόθυμα καί μοιραία. Κυριευόμαστε ἀπό τήν ραθυμία καί παύουμε νά ἀντιστεκόμαστε στό κακό. Συμβιβαζόμαστε μέ τήν ἁμαρτία καί ἀτονοῦμε μπροστά στό δύσκολο ἔργο τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἐν Χριστῷ τελειοποιήσεως μας.

Ὁ Κύριος μᾶς ἐδίδαξε, ὅτι ὁ δρόμος τῆς εὐσέβειας εἶναι δύσκολος. Στενή καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός πού ὁδηγεῖ στήν ζωή. Πρέπει νά περάσετε

---

* Κήρυγμα τῆς 29.1.2012 • Κυριακή ΙΖ΄ Ματθαίου (Τῆς Χαναναίας) • Ματθαίου, ιε΄, 21-28.

ἀνάμεσα ἀπό πολλές θλίψεις γιά νά εἰσέλθετε στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐμπόδια ὑπάρχουν. Οἱ πολεμοῦντες δαίμονες δέν παύουν νά ἐμποδίζουν τήν ἄνοδό μας στόν οὐρανό καί νά ἐπιδιώκουν νά μᾶς παρασύρουν στήν ἄβυσσο τῆς δικῆς μας κακίας.

Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος, ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου ἐπεσήμανε, ὅτι «*οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὔθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» (Λουκᾶ, θ΄, 62).

Γιά νά μήν ἀποκάμουμε ἀναβαίνοντες αὐτήν τήν μακαρίαν ὁδόν τῆς πνευματικῆς μας καθάρσεως, ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προβάλλει πλῆθος ἀνθρώπων μαρτυρούντων ὅτι διά τῆς ὑπομονῆς ἐτέλεσαν θεάρεστα τόν ἀγῶνα τῆς Ἄθλησης. «*Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων…*» (Πρός Ἑβραίους, ιβ΄, 1). Κι ἀκόμα ὁ ἴδιος Ἀπόστολος προβάλλει στόν χριστιανό παράδειγμα τόν καλόν στρατιώτην «*κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης*» (Πρός Τιμόθεον Β΄, β΄, 3). Καί καλός στρατιώτης εἶναι ὁ ἐπίμονος, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πολεμεῖ ἀφόβως στόν πόλεμο.

Ἀδελφέ,

Τόν στέφανον τῆς νίκης λαμβάνουν ὅλοι, ὅσοι ἀγάπησαν τήν δευτέραν τοῦ Κυρίου Παρουσία. Ἀνάβαινε, λοιπόν, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σου στό ὕψος τῆς ἀρετῆς καί ἐπέμενε ἀναβαίνοντας ἕως τοῦ τέλους τῆς ζωῆς «*διότι ὁ ὑπομείνας ἕως τέλος οὗτος σωθήσεται*» (Ματθαίου, ι΄, 23). Ἐπίμενε καί «*κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου*» (Ἀποκάλυψις, γ΄, 11).

Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΛΟΓΙΚΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥΣ*

«Ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς»
(Πρός Ἑβραίους, ια΄, 37-38)

Στά τέλη τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1922 γράφηκε ὁ ἐπίλογος τῆς ἐπί τρεῖς χιλιάδες χρόνια, παραμονῆς καί δράσεως τῶν Ἑλλήνων στήν Μικρά Ἀσία. Οἱ περιάκουστες ἑλληνικές πόλεις τῆς Ἰωνίας ἔπαυσαν νά εἶναι κέντρα ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἕνα ἑκατομμύριο ἑλληνικοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ ὁδηγήθηκε στόν ἐκπατρισμό καί τήν προσφυγή. Ἡ δύο χιλιάδες ἔτη ζωή τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν διακόπηκε. Στίς ἀρχές τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα μετά τόν Πόντο ἦλθε ἡ σειρά τῆς Μικρᾶς Ἀσίας νά ἀφελληνισθεῖ. Ἔτσι ὁλοκληρώθηκε ἡ ἀπώθηση τῶν Ἑλλήνων καί τῶν Χριστιανῶν ἀπό τίς περιοχές τους.

Ἔχουμε χρέος νά θυμώμαστε τούς μάρτυρες τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς. Μνημονεύουμε μέ ἱερό δέος τούς ἁγίους πατέρες μας, ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους καί διακόνους πού τελείωσαν τήν ζωή τους μέσα στούς ποικίλους διωγμούς τῆς περιόδου αὐτῆς. Μνημονεύουμε ὅλους τούς Μικρασιᾶτες: τούς ἄνδρες, τίς γυναῖκες, τά παιδιά, τούς μικρούς, τούς μεγάλους, τούς ἄρχοντες, τούς ἰδιῶτες καί τούς στρατευμένους, πού βασανίσθηκαν χωρίς οἶκτο, πού διώχθηκαν καί κυνηγήθηκαν ἀπό τίς πατρογονικές ἑστίες τους, πού δέχθηκαν φοβερές ἀπειλές καί προσβολές, πού πέθαναν βίαια, μαρτυρικά, βασανιστικά *«ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς»* (Πρός Ἑβραίους, ια΄, 37-38). Ἀπαραμύθητος ὁ πόνος τους. Ἀπερίγραπτη ἡ ταλαιπωρία τους. Ἀνεκδιήγητα τά ποικίλα βάσανά τους. Καμμία γλῶσσα δέν εἶναι δυνατό νά περιγράψει τήν τραγωδία καί νά ἐκφράσει τόν ἀβάστακτο καί βαρύ πόνο τους. Οἱ φωτιές πού πυρπόλησαν τίς πόλεις καί τά χωριά τῶν πατέρων μας δέν ἔχουν σβήσει. Καίουν τίς ψυχές τῶν προσφύγων.

* Κήρυγμα τῆς 9.9.2012 • Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως.

Οἱ ἀπελπισμένες φωνές καί κραυγές τῶν κυνηγημένων ἠχοῦν. Οἱ ἄταφοι ζητοῦν νά ταφοῦν. Τέκνα θρηνοῦν γιά τούς γονεῖς τους. Ἀδελφός γιά τόν ἀδελφό του. Γυναῖκες γιά τούς ἄνδρες τους. Ἄνδρες γιά τίς γυναῖκες τους. Φίλοι καί γνωστοί γιά τούς φίλους καί τούς γνωστούς τους.

Ὅλοι αὐτοί ἀποτελοῦν τό νέφος τῶν μαρτύρων τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς. Ὁ χαρακτηρισμός καταστροφή ἐκφράζει τήν ἀπώλεια δικῶν μας τόπων καί ἀνθρώπων.

*****

Μέ τήν Μικρασιατική καταστροφή τόν Αὔγουστο τοῦ 1922 ὁλοκληρώθηκαν οἱ διωγμοί καί ἡ καταπίεση τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τήν περίοδο 1918-1922. Τήν δεινή καί τραγική κατάσταση τῶν διωγμῶν τους περιγράφει ὁ ἱερομάρτυρας Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος σέ ἐπιστολή του πρός τούς Σμυρναίους πού ζοῦσαν στήν ἐλεύθερη Ἑλλάδα καί δημοσιεύθηκε στόν *«Ἐκκλησιαστικό Κήρυκα»* (Περιοδικό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων καί Μεγάλης Βρεταννίας, ἐκδιδόμενο στό Λονδῖνο, φ. 181 τῆς 8/12/1918, σελ. 717-718).

Τήν συμφορά αὐτή ὁ ἱερομάρτυρας Μητροπολίτης χαρακτηρίζει στήν ἐπιστολή του ὡς *«λαίλαπα διωγμῶν καί ἐρημώσεως», «ἀπαραδειγμάτιστον ἐν τῇ Ἐθνικῇ μας ἱστορίᾳ, διότι ἐπί τέσσερα καί ἥμισυ ζοφερά ἔτη ἤνοιξεν εἰς τό ἐθνικό μας σῶμα πληγάς τοιαύτας, ὁποίας οἱ τέσσαρες καί ἥμισυς αἰῶνες τῆς δουλείας, ὅσοι ἀπό τῆς ἁλώσεως μέχρι τῆς σήμερον διέρρευσαν, δέν μᾶς προὐξένησαν, ἤ μᾶλλον, οἱ ἐξανδραποδισμοί καί αἱ ἐρημώσεις τῶν τελευταίων τούτων τεσσάρων καί ἡμίσεως σκοτεινῶν ἐνιαυτῶν εἶναι ἐν σμικρογραφίᾳ μία ἀλγεινή ἐπιτομή καί σύνοψις τῶν μεγάλων δεινῶν καί συμφορῶν, πρός ἅς ἐπαλαίσαμεν ἐπί 4 ἑκατονταετηρίδας, μέ μόνην τήν διαφοράν, ὅτι τά τελευταῖα δεινά πλήγματα ἦλθον τόσον ἀλλεπάλληλα καί ἐν οὕτω βραχεῖ σχετικῶς χρόνῳ, ὥστε ἔπνιξαν τρόπον τινά, τό ἱστορικόν ἄλγος τῶν παθημάτων τῶν δεκατεσσάρων γενεῶν τῆς ἐπαχθοῦς καί ἀπεχθοῦς δουλείας μας… Τό ἐν Τουρκίᾳ ἐναπολειφθέν Ἑλληνικόν στοιχεῖον ἐφάνη πρός στιγμήν ὅτι κατέβῃ εἰς τόν Ἅδην διά νά μή ἀναβῇ ἐκεῖθεν ποτέ πλέον…»*

Τίς ἡμέρες ἐκεῖνες μαρτύρησαν οἱ Μητροπολῖτες: α) Κυδωνιῶν Γρηγόριος (ἐτάφη ζωντανός), β) ὁ Μοσχονησίων Ἀμβρόσιος (κατατεμαχίσθη φρικωδῶς), γ) ὁ Ἰκονίου Προκόπιος (σάπησε στίς τουρκικές φυλακές καί πέθανε μέ θάνατο φρικτό) καί δ) ὁ Ἐπίσκοπος Ζήλων Εὐθύμιος.

Ἐπίσης, τήν περίοδο αὐτή τοῦ φοβεροῦ διωγμοῦ ἄθλησαν μέ ἀνδρεία, ἡρωϊσμό, καρτερία καί χριστιανική ὑπομονή 42 ἐπώνυμοι καί 342 ἀνώνυμοι κληρικοί, μάρτυρες τῶν Μητροπόλεων τῆς Σμύρνης καί τῆς εὐρύτερης περιφέρειας, τῶν Κυδωνιῶν, τῶν Μοσχονησίων καί οἱ ἑκατοντάδες χιλιά-

δες ἁπλῶν πιστῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν πού βασανίσθηκαν ἄγρια καί σφαγιάσθηκαν († Παντελεήμονος Καρανικόλα, ἔνθ' ἀνωτέρω, σελ. 15).

Στούς καλούς ποιμένες ἔχουν ἐφαρμογή οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: *«διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου. Πιστὸς ὁ λόγος· εἰ γὰρ συναπεθάνομεν, καὶ συζήσομεν· εἰ ὑπομένομεν, καὶ συμβασιλεύσομεν· εἰ ἀρνούμεθα, κἀκεῖνος ἀρνήσεται ἡμᾶς· εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει· ἀρνήσασθαι ἑαυτὸν οὐ δύναται»* (Πρός Τιμόθεον Β΄, β΄, 10-13).

ΣΩΤΗΡΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΘΗ*

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον,
ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν,
ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται
***ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰωάννου, γ', 16)**

Πρός τήν θυσίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, στρέφει τόν νοῦν καί τήν προσοχή μας ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, πού ὥρισε νά ἀναγινώσκεται ἡ περικοπή αὐτή ἐκ τοῦ κατά Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀγάπης πού εἶχε ὁ Θεός πρός τούς ἀνθρώπους θυσίασε τόν Υἱόν του τόν Μονογενῆ, τόν Υἱόν του τόν Ἀγαπητόν, ὥστε ὅποιος πιστεύει σ' αὐτόν νά σώζεται. Εἶναι ἐπομένως ἀνάγκη νά προσδιορίσουμε τί εἶναι σωτηρία, ὥστε νά καταλάβουμε καί νά ἐκτιμήσουμε τήν τόσο μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

α. Οἱ ἐπιτυχίες τοῦ ἐσταυρωμένου Κυρίου μας.

Εἶναι προφανές, ὅτι ὁμιλοῦμε περί τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ μέσα στήν ἑβδομάδα θά ἑορτάσουμε τήν ὕψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Κατ' αὐτήν θά προσκυνήσουμε καί αὐτόν πού καρφώθηκε ἐπάνω του ἀλλά καί αὐτόν τόν ἴδιο τόν τίμιο Σταυρό. Διότι οἱ Χριστιανοί ὀφείλουμε νά προσκυνοῦμε τόν τίμιο Σταυρό, ὅπως τόν Σωτῆρα Χριστόν κατά θεία παραγγελία καί διαταγή· *«Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποπόδιῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ»* (Ψαλμός ϟη΄, 5) καί αὐτήν *«προσκυνήσωμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ»* (Ψαλμός ρλα΄, 7).

Προσκυνοῦμεν καί τιμοῦμεν τόν τίμιο Σταυρό, διότι δι' αὐτοῦ ἐνίκησε ὁ Χριστός τόν διάβολον καί τόν θάνατον. Εἶναι ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ. Τό τρόπαιον πού θυμίζει τήν παντοτινήν αἰσχύνη τοῦ διαβόλου. Ἀκοῦτε πόσα κατόρθωσε ὁ Χριστός μέ τήν Σταύρωσή του: *«μᾶς ζωοποίησε... καί μᾶς συγχώρησε ὅλες τίς ἁμαρτίες μας· ἀκύρωσε τό χρεωστικό μας ἔγγραφο μέ*

* Κήρυγμα τῆς 9.9.2012 • Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως • Ἰωάννου, γ΄, 16-17.

τίς διατάξεις του, τό ὁποῖο ἦταν ἐναντίον μας· τό πῆρε ἀπό τό μέσο καί τό ἐκάρφωσε στόν Σταυρό· ἀπογύμνωσε δι' αὐτοῦ (δηλ. τόν Σταυρόν) *τίς ἀρχές καί τίς ἐξουσίες καί τίς διαπόμπευσε δημοσίως, σύρωντας αὐτές στήν θριαμβευτική πομπή του*» (Πρός Κολοσσαεῖς, β΄, 13-15). Ὅλα αὐτά σέ γενικές γραμμές μαζί μέ ἄλλα συμπεριλαμβάνονται καί ὑπονοοῦνται μέ τήν λέξη «σωτηρία», ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός μᾶς ἔσωσε.

β. Σωτηρία ψυχῆς εἶναι ἡ ἀπάθεια

Ἐπειδή δέν εἶναι δύσκολο νά ἀναφερθοῦμε σ' ὅλα αὐτά τά πολύ σπουδαῖα καί πολύ μεγάλα θέματα κι ἐπειδή κι ἄλλες φορές ἔχει γίνει λόγος γι' αὐτά θά ἀναφερθοῦμε σέ ἕνα μόνο θέμα: Σωτηρία ψυχῆς εἶναι ἡ ἀπάθεια.

Οἱ Πατέρες ὁμαδοποίησαν τά πάθη καί τά κατέταξαν σέ 7 ἑνότητες. Ἔτσι τά καθολικώτερα ἀπό τά πάθη εἶναι: ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ φιλαργυρία, ἡ πορνεία, ὁ φθόνος, ἡ γαστριμαργία, ὁ θυμός καί ἡ ἀμέλεια. Σέ κάθε μία ἑνότητα ἀνήκουν πολλά πάθη ὅπως π.χ. τῆς ὑπερηφάνειας ἐνέργεια καί ἀποτέλεσμα εἶναι: ἡ κενοδοξία, ἡ καύχηση, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἀνυποταξία, ἡ εἰρωνεία, ἡ ὑποκρισία, τό πεῖσμα, καί ἄλλα πού καί αὐτά ἀποτελοῦν πάθη.

Ὁ Χριστός λοιπόν μέ τήν σταυρική του θυσία νίκησε ὅλα τά πάθη καί μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπό αὐτά. Κανένα ἀπό αὐτά δέν κυρίευσε, οὔτε ἐξουσίασε τόν Κύριό μας. Ὁ Χριστός ἦταν ἐλεύθερος ἀπό τά πάθη, ἀνώτερος ἀπό αὐτά. Μέ τήν σταύρωσή του τά νίκησε καί τά νέκρωσε ὥστε πλέον νά μήν ἐνεργοῦν σ' Αὐτόν. Πέτυχε δηλαδή τήν ἀπάθειαν.

Αὐτά τά πάθη πού ἐνεργοῦν μέσα μας εἶναι πολύ σκληρά κατά τόν ἅγιον Ἰσαάκ καί δυσκαταγώνιστα, δηλαδή δύσκολα μποροῦν νά νικηθοῦν. Καί πάντως γιά τόν ἄνθρωπο, αὐτό εἶναι τελείως ἀκατόρθωτο. Ὅμως διά τοῦ Χριστοῦ μποροῦμε νά τά νικήσουμε καί νά τά νεκρώσουμε αὐτά τά πάθη ὥστε νά μήν ἐνεργοῦν. Ἔτσι καί ἐμεῖς μέ τήν δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μποροῦμε νά φθάσουμε στήν ἀπάθεια. Νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τούς τυράννους μας δαίμονες οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐξουσιάζουν διά τῶν παθῶν.

γ. Ὁ προσωπικός ἀγῶνας μας

Τώρα ξέρουμε ὅτι τά πάθη δέν εἶναι κατά φύσιν ἐνέργειες τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι παρά φύσιν. Γι' αὐτό καί πρέπει νά πολεμηθοῦν καί νά νεκρωθοῦν. Ξέρουμε ἀκόμη ὅτι μόνοι μας δέν μποροῦμε νά τό κατορθώσουμε ἀλλά μόνο διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μάθαμε ἕνα λόγο γιά τόν ὁποῖο ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἐσταυρώθηκε. Ὁ Χριστός ὅμως μᾶς προσκάλεσε σέ προσωπικό ἀγῶνα γιά τήν νέκρωση τῶν παθῶν.

Τά πάθη μας μᾶς κάνουν ἐνόχους στήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ὡς ἔνοχοι θά ὑποστοῦμε τιμωρία. Τά πάθη μᾶς χωρίζουν ἀπό τόν Θεό. Μᾶς ἀποξενώνουν καί μᾶς στεροῦν τίς θεῖες εὐλογίες. Γι' αὐτό ὁ προσωπικός μας ἀγῶνας πρέπει νά εἶναι συνεχής καί ἐπίμονος. Καμμία δικαιολογία δέν θά ἔχουν ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ Κυρίου ὅσοι δέν ἐλευθερωθοῦν ἀπό τά πάθη τους.

Ὁ προσωπικός ἀγῶνας κάθε πιστοῦ γίνεται μέ τήν καθοδήγηση ἔμπειρου πνευματικοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος γνωρίζει νά ἀντιμετωπίζει μέ τήν θεία χάρη τίς μεθοδίες τοῦ διαβόλου καί νά ἀχρηστεύει τίς παγίδες πού στήνει ὁ διάβολος γιά νά αἰχμαλωτίσει τήν ψυχή τοῦ πιστοῦ. Κι αὐτός ὁ ἀγῶνας γίνεται μέ συγκεκριμένο τρόπο, μέ καθορισμένη μέθοδο. Χρησιμοποιοῦμε τά μέσα πού θέτει στήν διάθεσή μας ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, τά μυστήρια, τήν προσευχή, τήν νηστεία, κ.λπ. Πρέπει ἑπομένως νά προσέξουμε κι αὐτά τά θέματα. Στήν πνευματική ζωή δέν αὐτοσχεδιάζουμε. Ἀκολουθοῦμε τήν παράδοση καί τήν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀδελφοί μου,

Τώρα μποροῦμε νά ἀντιληφθοῦμε τό μέγεθος τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ, τῆς εὐεργεσίας πού μᾶς ἔκανε ὁ Θεός. Ἀντιληφθήκαμε ὅτι ὁ Χριστός σταυρώθηκε γιά νά νεκρώσει τῆς σάρκας μας τά πάθη καί νά θεραπεύσει τήν πληγωμένη ἀπό τά τοξεύματα τοῦ διαβόλου ψυχή μας.

Γι' αὐτό ὅταν μετά ἀπό λίγες ἡμέρες δεῖς τόν καρφωθέντα στόν Σταυρό Κύριο καί Δεσπότη σου καταπληγωμένο νά θυμηθεῖς τήν ὑπερβολική ἀγάπη, ὅπου ἔδειξε σέ σένα ὁ ἀγαπητός καί γλυκύς Ἰησοῦς Χριστός.

Θυμήσου τήν ἀγάπη του καί ρώτησέ τον μαζί μέ τόν προφήτη Ζαχαρία: «Δέσποτα, Δέσποτα διά τινος ἀγάπην ἔλαβες τίς πληγές αὐτές;» *«Καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτόν· τί αἱ πληγαὶ αὗται ἀναμέσον τῶν χειρῶν σου;»* (Ζαχαρίας, ιγ΄, 6). Θά σοῦ ἀποκριθεῖ μέ τόν ἴδιο προφήτη τόν Ζαχαρία καί θά σοῦ πεῖ: «Ὅτι ἔλαβε τίς πληγές αὐτές εἰς τόν οἶκον τόν ἀγαπητόν του: δηλαδή διά τόν ἀγαπητόν λαόν τῶν Χριστιανῶν του». *«Καὶ ἐρεῖ· ἃς ἐπλήγην ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἀγαπητῷ μου».*

Ἄς ἀναλάβουμε μέ προθυμία τόν ἀγῶνα γιά νά νεκρώσουμε τῆς σαρκός τό φρόνημα καί τά κινήματα τῆς ἁμαρτίας. Αὐτήν τήν σωτηρία μᾶς ἐχάρισε ὁ Χριστός.

Η ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ*

«Χριστῷ συνεσταύρωμαι·»
(Πρός Γαλάτας, β΄, 20)

Ἔχοντας τήν γλυκειά ἀνάμνηση ἀπό τήν ἑορτή τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὅπου ὑψώθηκε ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κάθε πιστοῦ δίνοντάς του δύναμη καί κουράγιο γιά τήν πνευματική του ζωή, ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία τοποθετεῖ διά στόματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου νά ἀναγινώσκεται στίς Ἐκκλησίες μας τήν Κυριακή μετά τήν Ὕψωσιν ἡ περικοπή ἀπό τήν πρός Γαλάτας Ἐπιστολή πού ἀναφέρεται στόν Νόμο καί τήν σωτηρία ἀπό τήν πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπευθυνόμενος ὄχι μόνο πρός τούς Γαλάτες ἀλλά ὅπως ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει πρός ὅλους τούς ἀνθρώπους πού πιστεύουν στόν Ἰησοῦ Χριστό, καυτηριάζει τήν ἀντίληψη τῶν Ἰουδαίων οἱ ὁποῖοι ἦταν προσκολλημένοι στό γράμμα τοῦ νόμου καί στήν αὐστηρή τήρησή του ἀγνοώντας τήν πίστη πρός τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τήν τελευταία φράση τοῦ Ἀποστόλου ὅπου μᾶς λέγει: ὅτι: *«Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»*. Πράγματι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε πεθάνει ἐνῶ ζοῦσε. Εἶχε πεθάνει γιά τήν ἁμαρτία, γιά κάθε τί πονηρό καί ἐφάμαρτο τό ὁποῖο τόν χώριζε ἀπό τόν Θεό. Ἐκεῖ ὅπου ζεῖ ἡ ἁμαρτία φεύγει ὁ Θεός καί ἐκεῖ ὅπου βασιλεύει ὁ Θεός πεθαίνει ἡ ἁμαρτία. Μέ αὐτό τόν τρόπο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι ἐκεῖνος δέν ζεῖ ἀλλά ζεῖ ὁ Θεός μέσα του. Μᾶς δείχνει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς πρέπει νά ζεῖ.

Ἀντικρύζοντας τόν Ἰησοῦ ἐσταυρωμένο, θυσιάζοντας τόν ἑαυτό του γιά τίς δικές μας ἁμαρτίες, πρέπει νά ἀκολουθήσουμε καί ἐμεῖς τό θυσιαστικό παράδειγμά του. Προκαλεῖ δέος καί συναισθήματα ἀπέραντης εὐγνωμοσύνης πρός τόν Κύριο ὁ ὁποῖος ἀναμάρτητος θυσιάσθηκε γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καί ἡ σωτηρία αὐτή ἐπιτυγχάνεται μόνο ἐάν καί ἐμεῖς σταυρώσουμε τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες, ἔτσι θά μᾶς πεῖ σ᾽ ἄλλη ἐπι-

* Κήρυγμα τῆς 16.9.2012 • Κυριακή μετά τήν Ὕψωσιν • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Γαλάτας, β΄, 16-20.

στολή του ὁ Ἀπόστολος ὅτι: *«ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστός… ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν»* (Πρός Ρωμαίους, στ΄, 3-5). Γι' αὐτό πρέπει ὅλοι μας νά νεκρώσουμε τά πάθη καί τίς ἁμαρτίες μας, νά πεθάνουμε γιά τήν ἁμαρτωλή ζωή μας ἐνώνοντας ἔτσι μέ τόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ τόν παλαιόν ἄνθρωπο γιά νά ἀναγεννηθοῦμε στήν νέα ζωή.

Ἀδελφοί,

Ἔχουμε ἀνάγκη νά νεκρωθοῦμε γιά τήν ἁμαρτωλή καί πολυτάραχη ζωή μας καί νά ζήσουμε κατά Χριστόν ἀπηλλαγμένοι ἀπό νόμους καί διατάξεις πού δέν ὁδηγοῦν στήν σωτηρία. Ἄς πεθάνουμε γιά τήν ἁμαρτία καί ἄς ζήσουμε γιά τόν Χριστό γιά νά ξεπεράσουμε κάθε φόβο καί ἐμπόδιο. Σταυρώσατε τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες. Ἄς προσπαθήσουμε καί ἐμεῖς νά ἀποκτήσουμε τήν θυσιαστική ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας ἰδιαίτερα στήν ἀβέβαιη καί πολυτάραχη κοινωνία μας. Ἄς ἀγαπήσουμε τούς ἀδελφούς μας, τήν πατρίδα μας, τήν παράδοσή μας καί ἄς θυσιάσουμε κάτι γιά ὅλα αὐτά γιά νά μπορέσουμε νά ὀρθοποδήσουμε καί νά κερδίσουμε τήν κοινωνία μέ τόν Θεό, πού ὁλοψύχως εὔχομαι γιά ὅλους.

ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ ΑΥΤΗΣ*

***«Ὅς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ»* (Μάρκου, η΄, 38)**

Δέν σταματᾶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἀγαπητοί μου νά μᾶς ὑπενθυμίζει τούς λόγους τοῦ Κυρίου μας, τούς σωτηρίους λόγους τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ. Ἔτσι μᾶς ἐνισχύει γιά νά ζοῦμε ἀξίως τῆς κλήσεώς μας μέ συνέπεια πρός τήν χριστιανική ἰδιότητά μας. Στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ἀκούσαμε τόν Κύριό μας νά τονίζει μέ ἔμφαση τά ἑξῆς: «Ὅποιος ντρέπεται δι' ἐμέ καί διά τούς λόγους μου εἰς τήν γενεάν αὐτήν τήν μοιχαλίδα καί ἁμαρτωλή καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου θά αἰσθανθεῖ ντροπή γι' αὐτόν ὅταν ἔλθει μέ ὅλη τήν δόξα τοῦ Πατέρα του…» Ὁ Χριστός ἀπαιτεῖ ἀπό τούς πιστούς τήν ἀπόλυτη πιστότητα σ' αὐτόν καί στίς ἐντολές του, ὥστε οἱ πιστοί νά συνδοξασθοῦν μαζί του, ὅταν ἔλθει ἡ ἡμέρα πού θά δοξασθεῖ στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ἡ πίστη τοῦ Χριστιανοῦ στόν Ἰησοῦ Χριστό καί στίς ἐντολές του πρέπει νά εἶναι ἀπόλυτη παρά τίς προκλήσεις τῆς «γενεᾶς ταύτης» ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριο ὡς μοιχαλίδα καί ἁμαρτωλή.

α. Ἡ πρόκληση τῆς «γενεᾶς ταύτης»

Εἶναι γνωστό ὅτι ἀνάμεσα στόν Θεό καί τό ἀνθρώπινο γένος ἔχει συναφθεῖ μία Διαθήκη. Ἔγινε μία συμφωνία. Ὁ Θεός ὑπόσχεται στούς ἀνθρώπους τά ἀγαθά τῆς Βασιλείας του, θεῖες δωρεές καί εὐλογίες. Γιά νά ἐκπληρώση ὁ Θεός τίς ὑποσχέσεις του ζητᾶ ἀπό τόν ἄνθρωπο κάτι πολύ ἐλάχιστο καί ἀσήμαντο: Πίστη καί ὁλοκληρωτική ὑπακοή καί ὑποταγή. Αὐτή ἡ Διαθήκη πού ἑνώνει τόν ἄνθρωπο μέ τόν Θεό σ' ἕνα δεσμό πίστης καί ἀγάπης, παρουσιάζεται ἀπό τούς προφῆτες μέ τό σύμβολο ἑνός ἀδιάλυτου γάμου. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Νυμφίος τῶν πιστῶν, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.

---

* Κήρυγμα τῆς 16.9.2012 • Κυριακή μετά τήν Ὕψωσιν • Μάρκου, η΄, 34 - θ΄, 1.

Αὐτή τήν σχέση τῆς πιστῆς ἀγάπης, τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀφοσιώσεως ἀπειλεῖ νά διακόψει καί νά διαλύσει ὁ διάβολος μέ τίς προκλήσεις τῆς γενεᾶς ταύτης. Ἔτσι ὀνομάζεται τό σύνολο τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦν κάτω ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ διαβόλου. Ἡ «γενεά ταύτη», τοῦ αἰῶνος τούτου, ἀσκεῖ μία ψεύτικη καί φτηνή γοητεία στούς ἀνθρώπους. Μέ τίς πρακτικές τους πού εἶναι ἀντίθετες στό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δελεάζει τούς ἀνθρώπους γιά νά τούς ὑποτάξει στήν τυραννική ἐξουσία της. Προβάλλει τά θέλγητρά της, τόν ἄστατο πλοῦτο, τήν μάταιη δόξα, τίς ψυχοκτόνες ἡδονές, τήν ἀνύπαρκτη αἴγλη τῶν ὑπηρετῶν της, τόν θόρυβο τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς. Ὑπόσχεται ὅτι θά προσφέρει στόν ἄνθρωπο τά πάντα. Τήν χαρά, τήν εὐτυχία, τήν εὐημερία, τήν δόξα, τίς ἀπολαύσεις. Ὅλες αὐτές τίς προκλήσεις τίς δεχόμαστε καθημερινά. Ἡ «γενεά ταύτη» μᾶς πιέζει νά ὑποταχθοῦμε στήν νοοτροπία της. Οἱ ἄνθρωποί της τήν διαφημίζουν προκλητικά καί προπαγανδίζουν τήν ὡραιότητά της χωρίς Θεό καί ὑποχρεώσεις ζωῆς.

β. Ἡ δόξα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

Στόν ἀντίποδα αὐτῆς τῆς ἰσχυρῆς προκλήσεως στέκεται ὁ Χριστός καί μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι ὅποιος Χριστιανός ἀπιστήσει καί τόν ἐγκαταλείψει, ὅποιος τόν ἐντραπεῖ, ὅποιος ντραπεῖ νά τηρήσει τίς ἐντολές του, αὐτός θά στιγματισθεῖ ὡς μοιχός καί πόρνος. Αὐτός πού ἐγκαταλείπει τόν Νυμφίο Χριστό χάρη τῶν προκλήσεων τῆς «γενεᾶς ταύτης» καί παραδίδεται σ' αὐτήν, αὐτός πού προσχωρεῖ στήν ὁμάδα τῶν ἀνθρώπων μέ τίς ἁμαρτωλές συνήθειες καί ἐγκαταλείπει τήν παράταξη τοῦ Κυρίου μοιάζει μέ τήν πόρνη πού παραδίδεται στούς ἐραστές της ἀπό συμφέρον. Ὁ Χριστός ὀνομάζει «γενεά μοιχαλίδα» τούς κακόπιστους καί ἀπίστους πού ντρέπονται γι' αὐτόν καί τό Εὐαγγέλιό του.

Ὁ Χριστός ἔναντι τῶν ἀπατηλῶν προκλήσεων τῆς «ἁμαρτωλῆς γενεᾶς» τοποθετεῖ τήν δόξα τῆς Βασιλείας του. Κοντά του οἱ πιστοί θά δοξασθοῦν ἀληθινά καί παντοτινά. Κοντά του θά ζήσουν χωρίς πόνο, χωρίς λύπη, χωρίς στεναγμό. Ἡ ἐπικοινωνία καί ἡ ἕνωσή του μέ τούς πιστούς του θά εἶναι ἡ μεγαλύτερη χαρά καί εὐτυχία. Ὁ Χριστός ὑπόσχεται σέ ὅσους ἀντισταθοῦν στίς προκλήσεις, ὅτι θά γίνουν σύνθρονοί του καί θά συμβασιλεύσουν στήν αἰωνιότητα.

Ἀδελφοί μου,

Ὅποιος ντρέπεται νά εἶναι Χριστιανός, νά ζεῖ Χριστιανικά, νά πιστεύει στόν Χριστό, νά σέβεται καί νά τηρεῖ τίς ἐντολές του γιά νά εἶναι φίλος

τῶν ἁμαρτωλῶν καί ἀπίστων ἀνθρώπων ἄς ἀκούσει τόν Ἅγιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον:

«Μοιχοί καί μοιχαλίδες δέν ξέρετε, ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου εἶναι ἔχθρα πρός τόν Θεόν;...Ὑποταχθῆτε λοιπόν στόν Θεόν. Ἀντισταθεῖτε στόν διάβολον καί θά φύγει ἀπό σᾶς. Πλησιᾶστε πρός τόν Θεόν καί θά σᾶς πλησιάσει καί αὐτός. Καθαρίσατε τά χέρια σας, ὦ ἁμαρτωλοί, καί ἄς εἶναι ἁγνές οἱ καρδιές σας, ὦ δίγνωμοι... Λυπηθεῖτε, πενθήσατε, κλαύσατε. Τό γέλιο σας ἄς μεταβληθεῖ σέ πένθος καί ἡ χαρά σας σέ κατήφεια. Ταπεινωθεῖτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καί αὐτός θά σᾶς ὑψώσει...» (Ἐπιστολή Ἰακώβου, δ΄, 4 καί 7-9).

Ο ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Η ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ*

«Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης κατὰ σάρκα γεγέννηται,
ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας διὰ τῆς ἐπαγγελίας»
(Πρός Γαλάτας, δ', 23)

Καί πάλι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στό σημερινό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα θά ἀναφερθεῖ καί θά καυτηριάσει μέ τόν δικό του μοναδικό καί ἀποδεικτικό τρόπο ὅτι δέν τηρεῖ τόν Νόμο ἀλλά πιστεύει στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ὁ ὁποῖος ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν δουλεία καί τόν εἰσάγει στόν νέο τρόπο ζωῆς, σ' αὐτόν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Γεμάτη ἀπό συμβολισμούς εἶναι ἡ περικοπή ἀπό τήν πρός Γαλάτας ἐπιστολή ἀλλά καί πολύ διευκρινιστική γιά τό τί προσφέρει ὁ Νόμος καί ἡ προσπάθεια τήρησίς του καί τί μᾶς προσέφερε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χρησιμοποιεῖ γιά νά πείσει τούς Γαλάτας, οἱ ὁποῖοι ἦταν προσκολλημένοι καί καθηλωμένοι ἀπό τόν φόβο γιά τήν τήρηση τοῦ Νόμου, τό Παράδειγμα τοῦ Γενάρχη Ἀβραάμ τόν ὁποῖο σεβόταν καί καυχόταν γι' αὐτόν οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀποδεικνύει μέσῳ αὐτοῦ τήν κατάργηση τῶν τύπων καί τήν ζωογόνηση τῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ὁ Ἀβραάμ εἶχε δύο υἱούς, τόν Ἰσμαήλ τόν ὁποῖο ἀπέκτησε ἀπό τήν δούλη του Ἄγαρ καί τόν Ἰσαάκ τόν ὁποῖο ἀπέκτησε ἀπό τήν νόμιμη γυναῖκα του τήν Σάρα. Γιά νά γεννηθεῖ ὁ Ἰσμαήλ λειτούργησαν οἱ νόμοι τῆς φύσεως καί ἐπειδή δέν ἦταν μέ τήν νόμιμη σύζυγό του ἦταν καρπός ἁμαρτίας. Τόν Ἰσαάκ δέν τόν ἀπέκτησε μέ τήν λειτουργία τῶν νόμων τῆς φύσεως, ἀλλά ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος ἐξ ἐπαγγελίας. Ἔπρεπε στήν περίπτωση αὐτή νά νικηθοῦν δύο παράγοντες, τό γῆρας καί ἡ φυσική δυσλειτουργία. Ὅμως ἡ Σάρα ἐγέννησε υἱόν ὡς προτύπωση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπό Μητέρα Παρθένον ἄνευ ἀνδρός καί ὁ Ἰσαάκ ἐγεννήθη ἐκ μητέρας στείρας καί ἄτεκνης. Ἐδῶ λοιπόν ἔχουμε δύο τρόπους ζωῆς: τόν σαρκικόν καί τόν ἐξ ἐπαγγελίας. Ὡς σαρκικός τρόπος ζωῆς δέν νοοῦνται μόνο οἱ σαρκικές πράξεις ἤ σχέσεις ἀλλά ὁ φυσι-

---

* Κήρυγμα τῆς 23.9.2012 • Κυριακή Α΄ Λουκᾶ (Σύλληψη Ἰωάννου Προδρόμου) • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Γαλάτας, δ΄, 22-27.

κός τρόπος ζωῆς καί ὕπαρξης χωρίς τήν ἀπαραίτητη ὕπαρξη τῆς πίστεως. Ὅταν διψᾶμε δέν χρειάζεται πίστη γιά νά πιοῦμε νερό, ἤ ὅταν βλέπουμε τόν ἥλιο πού ἀνατέλλει δέν χρειάζεται πίστη γιά νά καταλάβουμε ὅτι ξημέρωσε. Αὐτός ὁ τρόπος ζωῆς εἶναι ὁ φυσικός κατά τόν ὁποῖο ζοῦσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατά σάρκα. Ὁ ἐξ ἐπαγγελίας τρόπος ζωῆς εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς διά τῆς πίστεως. Εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς ὅπου χρειάζεται ἡ πίστη ὄχι μόνο γιά νά κατανοήσουμε τά φυσικά φαινόμενα, ἀλλά καί ὅλα αὐτά τά ὁποῖα μᾶς ὑπεσχέθει ὁ Θεός καί βρίσκονται στό ἐπίπεδο τοῦ θαύματος, γιά τό ὁποῖο χρειάζεται ἡ πίστη γιά νά μπορέσουμε νά ζήσουμε σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι μᾶς δίνεται τό πρότυπο ζωῆς τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Σύμφωνα μ᾽ αὐτή χρειάζεται πίστη καθαρή, σταθερή, ἀκράδαντη καί κρυστάλλινη στόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Πίστη στό πρόσωπό Του γιά νά μπορέσουμε νά κατανοήσουμε τήν πνευματική ζωή, γιά νά γνωρίσουμε τά ἀγαθά καί τίς πνευματικές χάρες τίς ὁποῖες μᾶς δίδει ὁ Θεός μέσῳ τοῦ Υἱοῦ του τοῦ ἀγαπητοῦ. Γιά νά κατανοήσουμε τί ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς ὁ Θεός καί ποιόν τρόπο ζωῆς πρέπει νά διαλέξουμε γιά νά ζοῦμε.

Ἀδελφοί,

Αὐτό τό ὁποῖο πρέπει νά κατανοήσουμε εἶναι ὅτι μόνο ἡ πίστη στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό μᾶς ὁδηγεῖ στήν σωτηρία καί μᾶς δίδει ἕνα πρότυπο ζωῆς γιά νά μπορέσουμε νά ὁδηγηθοῦμε στήν Βασιλεία του καί νά γίνουμε μέτοχοι καί πολῖτες αὐτῆς.

Ο ΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ*

***«Ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν»* (Λουκᾶ, ε΄, 5)**

Μέσα στήν πρόταση αὐτή ἀδελφοί μου, ἐκφράζεται ἡ ἀπογοήτευση ἑνός ἀνθρώπου γιά τούς ἀνύπαρκτους καρπούς τῆς ἐργασίας του. Ὁ Κύριός μας πλησιάζει τέσσερες ψαράδες στήν παραλία τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας. Κάθισε στό πλοῖο τους πρωΐ-πρωΐ καί ἄρχισε νά διδάσκει τούς συγκεντρωμένους. Κάποια στιγμή στρέφεται στόν Πέτρο καί τόν στέλνει νά ρίξει τό δίχτυ στήν θάλασσα. Ἐκεῖνος ἀπογοητευμένος τοῦ ἀπαντᾶ ὅτι, ὅλη τήν νύκτα ἐκοπιάσαμεν καί δέν πήραμε τίποτα, ἀφοῦ ὅμως τό ζητᾶς θά ρίξω τό δίχτυ.

Τό περιστατικό αὐτό θά μᾶς δώσει τήν ἀφορμή νά μιλήσουμε σήμερα γιά τήν ἐργασία καί τόν κόπο της. Αὐτό πού συνέβει στόν Πέτρο συμβαίνει συχνά στούς ἀνθρώπους πού ἐργάζονται τήν γῆ. Ἐργάζονται καί ἡ ἐργασία δέν ἀποδίδει ἤ ἀποδίδει ἐλάχιστα. Γι' αὐτό τό θέμα κάτι ἔχει νά μᾶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

1. Ἡ ἐντολή τοῦ Δημιουργοῦ

Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μία προκατάληψη ἔναντι τῆς ἐργασίας. Νομίζουν ὅτι ἡ ἐργασία προέρχεται ἀπό ἁμαρτία. Ἡ ἀλήθεια ὅμως καί τό σωστό τοποθετοῦν τό θέμα τῆς ἐργασίας διαφορετικά. Ἡ ἐργασία εἶναι ἐντολή τοῦ Δημιουργοῦ, πού δόθηκε πρίν ἀπό τήν πτώση. Διαβάζουμε στήν Γένεση *«Ἔλαβεν Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν τόν ἄνθρωπον… καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν»* (Γεν. β΄, 15).

Ἡ παραστατική παρουσίαση τῆς Δημιουργίας σέ ἕξι ἡμέρες ὑπογραμμίζει, ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου ἀνταποκρίνεται στό θεῖο θέλημα καί τήν παρουσιάζει σάν ἀνταύγεια τῆς δράσης τοῦ Δημιουργοῦ. Ἡ διήγηση τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος κόσμου μᾶς τονίζει, ὅτι ὁ Θεός δημιουργώντας τόν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα του θέλησε νά τόν προσεταιρισθεῖ στό σχέδιό του

* Κήρυγμα τῆς 23.9.2012 • Κυριακή Α΄ Λουκᾶ (Σύλληψη Ἰωάννου Προδρόμου), Λουκᾶ, ε΄, 1-11.

καί ὅτι ἀφοῦ ἐδημιούργησε τό σύμπαν τό ἐμπιστεύθηκε στά χέρια τοῦ ἀνθρώπου μαζί μέ τήν ἐξουσία νά κατοικήσει στήν γῆ καί νά τήν ὑποτάξει.

Ὅσοι λοιπόν ἐργάζονται, ἔστω κι ἄν ὅλοι δέν διακρίνονται γιά τήν μόρφωσή τους ἤ γιά τήν κρίση τους, ὅλοι ὡστόσο, ὁ καθένας μέ τήν ἐργασία του ἤ τήν τέχνη του «στηρίζουν» τήν θεία δημιουργία. Ἔτσι ἡ ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου συντελεῖ στήν ἄνθηση τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ καί εἶναι ἐκπλήρωση τῆς θελήσεώς του.

2. Ὁ καρπός τῆς ἐργασίας

Διαπιστώσαμε προηγουμένως ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι θεμελιῶδες δεδομένο γιά τόν ἄνθρωπο. Ἡ ἐργασία γιά τόν πεπτωκότα ἄνθρωπο θίγεται ἄμεσα καί βαθειά ἀπό τήν ἁμαρτία. Μετά τήν πτώση ἡ ἐργασία γίνεται κοπιώδης -ἐπίπονη- πολλές φορές ἀναποτελεσματική, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Πέτρου τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς διηγήσεως. Ὁ καθημερινός κόπος τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι κατάρα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἄσκηση τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀνθρώπου, ἄσκηση τῆς ἰσχύος τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει ἀπό τόν Θεό νά ὑποτάξει τήν γῆ. Ἡ «ἐπικατάρατος γῆ» ἀντιστέκεται στήν ἐξουσία τοῦ ἀνθρώπου καί πρέπει νά δαμαστεῖ.

Αὐτό πού ὁ ἄνθρωπος θά τό ἔκανε μέ εὐκολία καί θά χαιρόταν τούς γλυκεῖς καρπούς τῆς θείας ἐντολῆς καί ἐξουσίας, τώρα εἶναι ὑποχρεωμένος νά τό κάνει μέ κόπο καί πόνο. Ἡ ἐργασία πού γίνεται ὀδυνηρά, συχνά ἄγονη, εἶναι ἕνας ἀπό τούς χώρους, ὅπου ἡ ἁμαρτία ξεδιπλώνει εὐρύτατα τήν δύναμή της. Αὐθαιρεσία, βία, ἀδικία, ἁρπακτικότητα καθιστοῦν σταθερά τήν ἐργασία ὄχι μόνο βάρος δυσβάστακτο, ἀλλά καί περιοχή μίσους καί διακρίσεων.

Στήν ἁγία Γραφή ἀναφέρονται ἁπτά παραδείγματα ἀπό τά ὁποῖα διαπιστώνεται ὅτι ἡ κατάσταση δέν ἔχει ἀλλάξει καί πολύ. Νά μερικά: Ἐργάτες ἀπογοητευμένοι ἀπό τόν μισθό τους, χωρικοί γδαρμένοι ἀπό τούς φόρους, πληθυσμοί ὑποταγμένοι στήν ἀναγκαστική ἐργασία ἀπό τόν ἄρχοντα, δοῦλοι καταδικασμένοι στήν ἐργασία καί στά χτυπήματα. Ἄς ἐξετάσουμε τίς αἰτίες αὐτές πού προκαλοῦν αὐτά τά ἀποτρόπαια περιστατικά. Θά δοῦμε ὅτι δέν ὑπάρχει ἀνθρώπινο σφάλμα, δέν φταίει ἐκεῖνος πού ἀδικεῖται καί καταπιέζεται. Συμβαίνουν ὅλα αὐτά καί εἶναι ὁ συνήθης κόσμος τῆς ἐργασίας στό ἀνθρώπινο γένος. Δείχνουν τήν δύναμη τῆς ἁμαρτίας καί τίς συνέπειες μιᾶς ζωῆς ἀνυπότακτης στόν Θεό.

3. Ἐπί τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ

Στήν σημερινή διήγηση ὅμως ὑπάρχει καί μία τρίτη διάσταση τῆς ἐργασίας. Ὁ Πέτρος στέλνεται νά ἐργασθεῖ. Ρίχνει τό δίχτυ στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί γεύεται τούς πλούσιους καρπούς μιᾶς εὐλογίας.

Μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό ἀλλάζουν τά δεδομένα. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἐμπιστεύεται τόν Ἰησοῦ Χριστό στήν ἐργασία του καί νά εὐλογεῖται. Αὐτό πού μόνος δέν μπορεῖ νά ἐπιτύχει, νά ὑποτάξει τήν γῆ γιά νά παραγάγει τό ἐπιτυγχάνει μέ τήν θεία δύναμη.

Πόσοι ὅμως ἀπό ἐμᾶς ἐμπιστευόμαστε τόν Χριστό; Πόσοι ζητᾶμε τήν εὐλογία του; Πόσοι σεβόμαστε τίς ἐντολές του γιά νά μήν ἀδικοῦμε, γιά νά μήν ἁμαρτάνουμε; Γιά νά μήν εἶναι «ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις μας;»

Ἀδελφοί μου,

Ἡ ἐργασία στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι εὐλογημένη καί ἀποτελεσματική. Γιά τήν ἄγονη ἐργασία εὐθύνεται ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀδικία, ἡ πλεονεξία, ἡ βία. Ὁ Χριστιανός πρέπει νά ἐργάζεται σεβόμενος τόν θεῖο νόμο καί ἡ ἐργασία του θά ἔχει τήν θεία εὐλογία καί σιγουριά.

Η ΚΑΘΑΡΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΘΗ*

«Ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς»
(Πρός Κορινθίους Β΄, στ΄, 17)

Ἡ ἁμαρτία ἀγαπητοί μου, διέφθειρε καί ἐμόλυνε τήν φύση μας. Ὁ οὐράνιος Πατέρας μας δημιούργησε ἐλεύθερους τούς ἀνθρώπους χωρίς ἁμαρτίαν. Ὁ παμπόνηρος καί φθονερός διάβολος ἦλθεν καί ἔσπειρε στόν νοῦ καί τήν καρδιά μας τά ζιζάνια τῆς ἁμαρτίας. Αὐτός μᾶς ἐδίδαξε κάθε κακουργία καί πονηρία ὅπως τόν φθόνο, τό μῖσος, τήν κακία, τίς ἔριδες, τίς διχόνοιες, τήν πορνεία, τόν ἐγωϊσμό μας, τήν ὑπερηφάνεια, τήν κενοδοξία, τήν πλεονεξία, τήν ἁρπαγή, τήν συκοφαντία, τήν κατάκριση, τό ψεῦδος, τήν ὑποκρισία, τήν ἀπιστία, τήν βλασφημία, τίς ὕβρεις καί κάθε ἄλλη κακία.

Ἐνῶ δέ εἴμαστε σ' αὐτήν τήν ἄθλια πνευματική κατάσταση ὁ Θεός δέν μᾶς ἐγκατέλειψε, ἀλλά ἀπέστειλε τόν μονογενῆ του Υἱό καί μᾶς ἐκαθάρισε μέ τό ἅγιο αἷμα του ἀπό κάθε ἁμαρτία. Καί μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τήν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ Πατέρα· *«ἐγώ θά σᾶς δεχθῶ, λέγει ὁ Κύριος ὁ παντοκράτωρ, θά εἶμαι ὁ Πατέρας σας καί σεῖς θά εἶσθε οἱ υἱοί μου καί θυγατέρες μου»*. Γι' αὐτό καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς συμβουλεύει «ἐπειδή ἔχομεν, ἀγαπητοί, αὐτές τίς ὑποσχέσεις ἄς καθαρίσωμεν τούς ἑαυτούς μας ἀπό κάθε μολυσμό σαρκός καί πνεύματος τελειοποιούμενοι εἰς τήν ἁγιότητα μέ φόβο Θεοῦ». *«Ἐπειδή θά μᾶς δεχθεῖ ὁ Θεός ὅταν ἐξέλθουμε ἀπό αὐτήν τήν ζωή πρέπει νά καθαρισθοῦμε»*.

Σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ κάθαρση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς προσπάθειας ἡ ὁποία συνδυάζει δύο παράγοντες, τήν θεία χάρη καί τήν ἀνθρώπινη θέληση.

α. Ἡ θεία χάρη

Ὁ ἄνθρωπος ἁγιάζεται, καθαρίζεται ἀπό τήν ἁμαρτία ἀπό τόν Θεό διά τῶν ἁγίων μυστηρίων. Μέ τό βάπτισμα, τό χρῖσμα, τήν θεία Μετάληψη,

* Κήρυγμα τῆς 30.9.2012 • Κυριακή Β΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Κορινθίους Β΄, στ΄, 16 - ζ΄ 1.

τήν ἱερά ἐξομολόγηση καί τά ἄλλα μυστήρια ἁγιάζεται ὁ ἄνθρωπος καί καθαρίζεται ἀπό τά νεκρά ἔργα, ἀπό τίς ἁμαρτίες του. Ἔτσι, νομίζω ὅτι ὅλοι μποροῦν νά ἀντιληφθοῦν πόσο ἀπαραίτητο εἶναι νά συμμετάσχουμε συνειδητά στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας κυρίως δέ στήν Ἱερά Ἐξομολόγηση καί τήν θεία Μετάληψη. Μόνο δι' αὐτήν ὁ ἄνθρωπος ἔχει τήν δυνατότητα νά καθαρισθεῖ καί νά γίνει δεκτός ἀπό τόν Θεό.

β. Ἡ ἀνθρώπινη θέληση

Ἡ κάθαρση δέν εἶναι δυνατό νά ἐπιτευχθεῖ ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν προσπαθήσει καί δέν ἀγωνισθεῖ. Καί πρέπει νά ἀγωνισθεῖ νά τηρήσει τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ὁ πιστός ἀγωνιζόμενος γιά τήν κάθαρση τοῦ νοός καί τῆς καρδιᾶς ὀφείλει νά τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νά ἀπέχει ἀπό τά πονηρά ἔργα καί νά πράττει τά ἀγαθά. Νά πολεμᾶ τόν ἐγωϊσμό μέ τήν ταπείνωση, νά ἀναχαιτίζει τήν πλεονεξία μέ τήν ἐλεημοσύνη. Νά καταργεῖ τήν πορνείαν μέ τήν ἐγκράτειαν καί οὕτω καθεξῆς.

Καί τέλος νά ἀγωνίζεται νά ἀποκτήσει τίς ἀρετές τοῦ Θεοῦ Πατέρα, τήν ἁγιότητα, τήν μακροθυμία, τήν εὐσπλαγχνία, τήν ὑπομονή, τήν ταπείνωση καί ὅλα τά ἄλλα πού χαρακτηρίζουν τόν Θεό.

Ἀδελφοί,

Ὁ Θεός Πατέρας μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι θά μᾶς δεχθεῖ στήν Βασιλεία του, ὅτι θά εἴμαστε παιδιά του ὑπό μία προϋπόθεση. Νά καθαρισθοῦμε ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἄν δέν καθαρισθοῦμε ἄς μήν ἀπατώμεθα δέν θά εἰσέλθουμε στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ἄς ἀναλάβουμε τό ἔργο τῆς καθάρσεως μας μέ φόβο Θεοῦ.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ*

«Καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι,
καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως»
(Λουκᾶ, στ΄, 31)

Οἱ πιστοί ἀποτελοῦν μία κοινωνία, εἶναι ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦν σύμφωνα μέ τόν τρόπο πού θέλει ὁ Θεός. Ὁ Κύριός μας ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦλθε στήν γῆ καί ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά μᾶς δείξει μέ λόγια καί ἔργα πῶς ὁ Θεός θέλει νά ζοῦμε. Στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα καθορίζονται οἱ σχέσεις τῶν πιστῶν ὄχι μόνο μεταξύ τους, ἀλλά μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, πιστούς καί ἀπίστους. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ γιά τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας καί τῆς συμπεριφορᾶς μας δίνεται μέ τρεῖς νόμους τούς ὁποίους ὀφείλουν οἱ πιστοί νά τηροῦν. Ὅταν τηροῦνται οἱ νόμοι αὐτοί τῆς νέας κοινωνίας πού ἐμπνέεται ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τότε ὁ πιστός ἀποδεικνύεται «υἱός τοῦ ὑψίστου», παιδί Θεοῦ.

1. Ὁ πρῶτος νόμος τῆς νέας κοινωνίας εἶναι **ὁ νόμος τῆς δικαιοσύνης:** «Νά φέρεσθε πρός τούς ἄλλους ὅπως θά θέλατε νά φερθοῦν σέ ἐσᾶς». Στήν κοινωνία μας πολλές φορές ἀνατρέπεται ὁ νόμος αὐτός. Οἱ ἄνθρωποι ἀξιώνουν ἀπό τούς ἄλλους νά τούς σέβονται, νά τούς συμπεριφέρονται μέ εὐγένεια, νά μήν τούς κακομεταχειρίζονται, νά τούς ἀγαποῦν, νά μήν τούς ἀδικοῦν, νά τούς ἀναγνωρίζουν αὐτό πού εἶναι. Δυσαρεστοῦνται καί ἀγανακτοῦν ὅταν συναντήσουν τήν ἀδικία, τό θράσος, τό μῖσος, τήν ἰδιοτέλεια, τήν κακή συμπεριφορά. Ὁ πιστός ὀφείλει πρός ὅλους νά συμπεριφέρεται δίκαια. Τό κριτήριο τῆς δίκαιας συμπεριφορᾶς συνοψίζεται ἐπιγραμματικά στόν λόγο τοῦ Κυρίου μας: *«Νά φέρεσθαι πρός τούς ἄλλους, ὅπως θά θέλατε νά φερθοῦν οἱ ἄλλοι σέ σᾶς».*

Ζητᾶς ἀγάπη; Ἀγάπησε κι ἐσύ. Ἀγανακτεῖς στήν ἀδικία; Μήν ἀδικεῖς. Ἀναγνωρίζεις στόν ἑαυτό σου ἐλαφρυντικά γιά τά λάθη καί τόν συγχωρεῖς; Ἀναγνώρισε καί στόν ἄλλον τά ἴδια ἐλαφρυντικά. Ἀπαιτεῖς σεβασμό; Νά σέβεσαι πρῶτα ἐσύ τούς ἄλλους.

---

* Κήρυγμα τῆς 30.9.2012 • Κυριακή Β΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, στ΄, 31-36.

2. Ὁ δεύτερος νόμος τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι **ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς**. Τό φάσμα τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων στηρίζεται συνήθως στόν νόμο τοῦ «δοῦναι καί λαβεῖν». Δίνω καί παίρνω. Προσφέρω καί δέχομαι.

Γιά τόν πιστό ὁ νόμος αὐτός θεωρεῖται ἀπό τόν Θεό ὡς ἀτελής. Ἡ τελειότητα τοῦ Χριστιανοῦ φαίνεται στό ὅτι τίς σχέσεις του τίς ρυθμίζει ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς. Δίνει χωρίς νά ἀποβλέπει στήν ἀνταπόδοση τῶν ἴσων. Μάλιστα δέν προσφέρει χωρίς νά ἐλπίζει ὅτι θά λάβει πίσω τήν προσφορά του.

Ὁ Κύριός μας αὐτό τόν νόμο τόν παρουσίασε μέ τό παράδειγμα τοῦ δανεισμοῦ καί τῆς ἀγάπης. Ἀλλά θά πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι ἀναφέρεται σ' ὅλο τό εὖρος τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Ὁ πιστός ἀγαπᾶ ἔστω κι ἄν δέν ἀγαπᾶται. Βοηθᾶ κι αὐτούς πού δέν μποροῦν ἤ πού δέν εἶναι διατεθιμένοι νά τόν βοηθήσουν. Συγχωρεῖ κι αὐτούς πού δέν τόν συγχωροῦν.

Παράδειγμα αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς εἶναι ὁ Θεός. Ὁ Θεός πού εὐεργετεῖ ἀνεξαιρέτως ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀκόμη καί τούς ἀχαρίστους καί πονηρούς. Αὐτός ἀνατέλλει τόν ἥλιον ἐπί δικαίους καί ἀδίκους. Ἡ προσφορά τοῦ Θεοῦ βεβαίως δέν περιορίζεται μόνο σέ φυσικά καί ὑλικά ἀγαθά ἀλλά ἐπεκτείνεται καί στά πνευματικά. Χωρίς αὐτά φανερώνεται ἡ ἀγάπη καί ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Τήν χάρη του καί τήν εὐλογία του τήν προσφέρει ἀφειδώλευτα σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς ἀνθρώπους. Ὅλους τούς δέχεται, τούς ἀγαπᾶ, τούς συγχωρεῖ. Γιά ὅλους ἔχει ἑτοιμάσει τήν Βασιλεία του.

Ἔτσι καί ὁ Χριστιανός ἀγαπᾶ ὅλους κι εἶναι εὐεργετικός πρός ὅλους ἀκόμη καί σ' ἐκείνους πού διάκεινται ἐχθρικῶς ἀπέναντί του.

3. Καί τό τρίτο, εἶναι **ὁ νόμος τῆς εὐσπλαγχνίας**. Νά εἶσθε φιλεύσπλαγχνοι καθώς καί ὁ πατέρας σας εἶναι φιλεύσπλαγχνος.

Ἡ εὐσπλαγχνία ἀποτελεῖ μία ἀκόμη ἀπόδειξη καί προϋπόθεση τῆς τελειότητος στήν ὁποία πρέπει νά φθάσουν οἱ πιστοί μέσα στήν Ἐκκλησία. Εἶναι ἀπαίτηση τοῦ Κυρίου. Ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι οὐσιαστικός ὅρος γιά νά εἰσέλθει κανείς στήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Εἶναι ἡ στοργή πού εἶχε ὁ καλός Σαμαρείτης γιά τόν πλησίον, γιά τόν δυστυχισμένο πού συνάντησε στόν δρόμο του. Τήν ἴδια στοργή, τό ἴδιο ἔλεος, ὀφείλει νά ἔχει ὁ πιστός πρός ὅλους, ἀκόμη καί πρός ἐκείνους πού τόν ἔβλαψαν. Ὁ πιστός εἶναι εὔσπλαγχνος, διότι αἰσθάνεται τήν εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ πού τόν ἐλέησε. Αὐτή τήν εὐσπλαγχνία ὀφείλει νά τήν δείχνει ὁ Χριστιανός μέ τήν συνείδηση ὅτι τήν ἐπιδεικνύει στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι ὁ ἀντίποδας τῆς εὐσπλαγχνίας πού ἐπικρατοῦσε στόν εἰδωλολατρικό κόσμο ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐξαπελύθη ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ὁ Χριστιανός ὀφείλει νά ἀγαπᾶ, νά ἔχει σύμπνοια στήν καρδιά του. Δέν πρέπει νά κλείνει τήν καρδιά στόν ἀδελφό πού βρίσκεται σέ ἀνάγκη.

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει μόνο σ' αὐτούς πού εἶναι εὔσπλαγχνοι (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, γ΄, 17).

Οἱ τρεῖς αὐτοί νόμοι γιά τούς ὁποίους ἐκάναμε λόγο σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἀναγκαῖο περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή στήν κοινωνία μας. Αὐτήν τήν κοινωνία πού τήν ἔχει φθείρει ἡ ἀδικία, τό συμφέρον, ἡ πλεονεξία, ἡ ἀστοργία.

Ὅλοι κάποτε θά πληγωθήκαμε ἀπό ἀνάλογες συμπεριφορές. Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι χωρίς αὐτούς δέν μποροῦμε νά θεωρούμαστε τέλειοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τότε ἀντιλαμβανόμαστε ἀκόμη περισσότερο τήν ἀναγκαιότητά τους.

Μήν λησμονοῦμε στήν ζωή μας ὅτι ὁ Θεός μᾶς θέλει Δίκαιους, μέ πνεῦμα προσφορᾶς καί θυσίας, εὐσπλαγχνικούς. Καί οἱ τρεῖς αὐτές ἰδιότητες καταλήγουν στήν ἀναγνώρισή μας ἀπό τόν Θεό. Μᾶς ἀναγνωρίζει ὡς παιδιά του.

Ἄς ἀγωνισθοῦμε ὅλοι νά κατακτήσουμε αὐτό τόν τίτλο. Καί θά τόν ἀποκτήσουμε μέ τήν ἀρετή, τήν ὑπακοή καί τήν ὑπομονή μας εὐχόμενος σέ ὅλους νά τά ἔχετε πλούσια στήν ζωή σας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ*

«Δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός»
(Πρός Κορινθίους Β΄, θ΄, 7)

Πολλές φορές ἀγαπητοί μου ἔχουμε προσκληθεῖ ἀπό τήν ἁγία μας Ἐκκλησία νά προσφέρουμε οἰκονομική ἐνίσχυση ἤ ἄλλες προσφορές σέ διάφορα εἴδη ὑπέρ πασχόντων ἀδελφῶν μας. Καί ἐπειδή ὁ διάβολος ὁ ὁποῖος μισεῖ κάθε καλό καί ἀγαθό ἔργο, ἴσως νά ἔσπειρε στήν διάνοιά μας διάφορες σκέψεις ἀμφιβολίας καί δυσπιστίας γιά νά μᾶς ἐμποδίσει νά ἀσκήσουμε μέ γενναιοδωρία τήν ἀρετή τῆς φιλανθρωπίας καί τῆς ἐλεημοσύνης. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα μᾶς ἀναπτύσσει ἐπιχειρήματα γιά τήν συνδρομή μας στούς ἀδελφούς μας.

Μᾶς προτρέπει νά λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι: *«Ἐκεῖνος πού δίδει μέ οἰκονομία τήν ἐλεημοσύνη θά θερίσει καί μέ οἰκονομία τίς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ. Καί ἐκεῖνος πού σπέρνει μέ ἀφθονία τήν ἐλεημοσύνη θά λάβει καί μέ ἀφθονία τίς εὐλογίες καί τήν ἀνταμοιβή τοῦ Θεοῦ».* Ἡ σκέψη αὐτή τοῦ Ἀποστόλου μᾶς βοηθᾶ ὅλους νά καταπολεμήσουμε τόν δισταγμό πού συγκρατεῖ τήν καρδιά μας καί τά χέρια μας καί δέν μᾶς ἀφήνει νά φανοῦμε γενναιόδωροι. Σκεπτόμαστε, ὅτι δέν πρέπει νά δίνουμε πλούσια ἐλεημοσύνη μήπως καί στερηθοῦμε κάποιο ἀπό τά ἀγαθά μας. Ἀλλά ξεχνᾶμε ὅτι ἐκεῖνος πού δίδει ἁπλόχερα λαμβάνει ἀπό τόν Θεό μεγάλες δωρεές.

Ἄλλο ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι ὁ Θεός ἀγαπᾶ τόν ἄνθρωπον δότην καί ὁ καθένας ἄς προσφέρει ὅ,τι τοῦ λέγει ἡ καρδιά του ὄχι μέ λύπη καί ἀγανάκτηση ἀλλ' αὐτοπροαίρετη προσφορά πού δίδεται μέ χαμόγελο χωρίς λύπη καί στενοχώρια ἔχει ἀξία γιά τόν Θεό.

Ἀκόμη ὁ Θεός πού γνωρίζει τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ὅταν βλέπει τήν προθυμία τῶν πιστῶν νά προσφέρουν τούς δίνει μέ ἀφθονία τά ἀγαθά, ὥστε καί αὐτοί μέ ἀφθονία καί γενναιοδωρία νά τά μοιράζουν. Ἔτσι κανείς δέν πρέπει νά φοβᾶται μήπως ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης πτωχεύει. Ἀντιθέτως μέ

---

* Κήρυγμα τῆς 7.10.2012 • Κυριακή Γ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Κορινθίους Β΄, θ΄, 6-11.

τήν ἐλεημοσύνη ὁ πιστός πλουτίζει. Πλουτίζει στόν οὐρανό. Πλουτίζει καί στήν γῆ.

Καί συνεχίζει ὁ Ἀπόστολος νά μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὅποιος σκορπίζει μέ γενναιοδωρία καί ἀφθονία τήν ἐλεημοσύνη μιμεῖται τόν μεγαλοδύναμον καί ἐλεήμονα Θεό. Ὁ οὐράνιος Πατέρας σκορπίζει τά ἀγαθά του αἰωνίως στά δημιουργήματά του χωρίς νά στερεῖται ὁ ἴδιος. Δέν κουράζεται νά ἐλεεῖ ἀκόμα καί τούς πονηρούς καί ἀχαρίστους. «Ἡ ἀγαθοεργία του μένει εἰς τόν αἰῶνα».

Τέλος, ἡ γενναιόδωρη ἐλεημοσύνη παράγει εὐχαριστία στόν Θεό. Αὐτός πού λαμβάνει τήν συνδρομή μας δοξάζει, εὐλογεῖ, εὐχαριστεῖ τόν Θεό. Ἑπομένως μέ τήν ἀγαθήν ἐνέργειάν μας προκαλοῦμε τήν εὐχαριστίαν καί τήν δοξολογίαν πρός τόν Θεόν, ὁ ὁποῖος θά μᾶς ἀντιδοξάσει στήν Βασιλεία του.

Ἀδελφοί,

Κλείνοντας θά ἤθελα νά σᾶς παρακαλέσω νά θυμᾶστε τά λόγια αὐτά τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιά νά μήν βρίσκει χῶρο ὁ διάβολος νά σπείρει στόν νοῦ καί στήν καρδιά σας σκέψεις δυσάρεστες καί ἀποτρεπτικές γιά τήν ἐλεημοσύνη. Θυμηθεῖτε ὅτι ὁ Θεός αὐξάνει τά ἀγαθά μας γιά νά πληθαίνουμε τίς ἀγαθοεργίες μας. Αὐτές ἀνακουφίζουν τούς ἀδελφούς μας, δίνουν χαρά καί εὐλογία σέ μᾶς καί παράγουν εὐχαριστία στόν Θεό.

ΠΟΙΟΣ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ;*

«Ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ»
(Λουκᾶ, ζ', 16)

Καί στήν ἐποχή μας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἕνα γεγονός παρόμοιο μέ αὐτό πού περιγράφεται στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα προκαλεῖ θερμότατη συγκίνηση. Μία χήρα γυναῖκα χάνει τόν μονογενῆ της υἱό. Ἴσως σήμερα δέν μποροῦμε νά ἀντιληφθοῦμε μέ τί συνεπάγετο ἡ χηρεία γιά τίς γυναῖκες. Τό ὅτι ὅμως λαμβάνει συνεχῶς μέριμνα περί αὐτῶν ὁ θεῖος νόμος μᾶς βοηθᾶ νά καταλάβουμε ὅτι ἐπρόκειτο περί τάξης ἀνθρώπων πού γίνονταν εὔκολα ἀντικείμενο ἀδικίας, ἀπειλῆς καί ἄλλων ἀτιμωτικῶν διαθέσεων. Ὅταν μία τέτοια γυναῖκα χάνει καί τό μοναδικό στήριγμά της, τήν ἐλπίδα γιά νά ζήσει μέσα σ' ἕνα κόσμο πού ἐκμεταλλευόταν καί ἀδικοῦσε τίς χῆρες γυναῖκες ἀσφαλῶς μποροῦμε νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι τόν πόνο τοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ της τόν αὔξανε ἀπελπιστικῶς ἡ πραγματικότητα, ὅτι θά ζήσει τόν ὑπόλοιπο βίο της μόνη χωρίς προστασία καί στήριγμα ἀνάμεσα σέ ἀνθρώπους πού δέν θά τήν συμπονοῦσαν ἀλλά καί θά τήν κατεδίωκαν.

Αὐτά τά ἀνέφερα γιά νά μπορέσουμε νά ἀντιληφθοῦμε τήν δυστυχία αὐτῆς τῆς γυναίκας, πού ἐδέχθη τήν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος τῆς ἔδιωξε τήν λύπη χαρίζοντάς της αἰσιοδοξία καί δύναμη γιά νά ζήσει.

Ἀνάλογα περιστατικά συμβαίνουν καί σήμερα. Γονεῖς νά χάνουν τά παιδιά τους. Καί μέ τόν θάνατό τους νά περιέρχονται σέ κατάσταση πλήρους ἀπαισιοδοξίας. Νά ἀρνοῦνται νά ζήσουν, ἐπειδή ἐξαφανίσθηκαν τά ὄνειρα πού εἶχαν καί ἔτρεφαν γιά τήν ζωή τῶν παιδιῶν τους. Ζοῦν μέσα στήν ἀπελπισία μέ μόνιμο σύντροφο τήν λύπη, τόν στεναγμό καί τίς ἀναμνήσεις. Κανένα παράθυρο στό φῶς. Καμμία ἐλπίδα. Καμμία χαρά.

Ζώντας ἔτσι μέσα σέ μία τέτοια ἀτμόσφαιρα ἀρχίζουν νά ἐρευνοῦν μέ τήν λογική τους καί νά ἀναζητοῦν τούς ὑπευθύνους τῆς δυστυχίας τους. Καί ἔχω ἀκούσει πολλές φορές φοβερό κατηγορητήριο ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τούς ἅρπαξε τό παιδί τους καί τούς ὁδήγησε στήν δυστυχία. Εἶ-

* Κήρυγμα τῆς 7.10.2012 • Κυριακή Γ΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, ζ', 11-16.

ναι ὅμως ἄραγε ὁ Θεός ὑπεύθυνος γιά τήν δυστυχία; Ποιός τελικά εὐθύνεται γιά τίς τραγικές αὐτές καταστάσεις ἤ ἄλλες παρόμοιες;

Τό πρῶτο πού πρέπει ὅλοι νά θυμηθοῦμε εἶναι ὅτι: Ο ΘΕΟΣ ΔΕΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ. ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΟΔΗΓΗΘΗΚΕ ΜΟΝΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Ὁ θάνατος δέν εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ἦλθε ὁ ἴδιος ὁ Θεός στόν κόσμο, ἀνάμεσά μας, γιά νά μᾶς παράσχει ζωή, ἀνάσταση, ἀθανασία. Δέν εὐθύνεται ὁ Θεός πού πεθαίνουμε. Θά μπορούσαμε νά μήν πεθαίνουμε μά δέν τό θελήσαμε. Παρά ταῦτα ὁ Θεός ἀπό φιλανθρωπία κινούμενος δέν μᾶς ἄφησε νά τυραννηθοῦμε ὑπό τόν θάνατον. Ἦλθε καί μᾶς ἔδωσε ζωή.

Ἔτσι λοιπόν ὁ Θεός ὄχι μόνο δέν ἐποίησε τόν θάνατο, στόν ὁποῖο μόνοι μας ὑποταχθήκαμε, ἀλλά καί μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπό τόν θάνατο. Ἑπομένως εἶναι ἄδικος καί ἀχάριστος ὅποιος κατηγορεῖ τόν Θεό, ὅτι εἶναι ἐκεῖνος πού θανατώνει ἐνῶ ζωοποιεῖ καί ἀνασταίνει τόν ἄνθρωπο.

Τό δεύτερο πού ἐπίσης πρέπει νά μάθουμε εἶναι ὅτι ὁ Θεός «οὐδένα πειράζει». Αὐτό εἶναι διδασκαλία ἐπίσημη τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἄλλος εἶναι ὁ πειρασμός, ὁ διάβολος. Πολύ σωστά ἔχει εἰσαχθεῖ στήν συνήθειά μας τόν διάβολο νά τόν ἀποκαλοῦμε καί «πειρασμό». Λέμε: *«Μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ»*. Ὁ διάβολος ἐπιθυμεῖ νά μᾶς ἀφαιρέσει κάθε χαρά στήν ζωή μας καί νά μᾶς ὁδηγήσει στήν λύπη.

Ἐπειδή ἴσως διερωτᾶσθε ἀπό ποῦ ἀντλεῖ ὁ διάβολος μία τέτοια καταστροφική ἐξουσία; Ποιός τοῦ δίδει τέτοια δικαιώματα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι ἐμεῖς φταῖμε γιά τήν ἐξουσία πού ἔχει πάνω μας ὁ διάβολος. Οἱ ἁμαρτίες μᾶς ὑποτάσσουν σ' αὐτόν κι αὐτός μᾶς μεταχειρίζεται ἀπάνθρωπα. Ἀλλά κι ἐδῶ ὁ Θεός παρεμβαίνει ἀπό ἀγάπη καί φιλανθρωπία. Δέν ἀφήνει τόν διάβολο νά μᾶς κατεξουσιάσει. Δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά μᾶς πειράξει περισσότερο ἀπό ὅσο μποροῦμε νά ἀντισταθοῦμε, ὥστε ἡ πάλη νά γίνεται ἐπί ἴσοις ὅροις. Καί τέλος κι ἄν ἡττηθοῦμε ὁ Θεός μέ στοργή μπορεῖ νά μᾶς ἀνορθώσει. Ὁ Χριστός στό Εὐαγγέλιό του αὐθόρμητα καί χωρίς καμμία πρόσκληση, χωρίς παρακλήσεις καί δεήσεις ἦλθε αὐτόκλητος νά λύσει ἕνα δράμα καί νά ἀποτρέψει μία ἀνθρώπινη δυστυχία γιά τήν ὁποία δέν εὐθύνεται ὁ ἴδιος, σέ τίποτε, οὔτε τήν προεκάλεσε.

Ὅπως τότε ἔτσι καί σήμερα προσέρχεται γιά νά λύσει δράματα καί νά διαλύσει τά νέφη τῶν λυπηρῶν. Προσέρχεται πρόθυμα νά μᾶς ἀνακουφίσει. Τό ἐρώτημα ὅμως εἶναι: Πόσοι δεχόμαστε τήν παρηγορία τοῦ Χριστοῦ; Πόσοι ἀφήνουμε τόν Χριστό νά γλυκάνει τόν πόνο μας; Πόσοι εἴμαστε σέ θέση νά ἀντιληφθοῦμε αὐτό πού μᾶς προσφέρει ὁ Χριστός;

Πάντως μόνο εὐχαριστία καί δοξολογία θά πρέπει νά ἔχουμε καί νά ἐκφράζουμε γιά τόν Κύριό μας, συμφωνοῦντες μέ τό εὐαγγέλιο ὅτι *«ὁ Θεός ἐπισκέφθηκε καί ἐπισκέπτεται συνεχῶς τόν λαόν»*.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΑ ΕΡΓΑ*

«Ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ»
(Πρός Τίτον, γ΄, 8)

Ὁ Χριστιανισμός, ἀγαπητοί μου, πρέπει νά εἶναι πρωτοπόρος στά καλά ἔργα. Αὐτός εἶναι ἕνας λόγος πού περιέχεται στό αὐριανό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα. Θά προσπαθήσουμε ἐπομένως νά ἀνακαλύψουμε τό βαθύτερο νόημα τοῦ Ἀποστολικοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ὅταν γίνεται ἀναφορά στά καλά καί ὠφέλιμα ἔργα ὁ νοῦς τῶν περισσοτέρων στρέφεται ἀμέσως καί ἀντιλαμβάνεται ὅτι τά καλά ἔργα εἶναι ἡ φιλανθρωπία καί ἡ ἐλεημοσύνη. Εἶναι βεβαίως ἡ ἄσκηση τῆς ἐλεημοσύνης καλό καί θεάρεστο ἔργο ἀλλά δέν εἶναι τό μοναδικό. Ὑπάρχουν κι ἄλλα καλά καί θεάρεστα ἔργα στά ὁποῖα πρέπει νά πρωτοστατοῦμε κατά τήν παραγγελία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἕνα πρῶτο σπουδαῖο ἔργο εἶναι ἡ πίστη στόν Τριαδικό Θεό. Πολλοί ἄνθρωποι ἀναφερόμενοι στόν Θεό δέν ἔχουν αὐτή τήν πολύ συγκεκριμένη ἀντίληψη ὅτι ὁ ἀληθινός Θεός εἶναι ἡ Ἁγία Τριάδα, ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός καί ὁ Παράκλητος δηλ. τό Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτός ὁ τόσο συγκεκριμένος Θεός ἔχει θεῖες ἰδιότητες, θεῖες θελήσεις καί θεῖες ἐνέργειες. Εἶναι ὁ Δημιουργός τοῦ κόσμου. Ὁ Κύριος καί Παντοκράτωρ. Ὅποιος λοιπόν ὁμολογεῖ πίστη στόν Θεό καί ἀνήκει στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πρέπει ἔτσι νά ἐννοεῖ τόν Θεό καί ὄχι διαφορετικά. Πολλοί ἄν καί εἶναι βαπτισμένοι Χριστιανοί δέν ἔχουν αὐτή τήν πίστη. Λένε ἐγώ πιστεύω σέ μία ἀνώτερη δύναμη. Ἀλλά ὁ Θεός δέν εἶναι μία ἀνώτερη δύναμη διότι ἀνώτερες τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεις ὑπάρχουν πολλές καί οἱ ὁποῖες δέν εἶναι Θεός. Ἄλλοι λένε ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἕνας καί ἐμεῖς τόν ἀποκαλοῦμε Ἁγία Τριάδα, οἱ ἄλλοι Ἀλλάχ, οἱ ἄλλοι Βούδα καί οὕτω καθ' ἑξῆς. Οὔτε αὐτή ἡ πίστη εἶναι σωστή διότι πράγματι ὁ Θεός εἶναι ἕνας ἀλλά οὔτε ὁ Ἀλλάχ ὑπάρχει οὔτε ὁ Βούδας οὔτε οἱ 12 ψευδοθεοί τοῦ Ὀλύμπου εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός.

---

* Κήρυγμα τῆς 14.10.2012 • Κυριακή Δ΄ Λουκᾶ (Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου) • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Τίτον, γ΄, 8-15.

Ἄλλο σπουδαῖο ἔργο εἶναι ἡ ἐκτέλεση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Μέ τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ δείχνουμε ὅτι ἀγαπᾶμε τόν Θεό, ὅτι εἴμαστε παιδιά του. Ὅπως ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἦλθε καί ἐτήρησε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ Πατρός ἔτσι καί ἐμεῖς μιμούμαστε αὐτήν τήν ἐφαρμογή.

Ἔπειτα εἶναι ἡ ὑπακοή στήν θέληση τοῦ ἐπουρανίου Πατέρα μας. Στήν προσευχή μας λέγουμε *«γενηθήτω τὸ θέλημά σου»*. Καί πάλι ὁ Κύριος μᾶς ἔδειξε τήν μεγαλύτερη ὑπακοή στόν Θεό Πατέρα. Καί τήν ἔδειξε μέ τήν θυσία του ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας. Ὁμοίως καί ἐμεῖς πρέπει νά εἴμαστε ὑπάκουοι σέ ὅ,τι θέλει ὁ Θέος Πατέρας.

Καί τέλος, ἄλλο ἔργο εἶναι ἡ κάθαρση ἀπό τά πάθη καί ἡ ἄσκηση τῶν ἀρετῶν.

Ἄς καθαρίσουμε τήν ψυχή μας ἀπό κάθε ρύπο ἁμαρτίας καί πάθους ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς παραγγέλλει γιά νά μᾶς δεχθεῖ καθαρούς ὁ Κύριός μας. Καί ἄς προχωρήσουμε στήν ἄσκηση τῶν ἀρετῶν ἡ ὁποία θά μᾶς ὁδηγήσει στό νά κατακτήσουμε τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού εἶναι: ἡ ἀγάπη, ἡ πραότητα, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ μακροθυμία, κ.ἄ.

Ἀδελφοί, αὐτά εἶναι τά καλά καί ὠφέλιμα ἔργα στά ὁποῖα πρέπει νά πρωτοστατήσουμε μέ τήν χριστιανική συμπεριφορά μας. Ἄς ἀγωνισθοῦμε λοιπόν νά τά κατακτήσουμε.

Η ΔΙ' ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ*

«Οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ»
(Λουκᾶ, η΄, 15)

Οἱ παραβολές τοῦ Κυρίου μας εἶναι διδασκαλία πολυσήμαντη. Ἀναφέρεται δηλαδή σέ πολλά θέματα πού ἀπασχολοῦν τούς πιστούς. Μία τέτοια πολυσήμαντη διδασκαλία εἶναι καί ἡ παραβολή τοῦ σπορέως, τήν ὁποία εἶπε ὁ Κύριός μας γιά νά παραστήσει ζωηρά καί ἄμεσα τήν σχέση πού μπορεῖ νά ἔχει ὁ ἄνθρωπος μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριός μας κατέταξε τούς ἀνθρώπους σέ τέσσερις κατηγορίες. Ἡ πρώτη εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πού ἄκουσαν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος καί ἀφαιρεῖ τόν λόγον ἀπό τήν καρδιά τους, γιά νά μήν πιστέψουν καί σωθοῦν. Στήν δεύτερη κατηγορία ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι πού ὅταν ἀκούσουν, δέχονται μέ χαρά τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀλλά δέν ἔχουν ρίζα. Προσωρινῶς πιστεύουν καί τόν καιρό τῆς δοκιμασίας ἀπομακρύνονται. Μία τρίτη ὁμάδα ἀπαρτίζουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πού ἄκουσαν ἀλλά στήν ζωή τους συμπνίγονται ἀπό τίς φροντίδες καί τόν πλοῦτο καί τίς ἡδονές τοῦ βίου καί ὁ καρπός τους δέν ὡριμάζει. Καί στήν τέταρτη περίπτωση ἀνήκουν ἐκεῖνοι πού μέ καλή καί ἀγαθή καρδιά ἀκούουν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, τόν διατηροῦν καί καρποφοροῦν μέ ὑπομονή.

Σ' αὐτούς τούς τελευταίους θά ἀφιερώσουμε σήμερα τόν λόγο γιά νά δοῦμε πρῶτον ποιά καρποφορία περιμένει ἀπό αὐτούς ὁ Χριστός καί δεύτερον τόν τρόπο πού εἶναι δυνατόν νά παραχθοῦν οἱ καρποί πού ζητεῖ ὁ Χριστός.

1. Οἱ καρποί τοῦ Χριστιανοῦ

Ὅταν ὁ Κύριος ὁμιλεῖ γιά καρποφορία ἐννοεῖ ἀσφαλῶς τήν ἀνάπτυξη καί κατάκτηση τῶν ἀρετῶν. Οἱ ἀρετές εἶναι οἱ καρποί τούς ὁποίους ζητεῖ

* Κήρυγμα τῆς 14.10.2012 • Κυριακή Δ΄ Λουκᾶ (Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου), Λουκᾶ, η΄, 5-15.

ὁ Κύριος. Ὅσοι ἐργάζονται γιά νά τίς ἀναπτύξουν καί νά τίς κατακτήσουν εἶναι αὐτοί πού καρποφοροῦν «ἐν τῇ πίστει». Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔχει παραδώσει στίς ἐπιστολές του πολλούς καταλόγους ἀρετῶν, τίς ὁποῖες καλοῦνται νά ἀποκτήσουν οἱ πιστοί. Σ' ἕναν ἀπό αὐτούς συνιστᾶ στούς χριστιανούς: *«Ἡ ἀγάπη νά εἶναι εἰλικρινής. Μισεῖτε τό κακό καί προσκολλᾶσθε στό καλό. Ὡς πρός τήν ἀδελφική ἀγάπη, νά μήν εἶσθε ὀκνηροί ὡς πρός τόν ζῆλον, νά εἶσθε κατά τό πνεῦμα θερμοί, νά ὑπηρετεῖτε τόν Κύριο, νά χαίρετε διά τήν ἐλπίδα σας, νά ἔχετε ὑπομονή στήν θλίψη, νά ἐπιμένετε στήν προσευχή, νά συμμετέχετε στίς ἀνάγκες τῶν Χριστιανῶν, νά ἐπιδιώκετε τήν φιλοξενία. Εὐλογεῖτε αὐτούς πού σᾶς διώκουν, εὐλογεῖτε καί μή καταρᾶσθε. Νά χαίρετε μέ ἐκείνους πού χαίρουν καί νά κλαῖτε μέ ἐκείνους πού κλαίουν. Μεταξύ σας νά ἔχετε τό αὐτό φρόνημα. Νά μήν εἶσθε ὑψηλόφρονες, ἀλλά νά συναναστρέφεσθαι τούς ταπεινούς. Μήν θεωρεῖτε τούς ἑαυτούς σας σοφούς. Σέ κανένα νά μήν ἀποδίδετε κακό ἀντί κακοῦ. Φροντίζετε νά κάνετε ὅ,τι εἶνα καλό ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν εἶναι δυνατόν ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπό ἐσᾶς, νά ἔχετε εἰρήνη μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Μήν ἐκδικεῖσθε οἱ ἴδιοι, ἀγαπητοί, ἀλλά δώσατε τόπον στήν ὀργή τοῦ Θεοῦ. …Νά μήν νικᾶσαι ἀπό τό κακό ἀλλά νά νικᾶς τό κακό διά τοῦ καλοῦ»* (Πρός Ρωμαίους, ιβ΄, 9-21).

Ὁ κατάλογος αὐτός συμπληρώνεται στίς διάφορες ἐπιστολές καί μέ ἄλλες ἀρετές.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀξιολογώντας τίς ἀρετές πού πρέπει νά ἀποκτήσει ὁ Χριστιανός τοποθετεῖ ὡς μεγαλύτερες τήν πίστη, τήν ἀγάπη καί τήν ἐλπίδα καί κηρύττει ὅτι ἡ κορυφή τῶν ἀρετῶν εἶναι ἡ ἀγάπη (Πρός Κορινθίους Α΄, ιγ΄, 13). Οἱ ἀρετές θεωροῦνται ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο ὡς καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ πιστός πού ἔλαβε τό Ἅγιο Πνεῦμα κατά τήν βάπτισή του φροντίζει νά τό διατηρεῖ. Ἐνεργοποιεῖ τά χαρίσματά του καί παρουσιάζει στήν ζωή καρπό εὐκλεή· *«Ὁ καρπός τοῦ πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστοήθεια, ἀγαθωσύνη, πίστη, πραότητα, ἐγκράτεια»* (Πρός Γαλάτας, ε΄, 22-23).

2. Καρποφορία «ἐν ὑπομονῇ»

Ὁ Κύριος στήν σημερινή παραβολή ἐξήρτησε τήν καρποφορία τῶν ἀρετῶν μέ τήν ὑπομονή. Καί αὐτό διότι ὁ ἀγῶνας τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἐπίπονος καί κοπιαστικός. Γιά νά νικηθεῖ ἡ ἕξις καί ἡ ἁμαρτία, ἡ πονηρή συνήθεια τῆς ἁμαρτίας, χρειάζεται ὁ Χριστιανός γενναιότητα, ἀνδρεία καί ἀντοχή. Ὅσοι λοιπόν ἐπιθυμοῦν νά τελειοποιηθοῦν μέ τήν ἐργασία τῶν ἐντολῶν καί νά ἀναπτυχθοῦν μέχρι νά φθάσουν νά *«πληρωθοῦν ἐν Χριστῷ»* ἔχουν ἀνάγκη ὑπομονῆς. Πολλῆς ὑπομονῆς.

Τό μυστικό γιά τήν καρποφορία εἶναι ἡ ὑπομονή. Ὑπομονή εἶναι ἡ συνεχής ἄσκηση τῶν ἀρετῶν. Χωρίς ὑπομονή καμμία ἀρετή δέν εἶναι κατορθωτή. Γι' αὐτό ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά τήν ποθεῖ γνωρίζοντας *«ὅτι ἡ θλῖψις ἐργάζεται ὑπομονή...»* (Πρός Ρωμαίους, ε΄, 3). Εἶναι πράγματι δύσκολες οἱ σπουδές τῆς ὑπομονῆς... Ἀλλά εἶναι τόσο ἀναγκαῖες πού χωρίς αὐτές ὁ Χριστιανός δέν εἶναι δυνατόν νά ἀνέβει τήν κλίμακα τῶν ἀρετῶν.

Μία νέα περίοδος πνευματικῆς καλλιεργείας ἀρχίζει. Ἡ Ἐκκλησία μας στήν διάρκειά της θά σπείρει πλούσια στίς ψυχές μας τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Πόσοι ὅμως θά κρατήσουμε τόν θεῖο αὐτό σπόρο; Πόσοι θά τόν περιποιηθοῦμε μέ τήν ὑπομονή τοῦ γεωργοῦ; Πόσοι θά ἀντέξουμε στόν πόλεμο τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος θά ἐπιχειρεῖ νά ἀφαιρέσει τόν θεῖο σπόρο τῆς σωτηρίας; Ἀσφαλῶς μόνο ὅσοι θά ἔχουν τήν ὑπομονή, τήν ἀντοχή, τήν καρτερία, τήν γενναιότητα, τήν ἀνδρεία νά ἐπιμείνουν στήν προσπάθεια τῆς πνευματικῆς προόδου. Αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι πού μέ καλή καί ἀγαθή καρδιά, πρόθεση καί συνείδηση ἀκούουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τόν διατηροῦν καί καρποφοροῦν μέ ὑπομονή.

Η ΑΝΑΝΕΩΣΗ*

«Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις»
(Πρός Γαλάτας, στ΄, 15)

Ὁ κόσμος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διέρχεται μιά πολύπλευρη κρίση. Καθώς τά προβλήματα συσσωρεύονται καί φυλακίζουν τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων προβάλλει τό αἴτημα τῆς ἀνανέωσης σάν μιά ἐλπίδα. Ὅλοι ζητοῦν μία ἀνανέωση. Ὅλοι θέλουν τήν ἀνανέωση. Ὅλοι μιλοῦν γιά μία νέα τάξη πραγμάτων, γιά ἕνα κόσμο νέο, μέ νέες ἰδέες καί προοπτικές. Ἔτσι λοιπόν τό θέμα πού σήμερα θά μᾶς ἀπασχολήσει εἶναι ἡ ἀνανέωση. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στό σημερινό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα διευκρίνησε, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός θεμελίωσε ἕνα καινούργιο κόσμο, εἶναι ἡ «καινή κτίση». Αὐτή εἶναι γιά μᾶς τούς χριστιανούς ἡ μόνη καί ἀληθινή ἀνανέωση τοῦ κόσμου.

1. Τί εἶναι ἡ ἀνανέωση;

Ἀνανέωση εἶναι νά ἀποκτήσει ὁ κόσμος τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα ἀντιμετωπίζει μεγάλα, ὀξέα καί δυσεπίλυτα προβλήματα. Κι αὐτό ὀφείλεται κατά τήν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς στό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό τόν ἔχει ὁδηγήσει σ' αὐτήν τήν ἀπελπιστική κατάσταση. Τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας εἶναι πνεῦμα πονηρίας, πνεῦμα ἀρνήσεως καί ἀποστασίας, πνεῦμα ἐγωϊσμοῦ καί ὑπερηφάνιας, πνεῦμα ἀθετήσεως καί περιφρονήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Καί ἰδού οἱ συνέπειες, οἱ πικροί καρποί αὐτοῦ τοῦ ἀποστατικοῦ καί ἀντιθέου πνεύματος. Ἐνῶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς συμβουλεύει *«νά μή συμμορφώνεσθε μέ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλά νά μεταμορφώνεσθε διά τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ πνεύματός σας, ὥστε νά διακρίνετε ποιό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τί εἶναι καλόν, εὐάρετον καί τέλειον»* (Πρός Ρωμαίους, ιβ΄, 2).

---

* Κήρυγμα τῆς 4.11.2012 • Κυριακή Ε΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Γαλάτας, στ΄, 11-18.

Αὐτή εἶναι ἡ σωστή ἀνανέωση. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποκτήσει τήν ἱκανότητα νά διακρίνει, ποιό εἶναι τό θέλημα καί τό πράττει τότε πράγματι εἶναι ἀνανεωμένος ἄνθρωπος.

Ἀνανέωση εἶναι νά ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος νέα συμπεριφορά, καινούριο ἦθος, νέο τρόπο ζωῆς. Τότε ὁ ἄνθρωπος γίνεται νέος ἄνθρωπος - καινούριος. Ἔχει ἀποκτήσει ἕνα καινούριο χαρακτήρα ἀνώτερο καί καλλίτερο ἀπό τόν προηγούμενο. Αὐτόν τόν παλαιό χαρακτήρα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει «παλαιό ἄνθρωπο». Αὐτός ὁ χαρακτήρας εἶναι ὑπόδουλος στήν ροπή τῆς ἁμαρτίας, ἱκανοποιεῖ κάθε πονηρή ἐπιθυμία. Γι' αὐτό καί φθείρεται. Ὅσο οἱ ἄνθρωποι θά ἔχουν αὐτόν τόν παλαιό χαρακτήρα στόν ὁποῖο ὑπάρχουν καί ἀναπτύσσονται οἱ συνήθειες τῆς ἁμαρτίας δέν θά ἔχουν ἔστω καί μικρή ἐλπίδα ἐπιλύσεως τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ζωῆς τους.

2. Ποιός ἐξασφαλίζει αὐτήν τήν ἀνανέωση;

Τίθεται ἀσφαλῶς τό ἐρώτημα. Ποιός εἶναι ἱκανός νά προκαλέσει αὐτήν τήν ἀνανέωση τῶν πάντων στό δεινῶς βασανιζόμενο καί ταλαίπωρο κόσμο μας; Καί ἡ ἀπάντηση εἶναι, ὅτι ὁ Χριστός διά τῆς Ἐκκλησίας μόνο αὐτός ἔχει τήν δύναμη νά ἀνακαινίσει τόν κόσμο, τίς σχέσεις μας, τά διανοήματά μας, τίς ἐπιθυμίες, τά πάντα στήν ζωή μας.

Ἡ ἀνανέωση αὐτή ἐπιτυγχάνεται μέσῳ τῆς συμμετοχῆς στά ἁγιώτατα Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό Βάπτισμα, τό Χρίσμα. Τήν Θεία Κοινωνία. Τήν Ἱερά Ἐξομολόγηση. Καί βεβαίως δέν ἐπαρκεῖ ἡ ἁπλή καί τυπική συμμετοχή στά ἀνακαινιστικά μέσα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, τά ἱερά Μυστήρια, ἄν δέν συνοδεύεται ἀπό ζωή συνεπῆ πρός τίς ἐντολές καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Συνεπῶς πραγματική ἀνανέωση γιά μᾶς τούς Χριστιανούς θεωρεῖται ἡ ἀποβολή ἀπό μέσα μας τῆς συνήθειας τῆς ἁμαρτίας καί ἡ ἀπόκτηση τοῦ κατά Χριστόν ἀνακαινισθέντος ἀνθρώπου.

Ἀδελφοί μου,

Αὐτός εἶναι ὁ νέος κόσμος τοῦ Θεοῦ μας. Ἀπαλλαγμένος ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἐλεύθερος ἀπό τήν πονηρία καί κάθε κακία. Καθαρός καί ἀστραφτερός ἀπό τήν λαμπρότητα τῆς Χάριτός του. Οἱ ψυχές καί οἱ ζωές μας ἀποπνέουν τόν δρόσο τοῦ πνεύματος. Αὐτή ἡ ἀνακαίνιση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἀρραβῶνας, ἡ πρόγευση μιᾶς τέλειας καί ὁλοκληρωτικῆς ἀνακαινίσεως, τήν ὁποία θά πραγματοποιήσει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός στό τέλος τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ὑποσχέθηκε *«Ἰδού καινά ποιῶ τά πάντα»*. Γιά νά ζητήσουμε ὅμως ἐκεῖνον τόν ἀπαστράπτοντα τήν δόξα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ κόσμο πρέπει νά ἔχουμε ἀνανεωθεῖ διά τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας στήν παροῦσα ζωή. Ἄλλως …μᾶς ἀναμένει δυστυχία καί αἰώνιος βασανισμός.

Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ*

«Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος…
πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος»
(Λουκᾶ, ιστ΄, 19, 20)

Ένα φοβερό καί ἀποκρουστικό σύμπτωμα, ἀγαπητοί μου, ἀδελφοί, ταλαιπωρεῖ τήν σύγχρονη κοινωνία. Μία ἀσθένεια πού ἀφοῦ ἀπομονώσει τόν ἕνα ἀπό τόν ἄλλο ἐν συνεχείᾳ νεκρώνει τόν ἄνθρωπο σιγά-σιγά. Ἡ ἐπικίνδυνη αὐτή ἀσθένεια ὀνομάζεται «ἔλλειψη κοινωνίας», καί ἔχει προσβάλλει σέ μεγάλο βαθμό ὅλους μας. Σ' αὐτήν τήν ἀπαίσια μάστιγα ἔστρεψε ὁ Κύριός μας τόν θεϊκό του λόγο, θέλοντας ὄχι μόνο νά στηλιτεύσει τό φαινόμενο, ἀλλά καί νά δείξει τίς προεκτάσεις καί συνέπειές του. Εἶπε τήν περίφημη παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου, τήν ὁποία ἀνεγνώσαμε σήμερα στό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα.

Ἄς θυμηθοῦμε τήν παραβολή:

«Κάποιος ἄνθρωπος», εἶπε ὁ Κύριος, *«ἦταν πλούσιος καί ἐνδυόταν πορφύρα καί μετάξι, εὐφραινόμενος καθημερινά λαμπρῶς. Ὅλη ἡ φροντίδα τοῦ πλουσίου ἦταν γιά τόν ἱματισμό του καί τόν καλλωπισμό καί τήν πολυτέλεια τῶν ἐνδυμάτων του κι ἀκόμα γιά τά τραπέζια καί τά φαγοπότια καί τίς τρυφές. Ὑπῆρχε ὅμως ἕνας φτωχός πού ὀνομαζόταν Λάζαρος, ὁ ὁποῖος ἦταν πεσμένος κοντά στήν πύλη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πλουσίου γεμᾶτος πληγές καί ἐπιθυμοῦσε νά χορτάσει ἀπό τά ψίχουλα πού ἔπεφταν ἀπό τό τραπέζι τοῦ πλουσίου. Δέν ἔφταναν ὅλα αὐτά, ὅτι ἦταν φτωχός, γυμνός, ἄστεγος, πεινασμένος, πληγιασμένος, ἐρχόντουσαν καί τά σκυλιά καί ἔγλειφαν τίς πληγές του».*

Ἐδῶ ὁ Κύριός μας παραστατικώτατα ἀπεκάλυψε αὐτή τήν ἀπαίσια ἀσθένεια τοῦ πλουσίου πού κατατρώγει τίς σάρκες καί τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Βλέπουμε τήν ἔλλειψη κοινωνίας τοῦ πλουσίου πρός τόν πτωχό Λάζαρο σέ ὅλα. Ὁ πλούσιος παραχόρταινε καθημερινῶς ἀπό τήν τράπεζα πού ἦταν γεμάτη παντοειδῆ φαγητά καί πολυτελῆ καρυκεύματα. Ὁ δέ Λάζαρος ἐπιθυμοῦσε νά χορτάσει καί ἀπό τά εὐτελέστατα πράγματα, διότι

* Κήρυγμα τῆς 4.11.2012 • Κυριακή Ε΄ Λουκᾶ, Λουκᾶ, ιστ΄, 19-31.

ποτέ δέν εἶχε χορτάσει. Ὁ πλούσιος ἔλαμπε ἀπό τήν πορφύρα καί ἀπό τό μετάξι πού φοροῦσε καί ἀπό τόν ὑπερβολικό ἐξωραϊσμό τοῦ εὐρώστου σώματος. Ὁ δέ Λάζαρος εἶχε καί τά ξεσχισμένα ράκη του, γεμᾶτα μόλυνση καί δυσωδία βγάζοντας πληγές καί περιρρεόμενος ἀπό τό πῦο. Ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, καθόταν σέ ὑψηλό θρόνο περικυκλωμένος ἀπό τό πλῆθος τῶν ὑπηρετῶν του, ὁ Λάζαρος ἦταν ξαπλωμένος κάτω στό ἔδαφος κοντά στήν πύλη, μή ἔχοντας κάποιον οὔτε γιά νά ἀπομακρύνει τά σκυλιά.

Ποῦ ὁδήγησε αὐτή ἡ ἔλλειψη τῆς κοινωνίας τόν πλούσιο;

Στήν καταδίκη καί τόν βασανισμό του. Ἔλλειψη κοινωνίας στήν παροῦσα ζωή, ἔλλειψη κοινωνίας καί στήν ἄλλη ζωή. Καμμία κοινωνία, οὐδεμία συμμετοχή εἶχε ὁ πλούσιος στήν χαρά καί τήν εὐφροσύνη τοῦ πτωχοῦ.

Ἄς ἔλθουμε ὅμως καί στά δικά μας:

1. Ποῦ συναντᾶτε;

Ἡ ἔλλειψη κοινωνίας μεταξύ μας εἶναι ἕνα ἀπειλητικό καθολικό σχεδόν φαινόμενο. Δέν περιορίζεται μόνο στήν ἔλλειψη πλουσίου καί πτωχοῦ. Ἐπεκτείνεται ἀνησυχητικά. Ἔλλειψη κοινωνίας πλουσιωτέρων καί εὐρωστοτέρων κοινωνικῶν τάξεων πρός τίς ἀσθενέστερες. Ἔλλειψη κοινωνίας μεταξύ ἀδελφῶν καί οἰκογενειῶν. Παντοῦ συναντᾶτε ἡ ἔλλειψη διαθέσεως νά σηκώσουμε λίγο ἀπό τά προβλήματα τῶν συνανθρώπων μας. Ἀκούγεται μάλιστα καί ἐκεῖνο τό φρικτό «πρόβλημά σου» πού ἐκσφενδονίζεται καί δίνει τήν χαριστική βολή στόν ἔχοντα ὁποιοδήποτε πρόβλημα. Κανένας δέν εἶναι διατιθεμένος νά μοιρασθεῖ μέ τόν συνάνθρωπό του τά ἀγαθά, τά ὁποῖα κρατᾶ ἀποκλειστικῶς πρός ἴδιαν χρῆσιν καί ἀπόλαυση. Κανείς δέν εἶναι πρόθυμος νά δεχθεῖ τά προβλήματα τοῦ συνανθρώπου του καί νά τά ἀντιμετωπίσει μέ ἀγάπη καί φιλανθρωπία. Στό ἐρώτημά μας: ποῦ συναντᾶται ἡ ἔλλειψη κοινωνίας σήμερα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι: παντός καί ἐπί πάντας.

2. Σέ τί ὀφείλεται;

Ἡ αἰτία μιᾶς τέτοιας ἀπάνθρωπης καί δαιμονιώδους συμπεριφορᾶς εἶναι τά πάθη τοῦ ἀνθρώπου. Συγκεκριμένα ὁ ἐγωϊσμός, ἡ φιληδονία, ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ ἀκράτεια καί ἄλλα φοβερά πάθη ἐνεργοῦσαν στόν πλούσιο ἐνεργοῦν καί σήμερα καί προκαλοῦν τήν ἔλλειψη κοινωνίας.

3. Πῶς θεραπεύεται;

Τήν θεραπεία τῆς φοβερᾶς αὐτῆς παλαιᾶς καί σύγχρονης ἀσθένειας τήν ὑπέδειξε ὁ Κύριος. Διά τῆς εὐσπλαγχνίας καί ἐλεημοσύνης. Ὁ πλούσιος δέν καταδικάσθηκε ὡς ἅρπαγας. Φαίνεται, ὅτι νομίμως εἶχε ἀποκτήσει τά

πλούτη του. Καταδικάσθηκε ὅμως ὡς ἄσπλαγχνος καί φιλήδονος. Γι' αὐτό τοῦ εἶπε ὁ Ἀβραάμ ὅτι ἐπειδή ἐπροτίμησες τόν ἀπολαυστικό καί ἄνετο βίο ἀπό τόν ἐγκρατή καί ἐλεήμονα τώρα δικαίως σέ κατέλαβε ὀδύνη, θλίψη καί στενοχώρια.

Μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, διδάσκει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, ἰδιαίτερα μάλιστα μεταξύ τῶν χριστιανῶν, πρέπει νά ἀναπτυχθεῖ τό πνεῦμα τῆς μεταδοτικότητας. Τοῦτο τό πνεῦμα δηλώνει ὁ Μέγας Παῦλος ὅταν γράφει στούς Κορινθίους καί ἀποκαλεῖ αὐτήν τήν μετάδοση κοινωνία πρός τούς ἁγίους: «*τό περίσσευμά σας πρέπει νά καλύπτει τό ὑστέρημα ἐκείνων, ὥστε καί τό περίσσευμα ἐκείνων νά ἀντιστοιχήσει στό ὑστέρημά σας*» (Πρός Κορινθίους Β΄, η΄, 14).

Διά τῆς ἐλεημοσύνης καί μεταδοτικότητας ὁ ἄνθρωπος δέν θεραπεύει μόνο μία ἐπικίνδυνη ἀσθένεια, ἀλλά καί ἔχει νά ἀποκομίσει ὀφέλη. Ποιά;

Τήν μεσιτεία τῶν πτωχῶν πού ἔχουν παρρησία ἕνεκα τῆς ἀρετῆς τους στόν Θεό. Αὐτό ἀναφέρεται στό προηγούμενο χωρίο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀλλά καί στόν λόγο τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος συμβουλεύει ὅλους ὅσους ἔχουν ἀγαθά καί πλούτη: «*Κάμετε φίλους ἀπό τόν μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, ὥστε ὅταν ἀποδημήσετε, νά σᾶς δεχθοῦν στίς αἰώνιες σκηνές*» (Λουκᾶ, ιστ΄, 9).

Ἀδελφοί μου,

Ἄν πράγματι ἐπιθυμοῦμε νά θεραπεύσουμε αὐτήν τήν ἀσθένεια τῆς ἐλλείψεως κοινωνίας στίς ἀνάγκες, τίς ποικίλες ἀνάγκες, πνευματικές, ψυχικές καί ὄχι μόνο οἰκονομικές καί ὑλικές δέν ἔχουμε παρά νά μάθουμε ἀπό τόν Κύριό μας νά εἴμαστε εὔσπλαγχνοι, οἰκτίρμονες, ταπεινοί, μεταδοτικοί, ἐλεήμονες. Ἄλλως θά καταδικασθοῦμε αἰωνίως γιά τήν φιληδονία καί τόν δαιμονικό ἐγωϊσμό.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ*

«Τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ
ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον»
(Πρός Γαλάτας, α', 11)

Σπουδαῖα καί ἐνδιαφέροντα εἶναι ὅσα μᾶς ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν σημερινή Ἀποστολική περικοπή πρός τούς Γαλάτας. Στούς Γαλάτας εἶχε κηρύξει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τό Εὐαγγέλιον. Αὐτός τούς ἐκήρυξε περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ τρόπου σωτηρίας. Οἱ Γαλάτες ὅμως μετά ἀπό ὀλίγον μετετέθησαν ἀπό τήν πίστη τους, ἄλλαξαν ἐπηρεαζόμενοι ἀπό κάποιους ἄλλους πού τούς ἐδίδαξαν μετά τόν Ἀπόστολο Παῦλο. Πληροφορηθείς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος αὐτήν τήν μετάθεσιν τῆς πίστεώς τους ἔρχεται μέ τήν ἐπιστολή του νά τούς διορθώσει. Καί τούς ἐξηγεῖ ὅτι τό Εὐαγγέλιο τό ὁποῖο τούς ἐκήρυξε δέν εἶναι ἀνθρώπινο, οὔτε τό παρέλαβε ἀπό ἀνθρώπους, οὔτε τό διδάχθηκε, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός τοῦ τό ἐφανέρωσε. Καί συνεχίζει λέγοντας ὅτι: ὅ,τι σᾶς ἐδίδαξα γιά τόν Ἰησοῦν Χριστόν δέν εἶναι ἀνθρώπινες θεωρίες ἤ παραδόσεις ἀλλά γεγονότα τά ὁποῖα μοῦ τά φανέρωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας. Καί γιά νά τούς πείσει ἀναφέρει τό ἐπιχείρημα ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν διώκτης καί ὑβριστής καί πολέμιος τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τώρα μέ βλέπετε κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου του, πιστό καί ὑπηρέτη του. Καί διαβάζοντας κανείς ὅλα αὐτά μπορεῖ νά ἐξάγει κάποια συμπεράσματα πού καί ἐμεῖς δι' ὀλίγων θά ἀναφέρουμε.

Ἡ διαβεβαίωση πού δίνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στούς Γαλάτες περί τῆς πίστεώς τους εἶναι ἀπαραίτητη γιά ὅλους μας. Διότι κανείς δέν θά ἤθελε νά πιστέψει σέ ἀνθρώπινες θεωρίες γιά τόν φόβο τῆς πλάνης γιά νά μήν ἐξαπατηθεῖ καί νά μήν διαψευσθεῖ. Τώρα ὅμως βεβαιωνόμαστε ὅτι, ὅσα πιστεύουμε εἶναι διδασκαλίες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὄχι ἀνθρώπινες θεωρίες.

Ποιός εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφανέρωσε τά μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ; Εἶναι αὐτοπροσώπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Συγκεκριμέ-

* Κήρυγμα τῆς 21.10.2012 • Κυριακή ΣΤ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Γαλάτας, α΄, 11-19.

νως τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Παναγίας καί ὁμοουσίου Τριάδος, ὁ ὁποῖος ὄντας Θεός ἔγινε καί ἄνθρωπος χωρίς νά χάσει ποτέ τήν θεότητά του. Γεννήθηκε δηλαδή ἀπό μία Παρθένο χωρίς νά προηγηθεῖ ἕνωση ἤ συνάφεια ἀνδρός καί γυναικός. Γεννήθηκε μ' αὐτόν τόν ξεχωριστό τρόπο ὡς παντοδύναμος Θεός, ἔζησε στήν γῆ ὡς Θεάνθρωπος ἐδίδαξε, ἔκανε θαύματα. Τόν ἐπολέμησε ὁ διάβολος ἀλλά δέν τόν νίκησε. Ἀντίθετα ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐνίκησε τόν διάβολο ζώντας χωρίς νά ἁμαρτήσει ποτέ. Θυσίασε τόν ἑαυτό του γιά ὅλους ἐμᾶς, ἐσταυρώθη, ἐτάφη καί Ἀνέστη χαρίζοντας ἔτσι τήν αἰώνια ζωή σέ ὅλους τούς φίλους του καί παιδιά του, σέ ὅλους μας. Νίκησε τήν θνητότητα, τήν φθορά καί τήν ἁμαρτία καί μᾶς χάρισε τό αὐτεξούσιον γιά νά μποροῦμε νά διαλέγουμε τρόπο ζωῆς καί νά μαθαίνουμε νά ζητοῦμε τήν σωτηρία μας.

Ὅμως στήν ἐποχή μας κυκλοφοροῦν καί ἄλλα εὐαγγέλια μέ διάφορους ψευδοσωτῆρες καί ψευδομεσσίες πού κοροϊδεύοντας τούς ἀνθρώπους καί ἀντί νά τούς ὁδηγήσουν στήν σωτηρία καί στόν Θεό τούς ὁδηγοῦν στήν πλάνη, στήν ἁμαρτία, στόν θάνατο καί στόν ὄλεθρο.

Ἀδελφοί μου, ἐμεῖς ὡς γνήσια τέκνα τοῦ Θεοῦ πού πιστεύουμε σ' αὐτόν, Τόν προσκυνοῦμε καί τόν ἀγαπᾶμε. Ἄς ἀρκεσθοῦμε ὅτι τό εὐαγγέλιο τό διδαχθήκαμε ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό, ἔχουμε δηλαδή πίστη δι' ἀποκαλύψεως καί βεβαιωθήκαμε ὅτι ὁ Κύριός μας εἶναι ἀληθινός Θεός. Καί δι' αὐτῆς τῆς πίστεως ὑπάρχουν ὅλες οἱ ἐγγυήσεις πού μᾶς πείθουν ὅτι τό Εὐαγγέλιο εἶναι ἀληθινό καί σωτήριο.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΟΦΟΡΗΤΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ*

«Ὑπήντησεν τῷ Ἰησοῦ ἀνήρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν...»
(Λουκᾶ, η΄, 27)

Ὑπάρχουν πολλοί ἄνθρωποι στήν ἐποχή μας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι δέν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει διάβολος. Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀπιστίας εἶναι ὅτι δέν προφυλάσσονται ἀπό τήν ἐπήρειά του καί τίς συμβουλές του ἤ τά ἔργα πού ὑποβάλλει στήν ἀνθρώπινη θέληση. Γι' αὐτό ὁ Κύριός μας παρεχώρησε στόν διάβολο νά ὑπάρχουν καί κατά τό σῶμα δαιμονοφόρητοι, ὥστε δι' αὐτῶν νά βεβαιώνονται οἱ δυσπιστοῦντες γιά τήν ὕπαρξη τῶν δαιμόνων.

Ἕνας τέτοιος δαιμονισμένος καί κατά τό σῶμα συναντήθηκε μέ τόν Κύριό μας στήν περιοχή τῶν Γαδαρηνῶν καί ὁ φιλάνθρωπος Δεσπότης μας Ἰησοῦς Χριστός τόν ἐλευθέρωσε τοῦ χαλεποῦ δαιμονίου. Ἔτσι ἐμεῖς λαμβάνουμε ἀφορμή γιά νά ἀναφερθοῦμε στίς δύο αὐτές καταστάσεις τῶν δαιμονισμένων καί κατά τό σῶμα καί κατά τήν ψυχή.

1. Οἱ δαιμονισμένοι κατά τό σῶμα

Εἶναι δυστυχῶς ἄνθρωποι σάν αὐτόν τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς γιά τόν ὁποῖο μᾶς πληροφορεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς ὅτι «δέν ἦταν ντυμένος μέ ροῦχα καί δέν ἔμενε σέ σπίτι, ἀλλά σέ μνήματα».

Ἀποκρουστικοί, ἀντικοινωνικοί, ἀπομονωμένοι καί ἐξαθλιωμένοι. Βίαιοι, ἐπιθετικοί, αὐθάδεις καί περιδεεῖς. Ὅταν εὑρίσκονται ὑπό τήν ἐπήρεια, τήν ἐνέργεια τῶν δαιμόνων πέφτουν στήν γῆ, στό νερό, στήν φωτιά. Κτυποῦν, ἀφρίζουν, ἐπιτίθενται. Κυριαρχοῦνται ἀπό μία πρωτόγονη καί ἀδάμαστη δύναμη. Σπάζουν ἁλυσίδες, πόρτες καί ἐξαφανίζουν κάθε ἐμπόδιο.

---

* Κήρυγμα τῆς 21.10.2012 • Κυριακή ΣΤ΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, η΄, 27-39.

Ἂν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν ἐλευθερωθοῦν στήν ζωή τους ἀπό τούς δαίμονες πού τούς τυραννοῦν, ὅταν στόν καιρό τοῦ θανάτου ἀποβάλλουν τό σῶμα, τότε ἀποβάλλουν καί τήν δαιμονική ἐπήρεια καί ἐνέργεια.

Ἐδῶ θά πρέπει νά θυμηθοῦμε ὅτι καί πολλές ἀσθένειες ὀφείλονται σέ δαιμονική ἐνέργεια ὅπως ἐκείνη τῆς συγκύπτουσας γυναίκας τήν ὁποία ὁ Κύριος ἀνόρθωσε θαυματουργικῶς μέσα στήν συναγωγή ἕνα Σάββατο.

2. Οἱ δαιμονισμένοι κατά τήν ψυχή

Ὅποιος εἶναι ἀπό τόν Θέο ἀκούει τά λόγια τοῦ Θεοῦ, λέγει ὁ Κύριος, δηλαδή ὑπακούει στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Αὐτός μεταφέρει τούς λόγους σέ ἔργα ἀρετῆς. Ζεῖ καί πολιτεύεται κατά Θεόν. Ἐκτελεῖ τό θέλημα τοῦ οὐρανίου Πατρός. Γίνεται κληρονόμος τοῦ Θεοῦ καί συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ.

Ὅποιος ὅμως παρακούει τόν Θεόν διαπράττει τήν ἁμαρτία καί ἐπιδίδεται σ' αὐτήν ἀμετανοήτως, εἶναι δοῦλος τῆς ἁμαρτίας καί δέν εἶναι ἀπό τόν Θεό, ἀλλά ἀπό τόν πονηρό, ἀφοῦ διά τῆς κακῆς προαιρέσεως μεταπλάττει τήν φύση πού ἔλαβε ἀπό τόν Θεό καί τήν ἐξομοιώνει μέ τόν Πατέρα τῆς ἀπωλείας. Γι' αὐτό ἔλεγε πρός τούς Ἰουδαίους ὁ Κύριος «*Σεῖς εἶσθε ἀπό τόν Πατέρα σας τόν διάβολο καί θέλετε νά ἐκτελεῖτε τίς ἐπιθυμίες αὐτοῦ*» (Ἰωάννου, η΄, 44).

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἄνθρωποι εἶναι φοβερά ἀθλιώτεροι καί ἀπό τούς δαιμονισμένους, ἄν καί διαφεύγουν τήν προσοχή τῶν πολλῶν. Διότι οἱ μέν δαιμονισμένοι κατακόπτουν τά σώματά τους καί μερικές φορές βλάπτουν σωματικά ὅσους συναντοῦν, οἱ δέ ὡμοιούμενοι μέ τόν διάβολον διά τῶν πονηρῶν ἐπιθυμιῶν καί πράξεων διαφθείρουν τίς ψυχές τίς δικές τους καί ὅσων τούς συναναστρέφονται ἀπρόσεκτα.

3. Ὁ Χριστός ἐλευθερώνει ἀπό τούς δαίμονες

Ἐπειδή λοιπόν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δέν μποροῦν νά ἀντιληφθοῦν τήν ἐναντίον μας μανία τοῦ διαβόλου ἀπό τίς κατά τήν ψυχή προσβολές ἐκείνου καί τήν συνέργειά του, στήν ἁμαρτία, παραχώρησε ὁ Θεός νά ὑπάρχουν καί κατά τό πνεῦμα δαιμονοφόρητοι, ὥστε ἀπό τούς σωματικούς δαιμονισμένους νά πληροφορηθοῦμε, πόσο φοβερή εἶναι ἡ κατάσταση τῆς ψυχῆς πού διά τῶν πονηρῶν ἔργων ἔκαμε τόν διάβολο κάτοικό της.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ κινούμενος ἀπό ἀφάνταστο πέλαγος φιλανθρωπίας κατέβηκε στήν γῆ, γιά νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τήν τυραννία τοῦ διαβόλου. Ἔτσι, ἐλευθερώνει καί τίς ψυχές κατά τόν ἴδιο τρόπο πού ἐλευθερώνει καί τά σώματα τῶν δαιμονισμένων. Ὅπως

στήν περίπτωση τοῦ σωματικῶς δαιμονισμένου ὁ Χριστός ἐνεργεῖ φανερά τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ δαίμονος, ἔτσι καί ἐλευθερώνει κρυφά τήν ψυχή καί τήν θεραπεύει. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀπομακρύνει κατ' ἐξοχήν τούς δαίμονες τῶν δαιμονιζομένων γιά νά πληροφορηθοῦμε ὅτι αὐτός εἶναι ἐκεῖνος πού τούς ἀπομακρύνει καί ἀπό τίς ψυχές μας καί μᾶς χαρίζει αἰώνια ζωή.

Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ φανερώνεται κι ἀπό δύο ἀκόμα ἐνέργειές του κατά τό Εὐαγγελικό περιστατικό.

α. Ἔρχεται αὐτόκλητα, χωρίς νά τόν παρακαλέσει κανείς. Κατευθύνεται ἀπό μόνος του πρός συνάντηση τοῦ δαιμονισμένου. Αὐτό δείχνει ὅτι ἀφ' ἑνός μέν ὁ δαιμονισμένος καί κατά τό σῶμα καί κατά τήν ψυχή δέν πρόκειται ποτέ νά προσέλθει στόν Χριστό. Ὁ διάβολος δέν θά τόν ἀφήσει νά πλησιάσει τόν Χριστό γιά νά μήν θεραπευθεῖ. Αὐτό γνωρίζοντας ὁ Κύριος ἔρχεται ἀπό μόνος του. Ἔτσι δείχνει τήν ἀληθινή ἀγάπη του γιά μᾶς. Ἦλθε γιά νά μᾶς ἐλευθερώσει αἰωνίως ἀπό τήν καταστροφική ἐξουσία τοῦ διαβόλου.

β. Ἐπιτρέπει στά δαιμόνια νά εἰσέλθουν στήν ἀγέλη τῶν χοίρων καί νά γκρεμισθοῦν στήν θάλασσα. Ἔτσι μᾶς φανερώνει ὅτι τό ἴδιο θά ἔπρατταν οἱ δαίμονες καί στούς ἀμετανοήτως ἁμαρτάνοντας ἄν δέν τούς ἐμπόδιζε ὁ Χριστός. Ὁ διάβολος ἐπιδιώκει πρῶτα μέν νά μᾶς θανατώσει σωματικῶς ὕστερα δέ καί πνευματικῶς.

Ἀδελφοί μου,

Ἄς φοβηθοῦμε τήν ἁμαρτία πού μᾶς ὑποδουλώνει στόν διάβολο. Ἄς ἀποφύγουμε τίς κακές ἐπιθυμίες, τίς ἁμαρτωλές πράξεις.

Ὁ Χριστός ἀναμένει τήν μετάνοια καί τήν ἐξομολόγησή μας γιά νά μᾶς δώσει ἄφεση ἁμαρτιῶν καί ζωήν αἰώνιον καί νά μᾶς ἐλευθερώσει ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΟΤΥΠΟ ΖΩΗΣ*

Βρισκόμαστε στήν περίοδο τῶν σημαντικῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου καθώς καί τῆς Ἐθνικῆς ἐπετείου τοῦ ΟΧΙ, τοῦ ἔπους τοῦ 1940 καί θά ἤθελα νά ἀφιερώσω τόν μικρόν μου αὐτόν λόγον εἰς τόν ἅγιον μεγαλομάρτυρα Δημήτριον τόν Μυροβλύτην.

Ἡ χώρα μας εἶναι τόπος ἁγίων καί μαρτύρων. Κάθε σπιθαμή γῆς εἶναι ποτισμένη μέ τό αἷμα κάποιου ἤ κάποιων μαρτύρων. Τό ἑλληνικό χῶμα εἶναι ζυμωμένο μέ τό αἷμα τῶν μαρτύρων. Καί ὁ ἅγιος Δημήτριος εἶναι ἀπό αὐτούς τούς μάρτυρες, πού πότισαν μέ τό αἷμα τους τόν ἑλληνικό χῶρο. Θά προσπαθήσουμε νά πλησιάσουμε τόν Ἅγιο Δημήτριο πού ἔχει νά μᾶς διδάξει πολλά καί θαυμαστά μέ τήν ζωή του, τήν πίστη του καί τό μαρτύριό του.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἦταν Ἰεραπόστολος. Γνώρισε τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό στά δύσκολα χρόνια τῶν διωγμῶν γιά τούς Χριστιανούς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἴλκυσε τήν εὐγενῆ του ψυχή, τόσο Τόν πίστεψε, ὥστε δέν μποροῦσε νά ἡσυχάσει μέ τήν σκέψη ὅτι τόσοι συνάνθρωποί του δέν Τόν ἔχουν γνωρίσει. Οὔτε οἱ διωγμοί, ὅμως, οὔτε τό ἀξίωμά του ἐμπόδισαν στό ξεχείλισμα αὐτῆς τῆς θερμῆς ἀγάπης του γιά τήν Ἱεραποστολή. Καί ἀφοσιώθηκε τόσο πολύ σ' αὐτήν πού ἔβαλε ὡς σκοπό του κάθε ἡμέρα τῆς ζωῆς του νά γνωρίζει τόν Ἰησοῦ Χριστό σ' ἕναν ἄνθρωπο καί ὅλως ἰδιαιτέρως στούς νέους.

Παράδειγμα πρός μίμησιν. Ἐμεῖς ἄραγε μιλᾶμε γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό;

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος εἶναι γνωστός ὡς Μυροβλύτης. Ὁ Θεός τόν ἐτίμησε μέ τό νά ἀναβλύζει μύρο ὁ τάφος του, γιατί πολύτιμο μύρο ἦταν ὁλόκληρη ἡ ζωή του. Ὁ ἅγιος ἦταν εὐωδία Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέσα σέ μία βρώμικη ἐποχή, ἔμεινε μακριά ἀπό κάθε ἁμαρτία καί πάθος. Ἀλλά μύρο ἦταν καί τό αἷμα του πού ἔρρευσε ἀπό τό ἅγιο σῶμα του. Τό αἷμα τῶν μαρτύρων εἶναι τό πολυτιμώτερο στολίδι τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμεῖς εἴμαστε ἕτοιμοι νά θυσιαστοῦμε καί νά ὁμολογήσουμε Ἰησοῦν Χριστόν καί Τοῦτον ἐσταυρωμένον;

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἦταν προστάτης. Προστάτευσε τούς εὐσεβεῖς υἱούς ἀπό τίς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Κι ἀπό τόν οὐρανό πού ὁ Ἅγιος Δημήτριος

* Κήρυγμα τῆς 26.10.2012 • Ἑορτή Ἁγίου Δημητρίου Μεγαλομάρτυρος τοῦ Μυροβλύτου.

βρέθηκε μετά τό μαρτύριο, δέν παύει νά προστατεύει τούς πιστούς Χριστιανούς. Οἱ Χριστιανοί ἔχουμε ἀκαταμάχητους προστάτες τῆς ζωῆς καί τῆς ψυχῆς μας τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί σήμερα ἀντί νά ἀναζητοῦμε σάν ἄνθρωποι, σάν κοινωνία, σάν ἔθνος προστάτες σέ Ἀνατολή καί Δύση, σέ ἰσχυρούς τῆς γῆς καί τῆς πολιτικῆς, θά πρέπει νά καταφύγουμε στήν προστασία τοῦ Παντοδυνάμου Πατέρα μας καί τῶν καλλινίκων μαρτύρων τῆς πίστεώς μας. (*«Μὴ πεποίθατε ἐπὶ ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων οἷς οὐκ ἐστι σωτηρία»* Ψαλμός ρμε΄, 3). Ὁ Ἅγιος Δημήτριος προετοίμαζε ἀγωνιστές τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Σήμερα δέν προετοιμάζουμε ἀγωνιστές. Ἡ οἰκογένεια, τό σχολεῖο, ἀγνοοῦν ὅτι ἡ ζωή κερδίζεται μέ τίς νίκες τῆς ψυχῆς. Γι' αὐτό τά παιδιά μας χάνουν τίς μάχες καί ὑποδουλώνονται στήν πορνεία, στήν ἀπιστία, στό ἔγκλημα, στήν βία. Ἀγύμναστοι βουλιάζουν στό τέλμα καί χάνονται στόν βοῦρκο τῆς ἁμαρτίας.

Αὐτός ἦταν ὁ Ἅγιος Δημήτριος, παράδειγμα ζωῆς, σέ μικρούς καί μεγάλους. Ἀφορμή γιά αὐτοκριτική. Νά διαπιστώσουμε πόσο πεσμένη εἶναι ἡ ζωή μας καί τό ἀγωνιστικό φρόνημά μας.

Ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας γιά νά ζήσει. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας γιά νά ζήσουμε.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΣΚΕΠΗΝ*

«Τῆς Σκέπης Σου, Παρθένε, ἀνυμνοῦμεν τὰς χάριτας»
(Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου)

Ὑπάρχουν περίοδοι στήν ζωή τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν ἤ Ἐθνῶν κατά τήν διάρκεια τῶν ὁποίων ἀντιμετωπίζουν θανάσιμους κινδύνους. Τό βάρος τέτοιων θλίψεων πού εἶναι πολλές φορές πολύ μεγαλύτερο ἀπό τίς δυνάμεις πού διαθέτουν προκαλεῖ ἀπελπισία ἀκόμη καί γιά τήν ζωή. Κι ὅμως ὁ Θεός σώζει καί τούς ἀνθρώπους καί τά ἔθνη ἀπό τέτοιους θανάσιμους κινδύνους.

Ἀπολαμβάνοντας οἱ ἄνθρωποι καί τά ἔθνη τήν θεία σωτηρία, τήν σωτήρια ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ στήν ζωή τους, μποροῦν νά ἡσυχάζουν. Ὁμολογοῦν μέ παρρησία ὅτι: *«ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ δίκαιος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ»* (Ψαλμός ριδ΄, 5). Καί προσκαλοῦν τήν ψυχή τους: *«Ἐπίστρεψον ψυχή μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐεργέτησέ σε, ὅτι ἐξείλατό με ἐκ θανάτου, τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ δακρύων καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος»* (Ψαλμός ριδ΄, 7-8).

Ἔναντι ὅλων τῶν θείων δωρεῶν καί ἐνεργημάτων οἱ εὐεργετηθέντες διαλαλοῦν τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, τήν φιλανθρωπία του, τήν δικαιοσύνη του, τήν παντοδυναμία του, τήν ἀλήθειά του καί τήν σοφία του. Αὐτό πράττομεν καί ἐμεῖς σήμερα. Τοῦτο ὀφείλουμε νά πράττουμε πάντοτε εἰς τήν ζωή μας. Νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό καί Πατέρα μας «πάντοτε καί γιά ὅλα». Θυμόμαστε τόν πειρασμό καί τήν δοκιμασία στήν ὁποία εἰσήλθαμεν *«κρίμασιν οἷς Κύριος οἶδε»* πρό 70 ἐτῶν περίπου. Θυμόμαστε τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος σκέπασε καί προστάτευσε τό εὐσεβές ἡμῶν Ἔθνος, ὅταν τό περικύκλωσαν ἐχθροί καί ἐπίβουλοι ἀπειλώντας το μέ ἀφανισμό. Ἀπό ὅλα αὐτά μᾶς ἔσωσε ὁ Κύριος, ἡ πρεσβεύουσα ὑπέρ ἡμῶν Παναγία Μητέρα του.

Γι᾽ αὐτό καί διερωτόμαστε: «Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων;» Καί ψάλλομεν μέ εὐχαριστίας *«Τῆς Σκέπης Σου, Παρθένε, ἀνυμνοῦμεν τὰς χάριτας»*.

---

* Κήρυγμα τῆς 28.10.2012 • Ἑορτή τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου.

Σήμερα ὅμως μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία ὄχι μόνο νά ἀναπολήσουμε ἐκείνη τήν περίοδο, τό ἔπος τοῦ 1940, ἀλλά καί νά διδαχθοῦμε ἀπό αὐτήν:

α) Τούς πολέμους κι ὅλες τίς μεταξύ μας διαμάχες ἀπό καταβολῆς κόσμου καί μέχρι καί σήμερα, τούς προκαλεῖ ἡ πλεονεξία καί ἡ ἁμαρτωλότητα τῶν ἀνθρώπων. Ὅσο περισσότερο εἶναι ὑποτεταγμένοι εἰς τά πάθη τόσο πιό εὐάλωτοι καί πιό ἐπικίνδυνοι εἶναι γιά νά προκαλέσουν πολέμους νά σπείρουν τόν ὄλεθρον καί τήν καταστροφή. Πορνεία, φιλαργυρία, φιλαρχία, πλεονεξία, κακία, γεννοῦν ἀναντιρρήτως κατά τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πολέμους καί ἔριδες καί στάσεις καί διαμάχες.

Αὐτή εἶναι ἡ γνώμη τῶν Πατέρων μας. Ἰδού: Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει: *«Ἡ πλεονεξία εἶναι μητέρα τῶν πολέμων καί οἱ πόλεμοι γεννοῦν τούς φόρους πού εἶναι ἡ αὐστηρότερη καταδίκη»* (*ΒΕΠ* 59, 141, 2).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τονίζει: *«Τίποτε δέν συμβάλλει τόσο πολύ σέ μάχη καί πόλεμο ὅσο ὁ ἔρωτας γιά τά παρόντα, ὅσο δηλαδή ἡ ἐπιθυμία γιά δόξα, γιά χρήματα ἤ γιά καλοπέραση»* (*P.G.* 55, 343).

β) Ἄν καί οἱ πολέμιοι καί ὅλες οἱ ἄλλες ἀκαταστασίες προκαλοῦνται καί ἔχουν τήν ρίζα τους στήν ἁμαρτία ἐντούτοις ὁ Θεός τούς ἐπιτρέπει νά ἀπειλοῦν τούς δίκαιους. Ἡ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ καί ἡ συγκατάθεσή του γιά νά πολεμηθοῦν οἱ δίκαιοι καί οἱ ἐνάρετοι δίδεται γιά νά δοξασθοῦν οἱ δίκαιοι μέ τήν ἀνδρεία, τήν ὑπομονή, τήν ταπείνωση, τήν πτωχεία καί τίς ἄλλες ἀρετές. Σ' αὐτόν τόν πειρασμό ὁ πιστός δέν ἐγκαταλείπεται ἀνυπεράσπιστος στούς ἐχθρούς του, ὡς λεία, ἀλλά ἐνισχύεται ὑπό τῆς θείας χάριτος. Ὁ ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ ἔχει σύμμαχο τόν Θεό στήν ζωή του. Ἡ θεία συμμαχία καί ἡ παράταξις τοῦ Κυρίου εἰς τό πλευρό μας εἶναι τά ἀκαταμάχητα ὅπλα, ἡ ἀήττητος δύναμις, τό ἀπόρθητο τεῖχος, ἡ δύναμις πού μᾶς χαρίζει τήν νίκη.

γ) Αὐτή τήν ἴδια προστασία καί συμμαχία ἀπολαμβάνει ὁ πιστός ὄχι μόνο σέ καιρό πολέμου, ἀλλά πάντοτε. Οὐδέποτε ἐκλείπουν οἱ ἐχθροί πού τόν ἐπιβουλεύονται. Καί σήμερα καί στό μέλλον θά βρισκόμαστε ὡς ἔθνος ὑπό τήν θεία σκέπη, ὅταν ὅμως ζοῦμε μέ πίστη καί εὐσέβεια. Ἄν ἐγκαταλείψουμε τόν Θεό. Καί ὁ Θεός θά μᾶς ἐγκαταλείψει. Εἶναι φοβερή ἡ ἀπειλή του: *«ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος»* (Ματθαίου, κγ', 38).

Στήν Ἱερά ἱστορία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ὑπάρχουν καί περιπτώσεις θείας προστασίας καί βοηθείας ἀλλά καί ἐγκαταλείψεως. Ἔτσι ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι ἰσχύει ἕνας δίκαιος πνευματικός νόμος ὁ ὁποῖος δρᾶ εἴτε θέλουμε εἴτε δέν θέλουμε ἀνεξαρτήτως. Ποιός; Ἑνωμένος ὁ ἄνθρωπος ἤ ὁ λαός ὅλος μέ τόν Θεό εἶναι φοβερός στούς ἐχθρούς.

Χωρισμένος ὁ ἄνθρωπος ἤ ὁ λαός ἀπό τόν Θεό, ὁ λαός παραδίδεται εἰς δουλεία καί ταπείνωση.

Ἐπειδή ἀδελφοί μου ζοῦμε σέ καιρούς δύσκολους, ὅπου πολλοί «κυκλόθεν οἱ ἐχθροί» ὁρατοί καί ἀόρατοι ἄς μήν λησμονοῦμε αὐτήν τήν πεῖρα.

Αὐτή πού μᾶς διεφύλαξε καί μᾶς ἐδόξασε στό παρελθόν. Αὐτή θά μᾶς διατηρήσει ἐλεύθερους καί σώους καί τώρα καί στό μέλλον. Νά εἴμαστε ἀρεστοί στόν Κύριο ὅσο ζοῦμε. Γι' αὐτό ἰδιαίτερα θά πρέπει νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, τούς ἁγίους πού πρεσβεύουν γιά μᾶς στόν οὐράνιο Πατέρα μας, κυρίως ὅμως τήν Θεοτόκον πού σκεπάζει τό εὐσεβές ἡμῶν γένος τῶν πιστῶν Χριστιανῶν, τό εὐσεβές γένος τῶν Ἑλλήνων.

«ΤΗΣ ΣΚΕΠΗΣ ΣΟΥ ΠΑΡΘΕΝΕ
ΑΝΥΜΝΟΥΜΕΝ ΤΑΣ ΧΑΡΙΤΑΣ»

Η ΖΩΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥ̃ ΧΡΙΣΤΟ*

«Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»
(Πρός Γαλάτας, β΄, 20)

Τήν ζωήν δέ τήν ὁποίαν τώρα ζῶ εἰς τό σῶμα, τήν ζῶ μέ πίστιν εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μέ ἀγάπησε καί παρέδωκε τόν ἑαυτόν του πρός χάριν μου».

Ἀπόδειξη τῆς μεγάλης εὐγνωμοσύνης πού αἰσθανόταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρός τόν Ἰησοῦν Χριστόν εἶναι τά πιό πάνω λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. Ἐκφράζουν ἀκόμη ἕνα βαθύτατο, ἔντονο καί συνεχές βίωμα τό ὁποῖο ὑπῆρχε στήν καρδιά του καί τόν νοῦ τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου. Ἀπό αὐτό τό ὑπέροχο βίωμα ξεπήδησαν τά θεῖα αὐτά λόγια τῆς σημερινῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς τά ὁποῖα καί μᾶς δίνουν τήν ἀφορμή νά ὁμιλήσουμε περί αὐτοῦ. Τρία ὑπέροχα συναισθήματα κρύπτονται κάτω ἀπό αὐτή τήν εἰλικρινή ἐξομολόγηση τοῦ Παύλου.

1. Εὐγνωμοσύνη

Ἄπειρη εὐγνωμοσύνη ἔτρεφε καί διατηροῦσε στήν καρδιά του ὁ Ἀποστολος Παῦλος πρός τόν λατρευτό Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν. Αἰτία αὐτῆς τῆς βαθύτατης εὐγνωμοσύνης ἦταν ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Κυρίου ὑπέρ αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Τήν εὐγνωμοσύνη αὐτή ὅλοι πρέπει νά τήν ἀποκτήσουμε. Ὅλοι μποροῦμε νά τήν ἀποκτήσουμε. Ὅταν σκεφθοῦμε ποιοί εἴμαστε καί σέ ποιό κάλλος καί σέ ποιά ὡραιότητα μᾶς ὡδήγησε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Τί εἴμασταν ὄντως ἀδελφοί πρίν ἔλθει καί μᾶς στολίσει μέ τήν θεία δόξα ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ; Αἰχμάλωτοι τῆς ἁμαρτίας. Πονηροί

---

* Κήρυγμα τῆς 6.11.2011 • Κυριακή Ζ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Γαλάτας, β΄, 16-20.

δοῦλοι τῶν παθῶν μας. Ἀχάριστοι πρός τόν οὐράνιο Πατέρα μας καί Θεό μας. Νεκροί καί ὅμως ἀπό τήν ἀθλιότητα αὐτή ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐξύψωσε καί μᾶς ἀνεβίβασε στά ὕψη καί τήν θεία περιοπή καί εὐπρέπεια. Μᾶς πρόσφερε δῶρα τά ὁποῖα σέ κανένα ἄλλο ἐκ τῶν δημιουργημάτων του ἐχάρισε, οὔτε καί σέ αὐτούς τούς ἀγγέλους καί τίς οὐράνιες δυνάμεις πού εὑρίσκονται στήν ὑπακοή καί τήν ὑπηρεσία του. Κατά τόν Ἅγιον Ἀναστάσιον τόν Σιναΐτην – Πατριάρχη Ἀντιοχείας, οἱ Ἄγγελοι ἐπιθυμοῦν νά ἐνοικήσει κατ' οὐσίαν ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ καί στήν δική τους φύση, ὅπως καί στήν δική μας καί δέν τούς ἐδόθει. Ἐπιθυμοῦν καί αὐτοί νά προσκυνοῦνται ἀπό ἐμᾶς καί νά δοξάζωνται καί νά κάθονται στόν χερουβικό θρόνο στούς κόλπους τοῦ οὐράνιου πατρός, ὅπως ἡ δική μας φύση καί δέν τούς ἐπετράπη. Ἐπιθυμοῦν νά ἔχουν τά κλειδιά τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καί νά καθίσουν ὅπως πρόκειται νά γίνει μέ τούς Ἀποστόλους, οἱ δώδεκα θρόνοι νά κρίνουν τόν κόσμο καί δέν τούς δόθηκε. Ἐπιθυμοῦν νά ἔχουν τέτοια παρρησία πρός τόν Χριστό. Ὅπως αὐτή πού εἶχε ὁ ἀνακληθείς ἐπί τῷ στήθει, ἡ ἀλείψασα τά πόδια του μύρο γυναῖκα καί ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοί καί δέν τήν ἔχουν.

Ἐνῶ γιά μᾶς ὁ Χριστός κατῆλθε ἀπό τόν οὐρανό στήν γῆ. Ἀπό τήν γῆ στόν Ἅδη. Ἀνέβη στόν Σταυρό γιά νά ἀναβιβάσει ἐμᾶς στόν οὐρανό. Ἅπλωσε τά πανάχραντα χέρια Του καί συγκέντρωσε τούς διασκορπισμένους. Ἔχυσε τό Ἅγιο Αἷμα Του ζωοποιώντας μας. Ἐσταυρώθηκε, Ἀπέθανε, Ἐτάφη, Ἀνέστη, Ἀνελήφθη γιά μᾶς. Περισσότερο ἀπό ὅλα τά δημιουργήματά Του ἐμᾶς ἀγάπησε, ἀφοῦ θυσιάσθηκε γιά μᾶς.

2. Ταπείνωση

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἄν καί εἶχε πολλούς λόγους νά καυχᾶται ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἐν τούτοις ὅλα τά λησμονεῖ καί ταπεινώνεται. Ἐνῶ τόσο εἶχε προσφέρει γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κανένας κόπος, καμμία θυσία του, καμμία προσφορά του, καμμία ἐπιτυχία του, κανένα ἔργο του δέν ἐθεωρήθηκε ἄξιο προβολῆς καί καυχήσεως.

Πόσο διαφέρουμε ὄντως ἐμεῖς. Ἐμεῖς πού δέν ἔχουμε προσφέρει ὄχι ὅσα ὁ Παῦλος ἀλλά τίποτε, καμαρώνουμε μπροστά στόν Χριστό. Ἔχουμε μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό μας. Δέν ἀνεχόμαστε νά μᾶς παραθεωρήσουν οὔτε στό παραμικρό οἱ ἄλλοι. Φουσκώνουμε ἀπό καύχηση, ὑπεροψία, κενοδοξία. Γι' αὐτό μᾶς ἐγκατέλειψε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ἐπειδή ὁ Θεός ἀναπαύεται στούς ταπεινούς.

Σ' αὐτούς δίνει τήν χάρη καί τιμές καί οὐράνια ἀξιώματα. Μέ ταπείνωση ἐξομολογήθηκε ὁ Παῦλος τήν ἀναξιότητά του καί τήν ἀθλιότητά του γιά τήν ὁποία θεωροῦσε πώς ὁ Χριστός ἦλθε προσωπικῶς γι' αὐτόν.

3. Ἐλπίδα

Τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου εἴπαμε ὅτι κρύβουν εὐγνωμοσύνη καί ἀναγνώριση ὅσων ἔκαμε ὁ Χριστός γιά μᾶς, ταπείνωση καί συντριβή ἐνώπιόν Του. Εἶναι ἀκόμη λόγια ἰσχυρᾶς ἐλπίδος πρός Χριστόν. Ζοῦσε μέ πίστη καί ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό. Ἀκολουθοῦσε τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ἐμιμεῖτο τόν Χριστό. Προσδοκοῦσε νά λάβει ἀπό τόν Χριστό τίς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ἀρνήθηκε τόν ἁμαρτωλό κόσμο καί τίς μάταιες ἐπιθυμίες. Προσηλώθηκε στόν Χριστό καί τήν Πνευματική ζωή. Προσευχόταν, Ἀγωνιζόταν, Ἐργαζόταν γιά τήν δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐμεῖς τί ἀπό ὅλα αὐτά πράττουμε;

Ἀδελφοί μου,

Αὐτά εἶναι τά στοιχεῖα ἐκεῖνα πού ἀπαρτίζουν τό θεῖο αὐτό βίωμα καί τήν ἐμπειρία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Γιά νά ζεῖς μέ πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό πρέπει

α. νά εἶσαι ταπεινός καί νά σοῦ συμπεριφέρονται μέ ταπείνωση,

β. νά αἰσθάνεσαι εὐγνωμοσύνη γιά ὅσα σοῦ προσφέρει ὁ Χριστός καί

γ. νά ζεῖς μέ ἐλπίδα στόν Χριστό.

Ἔτσι ἀποκτᾶται ἡ πεῖρα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί τῆς ἐπικοινωνίας καί ἑνώσεως μέ τόν Χριστό.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ*

«Ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ᾖ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν»
(Πρός Κορινθίους Β΄, δ΄, 7)

Ἡ θεογνωσία εἶναι ἔλλαμψη - φωτισμός τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου. Εἶναι τό φῶς τό ἀληθινόν, πού φωτίζει καί ἁγιάζει κάθε ἄνθρωπο ἐρχόμενο εἰς τόν κόσμο. Διά τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ φθάνουμε στήν γνώση τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Γνωρίζουμε δηλαδή τόν Θεό ἐπειδή ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ νοητός ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, φωτίζει καί ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στήν γνώση τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεογνωσία εἶναι ὅμως δωρεά τοῦ Θεοῦ στούς τέλειους, στούς Ἁγίους. Γι' αὐτό καί οἱ ἄνθρωποι πού ἔφτασαν διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτήν τήν ἀνώτατη βαθμίδα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ὀνομάζονται ἐλλαμφθέντες - φωτισμένοι. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦταν ἕνας τέτοιος φωτισμένος ἄνθρωπος. Καθαρισμένος ἀπό τά πάθη τῆς ἁμαρτίας καί ζοῦσε μέσα στήν θεογνωσία καί τήν θεολογία.

Ἡ θεογνωσία καί ἡ θεολογία εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μᾶς διδάσκει, ὅτι δέν εἶναι εἰς θέσιν κάθε ἄνθρωπος νά διαλέγεται περί Θεοῦ, οὔτε εἶναι κάθε καιρός κατάλληλος πρός τοῦτο. Οἱ δωρεές αὐτές παρέχονται ἀπό τόν Θεό στίς ψυχές ἐκεῖνες πού τόν ἀγαποῦν, πού φυλάσσουν τίς ἐντολές του, πού καθαρίζονται ἀπό τά ἁμαρτωλά πάθη.

Ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος στήν 18η ὁμιλία του «Περί θησαυροῦ τῶν Χριστιανῶν» δηλαδή τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, μᾶς συμβουλεύει, ὅτι πρέπει νά ζητήσουμε οἱ ἀγωνιζόμενοι στόν κόσμο αὐτό ἀπό τόν Θεό μέ πόνο καρδιᾶς καί πίστη νά μᾶς ἀξιώσει νά βροῦμε τόν πλοῦτο Αὐτόν, τόν ἀληθινό θησαυρό τοῦ Χριστοῦ στίς καρδιές μας μέ τήν δύναμη καί ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας νά κατοικήσει σέ κάθε πιστό πού τόν ἀναζητᾶ. Ὁ Κύριος ὑποσχέθηκε στούς μαθητές του: *«Αὐτός πού μέ ἀγαπᾶ, θά ἀγαπηθεῖ ἀπό*

---

* Κήρυγμα τῆς 11.11.2012 • Κυριακή Η΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Κορινθίους Β΄, δ΄, 6-15.

τόν Πατέρα μου, θά τόν ἀγαπήσω καί ἐγώ καί θά φανερώσω σ' αὐτόν τόν ἑαυτό μου» (Ἰωάννου, ιδ΄, 21).

Πράγματι ὅσοι ἀξιώθηκαν νά γίνουν τέκνα Θεοῦ, οἱ ἅγιοι δηλαδή, καί νά γεννηθοῦν ἄνωθεν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί νά ἔχουν ἐντός τους τόν Χριστό ἐλλάμποντα καί ἀναπαύοντα αὐτούς, αὐτοί μέ ποικίλους τρόπους ὁδηγοῦνται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα καί ἐνεργοῦνται ὑπό τῆς θείας χάριτος ὥστε νά φθάσουν στήν καρδιά τους νά ἔχουν Πνευματική ἀνάπαυση. Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Μακάριος περιγράφει τήν ποικιλία τῶν πνευματικῶν καταστάσεων στίς ὁποῖες ἔρχονται οἱ πιστοί, συναναστρεφόμενοι τήν θείαν χάρη καί γυμναζόμενοι ὑπ' αὐτῆς.

Καί αὐτά τά ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ἅγιος, δηλαδή οἱ πνευματικές καταστάσεις εἶναι ἐνέργειες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐνεργεῖ σ' αὐτούς πού ἔχουν φθάσει σέ μεγάλα μέτρα ἁγιότητας καί βρίσκονται πολύ κοντά στήν τελειότητα τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι προφανές ἀδελφοί μου ὅτι ἐμεῖς στερούμεθα τέτοιων ἐμπειριῶν. Καί στερούμαστε ὄχι γιατί ὁ Θεός δέν θέλει νά μᾶς ἀξιώσει καί ἐμᾶς. Ἀλλά ἐμεῖς ἐμποδίζουμε τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί ἀπομακρυνόμαστε ἀπό κοντά του μέ τίς ἁμαρτωλές διαθέσεις μας καί τά πάθη τά ὁποῖα κατατρώγουν τήν ψυχή μας καί φύονται περικυκλώνοντας τήν ψυχή μας καί καταπνίγουν αὐτήν.

Νά ὅμως πού ὁ Χριστός ἐπισκέπτεται καί κατοικεῖ σέ ὅσους τόν ὑποδεχθοῦν καί ἑτοιμασθοῦν γιά αὐτήν τήν θεία ἐνοίκηση καί κοινωνία.

Ἐμεῖς λοιπόν πού στερούμεθα αὐτῶν τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μας καί τῆς ἁμαρτωλῆς συνήθειάς μας ἄς παρακαλέσουμε τόν Θεό καί ἄς πιστεύσουμε μέ ἀγάπη καί ἐλπίδα σ' Αὐτόν νά μᾶς δώσει τήν ἐπουράνιον χάρη του, τήν χάρη τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τόν θησαυρόν τοῦ Παύλου καί τῶν Ἁγίων μας. Νά μᾶς δώσει τό Ἅγιο Πνεῦμα γιά νά μᾶς κυβερνήσει καί νά μᾶς ὁδηγήσει στήν ἐφαρμογή ὅλων τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Προκειμένου δι' αὐτῆς τῆς διακυβερνήσεως καί τοῦ γυμνασμοῦ μας ὑπό τῆς θείας χάριτος, καί τῆς πνευματικῆς προκοπῆς μας νά καταξιωθοῦμε καί νά φτάσουμε στήν τελειότητα.

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ ΖΩΗΣ*

«Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»
(Λουκᾶ, ι΄, 25)

Πόθος διακαής καί ἐλπίδα τοῦ πιστοῦ παραμένει ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά κληρονομήσει τήν αἰώνιον ζωήν. Δέν ὑπάρχει, κι οὔτε θά ὑπάρξει μεγαλύτερη χαρά καί εὐτυχία γιά τόν πιστό ἀπό αὐτή: νά κληρονομήσει τήν αἰώνιον ζωήν.

Μ' αὐτήν τήν εὐλογημένη προσδοκία ἔζησαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι γιά νά τήν ἀπολαύσουν. Αὐτή ἡ ἐλπίδα τούς πλημμύριζε χαρά καί ἀγαλλίαση γιά νά περιφρονοῦν τήν δελεαστική ἀπατηλή ἁμαρτία καί νά σηκώσουν τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν ἴδια προσδοκία ζοῦμε κι ἐμεῖς. Γι' αὐτό ἄς ἀκούσουμε σήμερα ἀπό τό ἴδιο τό στόμα τοῦ Χριστοῦ, πού δέν ψεύδεται, οὔτε ἐξαπατᾶ, μέ ποιό τρόπο κληρονομεῖται ἡ αἰώνιος ζωή. Οἱ προϋποθέσεις αὐτές ἀναφέρονται στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

1. Ἡ αἰώνιος ζωή κληρονομεῖται

Ἕνα σημεῖο τό ὁποῖο πρέπει νά τονίσουμε εἶναι τοῦτο, ὅτι ἡ αἰώνιος ζωή κληρονομεῖται. Αὐτό σημαίνει, ὅτι πρέπει, ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά ζήσει αἰωνίως, ἔτσι ὅπως τό ἐννοεῖ ὁ Κύριός μας, νά ἀποκτήσει δικαίωμα εἰσόδου του εἰς τήν αἰώνιον ζωήν. Ἀπό αὐτό καταλαβαίνουμε, ὅτι δέν δικαιοῦνται τῆς αἰωνίου ζωῆς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀλλά ὡρισμένοι. Διά νά μήν παρανοηθεῖ καί νομισθεῖ, ὅτι ὁ Θεός ἀποκλείει μερικούς ἤ χαρίζεται σ' ἄλλους, λέγω καί τοῦτο: Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά κληρονομήσουν τήν αἰώνιον ζωήν. Δυστυχῶς ὅμως λίγοι θά ἀποκτήσουν δικαίωμα εἰσόδου σ' αὐτήν, πολλοί ἄλλοι θά ἀποκλεισθοῦν μέ δική τους εὐθύνη καί ἀπό δική τους ὑπαιτιότητα.

Ἔτσι λοιπόν εἶναι εὔλογο τό ἐνδιαφέρον νά πληροφορηθοῦμε μέ ποιό τρόπο ἀποκτᾶται τό δικαίωμα νά ζεῖ κάποιος αἰώνια. Ἀνάλογο ἐνδιαφέρον

* Κήρυγμα τῆς 11.11.2012 • Κυριακή Η΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, ι΄, 25-37.

εἶχε καί ὁ νομικός πού προκάλεσε τήν παραβολή τοῦ Κυρίου ρωτώντας τον: «Διδάσκαλε, τί νά κάνω γιά νά κληρονομήσω ζωήν αἰώνιον;»

2. Οἱ δύο προϋποθέσεις τῆς κληρονομίας

Δύο εἶναι οἱ προϋποθέσεις πού συνιστοῦν τό δικαίωμα κληρονομίας τῆς αἰωνίου ζωῆς. Οἱ δύο αὐτές προϋποθέσεις κατά τόν Κύριό μας συνοψίζουν ὅλες τίς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνθρώπου προκειμένου νά δικαιοῦνται τήν αἰώνιον ζωήν. Εἶναι:

α) Ἀγάπη πρός τόν Θεό.

Εἶναι γνωστή ἡ ἐντολή πού ἀναφέρεται σ' αὐτήν τήν ὑποχρέωση τῶν πιστῶν. Τήν ἐπανέλαβε ὁ Κύριός μας στούς μαθητές του. Τήν ἐγνώριζε κι ὁ ἐρωτῶν νομικός. Τήν ξέρουμε κι ἐμεῖς: Νά ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου μέ ὅλη τήν καρδιά σου καί μέ ὅλη τήν ψυχή σου καί μέ ὅλη τήν δύναμή σου καί μέ ὅλη τήν διάνοιά σου. Αὐτή λοιπόν εἶναι ἡ πρωταρχική καί οὐσιαστική ὑποχρέωσή μας: Νά ἀγαπᾶμε τόν Θεόν μας. Τίθεται ὅμως τό ἐρώτημα: Μέ ποιό τρόπο δείχνουμε τήν ἀγάπη μας πρός τόν Θεό; Τήν ἀπάντηση θά τήν λάβουμε ἀπό τήν Ἁγία Γραφή.

Λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: *«Ἀγάπη πρός τόν Θεόν εἶναι νά τηροῦμε τίς ἐντολές του»* (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, ε΄, 3). Αὐτός ἐπανέλαβε τήν ἐντολή πού ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας ὁ ὁποῖος εἶπε: *«Ἐάν ἀγαπᾶτε ἐμέ τότε ἐφαρμόσατε τίς ἐντολές μου»* (Ἰωάννου, ιδ΄, 15). Νομίζω, ὅτι εἶναι τόσο σαφές αὐτό πού ζητᾶ ὁ Κύριός μας ὥστε δέν χρειάζετε νά πῶ τίποτε περισσότερο.

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖο ὀφείλω νά ὑπογραμμίσω εἶναι τοῦτο ὅτι ὁ Κύριος ζητώντας ἀπό ἐμᾶς νά τηρήσουμε τίς ἐντολές του δέν ζητᾶ κάτι ἀκατόρθωτο, κάτι δυσβάστακτο, ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μας. Ἀντιθέτως μᾶς διευκρίνησε ὅτι: *«ὁ ζυγός μου εἶναι ἁπαλός καί τό φορτίο μου εἶναι ἐλαφρό»* (Ματθαίου, ια΄, 29). Οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι βαρειές, δέν εἶναι δύσκολες. Ἀντίθετα μάλιστα ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν εἶναι εὐεργετική καί χαρίζει στόν πιστό τιμή καί δόξα γιά τά κατορθώματά του.

Ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν κάνει τόν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει: *«Τίποτε δέν δίνει φτερά καί δέν κάνει ἀνάλαφρη τήν ψυχή τόσο, ὅσο ἡ ἀπόκτηση τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀρετῆς»*.

Ἀγάπη ὅμως πρός τόν Θεόν εἶναι καί ἡ πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό ὅτι εἶναι Θεός. Νά παραδεχόμαστε καί νά ἀναγνωρίζουμε τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας. Νά τόν δοξάζουμε γιά τήν ἀγάπη του γιά μᾶς καί τήν δημιουργία του. Ἡ πρός τόν Θεόν ἀγάπη δέν ἔχει ὅρια, γιατί ἀπεριόριστα μᾶς ἀγαπᾶ κι ὁ Θεός. Μάλιστα ὁ Κύριος ἐπεσήμανε ὅτι ὅποιος ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπό τόν ἴδιο κάτι ἄλλο, πρόσωπο, πρᾶγμα, ἡδονή, ὁτιδήποτε

πού δέν μπορεῖ νά τό ἀποχωριστεῖ καί νά τό θυσιάσει, αὐτός δέν δικαιοῦται τήν αἰώνιον ζωήν. Ἡ πρώτη λοιπόν προϋπόθεση εἶναι ἡ ἀγάπη πρός τόν Θεόν καί ἡ δεύτερη

β) Ἀγάπη πρός τόν πλησίον.

Εἶναι ἐπίσης γνωστό ὅτι ὁ Κύριός μας συνῆψε στήν πρός τόν Θεόν ἀγάπη τήν πρός τόν συνάνθρωπο ἀγάπη μέ τήν ἐντολή: *«Νά ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου σάν τόν ἑαυτό σου»*. Δέν ἀρκεῖ νά ἀγαπήσουμε τόν Θεόν ἀκόμα καί νά θυσιαστοῦμε γι' Αὐτόν γιά νά εἰσέλθουμε στήν αἰώνιο ζωή. Πρέπει ἀπαραιτήτως νά ἀγαπᾶμε μέχρι θυσίας καί τόν συνάνθρωπό μας. Νά ἔχουμε δηλαδή παρόμοια ἀγάπη μ' αὐτήν πού ἔχει ὁ Θεός γιά μᾶς, πού θυσιάσθηκε χάριν ἡμῶν.

Ἀγάπη πρός τόν πλησίον σημαίνει:

Νά ἀγαπᾶμε καί νά θυσιαζόμαστε γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Γιά τόν σύζυγό μας, γιά τά παιδιά μας, γιά τούς γονεῖς μας, γιά τούς οἰκείους μας, γιά τούς συμπολῖτες μας, γιά τούς ξένους, γιά ὅσους μᾶς ἀδικοῦν, γιά τούς ἐχθρούς μας. Πρός ὅλους τήν ἴδια πλούσια καί ἀπεριόριστη ἀγάπη.

Ὅταν ἀγαπᾶς συγχωρεῖς. Ὅταν ἀγαπᾶς θυσιάζεσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς ταπεινώνεσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς κουράζεσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς στερεῖσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς ὑποχωρεῖς. Ὅταν ἀγαπᾶς δέν θυμώνεις. Ὅταν ἀγαπᾶς δέν κλέβεις. Ὅταν ἀγαπᾶς σέβεσαι. Ὅταν ἀγαπᾶς δέν ἀδικεῖς, δέν ὑβρίζεις, δέν κατηγορεῖς, χαίρεσαι καί λυπᾶσαι μαζί μέ τόν συνάνθρωπό σου. Ὅταν ἀγαπᾶς δέν ἀδιαφορεῖς γιά τόν συνάνθρωπό σου σ' ὅλες τίς ἀνάγκες. Ὅταν ἀγαπᾶς μοιράζεσαι τά ἀγαθά σου μαζί του. Δέν εἶναι τίποτε δικό σου. Μόνο ὅσοι ἀποκτήσουν τέτοια ἀγάπη θά δικαιοῦνται νά εἰσέλθουν στήν αἰώνια ζωή.

Ἀδελφοί μου,

Ἄν δέν θεραπεύσουμε τήν ψυχή μας πού ἔχει προσβληθεῖ ἀπό τόν δαιμονικό ἐγωϊσμό, δέν μποροῦμε νά ἀποκτήσουμε τήν τέλεια αὐτή ἀγάπη πρός τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο. Ἄν στερούμαστε ὅμως δέν μποροῦμε καί νά κληρονομήσουμε αἰώνιο ζωή ἐπειδή *«Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί»* (Ἐπιστολή Α΄ Ἰωάννου, δ΄, 16).

Ο ΚΑΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ*

«Ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρωπον»
(Πρός Ἐφεσίους, β΄, 15)

Σέ μία θαυμαστή ἐπιτυχία τοῦ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναφέρεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Εἶναι ἡ ἐπιστολή του αὐτή ἡ κατεξοχήν καί κυρίως ἀναφερομένη στήν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, γι' αὐτό καί ἀποκαλεῖται Ἐκκλησιολογική. Ποιό, θά διερωτᾶσθε, εἶναι τό κατόρθωμα τοῦ Σωτῆρος περί τοῦ ὁποίου ἔκανε λόγο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος; Ἡ ἕνωση τοῦ διεσπασμένου πρό αὐτοῦ κόσμου. Ἡ ἕνωση τοῦ διαιρεμένου σέ Ἰουδαίους καί εἰδωλολάτρες κόσμου. Ἡ ἕνωση καί συμφιλίωση ὅλων τῶν λαῶν καί ἀνθρώπων σέ μία νέα κοινωνία, σέ μία νέα κοινότητα, τήν Ἐκκλησία.

Γιά νά ἀντιληφθοῦμε τήν σημασία καί τίς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ θείου κατορθώματος θά πρέπει νά θυμηθοῦμε καί νά ἐκτιμήσουμε πῶς ἦταν ὁ κόσμος πρίν ἔλθει ὁ Χριστός, ὁ Θεός στόν κόσμο. Οἱ ἄνθρωποι ἦταν χωρισμένοι σέ δύο βασικές κοινότητες. Ἀπό τήν μία πλευρά βρισκόντουσαν οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ἄνθρωποι πού ἐκτιμήθηκαν καί διαλέχτηκαν ἀπό τόν Θεό νά ἀποτελέσουν τόν περιούσιο λαό. Στήν ἄλλη πλευρά τοποθετοῦνταν οἱ εἰδωλολάτρες, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ λαοί καί φυλές.

Ἦταν μακράν τοῦ Θεοῦ, ζοῦσαν μέσα στό σκοτάδι, τῆς δαιμονικῆς εἰδωλολατρίας, ἡ ζωή τους δαιμονική καί σκοτεινή. Οἱ εἰδωλολάτρες φαίνεται ὅτι εἶχαν ἀπωθηθεῖ ἀπό τόν Θεό καί εἶχαν ἐγκαταλειφθεῖ ἕνεκα τῆς ζωῆς καί τῶν συνηθειῶν τους. Ἡ διαίρεση αὐτή ἔτρεφε ἀφενός τήν ὑπεροψία τῶν Ἰουδαίων ἔναντι τῶν ἄλλων καί τό μῖσος τῶν εἰδωλολατρῶν ἔναντι τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Θεός ἐπεθύμησε νά καταργήσει τήν διαίρεση αὐτή, καί νά ἑνώσει τούς ἀντιθέτους. Ἦταν ἕνας κόσμος τραυματισμένος, ταραγμένος, ἐπιθετικός, σκληρός, ἀνηλεής. Αὐτή ἡ κατάσταση, σήμερα ἐμεῖς τό γνωρίζουμε καλῶς, δέν ἦταν ἀποδεκτή ἀπό τόν Θεό Πατέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεός δέν ἦταν ἱκανοποιημένος, εὐχαριστημένος, οὔτε

* Κήρυγμα τῆς 18.11.2012 • Κυριακή Θ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Ἐφεσίους, β΄, 14-22.

ἀπό τούς Ἰουδαίους, πολύ δέ περισσότερο οὔτε ἀπό τούς εἰδωλολάτρες. Ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ ἦταν νά καταργήσει τήν διαίρεση αὐτή, νά ἑνώσει τούς ἀντίθετους, νά τούς συμφιλιώσει καί νά δημιουργήσει ἕνα νέο λαό ἀπό κάθε ἔθνος, λαό, φυλή καί γλῶσσα.

Αὐτός ἦταν καί ὁ σκοπός πού ὁ Θεός ἐνηνθρώπησε. Αὐτό τό τόσο μεγαλειῶδες καί θαυμαστό ἔργο δέν ἦταν δυνατόν ἄλλος νά τό πραγματοποιήσει παρά μόνο ὁ ἴδιος. Ἦλθε στήν γῆ ὡς Ἰουδαῖος, ἔζησε ὡς Ἰουδαῖος καί πέθανε ὡς εἰδωλολάτρης. Ἔτσι ὁ Χριστός στό πρόσωπό του ἕνωσε τούς δύο κόσμους, τούς Ἰουδαίους καί τούς εἰδωλολάτρες.

Στράφηκε στούς Ἰουδαίους καί τούς εἶπε ὅτι ὁ Θεός ἦταν δυσαρεστημένος ἀπό αὐτούς γι' αὐτό θά ἔπρεπε νά ἀλλάξουν ἀλλά καί νά προχωρήσουν. Νά προχωρήσουν στήν πίστη τους στόν Μεσσία καί λυτρωτή τοῦ κόσμου τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ἔπειτα στράφηκε πρός τούς εἰδωλολάτρες καί τούς διαβεβαίωσε ὅτι δέν ἦταν ἀποκλεισμένοι ἀπό τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἀρκεῖ βέβαια νά μεταστραφοῦν καί νά πιστέψουν στόν Υἱό του, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία καί εἶναι ἄξιο προσοχῆς εἶναι αὐτό: Ὁ Κύριός μας δημιούργησε ἕνα νέου τύπου ἄνθρωπο. Εἶναι «ὁ καινός ἄνθρωπος», ὁ ἄνθρωπος μέ τήν καινούργια ζωή, μέ τίς νέες ἰδέες, μέ τό νέο ἦθος. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἐνσαρκώθηκε στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Οἱ Χριστιανοί ἀποτελοῦν τόν νέο λαό τοῦ Θεοῦ στούς ὁποίους ἀναπαύεται τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ἐπειδή πιστεύουν στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Ἀδελφοί μου,

Τώρα μποροῦμε νά καταλάβουμε τί λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν λέγει ὅτι *«ὁ Χριστός εἶναι ἡ εἰρήνη μας...»* Τώρα καταλαβαίνουμε ὅτι μέ τήν Σταυρική Του θυσία συμφιλίωσε ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος μέ τόν ἐπουράνιο Θεό καί Πατέρα.

Τώρα πού γνωρίσαμε καί καταλάβαμε τό κατόρθωμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ποιά δοξολογία, ποιός ἔπαινος, ποιό ἐγκώμιο μπορεῖ νά προσφερθεῖ σ' αὐτόν πού εἶναι εὐεργέτης μας καί νά ἐκφράζει τήν εὐγνωμοσύνη μας; Ποιό ἄλλο ἀπό τήν δοξολογία μας, τήν πίστη μας, τήν ἀφοσιώσή μας, τήν συνεπῆ πρός τήν κλῆσιν ζωή μας.

Ὅλα αὐτά πού προσφέρουμε μιμούμενοι καί ἐμεῖς τήν θυσιαστική του Σταυρική Ἀγάπη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΗΔΟΝΩΝ*

«Ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά, ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου»
(Λουκᾶ, ιβ΄, 19)

Τόν ἄνθρωπο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πού εἶχε αὐτήν τήν ἐντύπωση, ὅτι ἡ ψυχή του μποροῦσε νά εὐφρανθεῖ ἀπό τίς ἀπολαύσεις καί τίς ἡδονές τοῦ σώματος τόν χαρακτήρισε ὁ Κύριος «ἀνόητον». Γιατί ἄραγε; Θά προσπαθήσουμε νά μάθουμε τήν ἀπάντηση, νά ἀποφύγουμε τόν κίνδυνο νά χαρακτηρισθοῦμε κι ἐμεῖς «ἀνόητοι».

1. «Τό μεικτόν ζῶον»

Ὁ ἄνθρωπος κατασκευάσθηκε ἀπό τόν Δημιουργό Θεό σύνθετος. Εἶναι ὄν, ὕπαρξη δηλαδή συντιθεμένη ἀπό ψυχή λογική, νοερά καί σῶμα ὑλικό. Ἄν καί τά δύο αὐτά στοιχεῖα εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα καί «ἐναντιώτατα» ἐν τούτοις ἀποτελοῦν μία ἑνότητα ἀσύγχυτη, χωρίς νά μπορεῖ τό ἕνα συστατικό νά μεταβάλλει τό ἄλλο. Ψυχή καί σῶμα ἀποτελοῦν μία ὑπόσταση, τό ἀνθρώπινο πρόσωπο. Καθένα ὅμως ἐκ τῶν συστατικῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐνεργεῖ κατά τήν φύση του χωρίς νά διασπᾶται ἡ ἑνότητά του.

Τό ὑλικό σῶμα «ἐφίεται», τείνει καί προσκλίνει πρός τά ὅμοιά του ὑλικά στοιχεῖα. Τό σῶμα ὡς ὑλικό εἶναι «βαρύ» καί «βρίθει πρός τά κάτω», κλίνει δηλαδή πρός τά γήϊνα. Τά γήϊνά του, εἶναι «προσφυή» καί «ἐράσμια», τοῦ ταιριάζουν καί τοῦ εἶναι ἀγαπητά γιά τήν ζωϊκή του φύση. Ἔτσι ἀναζητᾶ τήν ἀνάπαυση, τό φαγητό, τά ποτά κι ὅλες τίς ἄλλες σωματικές καί ὑλικές ἡδονές καί ἀπολαύσεις.

Ἀντιθέτως, γιά τήν νοερά καί πνευματική ψυχή, ἐπειδή ἀκριβῶς εἶναι «νοερά οὐσία» ποθεῖ, ἐφίεται, ὀρέγεται καί ἐρωτεύεται τά ἀντίστοιχά της νοητά. Αὐτές τίς πνευματικές ἡδονές λαχταράει νά ἐπιτύχει καί νά ἀπολαύσει. Ποιές εἶναι αὐτές οἱ πνευματικές ἡδονές θά ἀναφερθοῦν κατωτέρω.

---

* Κήρυγμα τῆς 18.11.2012 • Κυριακή Θ΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, ιβ΄, 16-21.

2. Ἡ ὑποδούλωση τοῦ νοός εἰς τά ὑλικά

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὔα δηλαδή, περιφρόνησαν τίς πνευματικές ἡδονές καί ἐστράφησαν πρός τίς ὑλικές ἡδονές. Σ' αὐτές ὑποδούλωσαν τόν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὥστε αὐτές νά ἐπιζητεῖ, σ' αὐτές νά ἀναπαύεται, ἀπό αὐτές νά εὐφραίνεται. Ἡ ὑποδούλωση τοῦ νοῦ στίς σωματικές ἡδονές καί ἀπολαύσεις συνιστᾶ τήν πτώση τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἔκπτωσή του ἀπό τήν θέα τοῦ Θεοῦ καί τήν κοινωνία μαζί του,

Ἔτσι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κληρονομήσαμε αὐτή τήν ἴδια τάση. Γεννιόμαστε μ' αὐτήν τήν φοβερή ἀσθένεια, ἡ ὁποία χαρακτηρίσθηκε ἀπό τόν Κύριό μας ὡς «ἀνοησία». Εἶναι πράγματι, ἀνόητο νά ζητᾶμε νά κάνουμε εὐτυχισμένη τήν ψυχή μας μέ ὑλικές ἡδονές, ἐνῶ ἄλλα εἶναι αὐτά πού τήν εὐφραίνουν, τά πνευματικά καί τά νοερά. Αὐτό τό λάθος ἔκανε ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς μας. Ἀπό αὐτήν τήν ἀσθένεια εἴμαστε ὅλοι προσβεβλημένοι. Καί ὁ Χριστός ἦλθε νά μᾶς θεραπεύσει δείχνοντάς μας πρός τά ποῦ πρέπει νά ζητᾶμε τήν πραγματική εὐτυχία καί ἀνάπαυση. Μᾶς ἔστρεψε πάλι πρός τά πνευματικά καί νοητά ἀπό τά ὁποῖα μποροῦμε νά ἀντλήσουμε κάθε χαρά καί εὐφροσύνη.

3. Οἱ πνευματικές ἡδονές

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στό συμβουλευτικό ἐγχειρίδιό του παραθέτει αὐτόν τόν κατάλογο τῶν πνευματικῶν ἡδονῶν στίς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά βρεῖ τήν ἀληθινή εὐτυχία καί τήν ἀληθινή ἀπόλαυση. Μ' αὐτές μπορεῖ νά κορέσει τήν δίψα τῆς καρδιᾶς του. Μ' αὐτές μπορεῖ νά πληρώσει, νά γεμίσει δηλαδή τήν ἄδεια ὕπαρξή του. Αὐτές τίς ἴδιες ἡδονές τριγοῦν καί οἱ νοερές οὐσίες οἱ Ἄγγελοι καί οἱ ἅγιοι στόν οὐρανό. Αὐτήν τήν ἀπόλαυση εἶχαν οἱ πρωτόπλαστοι πρό τῆς πτώσεως. Αὐτήν τήν οὐράνια τροφή ὁ Κύριος μᾶς χαρίζει ὥστε νά εἴμαστε «πεπληρωμένοι πάσης χαρᾶς καί εὐφροσύνης».

Λέγει λοιπόν ὁ Ἅγιος Πατέρας:

«Ἔξι, ὡς ὑποθέτω, εἶναι οἱ κυριώτερες πηγές καί τόποι καί ὕλες ἀπό τῶν ὁποίων γεννῶνται καί εἰς τούς ὁποίους ἐξαντλοῦνται αἱ ἡδονές τοῦ νοός:

α) Ἡ ἐργασία τῶν θείων ἐντολῶν καί ἡ ἐκπλήρωση τοῦ θείου θελήματος,

β) Ἡ ἀπόκτησις τῶν θεουργῶν ἀρετῶν,

γ) Τά λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς,

δ) Οἱ λόγοι τῶν κτισμάτων,

ε) Οἱ λόγοι τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί

στ) Ἡ θεωρία τῶν προσόντων καί τῶν τελειοτήτων τοῦ Θεοῦ».

Λυποῦμαι, διότι δέν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χῶρος οὔτε ἐν συντομίᾳ νά ἀναφερθοῦμε σ' αὐτές. Μπορεῖτε ὅμως μόνοι σας νά ἀναζητήσετε καί νά ἐμβαθύνεται στό θέμα αὐτό.

Ὁ ἄφρων τῆς παραβολῆς μας, ἀλλά καί κάθε ἄφρων τῆς ἐποχῆς μας ζητοῦσε νά δώσει στήν ψυχή του ἀπολαύσεις πού δέν τῆς ταιριάζουν. Κι ὅσο ὁ ἄνθρωπος θά συνεχίσει αὐτήν τήν προσπάθεια θά ματαιοπονεῖ γιατί ἡ ψυχή μας δέν τρέφεται ἀπό τήν ἀνάπαυση τοῦ σώματος, οὔτε ἀπό τά φαγητά, οὔτε ἀπό τά ποτά, οὔτε ἀπό τούς ἔρωτες, οὔτε ἀπό τήν γήϊνη δόξα, οὔτε ἀπό τά ἄλλα μάταια καί ὑλικά.

Καί ὅσο ἡ ψυχή θά μένει πεινασμένη τόσο ὁ ἄνθρωπος θά αἰσθάνεται «ἄδειος» ἐντός του ἐνῶ κατέχει πολλά ἀγαθά.

Μία τέτοια ζωή εἶναι ἀνοησία γιά τόν Κύριο. Γι' αὐτό ἀδελφοί μου *«Τὰ ἄνω φρονεῖτε, τὰ ἄνω ζητεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς»* (Πρός Κολοσσαεῖς, γ΄, 1).

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ*

«Ἡ δὲ ἄνω Ἰερουσαλὴμ ἐλευθέρα ἐστίν...»
(Πρός Γαλάτας, δ΄, 26)

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν Ἀποστολική περικοπή πού ἀκούσαμε σήμερα, ἀναφέρεται στήν πνευματική ἐλευθερία στήν ὁποία μᾶς ὁδηγεῖ ἡ πίστη μας στόν Ἰησοῦ Χριστό καί ἡ σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιό Του ζωή μας.

Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀνάγκη νά κατανοήσουμε ὅτι ἡ πίστη δέν εἶναι μία ἰδεολογία πού μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἀποδέχεται ἤ νά μήν ἀποδέχεται. Ἡ πίστη παράγει τήρηση τῶν κανόνων Του, τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς. Οὔτε ἐπίσης ἡ εὐαγγελική ζωή εἶναι μία ἠθικολογία, ἕνας κώδικας κανόνων πού ἀζημίως ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά περιφρονεῖ. Ἡ εὐαγγελική ζωή ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο, καθιστώντας τον *«κοινωνὸ θείας φύσεως»* (Ἐπιστολή Β΄ Πέτρου, α΄, 4) *«τῶν ἁγίων καὶ οἰκείων τοῦ Θεοῦ»* (Πρός Ἐφεσίους, β΄, 19-20).

Ἄς δοῦμε ὅμως στό σημεῖο αὐτό μερικές μορφές τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας.

Α. Ἡ ἐλευθερία τῆς Ἀλήθειας

«Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάννου, η΄, 32).

Ὁ διάβολος ἔσπειρε στόν κόσμο πλάνες καί ἀπάτες. Ἀπό αὐτές ἐλευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν γνωρίσει τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.

Β. Ἡ ἐλευθερία τοῦ αὐτεξούσιου

«Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος» (Πρός Κορινθίους Α΄, στ΄, 12-13).

---

* Κήρυγμα τῆς 9.12.2012 • Κυριακή Ι΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Γαλάτας, δ΄, 22-28.

Ὄντως ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἐλεύθερος ἀπό τόν Δημιουργό Του καί ὀφείλει νά μείνει ἐλεύθερος, νά μήν ὑποδουλωθεῖ στήν ἁμαρτία καί στά πάθη, διότι κατά τόν Ἀπόστολο Πέτρο γίνεται δοῦλος τῆς φθορᾶς.

«...ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς, ᾧ γάρ τις ἥττηται, τούτῳ καί δεδούλωται» (Β΄ Πέτρου, β΄, 19).

Γ. Ἡ ἐλευθερία τῆς διακονίας καί τῆς προσφορᾶς

«Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω» (Πρός Κορινθίους Α΄, θ΄, 19-20).

Μέ τήν ἐλευθερία του ὁ πιστός ὑπηρετεῖ τήν σωτηρία τῶν ἀδελφῶν του ἀπό ἀγάπη, χωρίς νά ἐπιζητεῖ ἀμοιβή, χωρίς νά εἶναι ἀναγκασμένος, «μηδέν ἀπελπίζων». Σήμερα στήν ἐποχή μας οὐδεμία ὑπηρεσία προσφέρεται ἐξ ἀγάπης.

Δ. Ἡ ἐλευθερία τοῦ υἱοῦ

«Ἄραγε ἐλεύθεροί εἰσιν οἱ υἱοί» (Ματθαίου, ιζ΄, 27).

Στόν διάλογο πού εἶχε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός μέ τόν Ἀπόστολο Πέτρο ἐξαίρεται τό χάρισμα τῆς υἱοθεσίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό Πατέρα. Γνώρισμα τῆς υἱοθεσίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσή του ἀπό κάθε ὑποταγή σέ νόμους τῆς ἁμαρτίας.

Ε. Ὁ ἀπελεύθερος Κυρίου

«Ὁ γὰρ ἐν Κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστίν, ὁμοίως καὶ ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς δοῦλός ἐστι Χριστοῦ» (Πρός Κορινθίους Α΄, ζ΄, 22).

Μ' αὐτή τήν φράση ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στούς πιστούς πού καλοῦνται δοῦλοι Κυρίου. Ὅποιος δηλαδή πίστεψε στόν Ἰησοῦ Χριστό καί ὑποτάχθηκε στό θέλημα τοῦ Κυρίου καί τό ἐφαρμόζει μέ πιστότητα ἀποκαλεῖτε μέ τόν τιμητικό χαρακτηρισμό «δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἐπειδή εἶναι ἀπελεύθερος ἀπό τήν δουλεία τῆς ἁμαρτίας καί οὐσιαστικά ἔχει ἐλευθερωθεῖ ἀπό τήν δύναμη τῆς ἁμαρτίας πού τόν καθιστᾶ δοῦλο της. Τά πάθη ἀδυνατοῦν νά ἐνεργήσουν ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐφαρμόζει τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου.

ΣΤ. Ἡ ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος

«Ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου» (Πρός Ρωμαίους, η΄, 2-3).

Ὁ πιστός ἐλευθερώνεται ἀπό τήν δύναμη τῶν νόμων τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα πού παρέχεται στήν ἁγία μας ἐκκλησία. Μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία καί μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐλευθερώνεται ἀπό τά δεσμά τῶν παθῶν τῆς ἁμαρτίας καί ζεῖ ἐν Χριστῷ, ἑνωμένος μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμά ἐστιν, οὗ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία» (Πρός Κορινθίους Β΄, γ΄, 17-18). Μέ τόν Ἀποστολικό λόγο αὐτό διακηρύσσεται ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα διαλύει τούς νόμους καί τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας. «Νικητής τῆς ἁμαρτίας ἀναφανῆναι» προσευχόμαστε νά γίνει ὁ βαπτιζόμενος.

Ζ. Ἡ αἰώνια ἐλευθερία

«Μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη» (Ἀποκάλυψις, κ΄, 6-7).

Ἡ ἐλευθερία τῆς πίστεως πού κατά τήν θεολογία μας ἀποτελεῖ τήν πρώτη Ἀνάσταση, γιά τούς πιστούς ὁλοκληρώνεται στήν ἐλευθερία τῆς αἰώνιας ζωῆς πού εἶναι ἡ δεύτερη Ἀνάσταση.

Ἀδελφοί μου, ἡ ἐλευθερία πού μᾶς χαρίζει ὁ Χριστός ἐκδηλώνεται μ' αὐτές τίς μορφές. Ἔτσι ἄς τήν ζήσουμε. Σ' αὐτήν ἄς μείνουμε μόνιμα καί σταθερά μέ τόν ἀγῶνα μας.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ*

«Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· Ὑποκριτά...»
(Λουκᾶ, ιγ΄, 15)

Ὁ Ἀρχισυνάγωγος τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἀπέδειξε ὅτι ἄλλα μέν ἔλεγε, καί ἄλλα ἐννοοῦσε-σκεφτόταν. Ἄλλα ἦταν τά λόγια του καί ἄλλος ὁ σκοπός τῶν λόγων του. Γι' αὐτό καί δέχθηκε τόν ἔλεγχον τοῦ Κυρίου μας καί τόν βαρύτατον χαρακτηρισμόν τοῦ ὑποκριτῆ. Ἐπειδή τό ἁμάρτημα τῆς ὑποκρισίας εἶναι σοβαρό καί οἱ συνέπειές του καταστροφικές τόσο γιά τόν ὑποκριτή, ὅσο καί γιά τούς συνανθρώπους του θά ἀφιερώσουμε τόν λόγο σήμερα σ' αὐτήν τήν μισητή συνήθεια τῆς ὑποκρισίας.

1. Ἡ ὑποκρισία, ἱκανότητα ἤ πάθος;

Πολλοί ἔχουν τήν πλανεμένη-ἐσφαλμένη ἐντύπωση, ὅτι ἡ ὑποκρισία εἶναι τέχνη ὠφέλιμη καί ἐπαινετή. Ἄλλοι τήν θεωροῦν ἀναγκαία οἰκονομία στίς σχέσεις τους. Γιά τόν Θεό ὅμως οὔτε ἱκανότητα ἄξια τιμῆς εἶναι, οὔτε θεωρεῖται ἀπαραίτητη στίς σχέσεις μας. Καί αὐτό γιατί ἡ ὑποκρισία ἔχει ὡς ρίζα της τήν πονηριά, καρπούς δέ τό ψεῦδος, τήν ἀπάτην, τήν δολιότητα, τήν αἰσχροκέρδεια, τήν ἀτίμωση, καί τήν βλάβη τοῦ πλησίον. Εἶναι δειλία καί κρύπτει ἰδιοτέλεια.

Ὁ ἄνθρωπος πού ὑποκρίνεται δέν εἶναι εἰλικρινής, εὐθύς, ἀληθής, οὔτε στούς λόγους του, οὔτε στήν συμπεριφορά του. Εἶναι δυνατόν νά ἐγκωμιάζει, διά τῶν λόγων του καί στήν ψυχή του νά μισεῖ, νά φθονεῖ, νά ζηλεύει. Σ' ἕνα τέτοιο ἄνθρωπο δέν μπορεῖ κανείς νά ἔχει ἐμπιστοσύνη. Δέν μπορεῖ νά βασίζεται στήν γνώμη του καί τίς συμβουλές του.

Παρά τό γεγονός ὅτι ἡ ὑποκρισία μπορεῖ νά εἶναι ἡ φυσική ἐπιτηδειότητα, ἡ «ὠφέλιμος τέχνη», ἐν τούτοις δέν εἶναι ἐπαινετή οὔτε συνίσταται ἀπό τόν Θεό. Εἶναι πάθος ὕπουλο καί καταστροφικό.

---

* Κήρυγμα τῆς 9.12.2012 • Κυριακή Ι΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, ιγ΄, 10-17.

2. Ὁ Θεός περί τῆς ὑποκρισίας

Ὁ Θεός θέλει τά ἤθη τῶν ἀνθρώπων τίμια, τόν νοῦν τους καθαρό καί τήν ψυχή τους ἁγία. Γι' αὐτό διατάζει ὁ Κύριος: «*Στόν λόγο σου νά εἶναι τό ναί, ναί καί τό ὄχι, ὄχι. Τό περισσότερο αὐτῶν εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ*» (Ματθαίου, ε΄, 37). Χριστιανέ, λέγει ὁ Χριστός τό ναί συλλογίζεσαι στό μυαλό σου; Τό ναί νά λέγει καί τό στόμα σου. Τό ὄχι σκέπτεσαι; Τό ὄχι νά λές καί μέ τά χείλη σου. Τά περισσότερα τοῦ ναί καί τοῦ ὄχι, δηλαδή τά διφορούμενα λόγια, οἱ ἀμφιβολίες, οἱ ἐπιφυλάξεις καί ἡ ἐπιτηδευμένη ἀσαφής καί σκοτεινή ἀπάντηση προέρχεται ἐκ τοῦ πονηροῦ.

Ὅταν ἄλλο στοχαζόμαστε καί ἄλλο λέμε, ἐάν ὁ λόγος μας λέγει ναί καί τά ἔργα μας ὄχι ἤ τά πράγματα καί τά γεγονότα δηλώνουν ναί καί ἐμεῖς ἰσχυριζόμαστε τό ἀντίθετο αὐτά ὅλα ἀνήκουν στήν πονηριά. Εἶναι γεννήματα τῆς πονηριᾶς καί διαβολικά ἐφευρήματα. Αὐτά εἶναι ἡ ὑποκρισία ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος: «*Νά εἶναι τό ναί σας, ναί καί τό ὄχι σας, ὄχι γιά νά μήν πέσετε σέ ὑποκρισία*» (Ἰακώβου, ε΄, 12).

3. Ὁ διάβολος διδάσκαλος τῆς ὑποκρισίας

Ἡ ὑποκρισία εἶναι τέχνη διαβολική, ἐπειδή πρῶτος τήν ἐφήρμοσε καί τήν δίδαξε ὁ διάβολος. Αὐτός πρῶτος ἔκρυψε τό ἀπαίσιο πρόσωπό του στό σχῆμα τοῦ φρονιμωτάτου φιδιοῦ. Αὐτός πρῶτος εἶπε ψέμματα καί ἐξαπάτησε ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος συμβουλεύοντας, ὅτι ἐάν παραβεῖτε τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ «*οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε*» (Γεν. γ΄, 4). Αὐτή τήν τέχνη, τήν δίδαξε ὁ παμπόνηρος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου ἐπειδή γνώριζε ὅτι αὐτή προξενεῖ ἄμετρα καί φοβερά κακά.

4. Οἱ συνέπειες τῆς ὑποκρισίας

Ἡ ὑποκρισία σβήνει τήν ἀρετή τῆς εἰλικρίνειας πού τόσο εἶναι ἀπαραίτητη στίς ἡμέρες μας. Ἡ ὑποκρισία φυγαδεύει τήν ἀγάπη καί εἰσάγει τό συμφέρον, τήν ἰδιοτέλεια, τόν ὑπολογισμό. Κάνει ὅλους τούς ἀνθρώπους καχύποπτους γιά νά μήν ἔχουμε ὁ ἕνας ἐμπιστοσύνη στόν ἄλλον, π.χ. ὁ προϊστάμενος διστάζει περί τῆς φαινομενικῆς πιστότητας τοῦ ὑφισταμένου σ' αὐτόν καί ὁ ὑφιστάμενος περί τῆς προστασίας πού ὑπόσχεται σ' αὐτόν ὁ προϊστάμενος. Οἱ φίλοι ἀμφιβάλλουν περί τῆς φαινομενικῆς φιλίας τῶν φίλων. Ὁ ἀδελφός δέν ἐμπιστεύεται τόν ἀδελφό του. Ὁ πατέρας ὑποπτεύεται τό παιδί του, καί τό παιδί τόν πατέρα. Ὁ ἄνδρας ἐπιφυλάσσεται νά εἶναι εἰλικρινής στήν σύζυγό του. Ἡ γυναίκα ἀμφιβάλλει γιά τήν σωφροσύνη τοῦ συζύγου της.

Ὅπου κυριαρχεῖ, σέ ὁποιαδήποτε σχέση, ἡ ὑποψία καί ἡ ἀμφιβολία καί ὁ φόβος, ἀπό ἐκεῖ φυγαδεύεται ἡ ἀγάπη. Εἰσάγεται ἡ καχυποψία, ἡ ἀνειλικρί-

νεια, ἡ διστακτικότητα, ἡ ἀνασφάλεια. Ἀποτέλεσμα τῆς ὑποκρισίας εἶναι ὅτι στίς σχέσεις μας, στό ἐπάγγελμά μας χρειαζόμαστε καί ἕνα δικηγόρο γιά νά μᾶς προστατεύει νά μήν μᾶς ἐξαπατήσουν οἱ συνάνθρωποί μας.

Πῶς λοιπόν νά ζήσουμε σέ ἕνα κόσμο ἀνειλικρίνειας καί ψευτιᾶς;

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ κύριος ἐλέγχοντας τόν ἀρχισυνάγωγο γιά τήν ὑποκρισία του μᾶς μαθαίνει ὅτι ἡ ὑποκρισία εἶναι κακία καί πρέπει νά τήν ἀποφεύγουμε. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς συνιστᾶ: *«Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός»* (Πρός Ρωμαίους, ιγ΄, 12-13).

Σκοτάδι εἶναι ἡ ὑποκρισία, ἡ πηγή τοῦ ψεύδους. Φῶς εἶναι ἡ ἁπλότητα, ἡ μητέρα τῆς ἀλήθειας. Γι' αὐτό ὁ νοῦς μας ἄς εἶναι φωτεινός, ἡ καρδιά μας ἁπλή, ἡ γλῶσσα μας ἄδολη, τά λόγια ἀληθινά, τό σχῆμα μας σταθερό, ἡ συμπεριφορά μας ἀκέραια.

Φεύγετε τήν ὑποκρισία, εἶναι τέχνη διαβολική καί ἐπισύρει τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ*

«Ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον
καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον»
(Πρός Κολοσσαεῖς, γ΄, 9, 10)

Ποιά εἶναι ἡ θέση καί παρουσία τῶν χριστιανῶν μέσα στόν κόσμο, ἀλλά καί ἡ σχέση μαζί του; Εἶναι ἕνα ἐρώτημα, πού ὅσο ἀποσχολεῖ ἐμᾶς σήμερα, ἄλλο τόσο ἀπασχολοῦσε καί τήν Ἐκκλησία στά χρόνια του Ἀποστόλου Παύλου. Αὐτό μαρτυροῦν τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου σήμερα πρός τούς Χριστιανούς τῶν Κολοσσῶν. Ἀναφέρεται στήν ζωή τους πρίν νά γίνουν Χριστιανοί καί ὑπογραμμίζει τά πάθη μέσα στά ὁποῖα ζοῦσαν. Μέ τήν χάρη ὅμως τοῦ Θεοῦ ἀπελευθερώθηκαν ἀπό αὐτά καί ζοῦν μία νέα ζωή, τήν ζωή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτή τήν ἀλλαγή τούς χαρακτηρίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὡς «ἀπέκδυση (ἀποβολή) τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου» καί «ἔνδυση τοῦ νέου».

Ἄν δέν μποροῦμε ἐμεῖς σήμερα τόσο εὔκολα νά καταλάβουμε αὐτή τήν ἀλλαγή καί τήν οὐσιαστική διαφορά τῶν Χριστιανῶν μέσα στόν κόσμο, εἶναι γιατί οἱ περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς δέν ἔχουμε ὑποστεῖ τήν «κατά Θεόν ἀλλοίωση» γιά τήν ὁποία ὁμιλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἔτσι πολλές φορές ὅποιος παρατηρεῖ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας διερωτᾶται, κατά πόσο διαφέρουμε ἐμεῖς ἀπό τούς μή χριστιανούς καί ἡ κοινωνία μας ἀπό τήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως, στά πρόσωπα τῶν συνετῶν Χριστιανῶν, ἔχει πάντα τήν συνείδηση τῆς «κοινότητος», ὅτι δέν εἶναι δηλαδή κάτι τό ἐντελῶς καινούργιο μέσα στίς δομές τοῦ κόσμου.

Δέν εἶναι λοιπόν συμπτωματικό ὅτι ἡ εἰκόνα, πού ἐπεκράτησε γιά νά ἀποδώσει καλύτερα τήν παρουσία τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμο εἶναι ἡ ναῦς – τό καράβι. Ἡ Ἐκκλησία ταξιδεύει σέ ἕνα πλοῖο μέσα στόν ὠκεανό τῆς ἱστορίας. Κι ὅπως τό πλοῖο πορεύεται στήν θάλασσα, ἀλλά δέν ταυτίζεται μαζί της, μεταφέρει τό πλήρωμά του προφυλάσσοντάς το ἀπό τήν τρι-

* Κήρυγμα τῆς 16.12.2012 • Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ (Τῶν ἁγίων Προπατόρων) • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Κολοσσαεῖς, γ΄, 4-11.

κυμία ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία, σώζει τόν λαό τοῦ Θεοῦ, τήν ἐν Χριστῷ ἀναγεννημένη ἀνθρωπότητα, ἀπό τήν τρικυμία τῆς ἁμαρτίας, ἀπό τούς κλυδωνισμούς τῶν παθῶν, ἀπό τόν καταποντισμό τοῦ πνευματικοῦ θανάτου. Ἄν τό μανιασμένο κῦμα τῆς θάλασσας μπεῖ μέσα στό καράβι, τό πλήρωμα κινδυνεύει. Ἄν κατ' ἀναλογία, μπεῖ ἡ κακία καί πονηρία τοῦ κόσμου στήν κιβωτό τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλοιώνεται ἡ οὐσία της. Ὅσοι Χριστιανοί ἁρπαχθοῦν ἀπό τά ρεύματα καί κύματα τοῦ κόσμου, βυθίζονται στήν ἄβυσσό του ξαναγυρίζουν στόν θάνατο τοῦ κόσμου, χάνουν τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἀνάγκη, λοιπόν νά διατηροῦν καί τήν ἰδιαιτερότητά τους ἔναντί του κόσμου οἱ Χριστιανοί, γιά νά μένουν μέσα στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας, νά ταξιδεύουν ἀσφαλεῖς μέσα στό καράβι τῆς Ἐκκλησίας.

Τό πιστό πλήρωμα ἀγωνίζεται πάντα νά μείνει μέσα στό καράβι-Ἐκκλησία. Καί αὐτοί εἶναι οἱ Χριστιανοί. Στά πρόσωπα τῶν ἁγίων ἀγωνίζεται ἡ Ἐκκλησία ἀνυποχώρητα νά μή ταυτισθεῖ μέ τόν κόσμο. Νά μείνει πάντα ἡ θεανθρώπινη πραγματικότητα πού ἐνεργεῖ λυτρωτικά σέ κάθε στιγμή τῆς ἱστορίας. Στά πρόσωπα τῶν Ἁγίων της διεχώρισε ἡ Ἐκκλησία τόν Ἑαυτό της ἀπό ὅλες τίς δυνάμεις ἐκεῖνες πού ἀπειλοῦσαν καί ἀλλοιώνουν τήν οὐσία της. Στήν ἀρχή διαχωρίσθηκε ἀπό Ἰουδαϊκό τυπικισμό, ὕστερα ἀπό τήν εἰδωλολατρεία. Ἀπέρριψε τό ρωμαϊκό - κυριαρχικό πνεῦμα. Ἀπεκήρυξε τίς πλάνες τῆς ἀλήθειάς της ἀπό τούς αἱρετικούς, πέρασε ἀπό ὅλες αὐτές τίς συμπληγάδες ἡ Ἐκκλησία, ἀλλά μέ τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μπόρεσε νά μείνει ἀναλλοίωτη στήν οὐσία της. Ἔμεινε Ὀρθοδοξία, Ἁγιοτριαδική Παναλήθεια, ἡ μοναδική ἐλπίδα σωτηρίας.

Βέβαια αὐτό συνέβη - καί συμβαίνει σέ κάθε ἐποχή - στά πρόσωπα τῶν Ἁγίων. Μόνο οἱ Ἅγιοι συνεχίζουν τήν ζωή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἐκφράζουν τήν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας στό περιβάλλον καί τήν ἐποχή τους. Αὐτοί εἶναι πάντα ἀσυμβίβαστοι μέ τόν κόσμο. Οἱ Χριστιανοί διατηροῦν τήν χριστιανική ἰδιότητά τους, ὅταν μένουν ἐλεύθεροι καί ἀνεπηρέαστοι ἀπό τά δαιμονικά στοιχεῖα τοῦ κόσμου, ἀσυμβίβαστοι καί ἀνειρήνευτοι μέ τίς σατανικές δυνάμεις του, ἀδούλωτοι καί ἀπροσκύνητοι πρός τούς ἀντίθεους ἰσχυρούς του κόσμου. Μόνο ἔτσι μποροῦν νά εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου καί τό ἁλάτι τῆς γῆς.

Θά μπορούσαμε τελικά, νά ποῦμε, ὅτι ὅλος ὁ ἀγῶνας μας μέσα στόν κόσμο γίνεται γιά νά διατηρήσουμε τήν ταυτότητά μας, ἀποφεύγοντας τήν ταύτιση μέ τόν κόσμο. Γιατί ἡ ταύτισή μας μέ τόν κόσμο σημαίνει ἐπιστροφή μας στόν κόσμο καί «ντύσιμό μας» πάλι μέ τόν «παλαιό ἄνθρωπο», δηλαδή ἄρνηση τῆς χριστιανικῆς μας ἰδιότητας.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ Ἤ ΤΗΣ ΑΠΟΛΑΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ ΑΓΑΘΩΝ*

«Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς· …ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες»
(Λουκᾶ, ιδ΄, 16-17)

Ἡ παραβολή τοῦ λεγόμενου «μεγάλου δείπνου», ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀντικατοπτρίζει μέ ζωηρότητα καί καθαρότητα δύο πράγματα:

• τό πρῶτον εἶναι ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προετοίμασε τήν Βασιλεία του μέ τά αἰώνια ἀγαθά της, καί ἐκάλεσε τούς ἀνθρώπους νά συμμετάσχουν σ' αὐτήν.

• τό δεύτερον ἡ ἀπόρριψις τῆς προσκλήσεως ἐφήμερων ἡδονῶν καί ἀπολαύσεων.

Ἄς τά δοῦμε αὐτά τά δύο θέματα διεξοδικώτερα:

1. Ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ

Ὁ Κύριος μᾶς μίλησε παραβολικῶς περί τοῦ Θεοῦ καί τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τῆς Βασιλείας του. Παρουσιάζει τόν Θεόν ὡς ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἑτοίμασε ἕνα μεγάλο δεῖπνο. Σ' αὐτό προσκάλεσε πολλούς στέλνοντας τόν δοῦλον του λέγοντάς τους ὅτι «ἐλᾶτε εἶναι ὅλα ἕτοιμα».

Ἐδῶ φαίνεται καθαρά ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἑτοίμασε τήν Βασιλεία του γιά νά τήν δώσει κληρονομιά στούς ἀνθρώπους. Σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἐποίησε ὅλους τούς ἀνθρώπους νοητικούς καί ἐλευθέρους γιά νά μποροῦν νά ἀντιλαμβάνονται τό συμφέρον τους καί νά τό προτιμᾶνε ἐλεύθερα καί ἀβιάστως. Αὐτός δέ μέ πολλούς τρόπους ὑπέδειξε στούς ἀνθρώπους ποιό εἶναι τό συμφέρον τους καί ἐν προκειμένῳ ἡ κληρονομιά τῆς Βασιλείας του. Νά τά μέσα πού χρησιμοποίησε ὁ Θεός: τόν

* Κήρυγμα τῆς 16.12.2012 • Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ (Τῶν ἁγίων Προπατόρων) • Λουκᾶ, ιδ΄, 16-24.

ὀρθόν λόγον δηλαδή τήν λογική τοῦ ἀνθρώπου, τόν νόμο τῆς συνειδήσεως, τόν γραπτό νόμο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τόν λόγο τῶν Προφητῶν, τήν σάρκωση τοῦ Υἱοῦ του, τό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων, τήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Μέ ὅλα αὐτά ὁ Θεός θέλει νά μᾶς διαφωτίσει ὥστε νά κληρονομήσουμε τά ἀγαθά τῆς Βασιλείας του. Καί ἐνῶ ἡ πρόσκληση τοῦ Θεοῦ εἶναι καθολική, γιατί ὅλοι καλοῦνται καί κανείς δέν ἐξαιρεῖται, ἐν τούτοις ὅλοι δέν ἀποδέχονται καί δέν συμμορφώνονται πρός αὐτήν.

2. Ἡ ἀπόρριψη τῆς προσκλήσεως

Στήν παραβολή πού ἀκούσαμε ὅταν ἀναγγέλθηκε ἀπό τόν δοῦλο τοῦ Κυρίου ἐκείνη ἡ ἑτοιμασία τοῦ δείπνου οἱ καλεσμένοι ἄρχισαν νά παραιτοῦνται μέ ἀδικαιολόγητες προφάσεις. Τό ἴδιο συμβαίνει καί στούς περισσότερους ἀνθρώπους. Περιφρονοῦν τήν δωρεά τοῦ Θεοῦ χάριν ἐφημέρων ἡδονῶν καί ἀπολαύσεων. Παραιτοῦνται ἀπό τήν προσήλωση τοῦ Θεοῦ νομίζοντες ὅτι εἶναι συμφέροντα σ' αὐτούς ὁ ἀγρός, οἱ βόες, ἡ γυναῖκα, ἡ κτήση τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, οἱ ἀπολαύσεις καί οἱ ἡδονές τοῦ παρόντος βίου ἀπό τήν ἀπόκτηση ἐλπιζομένων αἰωνίων ἀγαθῶν.

Σκέφτονται! Τώρα ἔχουμε στά χέρια μας ἀγαθά πού μᾶς προσφέρουν ἡδονή, εὐχαρίστηση, εἶναι ἀγαθά βέβαια ὅπως φαντάζονται. Ἀγαθά ἁπτά καί ψηλαφητά. Τά ἀπολαμβάνουμε ἐδῶ καί τώρα. Ποιός ξέρει ἄν ὑπάρχουν καλλίτερα; Γιατί νά ἐγκαταλείψουμε αὐτά πού ἔχουμε καί νά ἐλπίζουμε σ' ἄλλα πού εἶναι ἀμφίβολα; Γιατί νά ἐγκαταλείψουμε τά ἐπί τῆς γῆς, ὅσα οἱ αἰσθήσεις μας γεύονται, ὀσφραίνονται, βλέπουν, ἀκούουν, ἅπτονται; Ποιά ἀνάγκη νά τά ἀρνηθοῦμε ὅλα αὐτά, νά τά θυσιάσουμε;

Δυσπιστοῦν καί ἀμφιβάλλουν. Ἀλλά οἱ πνευματικές ἡδονές εἶναι οἱ μόνες βέβαιες καί ὑπαρκτές. Ἐνῶ οἱ παροῦσες εἶναι ἀβέβαιες καί ἀνύπαρκτες. Γι' αὐτό καί δέν αἰσθάνεται ποτέ ὁ ἄνθρωπος εὐτυχής, ὅσα καί ἄν ἀπολαύσει. Ἐκεῖνες τῆς αἰωνίου ζωῆς εἶναι πού κάνουν τόν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο πράγματι γιατί εἶναι ἡ ὄντως ζωή.

3. Τό κριτήριο τοῦ Θεοῦ

Ποιοί τελικά θά γευθοῦν τά ἀγαθά τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ;

Ὅσοι δέν ἐμποδισθοῦν ἀπό τίς παροῦσες ἡδονές καί ἀπολαύσεις.

Ὅσοι ἀκόμα δέν περιφρονήσουν τήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ γιά κληρονομιά τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν καί εἶναι πρόθυμοι νά ἐγκαταλείψουν καί ἀγρό καί βόες καί γυναῖκα δηλαδή ψεύτικες ἡδονές καί ἀπολαύσεις.

Ὅσοι τέλος θυσιάσουν μέ τήν θέλησή τους, κάθε ἐγκόσμια ἀπόλαυση, τιμή, δόξα, ἀγαθά. Γι' αὐτήν τήν ἑκούσια θυσία θά ἀνταμειφθοῦν ἀπό τόν Θεό μέ τήν κληρονομιά καί ἀπόλαυση τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

Ἀντιθέτως γιά τούς ἀπορρίψαντες τήν θείαν κλήση ἐκ προτιμήσεως τῶν γηΐνων ἀγαθῶν ἀποκλείεται τελείως ἡ εἴσοδος στήν σωτηρία καί ἀπόλαυση τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Κανένα δικαίωμα δέν θά ἔχουν νά συμμετάσχουν στά ἀγαθά τοῦ μέλλοντος διότι οὔτε ἐπίστευσαν σ' αὐτά οὔτε τά ἀγάπησαν, οὔτε τά ἐξετίμησαν, ἀλλά καί τά ἐξευτέλισαν προτιμήσαντες ἀντί αὐτῶν τά μάταια καί τά σκιώδη καί ἐφήμερα, τά ὁποῖα ὡς ἀνόητοι τά ἐθεώρησαν ὡς διαρκῆ καί αἰώνια καί ἀληθινά.

Ἡ στέρηση τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν εἶναι ὁ αἰώνιος βασανισμός στήν ψυχή τοῦ ἔχοντος τήν στέρηση, αἰώνια θλίψη καί ὀδύνη καί κόλαση.

Τά τῆς γῆς προσκαίρως εὐχαριστοῦν καί εὐφραίνουν. Μετά θάνατον οὐδεμία εὐχαρίστηση μποροῦν νά προσφέρουν διότι καταργοῦνται οἱ αἰσθήσεις. Ἡ ψυχή ὅμως πού θά ζεῖ καί θά στερεῖται τῶν πνευματικῶν αἰσθήσεων θά ποθεῖ τά ἀγαθά ἀλλά δέν θά μπορεῖ νά ἀπολαύσει, νά συμμετέχει σ' αὐτά. Ποιός τότε θά κορέσει τό κενό ἐκεῖνο; Μόνο ὁ Χριστός. Ἀλλά αὐτόν τόν περιφρονήσαμε. Ἰδού ἡ δυστυχία!

Ἀπό αὐτήν τήν δυστυχία ἦλθε ὁ Χριστός νά μᾶς λυτρώσει.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ κόσμος τῶν προσκαίρων ἡδονῶν καί ἀπολαύσεων ἐπιδιώκει μέ κάθε τρόπο νά μᾶς κρατήσει αἰχμαλώτους καί στερημένους τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Ὁ Χριστός ἦλθε νά μᾶς ἐλευθερώσει καί νά μᾶς χαρίσει κληρονομιά αἰωνίων ἀγαθῶν.

Μήν διστάξουμε νά περιφρονήσουμε τά παρόντα χάριν τῶν μελλόντων.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ζωή τοῦ μέλλοντος τοῦ αἰώνως. Ἀμήν.

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΩΡΕΕΣ ΤΟΥ*

«Ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν»
(Λουκᾶ, ιζ΄, 15)

Ἡ συμπεριφορά τῶν ἐννέα λεπρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ καθαρίσθηκαν ἀπό τήν ἀσθένεια ἡ ὁποία τούς ταλαιπωροῦσε καί δέν ἐπέστρεψαν νά εὐχαριστήσουν τόν Θεό γιά τήν δωρεά καί τήν εὐσπλαγχνία Του προκάλεσε τό παράπονο τοῦ Κυρίου μας. Μέ ἀφορμή τῆς ἀχαριστίας τῶν λεπρῶν στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας θά σχολιάσουμε δι' ὀλίγων ὅτι ἡ εὐχαριστία μας στόν Θεό γιά τίς δωρεές πού ἀπολαμβάνουμε νομίμως στήν ζωή μας εἶναι καθῆκον μας πνευματικό.

Ὅλη ἡ Ἁγία Γραφή ἐκθέτει τήν πλούσια δωρεά τοῦ Θεοῦ στό ἀνθρώπινο γένος γενικῶς, ἀλλά καί στόν καθένα ξεχωριστά. Ἀναφέρει τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ, τίς ἐνέργειες ἐκεῖνες στίς ὁποῖες προῆλθε ὁ Τριαδικός Θεός ἀπό ἀγάπη καί εὐσπλαγχνία πρός τόν δοκιμαζόμενο ἄνθρωπο. Ὅλες αὐτές εἶναι χάρισμα χωρίς δηλαδή ὁ Θεός νά ἀναμένει ἀνταπόδοση γι' αὐτές ἀπό ἐμᾶς. Ἡ συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό δέν τόν θέτει ἁπλῶς μπροστά στό Ἀπόλυτο. Ἀλλά τόν τελειοποιεῖ, τόν μεταμορφώνει στήν ζωή του. Δεῖγμα αὐτῆς τῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι καί ἡ ἐκδήλωση εὐχαριστίας σ' Αὐτόν ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται *«πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον»*. Τό «εὐχαριστῶ» μας ἐμφανίζεται στήν ἀνταπόκριση, σ' αὐτή τήν προοδευτική καί συνεχή χάρη πού μία μέρα θά φθάσει στήν πληρότητα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Ἡ πράξη εὐχαριστίας σημαίνει συνειδητοποίηση τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, σημαίνει τήν πιό ἁγνή μορφή μιᾶς ψυχῆς πού μένει ἐκστατική μπροστά σ' αὐτή τήν μεγαλοδωρία, σημαίνει ἀκόμα χαρούμενη εὐγνωμοσύνη μπροστά στό θεῖο μεγαλεῖο.

Ἡ πράξη εὐχαριστίας, τό νά εὐχαριστοῦμε δηλαδή τόν Θεό γιά τίς δωρεές Του, εἶναι οὐσιώδες γνώρισμα τῶν πιστῶν ἀνθρώπων. Ἀποτελεῖ θεμελιώδη θρησκευτική ἀνταπόκριση τοῦ πλάσματος πού ἀνακαλύπτει μέσα σ' ἕνα ρῖγος χαρᾶς καί δέους κάτι ἀπό τόν Θεό, κάτι ἀπό τό μεγαλεῖο, κάτι

* Κήρυγμα τῆς 15.1.2012 • Κυριακή ΙΒ΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, ιζ΄, 12-19.

ἀπό τήν δόξα Του. Τό κύριο ἁμάρτημα τῶν εἰδωλολατρῶν ἦταν κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ὅτι τόν Θεό *«οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν ἢ εὐχαρίστησαν»* (Πρός Ρωμαίους, α΄, 21).

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἤδη στούς πρώτους στίχους τοῦ Εὐαγγελίου του μᾶς φανερώνει ὅτι ὁ Χριστός ὡς τέλειος θεάνθρωπος, πρῶτος Αὐτός καί ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀντιπρόσωπός τους δηλαδή, προσέφερε στόν Θεό Πατέρα τήν τέλεια εὐχαριστήρια πράξη μέ ὁλόκληρη τήν ζωή Του. Εἶπε δηλαδή ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» στόν Θεό Πατέρα ἐξ ὀνόματος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τόν ἐδόξασε καί ἐξομολογήθηκε τήν εὐγνωμοσύνη μας σ' Αὐτόν.

Στήν Ἀποκάλυψη ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ αἰώνια ζωή θά εἶναι μιά πράξη εὐχαριστίας τῶν δημιουργημάτων πρός τόν Δημιουργό τους, τῶν παιδιῶν πρός τόν Πατέρα τους. Στήν οὐράνια Ἱερουσαλήμ ἀφοῦ τό λυτρωτικό ἔργο τοῦ Κυρίου θά ἔχει τελειώσει, ἡ πράξη εὐχαριστίας θά μεταβληθεῖ σέ καθαρή δοξολογία τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Θά ζοῦμε μέσα στό ἐκθαμβωτικό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ καί τῶν αἰωνίων θαυμάτων Του. Γι' αὐτό δέ πού θά ἀξιωνόμαστε νά βιώνουμε συνεχῶς θά δοξάζουμε καί θά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό Πατέρα μας. Κατάσταση τήν ὁποία εὔχομαι οἱ πάντες νά ἀπολαύσουν.

ΥΙΟΙ ΘΕΟΥ*

«Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε
διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»
(Πρός Γαλάτας, γ΄, 26)

Μακαρίζομεν καί εὐλογοῦμεν τό στόμα τοῦ θείου Ἀποστόλου Παύλου, ἀγαπητοί μου, τό ὁποῖο ἐκήρυξε καί διελάλησε τήν μεγάλη αὐτή ἀλήθεια ὅτι ὅσοι πιστεύουν στήν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσοι πιστεύουν στήν Ἁγία Τριάδα, ὅσοι πιστεύουν στό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι πιστεύουν στά δόγματα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὅλοι υἱοί Θεοῦ. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, μορφωμένοι, ἀμόρφωτοι, ἄρχοντες, ἰδιῶτες μποροῦν νά ἔχουν αὐτό τό μεγάλο ἀξίωμα, νά εἶναι τιμιώτερο καί ἐνδοξότερο αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καμμία δόξα καί τιμή δέν μπορεῖ νά εἶναι ὑπεροχώτερη καί λαμπρότερη ἀπό αὐτή.

Τό ὅτι ἐγίναμε υἱοί Θεοῦ ὀφείλεται στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ υἱοθεσία μας εἶναι καρπός καί συνέπεια τοῦ μυστηρίου τῆς σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής καί Σωτῆρας μας ἔκανε ὅλα ὅσα ἔπρεπε γιά νά λάβουμε τήν υἱοθεσία, γιά νά γίνουμε υἱοί τοῦ Θεοῦ. Στήν συνέχεια θά δοῦμε ποιά εἶναι τά δικαιώματα καί ποιά τά καθήκοντα τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.

1. Τά δικαιώματα τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἀνύψωσε καί ἀνέβασε τούς πιστεύοντες σ' Αὐτόν στήν κατάσταση στήν ὁποία εὑρίσκεται αὐτός ὁ Ἴδιος παρέχοντας στούς ἀνθρώπους ἴσα δικαιώματα μέ αὐτά τά δικά Του. Οἱ πιστοί γίνονται Θεοί «κατά χάριν» καί συμμετέχουν στήν ζωή τοῦ Θεοῦ. Εἶναι κληρονόμοι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν καί συγκληρονόμοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅσα δικαιοῦται ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς Υἱός τοῦ Θεοῦ φυσικός καί μονογενής, τά ἴδια δικαιώματα ἀποκτοῦν καί οἱ πιστοί οἱ ὁποῖοι μοιράζονται μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό τά θεῖα δικαιώματά Του.

---

* Κήρυγμα τῆς 25.11.2012 • Κυριακή ΙΓ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Γαλάτας, γ΄, 23 - δ΄, 5.

Ἀπό τήν υἱοθεσία προέκυψε ἡ δυνατότητα νά ἀποκαλοῦμε τόν Θεόν Πατέρα μας ὅπως τοῦ λέγουμε συχνά στό «Πάτερ ἡμῶν». Ἀπό τήν υἱοθεσία προῆλθεν ἡ δυνατότητα νά λάβουμε τό Ἅγιο Πνεῦμα γιά νά ἀνακαινίσει τήν ὕπαρξή μας. Ἀπό τήν υἱοθεσία ἀξιωθήκαμε νά γνωρίσουμε τόν Θεό καί νά ὁδηγηθοῦμε στήν θεογνωσία. Ἕνεκα τῆς υἱοθεσίας μποροῦμε νά εἰσερχόμαστε στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας καί νά συμβασιλεύουμε καί νά συνιερατεύουμε μέ τά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τούς αἰῶνας.

2. Οἱ ὑποχρεώσεις τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ

Ἀλλά ἐάν ἔχουμε τόσο μεγάλα καί θαυμαστά δικαιώματα ἐπειδή εἴμαστε υἱοί Θεοῦ μεγάλες εἶναι καί οἱ ὑποχρεώσεις. Αὐτές τίς ὑποχρεώσεις μας θά τίς συνειδητοποιήσουμε μελετώντας - ἐξετάζωντας τήν ζωήν τοῦ φυσικοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν υἱός ὑπακοῆς. Ἀπό ὑπακοή στόν Θεό Πατέρα δέχθηκε νά πιεῖ τό πικρό ποτήρι τοῦ ἄδικου καί ἐξευτελιστικοῦ Σταυρικοῦ θανάτου. Μ' αὐτό μᾶς ἔδειξε ὅτι καί ἐμεῖς ὡς υἱοί Θεοῦ ὀφείλουμε νά ὑπακούουμε στόν Πατέρα μας καί στό Ἅγιο θέλημά Του.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν υἱός πού ἐξετέλεσε ὅλες τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Καμμία δέν παρέβη. Καμμία δέν καταφρόνησε. Καμμία δέν ἀρνήθηκε νά τηρήσει. Ἐτήρησε ὅλες τίς ἐντολές. Ἔτσι μᾶς ἔδειξε ὅτι ὀφείλουμε καί ἐμεῖς νά ἐφαρμόζουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Νά μήν τίς καταστρατηγοῦμε. Ἀλλά νά τίς σεβόμαστε. Νά μήν τίς περιφρονοῦμε. Ἀλλά νά τίς φυλάσσουμε μέ ἀκρίβεια καί προσοχή.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν υἱός πού ἐδόξασε τόν Θεό Πατέρα. Τόν ἐδόξασε μέ κάθε τρόπο μέ τά ἔργα Του, μέ τήν ζωή Του, τήν διδασκαλία Του, τά θαύματά Του. Ὅλα τά ἔκανε γιά νά δοξασθεῖ καί νά τιμηθεῖ ὁ Θεός Πατέρας. Ἔτσι ἔδειξε καί σέ μᾶς ὅτι ὀφείλουμε νά ἐργαζόμαστε γιά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας καί ὄχι γιά τήν δική μας δόξα. Ὁ Θεός Πατέρας θά μᾶς ἀνταμείψει ἀντιδοξάζοντάς μας, ὅπως ἐδόξασε καί τόν ἀγαπητό Του Υἱόν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν Υἱός πού τόν ἐνδιέφερε νά εἶναι ἀρεστός στόν Θεό Πατέρα. Δέν θέλχθηκε ἀπό τά τερπνά τοῦ κόσμου. Δέν τόν δελέασαν οἱ ἡδονές τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου. Δέν τόν ἐσαγήνευσε ἡ δόξα τοῦ κόσμου. Ἔμεινε καθαρός ἀπό τήν ματαιότητα τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἔτσι μᾶς ἔδειξε ὅτι κι ἐμεῖς ὀφείλουμε νά μείνουμε ξένοι γιά ὅλα αὐτά, νεκροί στίς προκλήσεις τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς. Ζωντανοί μόνον γιά τόν Θεό καί τά τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν ὁ ἀγαπητός Υἱός, ὁ Ἕνας καί μοναδικός πού ἦταν ἀρεστός στόν Θεό Πατέρα.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν υἱός θυσίας. Καταδέχθηκε νά θυσιασθεῖ Αὐτός γιά χάρη τοῦ κόσμου. Δέχθηκε νά θεωρηθεῖ Αὐτός ὑπεύθυνος κι ἔνοχος γιά

τίς ἁμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων καί νά τιμωρηθεῖ γι' αὐτές μέ Σταυρικό καί Ἐξευτελιστικό θάνατο.

Ἀδελφοί μου,

Εἴδαμε τίς ὑποχρεώσεις καί τά δικαιώματα πού ἔχουν οἱ πιστοί πού εἶναι υἱοί Θεοῦ. Καταλαβαίνουμε λοιπόν ὅτι τό νά εἶναι ὁ καθένας μας «υἱός Θεοῦ» δέν πρόκειται πιά ἁπλῶς γιά ἕνα τίτλο πού δείχνει τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τά πλάσματά Του. Ἀλλά εἶναι υἱός Θεοῦ κι αὐτό σημαίνει ὅτι συμμετέχει στήν φύση ἐκείνου ἀπό τόν ὁποῖο ἔχει υἱοθετηθεῖ. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος συμβουλεύει:

«Ἡ θεία δύναμή Του μᾶς ἐδώρησε ὅσα συντελοῦν εἰς τήν ζωήν καί τήν εὐσέβειαν καί ἔτσι λαμβάνομεν πλήρη γνῶσιν ἐκείνου πού μᾶς ἐκάλεσε διά τῆς δόξης του καί τῆς δυνάμεώς Του, διά τῶν ὁποίων μᾶς ἔχουν δωρηθεῖ οἱ πολύτιμες καί μέγιστες ὑποσχέσεις, ὥστε νά ἀποφεύγετε διά τούτων τήν διαφθοράν, πού ὑπάρχει εἰς τόν κόσμον, λόγῳ τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν καί νά γίνετε συμμέτοχοι θείας φύσεως» (Ἐπιστολή Β΄ Πέτρου, α΄, 3-4).

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ*

«Τὰς ἐντολὰς οἶδας»
(Λουκᾶ, ιη΄, 20)

Κάποιος ἄρχοντας ρώτησε τόν Κύριό μας: «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί νά κάνω γιά νά κληρονομήσω ζωήν αἰώνιον;»

Ὁ Κύριός μας τοῦ ἀπάντησε: *«Ξέρεις τίς ἐντολές καί ἐπομένως γνωρίζεις τήν ἀπάντηση τῆς ἐρωτήσεως σου»*. Ἔτσι ὁ Κύριός μας ὑπενθύμισε στόν ἄρχοντα ἐκεῖνον ἀλλά καί σέ μᾶς σήμερα πού ἀκούσαμε τήν σχετική περικοπή, ὅτι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά κληρονομήσει ὁ ἄνθρωπος τήν αἰώνια ζωή, ζωή κοινωνίας μέ τόν Θεόν καί τῶν Ἁγίων θά παραμείνει γιά πάντα ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ θά ἐξασφαλίσει στόν ἄνθρωπο τήν εἴσοδό του στήν λαμπρότητα τῶν Ἁγίων καί τήν συμμετοχή του στήν αἰώνια πανήγυρη τῶν «πρωτοτόκων», τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδή τό θέμα εἶναι σοβαρό καί ἐνδιαφέρον θά ἀφιερώσουμε τό σημερινό κήρυγμα στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

α. Οἱ θεῖες ἐντολές

Ὁ Δημιουργός Θεός καί Πατέρας μας γνωστοποίησε σέ μᾶς τά δημιουργήματά του καί τά τέκνα του ποιό εἶναι τό θέλημά του. Σέ τί εὐδοκεῖ καί ἀρέσκεται. Σέ ποιά ἔργα, σκέψεις καί ἐπιθυμίες μας δέν ἀρέσκεται καί τά ἀπορρίπτει ἤ τά ἀποδοκιμάζει. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἔγινε γνωστό σέ μᾶς διά τῶν ἐντολῶν πού ἐδόθησαν μέσῳ τοῦ Μωϋσέως καί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅταν ἐνανθρώπησε. Ἑπομένως ὡς θεῖες ἐντολές νοοῦνται καί οἱ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί οἱ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Αὐτές ὀφείλει νά τηρεῖ καί νά ἐφαρμόζει κάθε ἕνας ὁ ὁποῖος θέλει νά κληρονομήσει αἰώνιον ζωήν. Αὐτό εἶναι ξεκάθαρο καί ἀναμφισβήτητο. Τό τόνισε ἐπανειλημμένως ὁ Κύριός μας.

---

* Κήρυγμα τῆς 25.11.2012 • Κυριακή ΙΓ΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, ιη΄, 18-27.

β. Γιά ποιό λόγο δόθηκαν

Πολλοί θεωροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ τυραννικές καί τήν τήρησή τους ἐπαχθή προσπάθεια ἤ καί ἀνώφελη. Εἶναι μία γνώμη εὐρύτατα διαδεδομένη μέ πολλούς ὀπαδούς καί ὑποστηρικτές μεταξύ ἐκείνων πού δέν θέλουν νά ἀγωνίζονται πνευματικά. Ὁ ὅσιος Φιλόθεος ὁ Σιναΐτης ὅμως μᾶς ἐξηγεῖ πολύ ἁπλά καί μέ σαφήνεια τό γιατί ὁ Θεός ἔθεσε ἐντολές (*Φιλοκαλία*, τόμος Γ΄, σελ. 16, 19).

Καθῆκον καί ἔργο τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά ἐφαρμόζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Προσευχόμαστε λέγοντες τό «*Πάτερ ἡμῶν ...Γενηθήτω τὸ θέλημά σου*» καί θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ἐντολές του. Ὁ διάβολος καί τά πνεύματα τῆς πονηρίας ἀγωνίζονται ἐναντίον μας γιά νά μήν γίνει ἀπό μᾶς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιά τό ὁποῖο προσευχόμαστε - ὅπως εἶπα προηγουμένως.

Ἐπειδή λοιπόν ὁ Κύριος προεγνώριζε τά διανοήματα καί τούς σκοπούς τῶν πονηρῶν πνευμάτων, στράφηκε ἐναντίον τῶν δαιμονικῶν σχεδίων καί ἔθεσε ἀντίθετα στόν σκοπό τους τίς ἐντολές του, μαζί μέ ἀπειλή τιμωρίας γιά ἐκείνους πού τίς παραβαίνουν. Ὅπως ὁ Σατανᾶς ἀντιτάσσεται στόν Θεό, γιά νά μήν γίνεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι οἱ ἐντολές του καί προσπαθεῖ νά τό καταλύσει μέ τήν παράβαση τῶν ἐντολῶν. Πολεμώντας τόν Θεό μέσῳ ἡμῶν, τό ἴδιο καί ὁ Θεός, θέλει μέσῳ ἡμῶν νά ἐκτελεῖται τό θέλημά του, ἐξουδετερώνοντας μέ ἐμᾶς καί μέ τήν βοήθειά του τόν ὀλέθριο σκοπό τοῦ πονηροῦ. Ὁ διάβολος βέβαια ματαιοπονεῖ. Νομίζει ὅτι ἀντιστέκεται στόν Θεό παρασύροντας ἐμᾶς στήν παράβαση τῶν θείων ἐντολῶν. Ὁ Θεός ὅμως καταστρέφει τήν θέληση καί τό ἔργο τοῦ πονηροῦ βοηθώντας τήν δική μας ἀσθένεια νά ἀντισταθεῖ στίς συμβουλές τοῦ διαβόλου. Ὅλες οἱ ἐντολές τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου μέ ὅσα προστάζουν, νομοθετοῦν καί θεραπεύουν τά τρία μέρη τῆς ψυχῆς. Ὄχι μόνο θεραπεύουν ἀλλά καί τῆς δίνουν ὑγεία. Αὐτά τά τρία μέρη τῆς ψυχῆς πολεμᾶ ὁ διάβολος, τό θυμικό, τό ἐπιθυμητικό καί τό λογιστικό. Οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ νομοθετοῦν γιά τήν προστασία τοῦ θυμικοῦ, ἐπιθυμητικοῦ καί λογιστικοῦ τῆς ψυχῆς γιά νά τήν προστατέψει ἀπό τόν θάνατο πού σπέρνει ὁ διάβολος μέσα της.

Ἑπομένως ἡ θεία νομοθεσία δείχνει ἐνδιαφέρον καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας ὁ ὁποῖος μέ τίς ἐντολές του θέλει νά μᾶς προστατεύσει καί νά μᾶς προφυλάξει ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΟΥΜΕ ΔΑΙΜΟΝΕΣ. Ὁ Θεός Πατέρας μας θέτοντας τίς ἐντολές καί ζητώντας τήν τήρησή τους ἐνεργεῖ φιλανθρώπως. Ὁ διάβολος πού μᾶς συμβουλεύει νά μήν ἐφαρμόζουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἐνεργεῖ κινούμενος ἀπό ζήλεια καί μῖσος ἐναντίον μας.

γ. Τί μᾶς προσφέρει ἡ τήρησή τους;

Μέ τό βάπτισμά του ὁ ἄνθρωπος στό ἁγιασμένο νερό τῆς κολυμβήθρας, τήν ὥρα δηλαδή πού βαπτιζόμαστε ἡ ψυχή λάμπει περισσότερο ἀπό τόν ἥλιο καθώς καθαρίζεται ἀπό τήν σκοτεινιά τῆς ἁμαρτίας καί λαμπρύνεται δεχόμενη τήν ἐπίσκεψη καί κατοίκηση τοῦ ἁγίου Πνεύματος δηλαδή τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ ὅλοι μας πρέπει νά στενάξουμε πικρά. Διότι ἐνῶ μέ τό βάπτισμα μᾶς δόθηκε τέτοια εὐγένεια καί λαμπρότητα πού παραμένει σέ μᾶς μία ἤ δύο ἡμέρες, ἐμεῖς ξαναγυρίζουμε μέ τίς βιοτικές ὑποθέσεις στόν χειμῶνα τῆς ἁμαρτίας, ὅπου τά νέφη τῶν παθῶν πυκνώνουν καί ἐμποδίζουν τίς ἀκτῖνες τῆς θείας χάριτος νά φωτίσουν τόν χῶρο τοῦ νοῦ καί τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ θύελλα τῶν βιοτικῶν ὑποθέσεων καί ἡ σκοτεινιά τῶν παθῶν πού γεννιέται ἀπό αὐτές σάν ἄγριος χείμαρρος χύνονται μέ ὁρμή πάνω μας καί καταπνίγουν τήν ψυχή καί δέν τήν ἀφήνουν οὔτε νά ἀναπνεύσει, οὔτε νά ἀτενίσει πρός αὐτό πού εἶναι τό ὄντως καλό καί μακάριο γιά τό ὁποῖο ἔχει δημιουργηθεῖ. Ἀλλά ὅπως εἶναι καταταραγμένη καί πικραμένη ἀπό τόν σάλο καί τόν καπνό τῶν ἡδονῶν, τήν σκοτίζουν καί τήν καταποντίζουν ὁδηγώντας την στήν πρό βαπτίσματος κατάσταση.

Ἀντιθέτως ὅμως οἱ θεοποιητικές ἐντολές τήν διασώζουν καί τήν προστατεύουν. Μέ τίς ἐντολές ἔχουμε τήν δυνάτητα μαζί καί μέ τήν μετάνοιά μας νά ξαναπάρουμε καί να ἀποκτήσουμε τήν ὑπερφυσική ἐκείνη λαμπρότητα πού χάσαμε ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μας πού κάναμε μέ τό βάπτισμα. Αὐτό πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός δέν τό παίρνει πίσω. Ἐμεῖς ὅμως τήν λαμπρότητά μας τήν χάνουμε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας. Οἱ ἐντολές ἀποκαλύπτουν αὐτήν τήν λαμπρότητα πού ὑπάρχει.

Ἀδελφοί μου,

Τό θέμα αὐτό περί τῶν θείων ἐντολῶν ὅπως εἶναι φανερό δέν ἐξαντλήθηκε μ' αὐτήν τήν ὁμιλία. Παραμένουν καί ἄλλα πράγματα πού πρέπει νά μάθετε. Αὐτά ἀναζητεῖστε τα στήν πλούσια πνευματική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας μέ τήν προσωπική σας μελέτη.

Κρατεῖστε ὅμως στό νοῦ σας τί λέγει ὁ Σωτῆρας μας:

«Ὅποιος κρατᾶ τίς ἐντολές μου καί τίς τηρεῖ, εἶναι πού ἀγαπᾶ, καί ὅποιος μέ ἀγαπᾶ, θά ἀγαπηθεῖ ἀπό τόν Πατέρα μου, θά τόν ἀγαπήσω κι ἐγώ καί θά τοῦ φανερώσω τό ὄνομά μου, θά ἔρθουμε σ' αὐτόν καί θά ἐγκατασταθοῦμε μέσα του. Ὅποιος δέν μέ ἀγαπᾶ δέν τηρεῖ τούς λόγους μου» (Ἰωάννου, ιδ΄, 21-24).

ΤΕΚΝΑ ΦΩΤΟΣ*

«Ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε»
(Πρός Ἐφεσίους, ε΄, 8)

Ἡ ἁμαρτία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅπως θά ἀκούσουμε στό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς στήν Πρός Ἐφεσίους Ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, σκοτίζει τόν ἄνθρωπο. Τόν μεταβάλλει σέ σκότος. Σκότος πυκνό πνευματικό. Σκότος ἀδιαπέραστο. Ὅταν ὅμως πιστέψει στόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν παραδεχθεῖ ὡς Θεόν ἀληθινόν, πού σαρκώθηκε καί σταυρώθηκε καί ἀναστήθηκε καί ἀνέβηκε στούς οὐρανούς καί κάθισε στά δεξιά τοῦ Πατρός, καί ἐν συνεχείᾳ βαπτισθεῖ ἀρχίζει νά φωτίζεται ὄχι μέ τήν ὅποια ἀφηρημένη ἔννοια, ἀλλά γίνεται φωτεινός πραγματικά. Ὅταν ὁ Χριστός φανερωθεῖ τότε θά λάμψουν καί οἱ δίκαιοι. Ὅπως ὁ Θεός εἶναι φῶς καί λαμπρότητα ἔτσι καί ὅσοι εἶναι τέκνα Θεοῦ εἶναι φῶς καί λαμπρότητα. Ἐν ὅσῳ ὅμως οἱ Χριστιανοί ζοῦμε στόν παρόντα κόσμο πρέπει νά συμπεριφερόμαστε σάν παιδιά φωτός. Συγκεκριμένως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προτρέπει:

α. Νά ἔχουμε ἀγαθά ἔργα, καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Καρπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποκαλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πᾶσα ἀγαθωσύνη καί δικαιοσύνη καί ἀλήθεια. Αὐτά εἶναι τά ἀγαθά ἔργα, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν τήν ἀπόδειξη τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ἐνοικήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν καρδιά τους. Ἀντιθέτως τά πονηρά ἔργα ἀποδεικνύουν τήν συγγένεια τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν διάβολο.

Πρός ὑποβοήθεια τῶν ἀγωνιζόμενων ἀνθρώπων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προσδιορίζει ποιό εἶναι τό κριτήριο μέ τό ὁποῖο διαχωρίζονται τά ἔργα μας σέ ἀγαθά καί πονηρά. Τό μέτρο αὐτῆς τῆς διαγνώσεως εἶναι, τό τί εἶναι ἀρεστό στόν Θεόν. Ὅ,τι ἀρέσει στόν Θεόν εἶναι ἔργο ἀγαθόν καί ὁ πιστός πρέπει νά προσπαθεῖ νά τό ἐπιτύχει. Ἀντίθετα ὅ,τι δέν ἀρέσει στόν Θεόν ὁ πιστός ὀφείλει νά ἀπομακρύνεται ἀπό αὐτό. Γιά νά καταστεῖ

* Κήρυγμα τῆς 2.12.2012 • Κυριακή ΙΔ΄ Λουκᾶ • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Ἐφεσίους, ε΄, 8-19.

ὁ ἄνθρωπος ἱκανός νά κάνει αὐτή τήν διάγνωση προαπαιτεῖται φωτισμός καί γνώση τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ δέ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς φωτίζει τόν ἄνθρωπο καί ἀποκτᾶ τήν γνώση τῶν θείων θελημάτων.

Συμπεριφερόμενοι ὡς τέκνα Θεοῦ θά πρέπει τήν ζωή μας νά τήν γεμίζουν ἔργα ἀγαθά, εὐάρεστα στόν Κύριό μας.

β. Νά μήν συμμετέχουμε στά ἄκαρπα ἔργα τοῦ σκότους

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει καί συμβουλεύει τούς Χριστιανούς νά μήν συμμετέχουν στά ἄκαρπα ἔργα τοῦ σκότους καί τῆς ἁμαρτίας. Καί ὄχι μόνο νά μήν συμμετέχουν, ἀλλά καί νά ἐλέγχουν τά αἰσχρά ἔργα τῆς ἁμαρτίας. Οὐσιαστικά ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς συμβουλεύει νά μήν ἔχουμε καμία ἐπικοινωνία μέ τούς ἀσεβεῖς, τούς φαύλους, τούς πονηρούς, τούς ἀμετανόητους ἀνθρώπους. Γιατί μία τέτοια ἐπικοινωνία μᾶς καθιστᾶ ὅμοιους μέ αὐτούς. Ἡ συναναστροφή μέ τέτοιους ἀνθρώπους βλάπτει καί διαφθείρει. Ὁ δέ Θεός ἀγάπα νά συναναστρεφόμαστε μέ ἀγαθούς. Ἐντολή τοῦ Ἀποστόλου εἶναι νά ἐλέγχουμε τά ἔργα τῶν αἰσχρῶν καί φαύλων καί ἀσεβῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἔλεγχος τῶν φαύλων ἔργων εἶναι ἀναγκαῖος γιά τόν παραδειγματισμόν τῶν πολλῶν. Ἔτσι οἱ φιλαμαρτήμονες προφυλάσσονται γιά νά μήν καταδεικνύονται τά σκοτεινά καί αἰσχρά τους ἔργα. Ὁ ἔλεγχος εἶναι σωτήριος γιατί τήν μέν ἀρετή ἐλέγχει εἰς ἔπαινον καί μίμηση ἐνῶ τήν κακία γιά νά τήν ἀποστραφοῦν καί νά τήν ἀποδοκιμάσουν οἱ ἄνθρωποι.

γ. Νά ζοῦμε ὡς σοφοί

Ποιός εἶναι ὁ σοφός;

Εἶναι ἐκεῖνος πού ἀξιοποιεῖ γιά τήν σωτηρία του τόν καιρό τῆς παρούσης ζωῆς. Σοφός εἶναι ἐκεῖνος πού γνωρίζει τί τόν ὠφέλει καί τί τόν ζημιώνει πραγματικά. Σοφός εἶναι ἐκεῖνος πού ἐνῶ διαβαίνει μέσῳ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τίς ἀποφεύγει καί δέν αἰχμαλωτίζεται. Σοφός εἶναι ἐκεῖνος πού ξέρει νά χρησιμοποιεῖ τά ὅπλα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ στόν πνευματικόν ἀγῶνα. Σοφός εἶναι ἐκεῖνος πού ἀντιλαμβάνεται ποιό εἶναι τό θέλημα Κυρίου. Δέν ἔχει ἄγνοια, σύγχυση, πλάνη.

Ἔτσι ὀφείλουν νά ζοῦν τά τέκνα τοῦ Θεοῦ, μέ τέτοια σοφία καί σύνεση.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ Θεός μᾶς ἔκανε μιά μεγάλη τιμή. Μᾶς ἔδωσε μιά μοναδική εὐκαιρία. Νά γίνουμε παιδιά του, μέτοχοι καί κληρονόμοι τῆς ἐπουράνιας καί ἀτελευτήτου Βασιλείας του. Γιά νά τό πετύχουμε ὅμως αὐτό, ἀπαιτεῖται νά

ἀποδείξουμε ὅτι ἀξίζουμε πράγματι αὐτή τήν τιμή. Νά δείξουμε ὅτι πράγματι θέλουμε νά γίνουμε πολῖτες καί οἰκιστές τῆς Βασιλείας του. Ὅτι αὐτό πού μᾶς ἐνδιαφέρει πραγματικά εἶναι νά εἴμαστε κοντά του συνεχῶς, κάτω ἀπό τήν προστασία του καί τήν εὔνοιά του. Καί ὅλα αὐτά θά τά ἀποδείξουμε ὅταν συμπεριφερόμαστε ὡς τέκνα φωτός, σύμφωνα πάντα μέ ὅσα μᾶς ἐδίδαξε ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν, οὐρανοβάμων Ἀπόστολος Παῦλος.

ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ*

«Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω...»
(Λουκᾶ, ιη΄, 41)

Κύριο ἔργο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί εἶναι ἡ ἴαση τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς γιά νά βλέπουν, νά ἀντιλαμβάνονται καί νά κατανοοῦν τήν ἀλήθεια, ὥστε δι' αὐτῆς νά καθοδηγεῖται ὁ ἄνθρωπος στόν ἐνάρετο βίο ποιῶν τά ἔργα του στό φῶς τῆς ἀλήθειας. Μόνο τά ἔργα ἐκεῖνα τοῦ ἀνθρώπου πού πράττονται σύμφωνα μέ τήν ἀλήθεια εἶναι δίκαια καί ἀγαθά. Ὅσα πράττονται μέσα στό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας καί τῆς πλάνης εἶναι ἄδικα καί πονηρά, νεκρά ἔργα. Ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας εἶναι ὁ καί τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν ἰατρός, θεραπεύων ὅσους εἶναι τυφλοί καί μάλιστα ὅταν προσέρχονται μετά πίστεως.

Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς μᾶς διηγήθηκε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τήν θεραπεία ἑνός τυφλοῦ στήν πόλη τῆς Ἰεριχοῦς. Αὐτή ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ μᾶς δίνει τήν ἀφορμή νά ἀναφερθοῦμε στήν πνευματική τύφλωση, τό φῶς τῆς ψυχῆς καί πῶς φωτίζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό.

α. Πνευματική τύφλωση

Ὅπως ὑπάρχει σωματική τύφλωση, ὅταν ἀσθενήσουν ἤ καταστραφοῦν τά αἰσθητήρια τῆς ὁράσεως πού εἶναι οἱ ὀφθαλμοί, τά μάτια μας δηλαδή, ἔτσι ὑπάρχει καί πνευματική τύφλωση ὅταν ἀσθενοῦν ἤ ἔχουν καταστραφεῖ τά αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς πού εἶναι οἱ πνευματικοί ὀφθαλμοί μέ τούς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος ἐπικοινωνεῖ καί μετέχει στόν πνευματικό κόσμο.

Οἱ συνέπειες αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ἀσθένειας εἶναι πράγματι τραγικές καί καταστροφικές γιά τόν ἄνθρωπο. Ὁ ἀνάπηρος πνευματικός ἄνθρωπος ἀγνοεῖ τό πνευματικό φῶς πού εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καί γιά νά γίνει περισσό-

* Κήρυγμα τῆς 2.12.2012 • Κυριακή ΙΔ΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, ιη΄, 35-43.

τερο σαφές καί κατανοητό τότε ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ τόν Θεό, τόν Δημιουργό του, τόν πλάστη του, τόν Κύριό του καί Θεό του.

Δέν μπορεῖ τότε νά κατανοήσει τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ, τό ἀλλόκοτο καί ἀνεξήγητο, τό μυστήριο τῆς Παρθένου Θεοτόκου, τό μυστήριο τῆς ἄλλης ζωῆς, τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ τυφλός πνευματικά ἄνθρωπος ἀκόμη ἀγνοεῖ, δέν μπορεῖ νά ἀντιληφθεῖ τό νόημα τῶν θείων ἐντολῶν. Δέν θά δεῖ τό συμφέρον τῆς ψυχῆς του. Δέν γνωρίζει τούς ἀδελφούς του. Στερεῖτε τήν χάρη τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας. Ζεῖ σέ ἕνα τόπο σκοτεινό, σέ μία περιοχή πού ἐπικρατεῖ τό σκοτάδι, ἡ ἄγνοια, ἡ πλάνη, ἡ ἀπογοήτευση.

Αὐτός εἶναι ὁ λαός καί ὁ ἄνθρωπος ὁ καθήμενος ἐν σκότει ἐν χώρᾳ καί σκιᾷ θανάτου γιά τόν ὁποῖο προεφήτευσε ὁ προφήτης Ἡσαΐας ὅτι θά ἀνέτειλε ἕνα φῶς γιά νά τόν φωτίσει καί νά διαλύσει τά ζοφερά σκοτάδια τῆς πλάνης καί τῆς ἄγνοιας.

β. Τό φῶς τῆς ψυχῆς

Καί ἀνέτειλε πράγματι τό φῶς γιά τούς σκοτισμένους. Ἡ ἀλήθεια φανερώθηκε. Οἱ ἀγνοοῦντες καί πλανώμενοι ἀπέκτησαν ὁδηγό. Ὅσοι ἦταν στό σκοτάδι κρυμμένοι ἐμφανίσθηκαν. Ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ Κύριος τῆς δόξης. Ἦλθε καί διεκήρυξε: «*Ἐγώ εἶμαι τό φῶς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος πού θά μέ ἀκολουθήσει δέν θά περπατήσει στό σκοτάδι ἀλλά θά ἔχει τό φῶς τῆς ζωῆς*» (Ἰωάννου, η΄, 12).

Ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς τῆς ψυχῆς. Αὐτός μπορεῖ νά θεραπεύσει τήν ψυχική τύφλωση καί νά διανοίξει τά μάτια τῆς ψυχῆς. Τότε ὁ ἄνθρωπος θά ἔχει οὐρανίων μυστηρίων ἀποκάλυψη, ὑποθέσεων καί γεγονότων, πού οἱ ἄλλοι θά τά θεωροῦν σκοτεινά καί αἰνιγματώδη. Μέ τόν Χριστό ὁδηγό ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει φόβο νά πλανηθεῖ στήν ζωή του, νά κάνει λάθος, νά ἀστοχήσει, νά ἀπογοητευθεῖ. Μέ τόν Χριστό φωτισμένος ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει καί ζεῖ στήν ἀλήθεια καί αὐτό τοῦ δίνει χαρά, εὐτυχία, ἐλπίδα.

Ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου πού φωτίζει κάθε ἄνθρωπο ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμο, πού ἔχει φωτίσει καί μᾶς πού τόν πιστεύουμε καί τόν ἀναγνωρίζουμε ὡς Κύριό μας καί διδάσκαλό μας.

γ. Πῶς φωτίζεται ὁ ἄνθρωπος

Ὅπως γιά νά θεραπεύσει ὁ Κύριος τήν σωματική τύφλωση χρειάσθηκε ἡ πίστη τοῦ τυφλοῦ, ἔτσι καί γιά νά ἀναβλέψει ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς ἀπαιτεῖται πίστη. Ὅσοι δέν πιστεύουν ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός θά παραμένουν ὅσο διάρκει ἡ ἀπιστία τους στό σκοτάδι

τῆς ἀπιστίας, τῆς ἄγνοιας, καί τῆς πλάνης. Ὅσοι ὅμως πιστεύουν αὐτοί θά φωτισθοῦν. Καί ὅσο θά φωτίζονται τόσο θά αὐξάνεται ἡ πίστη τους. Καί αὐξανόμενης τῆς πίστεως ζωηρότερον φῶς θά ἀνατέλλει.

Ἐκτός ὅμως τῆς πίστεως ἀπαιτεῖται καί συνεπή πρός τόν θεῖο φωτισμόν ζωή καί φωτεινά ἔργα. Οἱ ἁμαρτίες εἶναι σκοτεινά ἔργα καί γεννοῦν θάνατο. Οἱ ἀρετές εἶναι ἔργα φωτεινά καί ὁδηγοῦν στήν ζωή. Ὅσοι δέν πιστεύουν στόν Ἰησοῦν Χριστόν δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχουν φωτεινά ἔργα. *«Ὅποιος κάνει τό κακό μισεῖ τό φῶς, καί δέν ἔρχεται στό φῶς, γιά νά μήν γίνουν φανερά τά ἔργα του. Ἀλλά ὅποιος ἀκολουθεῖ τήν ἀλήθεια ἔρχεται στό φῶς, διά νά γίνει φανερό ὅτι τά ἔργα του ἔχουν γίνει κατά Θεόν»* (Ἰωάννου, γ΄, 21).

Ἀδελφοί μου,

Πολύ πιό φοβερός εἶναι ὁ πνευματικός σκοτασμός ἀπό τήν σωματική τύφλωση. Ἡ σωματική τύφλωση διαρκεῖ ὅσο διαρκεῖ ἡ παροῦσα ζωή. Ὅποιος εἶναι ὅμως σκοτισμένος καί σκοτεινός θά παραμείνει αἰωνίως σ' αὐτή τήν φοβερή κατάσταση.

Σκοτισμένοι καί σκοτεινοί εἶναι οἱ δαίμονες. Αὐτοί δέν μποροῦν, παρά τήν εὐστροφία τους, νά κατανοήσουν τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ καί ἀπιστοῦν καί ἀπορρίπτουν τόν νόμο του καί τόν πολεμοῦν. Στήν ἴδια κατάσταση εἶναι ὅλοι ὅσοι δέν ἔχουν τόν φωτισμό τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ καί τῆς εὐσέβειας.

Γι' αὐτό ἄς παρακαλοῦμε τόν Κύριό μας νά μᾶς φωτίζει καί νά μᾶς καθοδηγεῖ στήν ἀλήθεια τῆς ζωῆς. Μποροῦμε νά ἐπαναλαμβάνουμε τήν προσευχή, τήν κραυγή καί τήν ἱκεσία τοῦ ἁγίου Συμεών τοῦ Νέου θεολόγου:

«ΚΥΡΙΕ ΦΩΤΙΣΟΝ ΜΟΥ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ»

ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΗ ΑΜΑΡΤΩΛΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΣΩΤΗΡΙΑΣ*

«Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός»
(Λουκᾶ, ιθ΄, 10)

«Ὅποιος εἶναι μεγάλος ἁμαρτωλός, ἄρχοντας τῆς ἁμαρτίας, ὅπως ὁ ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος εἶναι μικρός στό πνευματικό ἀνάστημα. Γιατί εἶναι ἀντίθετα ἡ βάρκα καί τό πνεῦμα. Γι' αὐτό καί δέν μπορεῖ ὁ Ζακχαῖος νά δεῖ τόν Ἰησοῦ ἐξαιτίας τοῦ ὄχλου. Ἐνοχλεῖται ἀπό τά πάθη καί ἀπό τά ἐγκόσμια καί δέν μπορεῖ νά δεῖ τόν Ἰησοῦ πού δρᾶ καί κινεῖται καί περπατάει. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν καταλαβαίνει τίς πράξεις πού ταιριάζουν στόν Χριστιανό. Μία τέτοια πράξη εἶναι τό ὅτι βαδίζει ὁ Χριστός, δηλαδή ὅτι δρᾶ ἀνάμεσά μας. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως πού ποτέ δέν εἶδε τόν Χριστό νά βαδίζει, ἀλλά εἶναι ἀναίσθητος μπροστά στίς σωστές πράξεις του, ἔρχεται πολλές φορές ἀπό μεταμέλεια σέ συναίσθηση καί ἀπονεκρώνει κάθε ἡδονή καί γλυκύτητα, ὅπου δηλώνει ἡ συκομουριά πού ἀνέβηκε ὁ Ζακχαῖος» (Θεοφύλακτος Βουλγαρίας).

Τά λόγια τοῦ Κυρίου, σάν ἄνεμος δυνατός, σκορπίζουν τήν πυκνή συννεφιά τῆς πλεονεξίας πού χρόνια τώρα πλάκωνε τήν ψυχή τοῦ ἀρχιτελώνου. Καί ὁ Ζακχαῖος ἀρχίζει νά βλέπει καθαρά πιά τήν ζωή του. Ἀπό τήν σκέψη του διαβαίνουν διαβολικά οἱ τόσοι καί τόσοι πού εἶχε ἀδικήσει, οἱ χῆρες καί τά ὀρφανά πού ἀνάλγητα ἔδιωχνε ὅταν ζητοῦσαν τήν βοήθειά του. Τούς βλέπει νά περνοῦν πικραμένοι μέ τόν πόνο στήν καρδιά, μέ τήν ἀγανάκτηση στά στήθη, μέ τήν κατάρα στό στόμα. Στριφογυρίζουν τριγύρω του, σάν μιά φοβερή ἁλυσίδα, τόν τυλίγουν καί τόν σέρνουν μακρυά ἀπό τόν ἅγιο φιλοξενούμενό του...!

Πρέπει νά τήν σπάσει αὐτή τήν φρικτή ἁλυσίδα τῆς ἀδικίας καί τῆς ἐνοχῆς, πού μόνος του σφυρηλάτησε, πού τόν κρατᾶ μακρυά ἀπό τόν Χριστό. Σέ μία στιγμή μπροστά σέ ὅλους ἀποφασιστικά ἀναγγέλλει! Κύριε ἔκλεψα, ἐκμεταλλεύτηκα πολλούς χρόνια τώρα. Ἀλλά μετανοῶ. Θά ἀλλάξω Κύ-

* Κήρυγμα τῆς 31.1.2016 • Κυριακή ΙΕ΄ Λουκᾶ • Λουκᾶ, ιθ΄, 1-10.

ριε. Ἀλλάζω τώρα: «Τά μισά ἀπό τά ὑπάρχοντα τά δίνω ἐλεημοσύνη στούς φτωχούς. Κι ὅσους ἔβλαψα τούς ἀποζημιώνω στό τετραπλάσιο».

Τά λόγια αὐτά τοῦ Ζακχαίου δέν ἀνήκουν σέ μία μακρυνή ἱστορία ἀδιάφορη γιά τήν ἐποχή μας. Εἶναι ἕνα μήνυμα γιά ὅλους μας. Ὅλοι ἐσεῖς μᾶς λέει, πού εἴχατε τήν τιμή νά γνωρίσετε τόν Χριστό καί πού ζητᾶτε μόνιμη φιλία μαζί του, ὅλοι ἐσεῖς πού λαχταρᾶτε τήν σωτηρία σας, τήν χαρά τοῦ σπιτιοῦ σας ἀκοῦστε με: «Μόνο μ' ἕνα τρόπο θά τά ἐπιτύχετε».

Μήν ἐπαναπαύεσθε στά πλούτη σας. Μήν ξεγελᾶτε τούς ἑαυτούς σας μέ τίς φευγαλέες χαρές πού σᾶς δίνουν οἱ τίτλοι, τά ἀξιώματα καί τά ὑλικά ἀγαθά. Τραβῆξτε ἀπό ἐμπρός σας τό παραπέτασμα τῆς φιλαυτίας, πού σᾶς κλείνει τόν ὁρίζοντα καί δεῖτε. Βγεῖτε λίγο ἀπό τήν ἄνεσή σας καί προσέξτε αὐτά τά παιδάκια πού ντυμένα μέ ράκη τρέμουν στά χιόνια. Τοῦ ἐργάτη εἶναι πού ἀπολύσατε πρό καιροῦ γιά νά αὐξήσετε τά εἰσοδήματά σας. Σταματῆστε γιά λίγο τά σχέδιά σας καί ρίξτε μιά ματιά στά ὑπάρχοντά σας. Σκεφθεῖτε πῶς τά ἀποκτήσατε, συνεχίζει μυστικά ὁ Ζακχαῖος. Πολλά ἀπό τά ἀγαθά σας, ἄν εἶχαν φωνή θά σᾶς φώναζαν, ὅπως καί σέ μένα τότε: «Δέν εἴμαστε δικά σου». Ἀνήκουμε σέ ἐκείνους πού ἐκμεταλλεύθηκες, πού τούς πούλησες τό ἐμπόρευμά σου μέ ψεύτικο ζύγι ἤ σέ ὑπέρογκο τιμή. Δέν εἴμαστε δικά σου! Ἀνήκουμε στά φτωχά παιδιά, πού δέν ἔχουν ψωμί καί ξυλιάζουν σέ μία ἄθλια τρώγλη. Ἀνήκουμε στόν ἄρρωστο πού λιώνει χωρίς φάρμακα καί γιατρό. Ἀνήκουμε στόν φτωχό παραγωγό πού τοῦ πῆρες τά προϊόντα σέ ἐξευτελιστική τιμή, γιά νά βγάλεις ἐσύ σέ λίγες μέρες ὅ,τι ἐκεῖνος δέν μπορεῖ νά κερδίσει μέ ὁλόκληρη ζωή σκληρῆς δουλειᾶς. Δέν εἴμαστε δικά σου! Δέν ἤρθαμε στά χέρια σου, γιά νά στολίζουμε τό σπίτι σου, γιά νά γεμίζουμε τά χρηματοκιβώτιά σου. Σ' ἐκείνους ἀνήκουμε. Παράδωσέ μας χωρίς ἀναβολές. Δέν εἴμαστε δικά σου!

Ἀλλ' ἄς μή νομίζουμε ἀγαπητοί μου ὅτι τό μήνυμα τοῦ Ζακχαίου ἀφορᾶ ἀποκλειστικά τούς πλουσίους καί ἰσχυρούς. Σέ ὅλους ἀπευθύνεται γιατί ὅλοι σχεδόν λίγο-πολύ ἔχουμε ἀδικήσει. Κοιτάξτε καί ἐσεῖς οἱ φτωχότεροι τί πίκρα δημιουργεῖτε στόν γείτονα, στόν συνάδελφο πού συκοφαντήσατε, στήν οἰκογένειά του πού κακολογήσατε. Σταματεῖστε τήν τακτική τῆς ἀδικίας καί ἐκμεταλλεύσεως.

Γιατί νά κάνεις ψεύτικη δουλειά καί νά χρησιμοποιεῖς κατώτερα ὑλικά, μικροεπαγγελματία; Γιατί χρησιμοποιεῖς μέτρα καί σταθμά λειψά μικροέμπορε; Γιατί ἀφήνεις τά ζῶα σου νά βόσκουν σέ ξένες περιοχές, γιατί καταπατᾶς τά σύνορα τοῦ κτήματος τοῦ συγχωριανοῦ σου; Ἀδικίες εἶναι ὅλα αὐτά! Ἀδικίες πού ὑπῆρχαν καί συνεχίζονται μέχρι σήμερα.

Ἐπανορθῶστε σήμερα. Σταματεῖστε πιά τήν ἐκμετάλλευση καί τήν ἀδικία, ὅποια μορφή κι ἄν ἔχει, καί ἀρχίστε μία καινούργια ζωή, ἐπανορθώνοντας τά παλιά, τονίζει μέ τό παράδειγμά του σέ μᾶς τούς σημερινούς ὁ

ἀρχιτελώνης τῆς Ἰεριχοῦς. Μέ κάθε θυσία. Ὄχι ὕστερα ἀπό ἕνα μῆνα. Ὄχι ὕστερα ἀπό μία ἑβδομάδα. Σήμερα. Ὅσους θυμᾶστε ὅτι ἀδικήσατε ἀποζημιῶστε τους. Ὅσα χρωστᾶτε σέ ἀγνώστους, προσφέρτε τα στούς γνωστούς ἀδελφούς σας. Ἐλεημοσύνη στούς φτωχούς. Βρεῖτε τρόπο νά ζητήσετε συγγνώμη.

Σπᾶστε μέ κτυπήματα ἀποφασιστικά τά δεσμά τῆς ἀδικίας κι ἐλεύθεροι πλησιᾶστε περισσότερο τόν Χριστό. Κάτι μεγάλο ἔχει νά σᾶς πεῖ μετά ἀπό αὐτή σας τήν πράξη. Ἐκεῖνο ἀκριβῶς, καταλήγει ὁ Ζακχαῖος, πού διεκήρυξε στό σπίτι τό δικό μου, μετά τήν ἀπόφασή μου νά ἐπανορθώσω τίς ἀδικίες μου καί νά ἀλλάξω ζωή: «*Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο*».

Η ΕΚ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ*

«Μαρία, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός»
(Ματθαίου, α΄, 16)

Ὁ Σωτῆρας τοῦ γένους μας ἐγεννήθη, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, κατά τρόπο θαυματουργικό καί ὑπερφυῆ. Ἔτσι ὅπως ἔπρεπε στόν Ἅγιο Θεό καί ὅπως διευκόλυνε τό ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Αὐτό εἶναι τό θέμα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος. Ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος μᾶς ἀναφέρει τήν γενεαλογία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τούς κατά σάρκα προγόνους του καί τόν ὑπερφυσικό τρόπο τῆς γεννήσεως του. Ἔτσι βγαίνει ἀβίαστα τό συμπέρασμα, ὅτι ὁ Χριστός ἦταν ἀληθινός ἄνθρωπος καί αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τό γεγονός ὅτι καταγόταν ἀπό τήν γενεά τοῦ Δαυΐδ καί ἦταν ἀπόγονός του. Ἐπίσης ὅτι ἐγεννήθη ἀπό Μητέρα πού ἦταν παρθένος καί ὅπως εἶναι μονογενής καί ἐκ Μητρός κατά τήν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ἐκ Παρθένου γέννησις τοῦ Σωτῆρος εἶναι τό θέμα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ἐκ παρθένου γέννησις τοῦ Σωτῆρα εἶναι καί τό θέμα τῆς σημερινῆς ὁμιλίας μας.

1. Ἐξαγγέλλεται ἀπό τόν Θεό καί προβάλλεται συνεχῶς ἀπό τήν Ἁγία Γραφή

Ὁ πανάγαθος Κύριός μας καί Θεός μας μετά τήν πτώση τῶν Πρωτοπλάστων στόν Παράδεισο ἐκεῖ δίνει πρῶτα τήν εἴδηση γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἀπό τά συσσωρευμένα δεινά τῆς ἁμαρτίας τους. Ἀπειλεῖ τόν διάβολο, ὅτι θά τοῦ συντρίψει τό «σπέρμα μιᾶς γυναικός». Ἔκτοτε ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι γεμάτη μέ προεικονίσεις καί προδηλώσεις τοῦ μεγάλου μυστηρίου πού ἦταν ἀπόκρυφο ἀκόμα καί ἀπό τούς Ἀγγέλους, ὅπως ψάλλουμε *«Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διά σοῦ Θεοτόκε».*

---

* Κήρυγμα τῆς 23.12.2012 • Κυριακή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως • Ματθαίου, α΄, 1-25.

Καί ἔρχεται ὁ Προφήτης Ἡσαΐας νά ἀναγγείλει ὅτι *«ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται Υἱόν»*, ὅτι ἡ Παρθένος θά μείνει ἔγκυος καί θά γεννήσει Υἱόν. Ἡ προφητεία αὐτή ἐδόθει κατά τόν χρόνο πού ἐβασίλευε ὁ Ἄχαζ, Βασιλεύς τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰούδα καί ἔπρεπε νά ἐκπληρωθεῖ στόν καιρό της κατά τούς ἔσχατους καιρούς τῆς ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο.

2. Ἀντιρρήσεις καί δυσπιστίες

Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο γεννήθηκε ὁ Θεός ὡς ἄνθρωπος εἶναι μοναδικός, Θεῖος καί Ὑπερφυσικός. Οὔτε συνέβη ποτέ ἄλλοτε, οὔτε πρόκεται νά συμβεῖ καί στό μέλλον μία γυναῖκα παρθένος πού δέν ἔχει συνευρεθεῖ μέ ἄνδρα νά συλλάβει καί νά γεννήσει υἱόν καί συγχρόνως νά παραμείνει Παρθένος. Μητέρα καί Παρθένος. *«Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη»*.

Πολλοί εἶναι ὅμως ἐκεῖνοι πού ἐξίστανται καί ἐξανίστανται κατά τό γεγονός αὐτοῦ ἀμφισβητοῦντες τήν ἐκ Παρθένου γέννηση ἤ καί τήν γελοιοποιοῦν.

Ἡ ἐκ παρθένου γέννηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ παραμένει ἔργο Θεοῦ καί ὡς ἔργο Θεοῦ δέν ἐπιδέχεται ἐξέταση, δέν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτηση, δέν ἐπιδέχεται ἔρευνα, οὔτε ἐπιχειρήματα μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν γιά τήν ἀπόδειξή του. Εἶναι γεγονός ὑπέρ λόγον καί ἔννοια πάνω ἀπό τίς δυνατότητές μας. Ἦταν θέλημα Θεοῦ καί πραγματοποιήθηκε. Ὁ Θεός πάντα δύναται.

Ὅπως παρήγαγε στήν ζωή τόν Ἀδάμ ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπάτωρ καί ἀμήτωρ ἔτσι μπορεῖ νά σαρκωθεῖ καί ὁ ἴδιος ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός. Ὅπως καί ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ δημιουργήθηκε ἡ Εὔα καί αὐτή ἄνευ γεννήσεως ἔτσι ὁ Θεός γεννήθηκε ἀρεύστως ἐκ Παρθένου Μητρός.

3. Ὁ λόγος τῆς ἐκ παρθένου γεννήσεως

Ἐνῶ δέν μποροῦμε νά διερευνήσουμε τόν τρόπο τῆς συλλήψως τῆς κυήσεως καί τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ διότι εἶναι ἀκατάληπτος καί ἀνερμήνευτος, ἐν τούτοις οἱ Πατέρες μᾶς ἀπεκάλυψαν τόν λόγο αὐτοῦ τοῦ ὑπερφυοῦς μυστηρίου. Μάθαμε γιατί ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ γεννήθηκε ἀπό Παρθένο.

Γεννήθηκε ἀπό Παρθένο γιά νά μήν κληρονομήσει τό προπατορικό ἁμάρτημα. Ὁ ἐλευθερωτής τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔπρεπε νά εἶναι ἐλεύθερος τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἐξουσίας της. Ὁ χορηγός τῆς σωτηρίας δέν ἔπρεπε νά χρειάζεται σωτηρία.

Γεννήθηκε ἀπό Παρθένο, ἀπό ἁγνή καί ἀμόλυντη Μητέρα γιά νά μπορέσει νά ἀποτελέσει τό «νέο φύραμα» πού θά ἀναγεννοῦσε τό ἀνθρώπινο γένος. Ἡ παλαιά ζύμη τοῦ Ἀδάμ διεφθάρηκε καί καταστράφηκε. Ἡ νέα

ζύμη θά ἔπρεπε νά εἶναι ἐλεύθερη ἀπό τήν ἁμαρτία γιά νά παραγάγει τήν καινή κτίση, τήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Γεννήθηκε ἀπό Παρθένο γιά νά ἀποδείξει τήν σοφία του καί τήν δύναμή του.

Γεννήθηκε ἀπό Παρθένο Μητέρα γιατί τέτοια Μητέρα δικαιοῦνταν ὁ ἄγευστος κηλῖδος ἅγιος καί ἀναμάρτητος Κύριός μας.

Γεννήθηκε ἀπό Παρθένο γιά νά ξαναδώσει στήν γυναῖκα τήν τιμή πού ἀπώλεσε ἀπό τήν ἁμαρτία.

Γεννήθηκε ἀπό Παρθένο Μητέρα γιά νά ἀποτελεῖ μοναδικό κατόρθωμα, δόξα, ἔπαινο στόν Παντοδύναμο Κύριο.

Ἐμεῖς ἀγαπητοί μου,

Ἀκούοντες ὅτι ὁ Θεός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ γεννήθηκε ἐκ Παρθένου Μητρός γιά μᾶς καί τήν σωτηρία μας δοξάζουμε τόν σαρκωθέντα Κύριό μας καί τιμοῦμε τήν Θεοτόκο τήν Παρθένο Μητέρα του.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΜΑΣ*

***«Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος»* (Ματθαίου, β΄, 1)**

Ὑψηγοροῦσα ἡ Ἐκκλησία ψάλλει καί ὁμολογεῖ κατά τήν μεγάλη δεσποτική ἑορτή τῶν Χριστουγέννων *«δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη παιδίον νέον ὁ πρὸ αἰώνων Θεός»*. Μ' αὐτό τόν πανηγυρικό τρόπο κηρύττει στούς ἐγγύς Αὐτῆς εὑρισκομένους, δηλαδή τά πιστά τέκνα Αὐτῆς, ἀλλά καί στούς μακράν ἱσταμένους, τρεῖς ἀλήθειες, πού ἀποτελοῦν σύνοψη τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας, ὅπως ὀνομάζεται τό μυστήριον τῆς σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τόν πρῶτον σταθμόν, δηλαδή τά Χριστούγεννα, μέ ἱερή κατάνυξη καί ἔνθεο ἐνθουσιασμό ἑορτάζουμε καί θεοπρεπῶς πανηγυρίζουμε.

1. «Δι' ἡμᾶς ἐγεννήθη»

Ἡ Ἐκκλησία, δηλαδή τό σύνολο τῶν πιστῶν, ἑορτάζει τήν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί διακηρύττει μέ εὐγνωμοσύνη πρός Αὐτόν, ὅτι «δι' ἡμᾶς ἐγεννήθη». Ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἀπό ἀπροσμέτρητη ἀγάπη γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους ἐσαρκώθη. Ἐνῶ ἦτο πλούσιος, ἐπτώχευσεν, γιά νά πλουτίσουμε ἐμεῖς μέ τήν ἰδική Του πτωχεία. Ὀνομάζεται πλούσιος, ἐπειδή ἔχει ἰδιώματα, μέ τά ὁποῖα γνωρίζεται στούς ἀνθρώπους, πού ἐμεῖς στερούμεθα ὡς κτιστοί καί πεπερασμένοι καί γι' αὐτό εἴμαστε πτωχοί. Ἐκεῖνος εἶναι Αἰώνιος, Ἅγιος, Ἀθάνατος, Πάνσοφος, Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου, Παντοδύναμος, Κυβερνήτης τῆς ἱστορίας καί τοῦ κόσμου, Δίκαιος, Ἀληθινός, Ἐξουσιαστής τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου καί πολλά ἄλλα. Ὡστόσο ὁ Κύριος μετέσχεν τοῦ χείρονος, τοῦ χειροτέρου καί κατωτέρου ὡς πρός Αὐτόν, δηλαδή ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά μᾶς μεταδώση τό βέλτιον, τό καλύτερον καί ἀνώτερον ὡς πρός ἐμᾶς, δηλαδή τήν θεότητά Του.

---

* Κήρυγμα τῆς 25.12.2012 • Κήρυγμα Χριστουγέννων 2012 • Ματθαίου, β΄, 1-12.

Ἐσαρκώθη, γιά νά γίνουμε *«μέτοχοι τῆς θείας φύσεως καί νά ἀποφύγουμε τήν φθορά, πού προκαλοῦν οἱ κοσμικές ἐπιθυμίες»* (Ἐπιστολή Β΄ Πέτρου, α΄, 4). Γιά τήν δική μας ἀνύψωση, γιά τόν δικό μας πλουτισμό, γιά τήν δική μας λύτρωση καί σωτηρία Ἐκεῖνος ἐσαρκώθη, ἔγινε ἄνθρωπος. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς ἀναγνωρίζοντας τήν ἀγάπη Του γιά μᾶς Τόν ἀποκαλοῦμε Μόνον Φιλάνθρωπον καί Λυτρωτήν καί Σωτῆρα καί Εὐεργέτην μας. Ὅσο μᾶς ἀγάπησε καί μᾶς ἀγαπᾶ οὐδείς μᾶς ἀγάπησε καί μᾶς ἀγαπᾶ.

2. «Παιδίον Νέον»

Ὁ χαρακτηρισμός «Παιδίον Νέον» ἀναφέρεται στήν ἀνθρωπότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Λέγεται «Παιδίον Νέον», ἐπειδή εἶναι ὁ νέος ἄνθρωπος, ὁ ἀπαλλαγμένος ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα, τά διαβλητά πάθη καί τήν δύναμη τῆς ἁμαρτίας, ὁ ὑποταγμένος μέ τήν θέλησή Του στόν Θεό Πατέρα. Μένει ἐν τῷ Πατρί καί ἀναπαύεται σ' Αὐτόν. Ἔτσι ἔγινε ὁ Πατέρας τῆς νέας ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία δέν ὑπηρετεῖ τήν ἁμαρτία, τήν ἀπείθεια καί τήν ἀνυπακοή στόν Θεό Πατέρα. Ὁ καθένας ἀπό μᾶς καλεῖται μέ τήν ἄσκησή του νά ὑπερβῆ τά πάθη τῆς ἁμαρτίας καί νά ζήση ὡς καινός ἐν Χριστῷ κτισθείς ἄνθρωπος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό θεῖον ἀρχέτυπον τοῦ ἀνθρώπου.

3. «Ὁ πρό αἰώνων Θεός»

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν ἀρχή τοῦ εὐαγγελίου του ἀναφέρεται στήν προαιώνιο ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀλλά καί στήν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν σάρκωσή Του. Ἀπό ὅλα πρίν ὑπῆρχε ὁ Λόγος κι ὁ Λόγος ἦταν μέ τόν Θεό, καί ἦταν Θεός ὁ Λόγος. Ἀπό τήν ἀρχή ἦταν Αὐτός μέ τόν Θεό. Τά πάντα δι' Αὐτοῦ δημιουργήθηκαν κι ἀπό ὅσα ἔγιναν τίποτα χωρίς Αὐτόν δέν ἔγινε... Κι ὁ Λόγος ἔγινε ἄνθρωπος κι ἔστησε τήν σκηνή Του ἀνάμεσά μας (Ἰωάννου, α΄, 1-3, 14). Ἡ Ἐκκλησία κηρύττει, ὅτι Αὐτός, πού ἐσαρκώθη γιά ἐμᾶς, εἶναι ὁ Προαιώνιος Θεός. Ὁ θεοκήρυκας Ἀπόστολος ὑψηγορεῖ· *«μεγάλο εἶναι τό μυστήριο τῆς πίστεως πού μᾶς ἀποκαλύφθηκε. Ὁ Θεός ἐφανερώθηκε ὡς ἄνθρωπος»* (Πρός Τιμόθεον Α΄, γ΄, 16). Μέ τήν σάρκωσή Του ὁ Θεός ἀπεκαλύφθη στούς ἀνθρώπους καί ἔδειξε στόν ἄνθρωπο τό ὕψος τοῦ προορισμοῦ του, τόν σκοπό καί τό νόημα τῆς ζωῆς του. Νά γίνη ἰσόθεος.

Ἐμεῖς προσκυνοῦμε μέ πίστη τό μυστήριο, τόν Εὐεργέτη καί Λυτρωτή μας, μέ τούς ὕμνους, τήν θεολογία μας καί τήν ἄσκησή μας, πού εἶναι ἄρνηση στήν ἀσέβεια, στήν πονηρία, στόν ἐγωϊσμό, στήν πλεονεξία, στήν φιλοχρηματία, στήν φιλαρχία καί σ' ὅλες τίς ἄλλες κακίες.

Ἔτσι δοξάζουμε τόν σαρκωθέντα Κύριο καί Θεό μας Ἰησοῦ Χριστό μέ τήν πίστη καί τήν ἀρετή μας.

Εὔχομαι νά ἔχετε πλούσια τήν εὐλογία τοῦ Σαρκωθέντος Θεοῦ μας.

Χρόνια Πολλά καί Εὐλογημένα.

ΘΕΟΣ - ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΧΡΟΝΟΣ*

«Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν»
(Πρός Ἐφεσίους, ε΄, 16)

Ὁ φιλάνθρωπος Θεός καί Πατέρας μας *«ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος»* (Πράξεων α΄, 7) μᾶς ἀξιώνει νά εἰσερχόμαστε σήμερα στό Νέο Ἔτος 2013.

Γιά τό γεγονός αὐτό δοξάζουμε τόν Θεό καί Πατέρα μας, πού μᾶς ἀξίωσε νά μετρήσουμε τό δισχιλιοστό δεκατοτρίτο. Βιώνουμε τό γεγονός μέ ταπείνωση καί τό προσεγγίζουμε μέ τήν προσευχή μας.

Ὁ κόσμος ὁλόκληρος, οἱ ἄνθρωποι ὅπου γῆς προσβλέπουν μέ ἔντονη προσδοκία καί ἐλπίδα πρός τό μέλλον, πρός τήν ἀνατείλασα ἐδῶ καί μία δεκαετία πλέον νέα χιλιετία, ὅτι θά λυθοῦν τά μεγάλα προβλήματα πού τούς ταλανίζουν, ὅτι θά ἐπικρατήσει εἰρήνη καί ἀσφάλεια, ὅτι ὅλοι θά εὐημεροῦν, ὅτι ὅλοι θά ἀπολαμβάνουν τήν ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν, ὅτι θά σταματήσουν οἱ πόλεμοι, ὅτι θά ἐξαλειφθεῖ ἡ ἀθλιότης καί ἡ ὑποβάθμιση τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καί τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ὅτι θά νικηθοῦν οἱ ἀσθένειες, ὅτι οἱ ἐπιστῆμες θά ἀνοίξουν νέες προοπτικές, ὅτι ἡ κοινωνία θά προοδεύσει, ὅτι θά ἐπικρατήσει ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀδελφωσύνη, ἡ ἰσότητα, ἡ ἀγάπη, ἡ ἀνοχή.

Μπροστά σ' αὐτά τά ὁράματα ἔχουμε νά παρατηρήσουμε ὅτι·

α) Ὁ χρόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του οὔτε καλός εἶναι, οὔτε κακός. Δέν φέρει τήν εὐτυχία ἤ τήν δυστυχία. Μιά τέτοια ἄποψη αἰχμαλωτίζει καί ὑποτάσσει τόν ἄνθρωπο σέ τυφλές καί ἄλογες δυνάμεις, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος κοσμήθηκε ἀπό τόν Δημιουργό του μέ τήν λογική, τήν βούληση, τήν ἐλευθερία.

Κατά τήν χριστιανική ἄποψη ὁ ἄνθρωπος πού ζεῖ μέσα στόν χρόνο μέ τά ἔργα του, τίς σκέψεις του, τίς ἰδέες του, τίς ἐπιδιώξεις του γεμίζει τόν χρόνο μέ φῶς, χαρά, ἀγάπη, εὐτυχία ἤ ἀντιθέτως μέ σκοτάδι, ἀπελπισία, πόνο καί δυστυχία.

---

* Κήρυγμα τῆς 30.12.2012 • Κυριακή μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν • Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, Πρός Ἐφεσίους, ε΄, 15-18.

β) Οἱ ἄνθρωποι, πού προσπαθοῦν νά πραγματοποιήσουν ὅλες τίς ὡραῖες καί ἰδανικές αὐτές συνθῆκες τῆς ζωῆς, στηρίζονται σέ ἐγκόσμιες δυνάμεις καί προσπάθειες καί σέ ἐξωτερικούς, ὡς πρός τόν ἄνθρωπο, παράγοντες. Τό στοιχεῖο αὐτό εἶναι ἐκεῖνο πού κάνει ὅλα αὐτά τά ὁράματα οὐτοπικά, ἀνέφικτα καί ἀπογοητεύει συνέχεια τόν ἄνθρωπο.

γ) Τήν ζωή μας, τήν κοινωνία μας, τόν κόσμο μας μόνο ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή ὁ ἴδιος ὁ Θεός, μποροῦν νά μεταμορφώσουν καί νά ἀνακαινίσουν. Κάθε ἔτος, κάθε ἡμέρα, κάθε ὥρα τῆς ζωῆς μας ὀφείλουμε νά τήν ἀξιοποιοῦμε μέ τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά γεμίζουμε τόν χρόνο μας μέ τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Αὐτό μᾶς παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν γράφει· *«Προσέχετε, λοιπόν, καλά, μή ζεῖτε ὡς ἀσύνετοι, ἀλλά ὡς συνετοί. Νά χρησιμοποιεῖτε σωστά τόν χρόνο σας, γιατί ζοῦμε σέ πονηρούς καιρούς. Γι' αὐτό μήν εἶσθε ἄφρονες, ἀλλά ν' ἀντιλαμβάνεσθε τί θέλει ὁ Κύριος ἀπό σᾶς»* (Πρός Ἐφεσίους, ε΄, 15-18).

δ) Οὔτε οἱ ἐνδοκόσμιες δυνάμεις, οὔτε οἱ χαρισματικοί ἡγέτες, οὔτε τά εὐφυῆ συστήματα ἔχουν τήν δύναμη νά ἀλλάξουν τόν κόσμο, γιατί τά πάντα καί οἱ πάντες φέρουν μέσα τους τήν πτώση καί τήν φθορά. Ὁ κάθε ἄνθρωπος ὅμως, ὅταν ἀναγεννηθεῖ ἀπό τόν Θεό καί ἀνακαινισθεῖ ἀπό τήν καθαρτική, ἁγιαστική καί θεοποιό χάρη τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νά μεταμορφώσει τήν ζωή του, τόν κόσμο, τήν κοινωνία σέ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί νά λύσει ὅλα του τά προβλήματα μέ τήν ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τήν ἐφαρμογή τῶν θείων ἐντολῶν, τήν ἄσκηση γιά τήν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν.

Μέ τίς σκέψεις αὐτές εἰσερχόμαστε στόν νέο χρόνο, πού ἄρχισε νά μετρᾶ καί ἀτενίζουμε τό μέλλον μέ τήν αἰσιοδοξία, πού μᾶς χαρίζει ἡ Ἐκκλησία μας. Μέ αἰσιοδοξία μέσα σ' αὐτήν τήν ἀβεβαιότητα, καί στήν σκοτεινή ἀπό τά νέφη τῶν πονηρῶν κοινωνία μας. Μέ αἰσιοδοξία πού θά μᾶς τήν δώσει μόνο ὁ Χριστός, ὁ Κύριός μας καί Λυτρωτής μας, ὁ ὁποῖος κατευθύνει καί φωτίζει τήν ζωή μας μόνο ἄν ἐμεῖς τό ζητήσουμε καί τό θέλουμε πραγματικά.

Εὔχομαι σέ ὅλους ἐκ μέσης καρδίας εὐλογημένο καί τό Νέον Ἔτος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ 2013.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ*

«Ἀναχωρησάντων τῶν μάγων ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσὴφ λέγων...»
(Ματθαίου, β΄, 13)

Η σάρκωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι τό ἀπόκρυφο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ κόσμου. Μάλιστα δέ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκουν, ὅτι ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ ἦταν ὁ προεπινοούμενος σκοπός τοῦ Θεοῦ γιά τήν δημιουργία τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει σαφέστατα αὐτήν τήν ἄποψη, ὅπως στό χωρίο *«τά πάντα δι' αὐτοῦ καί δι' αὐτόν ἔχουν δημιουργηθεῖ»* (Πρός Κολοσσαεῖς, α΄, 16). Γι' αὐτό καί μέ θαυμασμό πανηγυρίζει γράφων στόν Ἀπόστολο Τιμόθεο: *«Μεγάλο εἶναι τό μυστήριο πού σεβόμεθα. Θεός ἐφανερώθηκε σαρκωμένος...»* (Πρός Τιμόθεον Α΄, γ΄, 16).

Ὅμως στό σημερινό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ἀγαπητοί μου, διαπιστώνουμε, ὅτι κάποιοι ἀντιδροῦν στήν πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ σχεδίου. Ἀντιδροῦν καί πολεμοῦν. Γίνονται διῶκτες τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ καί Λόγου. Ὁ πρῶτος διώκτης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Βασιλεύς Ἡρώδης, ὁ ὁποῖος φοβούμενος νά μήν ἀπωλέσει τήν βασιλεία του ἀπεφάσισε νά φονεύσει τόν γεννηθέντα βασιλέα Κύριο.

Ὁ Θεός ὅμως Παντοδύναμος καί Πάνσοφος ἔχει τήν δυνατότητα νά ἐξουδετερώνει τίς ἀποφάσεις τῶν ἐχθρῶν του καί νά πραγματοποιεῖ τό θέλημά του καί τήν ἐπιθυμία του. Διά τοῦ προφήτου Ἡσαΐα ὁ Θεός διεκήρυξε αὐτήν τήν ἀποφασιστικότητα καί ἀποτελεσματικότητα τῶν ἐντολῶν του.

Λέγει ὁ Θεός: *«Οἱ δικές μου βουλές καί ἀποφάσεις δέν ὁμοιάζουν μέ τίς βουλές σας καί τίς ἀποφάσεις σας. Ἀλλά ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανός ἀπό τῆς γῆς τόσο ἀπέχει ἡ δική μου ὁδός ἀπό τίς δικές σας ὁδούς καί τά διανοήματά σας ἀπό τήν δική μου σκέψιν.*

Διότι ὅπως ὅταν ἡ βροχή ἤ ἡ χιών κατέβη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, δέν ἐπιστρέφει (διά τῆς ἐξατμίσεως πάλιν εἰς τόν οὐρανόν) πρίν ποτίσει πλουσίως τήν γῆν καί οὕτω ὁ σπορεύς σπόρους φυτρώσει, βλαστήσει καί καρποφορήσει

* Κήρυγμα τῆς 30.12.2012 • Κυριακή μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν • Ματθαίου, β΄, 13-23.

χάριν τοῦ σπείροντος καί δώσει εἰς αὐτόν ἄρτον πρός βρῶσιν, κατά παρόμοιον τρόπον θά γίνει καί μέ τόν λόγον μου, ὁ ὁποῖος θά ἐξέλθει ἐκ τοῦ στόματος μου. Οὗτος δέν θά ἐπιστρέφει μέχρις ὅτου ἐκτελεσθοῦν πάντα ὅσα θέλω» (Ἡσαΐου, νε΄, 8-11).

Ἀπό τό περιστατικό τῆς φυγῆς τοῦ νεογεννήτου Θεοῦ στήν Αἴγυπτο ἀλλά καί ἀπό τά λόγια τοῦ Θεοῦ πού ἐξαγγέλθηκαν διά τοῦ προφήτου Ἡσαΐου μποροῦμε νά ἐξαγάγουμε χρήσιμα συμπεράσματα:

Πρῶτον: Ὁ Θεός ἔχει κάποιο σκοπό πού μᾶς ἐδημιούργησε. Τόν γνωρίζουμε αὐτόν τόν σκοπό; Ξέρουμε γιατί μᾶς δημιούργησε ὁ Θεός; Ἄν δέν τό ξέρουμε εἶναι εὐκαιρία σήμερα νά τό μάθουμε. Μᾶς δημιούργησε γιά νά γίνουμε διά τόν Ἰησοῦ Χριστό τέκνα του καί κληρονόμοι τῶν ἀγαθῶν τῆς Βασιλείας του. Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας.

Δεύτερον: Αὐτόν τόν σκοπό κανείς δέν μπορεῖ νά μᾶς ἐμποδίσει νά τόν κατακτήσουμε, ἐφόσον ἐμεῖς τό θέλουμε καί τό ἐπιδιώκουμε. Ὅπως κανείς δέν ἐμπόδισε τόν Θεό στό μεγάλο σχέδιό του γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου, ἔτσι κανείς κι ἐμᾶς δέν μπορεῖ νά μᾶς ἐμποδίσει νά τύχουμε τῆς σωτηρίας. Οὔτε δαίμονες, οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε ἁμαρτίες, οὔτε τά πάθη μποροῦν νά σταθοῦν ἐμπόδιο. Οἱ ἐχθροί μας νικήθηκαν καί ἀπό τήν ἁμαρτία ἀφαιρέθηκε ἡ δύναμή της νά προκαλεῖ θάνατο. Ἐκεῖνο ὅμως πού δέν μπορεῖ νά ἐκβιάσει ὁ Θεός εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Δέν τόν σώζει μέ τήν βία. Ἐπιθυμεῖ νά συνεργασθεῖ μαζί του καί μέ ἐλεύθερη ἐκλογή νά συγκατατεθεῖ στήν σωτηρία του. Ὁ Θεός πέτυχε τό ἀκατόρθωτο, ἔκανε δυνατή τήν λύτρωση, τήν σωτηρία, τόν ἁγιασμό, τήν δικαιοσύνη. Ὅσοι θέλουν μποροῦν νά τά ἀπολαύσουν.

Τρίτον: Ὁ Θεός ἐνέπαιξε διά τῶν Μάγων τόν Ἡρώδη.

Ὁ Ἡρώδης τόν περίμενε νά τόν πληροφορήσουν ποῦ βρίσκεται ὁ νεογέννητος βασιλιάς καί ἐκεῖνοι ὁδηγηθέντες ἀπό τοῦ Θεοῦ ἐπέστρεψαν στήν πατρίδα τους ἀπό ἄλλο δρόμο. Ὁ Θεός ἐνέπαιξε καί τόν Φαραώ στήν Αἴγυπτο. Ὁ Θεός ἐνέπαιξε καί τούς δαίμονες μέ τήν ἐκ Παρθένου γέννησή του. Ὁ Θεός ἐμπαίζει τελικῶς ὅλους ὅσους ἀντιτίθενται στήν ἀπόφασή του καί τίς σκέψεις του.

Αὐτό ὅμως δίνει σιγουριά καί βεβαιότητα. Μᾶς δημιουργεῖ αἰσιοδοξία καί ἐλπίδα. Οἱ ἐχθροί μας, οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐχθροί τοῦ Εὐαγγελίου πάντοτε θά ἐμπαίζονται ἀπό τόν Θεόν καί Σωτῆρα μας. Θά ἐμπαίζονται γιά νά μποροῦμε ἐμεῖς νά συνεχίσουμε τόν ἀγῶνα μας ἀνεμπόδιστοι.

Καί τέταρτον: Ὅπως ὁ Ἰωσήφ ἐκτελοῦσε μέ ὑπακοή τίς θεῖες ἐντολές χωρίς νά τίς ἐξετάζει ἔτσι καί ἐμεῖς ὀφείλουμε νά ὑπακοῦμε ἀδιακρίτως στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, σίγουροι, ὅτι σκεπτώμεθα καί συμπεριφερόμεθα σωστά καί πρός ὄφελος πνευματικό μας.

Ὁ Θεός Πατέρας μας γνωρίζει τί θά μᾶς δοξάσει ἀληθινά. Γνωρίζει τί μᾶς ὠφελεῖ πραγματικά. Γνωρίζει ποιές εἶναι οἱ ἀνάγκες μας. Ἄς τόν ἐμπιστευθοῦμε χωρίς ἀμφιβολίες καί ὀλιγοπιστίες.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ Θεός πού προστάτευσε τόν γεννηθέντα Κύριον Ἰησοῦν διά τῆς φυγῆς εἰς τήν Αἴγυπτον προστατεύει κάθε πιστό δοῦλο του, ἐργαζόμενον τό ἀγαθόν.

Δέν ὀλιγοψυχοῦμε ἀπό τούς διωγμούς καί τούς πολέμους. Στηριζόμαστε στόν Θεό διά τήν σωτηρία μας. Οὐδείς μπορεῖ νά ματαιώσει τίς ἀποφάσεις του γιά μᾶς.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*

«Ἤγγικεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ»
(Λουκᾶ, ι΄, 9)

«Ἤγγικεν ἡ *Βασιλεία τοῦ Θεοῦ*». Αὐτό εἶναι τό κύριο θέμα τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καί τοῦ Κυρίου. Γιά νά μάθουμε σέ τί συνίσταται αὐτή ἡ μυστηριώδης πραγματικότητα, πού ὁ Κύριος ἦλθε νά ἐγκαθιδρύσει στήν γῆ, ποία εἶναι ἡ φύση της καί ποιές οἱ ἀπαιτήσεις της πρέπει νά ἀπευθυνθοῦμε στήν Καινή Διαθήκη.

Στό κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τήν πρώτη θέση κατέχει ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτό πού κηρύττει στίς κωμοπόλεις τῆς Γαλιλαίας εἶναι τό Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας. Τά θαύματα πού ἐνεργεῖ ὁ Κύριος συνοδεύουν τήν διδασκαλία Του ὡς σημεῖα τῆς παρουσίας τῆς Βασιλείας καί ἀφήνουν νά διαφανεῖ κάπως ἡ σημασία της. Μέ τόν ἐρχομό της τερματίζεται ἡ κυριαρχία τοῦ διαβόλου, τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου πάνω στούς ἀνθρώπους· *«εἰ δὲ ἐγὼ ἐν πνεύματι Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ»* (Ματθαίου, ιβ΄, 28).

Συνεπῶς εἶναι ἀπαραίτητο νά ληφθεῖ μία ἀπόφαση, πρέπει κανείς νά μετανοήσει, νά δεχθεῖ τίς ἀπαιτήσεις τῆς Βασιλείας γιά νά γίνει μαθητής τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ Βασιλεία εἶναι τό κατεξοχήν δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἡ οὐσιαστική ἀξία, πού πρέπει νά τήν ἀποκτήσει κανείς δίνοντας ὅλα ὅσα κατέχει. Ἀλλά γιά νά τήν λάβει κανείς, πρέπει νά ἐκπληρώσει ὁρισμένες προϋποθέσεις. Αὐτό ὅμως μέ κανένα τρόπο δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς ὀφειλόμενη δίκαια ἀμοιβή: Ὁ Θεός ἐλεύθερα μισθώνει τούς ἀνθρώπους στόν ἀμπελῶνα Του καί δίνει στούς ἐργάτες Του, ὅ,τι εὐαρεστεῖται.

Ὁπωσδήποτε αὐτά πάντα παρέχονται ὡς χάρη, οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν νά ἀνταποκριθοῦν σ' αὐτή τήν χάρη: Οἱ σκληροτράχηλοι ἁμαρτωλοί πού ἐμμένουν στό κακό *«Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι»*.

Ἀπό αὐτόν πού θέλει νά εἰσέλθει στήν Βασιλεία καί νά τήν κληρονομήσει τελικά ἀπαιτεῖται: «πτωχεία» πνεύματος, διάθεση παιδιοῦ, ἐνεργός ἀναζή-

* Κήρυγμα τῆς 8.1.2012 • Κυριακή μετά τά Φῶτα • Λουκᾶ, ι΄, 1-12.

τηση τῆς Βασιλείας καί τῆς δικαιοσύνης της, ὑπομονή στούς διωγμούς, θυσία κάθε πράγματος πού κατέχει, μέ μία λέξη ἀπαιτεῖται ἡ ἐκπλήρωση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ἰδίως στό θέμα τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης. Γιατί ἐάν ὅλοι εἶναι καλεσμένοι στήν Βασιλεία, δέν εἶναι ὅλοι ἐκλεκτοί. Θά διωχθεῖ ὁ συνδαιτημόνας πού δέν ἔχει «ἔνδυμα γάμου». Ἀπαιτεῖται κυρίως μετάνοια, ἀναγέννηση, χωρίς τήν ὁποία δέν μπορεῖ κανείς «νά δεῖ τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

Στούς ἐσχάτους καιρούς, ὁ Χριστός νικητής ὅλων τῶν ἐχθρῶν του, θά παραδώσει *«τήν Βασιλεία τῷ Θεῷ καί Πατρί»*. Τότε *«γεννήσεται ἡ Βασιλεία τοῦ κόσμου τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ»* καί οἱ πιστοί θά λάβουν *«κληρονομίαν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ»*. Ἔτσι, θά βασιλεύσει «ὁ Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ» καί οἱ Μαθητές τοῦ Ἰησοῦ θά κληθοῦν νά μοιραστοῦν τήν δόξα αὐτῆς τῆς Βασιλείας, γιατί ἤδη ἀπό τώρα, ὁ Ἰησοῦς *«ἐποίησεν, αὐτούς Βασιλεῖς καί Ἱερεῖς τῷ Θεῷ καί Πατρί αὐτοῦ»*.

Η ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ*

«Ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ»
(Λουκᾶ, ιη΄, 13)

Ἡ παραβολή τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου πού ἀκούσαμε σήμερα, μᾶς ἀποκαλύπτει τήν στάση ἤ τήν θέση τοῦ ἀνθρώπου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μᾶς διδάσκει τήν ταπεινοφροσύνη ὡς τόν κατεξοχήν τρόπο ζωῆς τῶν πιστῶν.

Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι πρῶτα ἀπό ὅλα ἡ μετριοφροσύνη, τό ἀντίθετο τῆς ματαιοδοξίας. Χωρίς παράλογη ἔπαρση, ὁ μετριόφρων δέν ἐμπιστεύεται τήν δική του κρίση. Τό πνεῦμα τό Ἅγιο προστάζει στίς Παροιμίες: *«Μήν φαντάζεσαι σεαυτόν σοφόν· φοβοῦ τόν Κύριον, καί ἔκκλινον ἀπό κακοῦ»* (γ΄, 7) Μέ ἀνάλογη διάθεση ἐξομολογεῖται ὁ ψαλμῳδός: *«Κύριε δέν ὑπερηφανεύθηκε ἡ καρδιά μου, οὐδέ ὑψώθηκαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὔτε περιπατῶ σε πράγματα μεγάλα καί ὑψηλότερα ὑπέρ ἐμέ»* (Ψαλμός ρλ΄, 1). Τά ὅμοια συμβουλεύει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: *«μήν ὑψηλοφρονεῖτε, ἀλλά συγκαταβαίνετε ἕως τούς ταπεινούς· μή φαντάζεσθε ἑαυτούς φρονίμους»* (Πρός Ρωμαίους, ιβ΄, 16).

Μεγαλύτερος βαθμός ταπεινοφροσύνης εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη ὡς τό ἀντίθετο τῆς ὑπερηφανείας. Εἶναι ἡ στάση τοῦ ἁμαρτωλοῦ πλάσματος μπροστά στόν Παντοδύναμο Θεό. Ἔτσι αἰσθανόταν ὁ Τελώνης τῆς σημερινῆς περικοπῆς. Ἐνῶ ἀντίθετα δέν ἦταν αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ὁ Φαρισαῖος, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὡς ἴσος πρός ἴσον ἤ καί ἀκόμη ἐνόμιζε τόν Θεόν ὡς ὀφειλέτην του διά τήν εὐσέβειάν του. Ὁ ταπεινός ἀναγνωρίζει πώς ὅ,τι ἔχει τό ἔλαβε ἀπό τόν Θεό. Αὐτή ἡ στάση δέν ἀφήνει περιθώρια γιά διακρίσεις. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δικαίως ἐρωτᾶ: *«τί ἔχεις τό ὁποῖον δέν ἔλαβες χριστιανέ; Ἔχεις θέσεις, ἀξιώματα; Ὁ Θεός σοῦ τά ἔδωσε. Ἔχεις πλοῦτο καί ἀγαθά; Ὁ Θεός σέ εὐλόγησε. Ἀπολαμβάνεις ἐπιτυχίες στήν ζωή σου; Ὁ Θεός σέ ἐτίμησε. Ἔ, λοιπόν, ἐφόσον ὅλα τά ἔλαβες τί καυχᾶσαι ὡς μή λαβών;»* (Πρός Κορινθίους Α΄, δ΄, 7).

Ὁ ταπεινός αἰσθάνεται πάντοτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὡς δοῦλος χωρίς ἀξία. Ὁ Κύριος μᾶς ἐδίδαξε: *«Ἔτσι καί σεῖς, ὅταν κάνετε ὅλα ὅσα ἔχετε*

---

* Κήρυγμα τῆς 4.2.2012 • Κυριακή Τελώνου καί Φαρισαίου • Λουκᾶ, ιη΄, 10-14.

διαταγή νά κάνετε, νά λέγετε, ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοι εἴμεθα· ἐπειδή ἐκάμαμε, ὅτι ἐχρεωστοῦμεν νά κάμωμεν» (Λουκᾶ, ιζ΄, 10).

Ὁ ταπεινός ἔχει τήν συνείδηση ὅτι εἶναι μόνο ἕνας ἁμαρτωλός. Ἔτσι αἰσθανόταν ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν Προφητῶν Ἡσαΐας ὅταν εἶδε τόν Θεό καί ἐμίλησε μαζί του. Ἐξομολογεῖται ὁ Προφήτης: *«Τότε εἶπα· ὦ! ἐγώ ὁ ταλαίπωρος! διότι χάθηκα. Ἐπειδή εἶμαι ἄνθρωπος ἀκαθάρτων χειλέων καί κατοικῶ ἀνάμεσα ἑνός λαοῦ ἀκαθάρτων χειλέων. Ἐπειδή οἱ ὀφθαλμοί μου εἶδαν τόν Βασιλιά, τόν Κύριον τῆς δόξης»* (Ἡσαΐου, στ΄, 5).

Ὅμοια συναισθήματα ἀνέπτυξε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν πρωτοσυναντήθηκε μέ τόν Κύριο Ἰησοῦ: *«Προσέπεσε πρός τά γόνατα τοῦ Ἰησοῦ, λέγων, ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, διότι εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός Κύριε»* (Λουκᾶ, ε,΄ 8). Αὐτόν τόν ταπεινό πού ἐμπιστεύεται τόν ἑαυτό του στήν χάρη τοῦ Κυρίου, ὁ Θεός θά τόν δοξάσει. Στίς Παροιμίες ὁ Θεός ἀποκαλύπτει ὅτι *«ἡ ταπείνωση προπορεύεται τῆς δόξης»* (Παροιμιῶν, ιε΄, 33). Ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος μᾶς ὑπενθυμίζει: *«Ὁ Θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται εἰς τούς ταπεινούς δίδει χάριν»* (δ΄, 6).

Ἀσύγκριτη ὅμως παραμένει ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ Χριστοῦ ὁ ὁποῖος ὑποβιβάζοντας τόν ἑαυτό του μᾶς σώζει καί ὁ ὁποῖος καλεῖ τούς μαθητές του νά ὑπηρετοῦν τούς ἀδελφούς τους ἀπό ἀγάπη ὥστε νά δοξάζεται *«ἐν πᾶσι ὁ Θεός»*.

ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ*

«Ἀπεδήμησεν ...εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθών...»
(Λουκᾶ, ιε΄, 13, 17)

Ὅλα τά εἶχε στό πατρικό του σπίτι ὁ νέος τῆς παραβολῆς. Καί ἄνεση καί πλούτη καί στοργή πολλή. Κι ὅμως ὅλα τοῦ φαίνονταν στενά καί μονότονα καί ἡ πατρική ἀγάπη, σκλαβιά. Γι' αὐτό τελικά ἀπαίτησε ἀπερίφραστα τό μερίδιο τῆς κληρονομιᾶς. «Πατέρα δός μου ὅ,τι ἀπό τήν περιουσία σου, μοῦ ἀναλογεῖ». Κι ὕστερα ἀπό λίγες μέρες ὁ νεώτερος γιός μάζεψε τά πάντα καί ταξίδεψε σέ χώρα μακρινή. Ἐκεῖ ἐσπατάλησε τήν περιουσία του ζώντας ἄσωτα καί σπάταλα.

Ἡ σημερινή παραβολή δέν ἀναφέρεται ἀποκλειστικά σέ μία μόνο κακία. Ἀποκαλύπτει τήν βαθύτερη φύση τῆς ἁμαρτίας, πού εἶναι ἡ ἀνταρσία τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ τελική παραπλάνησή του.

Ὑπάρχει μία περίεργη σύγχυση καί σκληρότητα στήν αἴτηση τοῦ νεωτέρου γιοῦ. Ζητάει κάτι πού πρίν ἀπό τόν θάνατο τοῦ πατέρα του δέν τό δικαιοῦνταν. Γι' αὐτόν λές κι εἶναι ἤδη νεκρός. Στόν παραλογισμό αὐτόν τά πράγματα ἔχουν χάσει τίς ὀρθές σχέσεις κι ἀναλογίες τους. Ἡ ἁμαρτία παίρνει τό πινέλο τῆς φαντασίας καί ἀλλοιώνει τήν ὄψη τῶν πραγμάτων. Τόν λόγο καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ τίς παρουσιάζει σάν βαρειές ἁλυσίδες, τήν θαλπωρή καί τήν εἰρήνη τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ἀνάξιες λόγου, τήν πεῖρα καί τίς συμβουλές τῶν παλαιοτέρων ἀπαρχαιωμένες ἀντιλήψεις. Τό κυριώτερο ὅμως, καταστρέφει τήν προσωπική σχέση μέ τόν Θεό Πατέρα. Ὁ ἄνθρωπος ἀπαιτεῖ ἀπό ἐκεῖνον ὅ,τι μπορεῖ νά πάρει, ὑγεία, δύναμη, μυαλό, δημιουργικότητα, ἀπόλυτη ἐλευθερία, γιά νά τά χρησιμοποιήσει μακρυά του. Μέ τά δικά του κριτήρια. Δέν θέλει πάρε-δῶσε μέ τόν Πατέρα. Λές κι Αὐτός ἀπό τόν ὁποῖο πῆρε τά ἀγαθά, νά μήν ὑπάρχει πιά. Πυρήνας τῆς ἁμαρτίας εἶναι τό σπάσιμο τῆς προσωπικῆς ἐπαφῆς μέ τόν Θεό, ἡ περιφρονητική ἐκμετάλλευση τῆς ἀγάπης Του. Θέλω τά πλούτη σου, δέν θέλω ἐσένα. Θέλω τά «ἀγαθά σου», ὄχι τό πρόσωπό Σου. Κάθε πλῆγμα κατόπιν στίς ἀνθρώπινες σχέσεις εἶναι συνέχεια καί ἀποτέλεσμα

* Κήρυγμα τῆς 28.2.2016 • Κυριακή τοῦ Ἀσώτου • Λουκᾶ, ιε΄, 11-32.

τοῦ ἀφετηριακοῦ αὐτοῦ τραυματισμοῦ τῆς ἀγάπης. Ἀργότερα οἱ φίλοι του θά τοῦ φερθοῦν ὅπως φέρθηκε στόν Πατέρα του. Θά τόν ἐγκαταλείψουν. Θέλουμε τά πλούτη σου, ὄχι ἐσένα! Καί θά μείνει μόνος. Ἡ γεύση τῆς χωρίς ἀγάπης μοναξιᾶς εἶναι πιό σκληρή ἀπό τήν ἴδια τήν στέρηση, τήν ζωή πλάϊ στούς χοίρους, τά ξυλοκέρατα.

Τήν τραγικότητα τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἀποκαλύπτει ἡ παραβολή μ' ἕνα ἤρεμο τόνο, ὅταν στήν συνέχεια ἀναφέρει *«εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθών»*. Μέχρι τότε δηλαδή ὁ νεώτερος γιός ἦταν «ἐκτός ἑαυτοῦ», βρισκόταν σέ μία κατάσταση παρανοϊκή. Ἡ διάσπαση τῆς προσωπικότητας, ἡ τρέλα σέ ποικίλες μορφές συμπορεύεται μέ τήν ἁμαρτία. Σέ ἐποχή μάλιστα ἀνταρσίας κατά τοῦ Θεοῦ ὅπως ἡ δική μας γίνεται ἡ χαρακτηριστικότερη ὄψη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ὑπάρχει ὅμως κάτι ἐλπιδοφόρο σ' αὐτή τήν ἀνάλυση τῆς ἁμαρτίας. Τό *«εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθών»* ἀποτελεῖ μία ἰδιότυπη «φιλοφρόνηση» πρός τόν παραπλανημένο ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός τόν βλέπει «ἐκτός ἑαυτοῦ», ὄχι ὁριστικά ἐξαχρειωμένο. Ἔχει ὅλα τά περιθώρια νά ξεπεράσει τό κάλυμμα τῆς παραφροσύνης. Καί τό ξεπέρασε. Ἦλθε «εἰς ἑαυτόν». Βρῆκε πραγματικά τόν ἑαυτό του, ξαναβρίσκοντας τήν προσωπική σχέση μέ τόν πατέρα του. Ἡ πρώτη λέξη τῆς ὁμολογίας του ἐπανορθώνει τήν τραυματισμένη σχέση ἀμοιβαίας ἀγάπης. «Πατέρα εἶμαι δικός σου, εἶσαι δικός μου, αὐτή τήν ἀκατάλυτη σχέση στοργῆς ἔσπασα, αὐτή ζητῶ καί πάλι».

Μία ὑπέρβαση τῆς ἀνθρώπινης τρέλας τῆς ἐσωτερικῆς διασπάσεως εἶναι σέ τελευταία ἀνάλυση ἡ μετάνοια. Ἐπανεύρεση τοῦ ἀληθινοῦ μας ἑαυτοῦ μέσα στήν σχέση ἀγάπης μέ τόν πατέρα, πού ἐνσαρκώνει τήν ἄπειρη Ἀγάπη. Τό τραγικό ὅμως εἶναι ὅτι πολλοί ἄνθρωποι ἀκολουθοῦν τόν νεώτερο γιό τῆς παραβολῆς μέχρι τό στάδιο τῆς μοναξιᾶς στό χοιροστάσιο.

Διάφορα ἀσήμαντα προσχήματα νεκρώνουν τήν ἐπιθυμία τοῦ γυρισμοῦ. Στόν ἕναν ἡ ἁμαρτία ψιθυρίζει «ἀργότερα», στόν ἄλλον ρίχνει τήν ἀμφιβολία. Καί ποιός σέ βεβαιώνει ὅτι ἀλλάζοντας ζωή θά εἶσαι καλύτερα; Στόν τρίτο ρίχνει τήν σκόνη τῆς ἀπογνώσεως: «τώρα, ἔτσι πού κατάντησες δέν εἶναι δυνατόν νά ἀλλάξεις τόν ἄλλον πού παραλύει μέ τίς εἰρωνεῖες τῶν φίλων».

Αὐτές τίς μέρες ἡ Ἐκκλησία μας προτρέπει καί πάλι, ὅλους ὅσους λίγο ἤ πολύ ἀπομακρυνθήκαμε σέ μία εἰλικρινή μετάνοια. Μᾶς καλεῖ στήν ἐπανεύρεση τοῦ ἀληθινοῦ ἑαυτοῦ μας, μέσα στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. «Κι ἔτρεξε στόν τράχηλό του καί τόν κατεφίλησε». Κανείς ὑπαινιγμός γιά τό παρελθόν. Πλουσιοπάροχα ξαναδίνει ὅλα: καί τήν «στολήν τήν πρώτην» καί δείχνει τιμή καί τόν «δακτύλιον» πού σημαίνει ἐξουσία, καί τά «ὑποδήματα», πού ξεχώριζαν τόν γιό ἀπό τόν δοῦλο, κι ἦταν ἔτσι σύμβολο ἐλευθερίας. Πανηγύρι χαρᾶς διατάζει ὁ Πατέρας νά στηθεῖ. Ἡ παραβολή θά ἦταν σω-

στότερο νά λέγεται ὄχι τοῦ «Ἀσώτου» ἀλλά τοῦ «ἀγαπῶντος Πατέρα», ὅπως λέγει ἕνας πολιός Ἱεράρχης.

Δέν εἶναι τραγικά παρανοϊκό νά ἔχουμε ἕνα τέτοιο Πατέρα, νά τόν βλέπουμε νά ἔρχεται σέ προϋπάντησή μας μέ τίς ἀγκάλες ἀνοικτές κι ἐμεῖς περιφρονητικά νά τόν ἀποφεύγουμε τρέχοντας μακριά του;

«Μά ποιός τό κάνει αὐτό;» θά ρωτήσει ἴσως κάποιος. Ἐμεῖς ἀδελφοί μου μέ τό νά παραμένουμε στήν ἁμαρτία καί νά μήν μετανοοῦμε, κάτι πού ἀπεύχομαι.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ*

«Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ»
(Ματθαίου, κε΄, 31)

Μία φοβερή ἀλλά συνάμα καθαρώτερη πάντων, ὑπόθεση μᾶς διηγεῖται τό σημερινό Εὐαγγέλιο. Ὅτι δηλαδή ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔρχεται πάλι στήν γῆ, ὄχι ὡς τό πρῶτον ἀφανής καί ἄδοξος, ἀλλά μετά δόξης πολλῆς καί θεϊκῆς μεγαλοπρέπειας καί λαμπρότητας. Ἔρχεται δέ, ὄχι γιά νά σώσει τόν κόσμο, ὅπως τήν πρώτη φορά, ἀλλά γιά νά κρίνει τούς ἀνθρώπους ζωντανούς καί νεκρούς. Ἀνταποδίδει εἰς μέν τούς τά καλά πράξαντες Βασιλεία, εἰς δέ τούς τά κακά, κόλαση. Ἐξίσου δέ καί ἡ Βασιλεία καί ἡ κόλαση εἶναι αἰώνιες καί ἀτελεύτητες.

Αὐτήν τήν διδασκαλία μᾶς διδάσκει τό αὐριανό Εὐαγγέλιο. Καί μπορεῖ ὅμως κάποιος νά σχηματίσει τήν ἐντύπωση, ὅτι ὁ φοβερός καί δικαιώτατος κριτής ἐκείνη τήν φοβερή ἡμέρα νά ἐξετάσει μόνο τά περί τήν ἐλεημοσύνη καί στούς μέν ἐλεήμονες νά δώσει τήν Βασιλεία του στούς δέ ἀνελεήμονες τήν ἀτελεύτητον κόλαση.

Ἐάν ὅμως ἔχουν ἔτσι τά πράγματα, ὁ φόβος δέν εἶναι καί τόσο μεγάλος, γιατί ὁ καθένας εὔκολα γίνεται ἐλεήμων καί σώζεται.

Ὁ Κύριός μας δέν ὁμίλησε μόνο σ' αὐτό τό σημεῖο γιά τήν κρίση ἀλλά καί ἀλλοῦ. Καί πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι χρειάζεται νά μελετοῦμε ὁλόκληρη τήν Ἁγία Γραφή γιά νά ἐξάγουμε συμπεράσματα ἀλλά καί νά κατατοπιζόμαστε γιά κάθε γεγονός. Ἔτσι καί στήν προκειμένη περίπτωση ὑπάρχει ἐξήγηση.

Ὁ Κύριός μας γιά τό συγκεκριμένο θέμα μίλησε λίγο πρίν στήν παραβολή τῶν γάμων τοῦ Βασιλέως. *«Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακειμένους εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυμένον ἔνδυμα γάμου»* (Ματθαίου, κβ΄, 11). Τό ἔνδυμα τοῦ γάμου καί ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι δύο χαρακτῆρες τῶν δικαίων. Καί τό μέν ἔνδυμα εἶναι ὁ καθολικός χαρακτῆρας, ἡ δέ ἐλεημοσύνη ἕνα μέρος αὐτοῦ τοῦ χαρακτῆρα.

---

* Κήρυγμα τῆς 19.2.2012 • Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω • Ματθαίου, κε΄, 31-46.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, μήν πλανώμεθα.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, εἶναι ἡμέρα φοβερή. *«Ἰδοὺ γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ἀνίατος θυμοῦ καὶ ὀργῆς»* (Ἡσαΐου, ιγ΄, 9). Καί ἐκείνη τήν ἡμέρα ἐξετάζεται ἀκριβῶς ὄχι μόνο τῆς ἐλεημοσύνης τό ἔργο ἀλλά πάντα τά ἔργα μας καί τά λόγια μας, καί οἱ λογισμοί.

Σκέπτομαι καί ὁ καθένας ἄς σκέπτεται, πόση θά εἶναι τότε ἡ ντροπή μου, ὅταν ἐνώπιον ὅλων φανερωθεῖ ἡ ὑπόκριση τοῦ ἤθους μου, οἱ ἀδικίες τῶν χεριῶν μου, οἱ συκοφαντίες τῆς γλώσσας μου, τό ψεύδος τοῦ στόματός μου, ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ μυαλοῦ μου, ὁ κρυπτός φθόνος τῆς καρδιᾶς μου, ὅλη ἡ αἰσχρότητα τῶν λογισμῶν μου; Πόση ντροπή καί πόσος φόβος, ὅταν ὁ κριτής ἐξετάζει καί ἐλέγχει καί παρουσιάζει ἐνώπιόν μου ὅλες τίς ἁμαρτίες μου; *«Αὐτά ἔπραξες»* λέγει σέ μένα ὁ φοβερός Κριτής *«καί ἐσίγησα· σκέφτηκες ἄδικα, ὅτι θά εἶμαι ὅμοιός σου· θά σέ ἐλέγξω καί θά σοῦ παρουσιάσω ἐνώπιον τοῦ προσώπου σου τίς ἁμαρτίες σου»* (Ψαλμός μθ΄, 21).

Πρίν λοιπόν φτάσει ἐκεῖνος ὁ ἀνίλεως καιρός ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο νά δείξει τό ἐλεός του, νά μᾶς δώσει τήν ἰσχυρή δύναμη τῆς χάριτός του, γιά νά φυλάξουμε τίς ἐντολές του καί νά πορευόμαστε τόν δρόμο τῆς ἀρετῆς, γιά νά ἀκούσουμε τότε τήν μακαρία ἀποφασή του: *«Ἐλᾶτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου. Ἐλᾶτε ἀδελφοί μου νά κληρονομήσετε ὅσα σᾶς ἑτοίμασε ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μας ἀπό τήν δημιουργία τοῦ κόσμου»*.

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ*

«Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ»
(Ματθαίου, στ΄, 20)

Ἔφθασε ὁ καιρός τῶν πνευματικῶν ἀγώνων. Ἤδη βρισκόμαστε πρό τῶν πυλῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Τό στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἄνοιξε. Οἱ ἀγωνιστές εἰσέρχονται γιά νά παλαίψουν πρός τίς ἀρχές καί τίς ἐξουσίες τοῦ κόσμου τούτου. Ἀγωνίζονται πρός τά πνευματικά τῆς πονηρίας. Ἀντίπαλός μας εἶναι ὁ διάβολος ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεύεται τήν ἀσθένεια τῆς φύσεώς μας καί τήν ροπή της πρός τήν ἁμαρτία γιά νά μᾶς ὑποδουλώσει καί νά μᾶς ἐξουσιάσει. Ἐμεῖς λοιπόν μέ τούς πνευματικούς ἀγῶνες μας ἐνδυναμούμενοι ἀπό τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἐνισχυόμενοι ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, θά ἀγωνισθοῦμε ἐναντίον τοῦ διαβόλου πράττοντες τά ἐντελῶς ἀντίθετα. Ἐκεῖνα δηλαδή πού δέν ὑποδουλώνουν τήν ψυχή καί τό σῶμα στόν διάβολο καί μᾶς ἀφήνουν ἐλεύθερους νά ζήσουμε κοντά στόν Θεό Πατέρα μας. Ἔτσι, συγκεκριμένως, τήν πορνεία καί τήν κάθε ἄλλη ἐρωτική ἐπιθυμία θά πολεμήσουμε μέ τήν ἐγκράτεια καί τήν σωφροσύνη. Στήν πλεονεξία καί φιλαργυρία θά ἀντιπαρατάξουμε τήν ἐλεημοσύνη. Στόν ἐγωϊσμό, τήν κενοδοξία καί τήν ματαιοδοξία θά τοποθετήσουμε τήν ταπείνωση καί τήν αὐτοκατηγορία. Τόν φθόνο, τήν ζήλια, τήν κατάκριση, τίς ἔριδες, τίς διαμάχες θά ἐξουδετερώσουμε μέ τήν συγγνώμη, τήν ἀνοχή καί τήν σιωπή. Τό μῖσος καί κάθε κακία μέ τήν ἀγάπη.

Γιά νά κατορθώσουμε ὅλα αὐτά, πρέπει νά μάθουμε πῶς θά ἀγωνισθοῦμε, τόν τρόπο δηλαδή. Ὅπως οἱ ἀθλητές γιά νά ἔχουν καλές ἐπιδόσεις στά διάφορα ἀγωνίσματα διατηροῦν τό σῶμα τους σέ καταλληλότητα ἔτσι πρέπει καί οἱ ἀθλητές τῶν πνευματικῶν ἀγωνισμάτων νά εἶναι κατάλληλοι. Αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ τήν νηστεία καί τήν προσευχή. Δύο ὅπλα πού χρειάζεται κάθε χριστιανός γιά νά μπορέσει νά φθάσει στόν τελικό στόχο του πού εἶναι ἡ ἁγιότης. Ἡ νηστεία διευκολύνει τούς ἀγῶνες στούς ὁποίους ἐπιδίδεται κάθε πιστός. Περιορίζει σέ μεγάλο βαθμό ἤ καί ἀναστέλλει

* Κήρυγμα τῆς 26.2.2012 • Κυριακή τῆς Τυροφάγου • Ματθαίου, στ΄, 14-21.

τίς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες πού ἀναφύονται ὡς περικοκλάδες. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία μας τώρα πού μᾶς καλεῖ σέ πνευματικούς ἀγῶνες συνιστᾶ νά νηστεύουμε γιά νά πολεμήσουμε καί τελικῶς νά νικήσουμε.

Μᾶς προτρέπει ὅμως καί σέ συνεχῆ ἐγρήγορση καί προσευχή. Σέ μιά συνεχῆ προσευχή καί μέσῳ τῶν ἀκολουθιῶν της ἀλλά καί ἰδιωτικῶς ὁ καθένας στό ταμεῖον του. Ἡ προσευχή ἡ ὁποία ἑνώνει τόν ἄνθρωπο μέ τόν Θεό, τόν ἡρεμεῖ, τόν ἀναζωογονεῖ καί τόν ἀνυψώνει. Τόν φέρνει μπροστά στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ καί συνομιλεῖ μαζί Του, ὅπως τό παιδί μέ τόν πατέρα. Ἡ προσευχή ἡ ὁποία καθαρίζει τόν ἄνθρωπο καί τόν ἀποκόπτει ἀπό κάθε ἁμαρτωλό καί γήϊνο, πού τόν κάνει νά ὁμοιάζει μέ τά ἄλογα ζῶα. Ἡ προσευχή πού φωτίζει τόν ἐσκοτισμένο νοῦ μας καί μᾶς χαρίζει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ πού μᾶς ὁδηγεῖ στήν βασιλεία Του.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ καιρός τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἔφθασε. Ἄς ριφθοῦμε στό στάδιο. Ἡ νίκη εἶναι μεγάλη καί βέβαιη, τά στεφάνια ἀμαράντινα. Ἡ δόξα αἰώνια. Ἡ τιμή ἀνεξάλειπτη καί ἀναφαίρετη. Ἄς ἀγωνισθοῦμε. Μήν ἀπωθήσουμε τήν ἀρετή. Οὔτε νά τήν ἀναμίξουμε μέ τήν πονηρία. Ἄς θυμηθοῦμε, ὅτι οἱ νομίμως ἀθλοῦντες, στεφανοῦνται.

Καλό στάδιο.

Η ΜΗΤΕΡΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ*

«Ἔρχου καὶ ἴδε»
(Ἰωάννου, α΄, 47)

Ἡ σημερινή Κυριακή ἀγαπητοί μου εἶναι ἀφιερωμένη ἀπό τήν ἁγία μας Ἐκκλησία στήν ὀρθόδοξη πίστη καί ζωή. Εἶναι μία ἑορτή πού θυμίζει σ' ὅλους μας τήν δυναμική παρουσία τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς μέσα στόν κόσμο. Θυμόμαστε τούς ἀγῶνες της. Τιμᾶμε τούς ἥρωές της. Συγχρόνως ὅμως προβληματιζόμαστε γιά τό παρόν καί ὁραματιζόμαστε τό μέλλον μας. Ἐπαναβεβαιώνουμε τήν ἐμπιστοσύνη μας σ' αὐτήν. Ἐξετάζουμε τήν συνέπειά μας στίς ἀρχές της. Ἀναλαμβάνουμε ἀγῶνα γιά τήν διάδοση τῶν ἀρχῶν της.

Γι' αὐτό ὁ λόγος σήμερα θά εἶναι ἀφιερωμένος στήν Ἁγία Ὀρθοδοξία μας, στό χρέος μας ἀπέναντί της.

Ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει μία ἱστορική διαδρομή εἴκοσι αἰώνων. Κατά τήν διάρκεια αὐτῶν ἐποδηγέτησε λαούς, κατηύθυνε ἔθνη καί κατηύγασε. Ἐλάμπρυνε καί ἐκόσμισε κάθε εἶδους δυσχέρειες καί διῆλθε διά πυρός καί σιδήρου. Πάντοτε ὑπῆρξε ἡ πιστή συμπαραστάτης ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τήν ἀκολουθοῦσαν ἤ κατέφευγαν σ' αὐτήν. Τήν ἐκπροσώπησαν ἄνδρες καί γυναῖκες ἤθους, ἀγωνιστές τῆς ἀρετῆς καί τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας. Ἐκπροσωπήθηκε ἀπό φωτισμένες διάνοιες ἀλλά καί ἁπλούς ἀνθρώπους. Αὐτοί ὅλοι πού σήμερα ἔρχονται στό προσκήνιο καί στήν λειτουργική μνήμη τῆς Ἐκκλησίας μας τήν μετεβίβασαν διά μέσου τῶν αἰώνων ἀπό γενιά σέ γενιά, τήν ἑρμήνευσαν, τήν ἐδίδαξαν σ' αὐτήν τήν μόνη κρυστάλλινη ἀλήθεια τῆς ζωῆς.

Πολλοί τήν ἐπολέμησαν, τήν κατεδίωξαν. Ὑπέστη ἐπιθέσεις καί ἐδέχθη διώξεις. Δέν τήν ἐφόβησαν. Δέν τήν τρομοκράτησαν. Δέν κατόρθωσαν νά ἀνακάμψουν τήν δυναμική καί ἀνακαινιστική πορεία της. Πολλοί πάλι ἀποπειράθηκαν νά τήν παρερμηνεύσουν. Καί σήμερα ἐπικρατεῖ ἴδια εἰκόνα. Δέν πτοεῖται ὅμως, διότι ἀποτελεῖ τήν ἀλήθεια σέ ὅλες της τίς ἐκφράσεις. Ὑψηπετεῖ στό δόγμα, ἀλλά πεζοπορεῖ στόν ἀκανθώδη δρόμο τῆς

* Κήρυγμα τῆς 4.3.2012 • Κυριακή Α΄ Νηστειῶν (Ὀρθοδοξίας) • Ἰωάννου, α΄, 44-52.

ἀρετῆς. Μετέχει τοῦ καθημερινοῦ πνευματικοῦ βίου καί τῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου της ὑπό καθεστώς ἐλευθερίας, ἀδιαφορίας ἤ καί καταδυναστεύσεως. Πρός αὐτήν προσβλέπουν πολλοί, ἀτενίζοντας τό φέγγος τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεως της καί καθοδηγούμενοι ἀπό αὐτό.

Ἤδη βρισκόμαστε στό λυκαυγές τοῦ νέου αἰῶνα τῶν ὑποσχέσεων, τῶν ἐλπίδων, τῶν προσδοκιῶν, ἀλλά καί τῆς ἀβεβαιότητος καί τῆς ἀποτυχίας πού πηγάζουν ἀπό τά ἀνθρώπινα πάθη, καί τό ἄγχος πού προέρχεται ἀπό ἀκοές ὁλοκληρωτικῶν καταστροφῶν καί χρεοκοπιῶν.

Θά πρέπει ὡς δεῖγμα αὐτοκριτικῆς ἀναλύσεως νά παραδεχθεῖ κανείς ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι παρά τό γεγονός ὅτι κατέχουν στήν Ὀρθοδοξία τήν πληρότητα τῆς ἀλήθειας, ἴσως δέν ἐπιστεγάζουν τήν πραγματικότητα αὐτή μέ τό περιεχόμενο τοῦ δικοῦ τους βίου. Αὐτή ἡ συνέπειά μας στίς ἀρχές τῆς ὀρθόδοξης πίστεως εἶναι ἡ εὐθύνη μας, τό χρέος μας ἔναντι τῆς ἀλήθειας, τήν ὁποία ἐκπροσωπεῖ καί διακηρύσσει. Δέν εἶναι μικρό τό θρησκευτικό καί ἠθικό χάος γύρω μας, τό ὁποῖο προέρχεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ ζωή τῆς πλειονότητος τῶν Ὀρθοδόξων δέν συμβαδίζει μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη μας.

Καί ἔτσι κατέχουμε *«τὴν ἀλήθεια ἐν ἀδικίᾳ»* (Πρός Ρωμαίους, α΄, 18).

Ἄς ἐπιδιώξει κάθε ὀρθόδοξος Χριστιανός νά ἀποκτήσει συνείδηση τῆς ἀνεκτιμήτου ἀξίας τήν ὁποία περικλείει ἡ ὀρθοδοξία. Τότε ἡ ὀρθοδοξία θά ἀνακύψει μέ ὅλη τήν ἀπαστράπτουσα θεῖο φῶς μεγαλοπρέπειά της, ἡ δέ δυναμική πορεία της θά συνεχισθεῖ μέ τό λυτρωτικό γιά τόν ἄνθρωπο κῦρος της.

Ο ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ*

«Ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας»
(Μάρκου, β΄, 10)

Τό θαῦμα πού θά ἀκούσουμε σήμερα ἀπό τό ἱερό Εὐαγγέλιο ὁ Κύριός μας ἔχει ἐξουσία, μπορεῖ νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες καί νά θεραπεύει ἕνα παραλυτικό, ἀφοῦ προηγουμένως συγχώρησε τίς ἁμαρτίες του. Ἀπό αὐτό συμπεραίνεται ὅτι ὁ Κύριός μας ὡς Θεός μπορεῖ νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες καί νά θεραπεύει ἀσθένειες. Εἶναι ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων μας.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι διπλός, ψυχή καί σῶμα. Καί τά δύο αὐτά συστατικά του εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Ὅπως νοσεῖ τό σῶμα –γηράσκει καί ἀποθνήσκει, ἔτσι νοσεῖ καί ἡ ψυχή –γηράσκει καί ἀποθνήσκει, ὄχι ὅμως μέ τόν τρόπο πού ἀσθενεῖ καί ἀποθνήσκει τό σῶμα. Ἄλλης φύσεως καί ποιότητος εἶναι ἡ ἀσθένεια καί ὁ θάνατος τοῦ σώματος, ἀπό αὐτῆς πού εἶναι ἡ ἀσθένεια καί ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς. Ψυχή καί σῶμα συνθέτουν τόν ὅλον ἄνθρωπο. Τά δύο αὐτά εἶναι ἀρραγῶς συνδεδεμένα μεταξύ τους. Ὁ σύνδεσμός τους διατηρεῖ τόν ἄνθρωπο στήν παροῦσα ζωή, ἐνῶ ἡ διάλυσή τους δημιουργεῖ τόν θάνατο τοῦ σώματος καί τήν διάλυσή του. Ἕνεκα τοῦ συνδέσμου ψυχῆς καί σώματος, ἡ κατάσταση τοῦ ἑνός συστατικοῦ ἐπιδρᾶ στήν κατάσταση τοῦ ἄλλου. Νοσεῖ δηλαδή τό σῶμα, πονᾶ καί ἡ ψυχή. Ὑγιαίνει ἡ ψυχή, λαμπρύνεται καί τό σῶμα. Τό μέν σῶμα ἀσθενεῖ ὡς ὑλικό, ἡ δέ ψυχή ἀσθενεῖ ὡς πνευματικό στοιχεῖον. Τίς ἀσθένειες τοῦ σώματος τίς γνωρίζουμε. Ἐκεῖνες πού δέν γνωρίζουμε εἶναι οἱ ἀσθένειες καί οἱ ἐξαλλοιώσεις τῆς ψυχῆς.

Ἡ ψυχή μας δέν δημιουργήθηκε ἀπό τόν Θεό μέ τήν ποιότητα πού ἔχει τώρα βασανιζομένη ἀπό τά πάθη καί τίς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες. Δημιουργήθηκε λαμπρή, φωτεινή, ἐλεύθερη, σέ κοινωνία μέ τόν Θεό. Ὁ Θεός τήν

* Κήρυγμα τῆς 10.3.2012 • Κυριακή Β΄ Νηστειῶν (Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ) • Μάρκου, β΄, 1-12.

δημιούργησε «κατ' εἰκόνα» Του. Ὅπως δηλαδή εἶναι ἐκεῖνος ἔτσι δημιούργησε καί τήν ψυχή μας. Εἶχε δηλαδή ἄλλη κατάσταση ἀπό αὐτή στήν ὁποία εὑρίσκεται σήμερα. Τήν φθορά αὐτή προκάλεσε ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε τά ἁμαρτωλά πάθη τῆς ψυχῆς, τόν ἐγωϊσμό, τόν φθόνο, τόν φόνο, τήν μνησικακία, τήν πορνεία, τήν φιλαργυρία, τήν λαιμαργία-γαστριμαργία, τήν ἀκηδία καί ἄλλα ὅμοια πάθη.

Συνέπεια τῆς ψυχικῆς ἀσθένειας ἦταν ἡ ὑποταγή τοῦ ὑλικοῦ σώματος στήν φθορά καί τόν θάνατο. Ἔτσι πρέπει νά θεωροῦνται ὅλα τά προβλήματα ἀσθενείας τοῦ ἀνθρώπου, ὡς συνέπεια δηλαδή ἤ τῆς συλλογικῆς – προπατορικῆς ἁμαρτίας, ἤ τῶν προσωπικῶν μας ἁμαρτιῶν.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἔχει τήν δύναμη νά ἀπαλλάξει τήν ψυχή ἀπό τήν τυραννία τῶν παθῶν, νά συγχωρήσει τίς ἁμαρτίες μας καί νά θεραπεύσει τό σῶμα μας. Τήν ἐξουσία νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες τήν ἔχει ἐπειδή εἶναι Θεός καί Κύριος. Ἡ ἁμαρτία εἶναι προσβολή τοῦ Θεοῦ. Τήν ἐνεργεῖ ὁ ἄνθρωπος μέ τήν θέλησή του ἤ τήν συγκατάθεσή του συμβουλευόμενος ἀπό τόν διάβολο μέ σκοπό νά προσβάλλει τόν Θεό. Ἡ ἁμαρτία δείχνει ἀδιαφορία, ἐγωϊσμό, ἐχθρότητα γιά τόν Θεό καί τό θέλημά του.

Ἑπομένως Ἐκεῖνος πού δικαιοῦται νά συγχωρεῖ εἶναι Ἐκεῖνος πού προσβάλλεται ἀπό τήν ζωή μας. Κι ὁ Θεός μᾶς συγχώρεσε. Συνεχίζει νά μᾶς συγχωρεῖ, ὅταν ἐμεῖς μετανοοῦμε καί ταπεινωνόμαστε μπροστά του.

Ἀδελφοί μου, ἀγωνιζόμαστε μαζί μέ τόν Χριστό νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τήν τυραννία τῶν ἁμαρτωλῶν παθῶν. Μόνος του οὐδείς δύναται νά νικήσει. Μόνο μέ τόν Χριστό νικιέται ἡ ἁμαρτία, ὁ διάβολος, γιατί ὁ Χριστός εἶναι ὁ μοναδικός καί ἀληθινός ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ*

«Ἰδοὺ συλλήψει ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱὸν
καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν»
(Λουκᾶ, α΄, 31)

Ἐάν πρέπει κάποτε νά χαίρεται ὁ ἄνθρωπος καί νά σκιρτᾶ καί νά ψάλλει μέ εὐφροσύνη, ἐάν ὑπάρχει μιά περίοδος πού ἀπαιτεῖ νά λεχθεῖ ὁ πιό μεγάλος καί λαμπρός λόγος, δέν νομίζω ὅτι, ὑπάρχει ἤ μπορεῖ νά εἶναι ἄλλη ἀπό τήν σημερινή ἑορτή. Γιατί σάν σήμερα ἔφθασε στήν γῆ ὁ Ἄγγελος ἀπό τόν οὐρανό ἀναγγέλλοντας τήν ἀπαρχή ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Σήμερα ὁ Ἄγγελος ἀποκάλυψε στήν Παρθένο τήν ἀρχαίαν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἀνακαίνιση τοῦ ἀνθρώπου, γιά τήν ἀνάκλησή του στήν Βασιλεία Του, γιά τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν Του καί γιά τήν λύτρωση ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Γι' αὐτό καί ὅλοι ἐνώθηκαν νά πανηγυρίσουν καί νά ἑορτάσουν τήν ἴδια τήν κοινή χαρά. Σήμερα ὁ οὐρανός μεγαλύνεται. Σήμερα ἡ γῆ ἀγάλλεται. Σήμερα ὅλη ἡ κτίση χαίρει. Σήμερα ἡ γῆ καί ὅλα συναντιοῦνται στήν ἴδια χαρά. Ὁ Δημιουργός, τά δημιουργήματα ὅλα, ἡ ἴδια ἡ μητέρα τοῦ Δημιουργοῦ πού τοῦ προσέφερε τήν φύση μας καί τόν ἔκανε κοινωνό στίς χαρμόσυνες συνάξεις καί γιορτές μας.

Χαίρει πρίν ἀπό ὅλους ὁ Δημιουργός. Γιατί εἶναι βέβαια ὁ εὐεργέτης τῆς δημιουργίας. Γιατί ἀπό τήν ἀρχή τῆς δημιουργίας ἔχει σάν ἔργο του τήν εὐεργεσία. Ποτέ του ὁ Δημιουργός δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπό τίποτα. Δέν ξέρει ἄλλο ἀπό τό νά προσφέρει καί νά εὐεργετεῖ. Σήμερα ὅμως χαίρει καί γιά τίς τόσες δωρεές πού χάρισε γενναιόδωρα στήν κτίση ἀλλά καί γιά ὅσα μικρά καί ὀλίγα τοῦ προσέφεραν οἱ εὐεργετούμενοι. Σήμερα θεωρεῖ ὅτι τόν δοξάζουν ὄχι μόνο γιά ὅσα ὁ ἴδιος ἔδωσε στούς φτωχούς δούλους ἀλλά καί ὅσα οἱ φτωχοί τοῦ χάρισαν.

Χαίρει καί ἡ κτίση, ἡ δημιουργία, ὁρατή καί ἀόρατη. Τί θά μποροῦσε νά ἀποτελέσει γιά τήν μεγαλύτερη ἀφορμή εὐφροσύνης ἀπό τό γεγονός, ὅτι βλέπει τόν Δημιουργό καί Κύριό της νά ἔρχεται μέσα της; Χαίρεται πού ὁ

* Κήρυγμα τῆς 25.3.2012 • Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου • Λουκᾶ, α΄, 24-38.

Κύριος τῶν ὅλων παίρνει θέση ἀνάμεσα στούς δούλους. Κι ἔρχεται ἀπογυμνωμένος ἀπό τήν ἐξουσία Του, τήν θεϊκή Του δόξα καί μεγαλοπρέπειά Του ὄχι μεταλαμβάνοντας τόν πλοῦτο ἀλλά μεταδίδοντάς τον στούς φτωχούς.

Ἐμεῖς πού δεχθήκαμε τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ ὀφειλετικῶς στρέφουμε τόν νοῦ μας καί τήν εὐχαριστία μας στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Καί τήν εὐχαριστοῦμε καί τήν ἐγκωμιάζουμε γιατί ἡ παρθένος δέν εἶναι ὅπως ἡ γῆ, πού χρησιμοποιήθηκε σάν ἁπλή ὕλη ἀπό τόν Δημιουργό καί ἁπλῶς «ἔγινε» χωρίς νά «πράξει» τίποτε. Ἡ Παρθένος ἐπραγματοποίησε ἡ ἴδια μέσα της καί προσέφερε στόν Θεό ὅλα ἐκεῖνα πού προσέλκυσαν τόν Τεχνίτη στήν γῆ, πού παρακίνησαν τό δημιουργικό χέρι. Τί πέτυχε μέ τήν θέλησή της ἡ Παρθένος; Βίο πανάμωμο. Ζωή πάναγνη. Ἄρνηση κάθε κακίας. Ἄσκηση ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Ψυχή ἀπό τό φῶς καθαρώτερη. Σῶμα λαμπρότερο ἀπό τόν ἥλιο, ἀπό τόν οὐρανό καθαρώτερο, ἀπό τούς χερουβικούς θρόνους ἱερώτερο.

Μέ τέτοιες ἱερές ἔννοιες προσφέρουμε τήν εὐχαριστία μας στήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί καταλήγουμε κι ἐμεῖς στήν ἴδια προσφώνηση, στό ἴδιο ἐγκώμιο τῆς ἀρχαγγελικῆς φωνῆς:

«ΧΑΙΡΕ, ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ, Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΤΑ ΣΟΥ».

ΣΤΑΥΡΟΣ: ΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ*

«Ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ»
(Μάρκου, η΄, 34)

Γιά ὅλες τίς ἐποχές ὁ περί Σταυροῦ λόγος ἦταν ἕνα πρόσταγμα δύσκολο καί ἔκανε τούς ἀνθρώπους νά μουδιάζουν. Ἰδιαίτερα ὅμως παρουσιάζεται βαρύ γιά τόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας, πού ζεῖ στήν λεγόμενη κοινωνία τῆς εὐημερίας, πού ἔχει θεοποιήσει τήν ἄνεση καί τήν ἀσφάλεια. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Κύριος λέγει: *«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι»* πολλοί ἀντιδροῦν.

Ἡ ἐποχή μας παρατηροῦν εἶναι σκληρή. Ἂν ἐπιχειρήσεις νά ἀπαρνηθεῖς τόν ἑαυτό σου, νά παραχωρήσεις τά δικαιώματά σου, θά σέ ἐκμεταλλευτοῦν καί τελικά θά ἀποτύχεις. Αὐτό βέβαια δέν τό ἀνέχομαι οὔτε ἄλλωστε ὁ Θεός θά ἤθελε νά ἔχει ὀπαδούς ...κοινωνικά ἀποτυχημένους. Νά ὅμως πού ὁ Κύριος ὄχι μόνο σταθερά τονίζει *«ὅποιος θέλει νά μέ ἀκολουθήσει, ἄς ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του...»* ἀλλά καί προσθέτει: *«Διότι, ὅποιος θέλει νά σώσει τήν ψυχή του, θά τήν χάσει, ἐνῶ ὅποιος χάσει τήν ζωή του χάριν ἐμοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου, θά τήν σώσει»*.

Αὐτές ἀκριβῶς, οἱ τοποθετήσεις εἶναι πού σκανδαλίζουν τόν πρακτικό ἀνθρώπινο λογισμό. Ἀλλά, γιατί τάχα νά μᾶς τρομάζει τό ἐκ πρώτης ὄψεως παράδοξο; Ὑπάρχουν πολλές μεγάλες ἀλήθειες στήν ζωή καί τήν ἐπιστήμη πού στό πρῶτο τους ἄκουσμα ἠχοῦν παράξενα. Ὅταν π.χ. στά μαθηματικά ὁ «ἀλγεβρικός λογισμός» εἰσάγει τό ἐκ πρώτης ὄψεως παράδοξο, ὅτι ὑπάρχουν ἀριθμοί κάτω ἀπό τό μηδέν, φαίνεται ἀρχικά στόν κοινό πρακτικό νοῦ ἀπαράδεκτο. Μέ τήν καινούργια ὅμως αὐτή ἀρχή γίνεται δυνατό νά ἀντιμετωπισθοῦν προβλήματα, πού μένουν ἄλυτα μέ τόν ἁπλό λογισμό τῆς πρακτικῆς ἀριθμητικῆς.

Ἀπίθανα ἔμοιαζαν ἐπίσης στήν ἀρχή πολλά αὐτονόητα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς: ὅπως ὅτι μέ ἕνα μικρό κουτί θά ἄκουγες καί θά ἔβλεπες τί γίνεται

---

* Κήρυγμα τῆς 3.4.2016 • Κυριακή Γ΄ Νηστειῶν (Σταυροπροσκυνήσεως) • Μάρκου η΄, 34 - θ΄, 1.

μίλια μακριά, ὅτι θά διέσχιζαν τούς αἰθέρες «πλοῖα» μέ τεράστιο βάρος καί φορτίο, ἑκατοντάδες ἀνθρώπους κ.ο.κ. Τό ἐκ πρώτης ὄψεως λοιπόν παράξενο κάθε ἄλλο παρά παράλογο εἶναι.

Στήν πνευματική ζωή, τό παράδοξο τοῦ «Σταυρικοῦ Λογισμοῦ» πού εἰσήγαγε ὁ Χριστός μέ τό κήρυγμα καί τό πάθος Του, ἡ μεγάλη ἀλήθεια ὅτι γιά νά βρεῖς τόν ἑαυτό σου πρέπει νά τόν θυσιάσεις, ἄνοιξε νέους ὁρίζοντες ζωῆς στούς ἀνθρώπους, ἀκατανόητους γιά τόν μικροαστικό λογισμό. Ὅποιος ἐφαρμόζει αὐτή τήν ἀρχή ὁδηγεῖται σέ μία ἄλλη περιοχή πνευματικῆς ὡριμότητος καί γιά νά μιλήσουμε θεολογικά σέ μία περιοχή σωτηρίας.

Τό πρῶτο στοιχεῖο τοῦ «Λογισμοῦ τοῦ Σταυροῦ» εἶναι τό χρέος μιᾶς ἐπαναστάσεως ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας. Μιά ὑποσυνείδητη τάση μᾶς σπρώχνει κατά κανόνα σέ μία ἰδιότυπη δουλεία, νά κάνουμε τό ἄτομό μας κέντρο τοῦ βίου μας καί τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων. Ἀρχίζει ἐνστικτωδῶς ἀπό τά παιδικά μας χρόνια καί γιά ὅσους δέν ὡριμάζουν πνευματικά τούς ταλαιπωρεῖ μέχρι τά γεράματά τους. Ἄν τό καλοσκεφθοῦμε σέ νηφάλιες ὧρες θά διαπιστώσουμε ὅτι τό 80% ἀπό τήν δραστηριότητά μας καταναλίσκεται γιά νά στήσουμε καλλίτερα τό εἴδωλο τοῦ ἑαυτοῦ μας στόν βωμό τῆς ζωῆς, πού εἶναι ὁ Θεός καί βάζοντας σάν κέντρο τό «ἐγώ» μας στήν ἐργασία, στίς ἐπιδιώξεις, στήν οἰκογένειά μας, γυρίζουμε ἀδιάκοπα γύρω ἀπό τόν ἑαυτό μας καί μᾶς πιάνει ἴλιγγος.

Ἀπαρνούμαστε τόν ἑαυτό μας, σημαίνει τελικά ἀπελευθερωνόμαστε τελικά ἀπό τήν δουλεία στό παράλογο, ἀνακαλύπτω ὅτι μόνος μου «καθ' ἑαυτόν» εἶμαι κάτι ἀσήμαντο καί ἄρα εἶναι παραφροσύνη νά ζητῶ νά ὑψώσω αὐτό τό σχεδόν «τίποτα» σέ εἴδωλο, δικό μου καί τῶν γύρω μου. Ἕνα δεύτερο βασικό στοιχεῖο τοῦ «Σταυρικοῦ Λογικοῦ» εἶναι ὅτι ἡ ἀπάρνηση πρέπει νά συμπληρώνεται ἀπό μία ἀποδοχή. Δέν εἶναι μόνο τά ἐμπόδια πού θέτει ὁ ἑαυτός μας στόν δρόμο γιά λύτρωση καί πληρότητα ζωῆς, εἶναι ἀκόμη οἱ τραγικότητες τῆς βιοπάλης, οἱ συγκεκριμένοι σταυροί πού ἐπιφυλάσσει ὁ ἀνθρώπινος βίος: ἀρρώστιες, ἀδικίες, θάνατος, ἀπογοητεύσεις καί πικρίες ἀπό τήν πονηριά καί τήν σκληρότητα διαφόρων παραγόντων. Ὅλα αὐτά θά χρειασθεῖ νά μάθουμε νά τά ἀποδεχώμαστε «ἐν εἰρήνῃ καί ἐλπίδι», μέσα στό φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ὅποιος ἀκολουθεῖ τόν Ἰησοῦ, ἔχει νά κάνει μιά πορεία πού ξεπερνᾶ τόν Σταυρό.

Στόν Γολγοθᾶ, ὅπως ὅλοι ξέρουμε, ὑπῆρχαν τρεῖς σταυροί, οἱ δύο ἦταν τό τέρμα τῆς πορείας δύο ληστῶν, ὁ μεσαῖος ἦταν ἁπλῶς ἕνα σταυροδρόμι. Διότι ἐκεῖνος πού ὑψώθηκε πάνω του εἶχε περάσει μιά ζωή ἀγάπης καί ἀληθείας καί ὅδευε διά τοῦ Σταυροῦ πρός τόν Πατέρα. Ἀλλά ἀκόμη καί ἡ χάρη καί ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἐπηρέασε καί μεταμόρφωσε τόν ἕναν ἀπό τούς δύο ἄλλους σταυρούς κάνοντάς τον διά τῆς μετανοίας

«θύραν» τοῦ Παραδείσου. Αὐτό εἶναι μία πολύ οὐσιαστική παρηγοριά γιά ὅσους σήμερα σηκώνουν σταυρό ἐνοχῆς.

Ἄς κλείσουμε αὐτές τίς σύντομες σκέψεις ὑπογραμμίζοντας ἕνα τρίτο στοιχεῖο τοῦ «Λογισμοῦ τοῦ Σταυροῦ». Ἀπάρνηση καί διάθεση θυσίας δέν σημαίνουν παθητικότητα ἔναντι τῆς ζωῆς.

Ἡ ἀπελευθέρωσή μας ἀπό τό ἐγώ γιά τήν ὁποία μιλᾶ ὁ Χριστός, δέν ἀποτελεῖ αὐτοσκοπό ὅπως π.χ. σέ μία βουδδιστική θεώρηση τῆς ζωῆς, δέν εἶναι ἀπάθεια σάν αὐτή πού συναντᾶ κανείς ταξιδεύοντας στήν Ἰνδία καί τήν Ἄπω Ἀνατολή. Τό ζητούμενο εἶναι νά λυτρωθεῖς ἀπό τόν ἀτομισμό σου γιά νά δοθεῖς ὁλόκληρος στόν Θεό, νά «κοινωνήσεις», νά συμμετάσχεις στήν ζωή τοῦ Χριστοῦ καί νά τόν ἀκολουθήσεις σέ μία πορεία ἀγάπης καί μεταμορφώσεως τοῦ κόσμου.

Ἐμεῖς πού ζοῦμε στήν ἐποχή τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας μποροῦμε νά δοῦμε ἀπό μία ἰδιαίτερη σκοπιά τά λόγια τοῦ Κυρίου γιά ἀπάρνηση καί ὑπέρβαση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ μεγάλη ἐπανάσταση πού ἔγινε στόν τεχνολογικό πολιτισμό στηρίχθηκε κυρίως σέ μία διάσπαση, στήν γνωστή διάσπαση τοῦ ἀτόμου πού ἀπετέλεσε τήν πηγή γιά μία νέα ποιότητα καί διάσταση ἐνεργείας.

Ἡ διάσπαση τῆς ἐγωκεντρικότητας τοῦ ἀτόμου, ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας ἐν Χριστῷ μπορεῖ νά ἀποτελέσει μία ἀπίστευτη πηγή ἐνέργειας, ἱκανῆς νά μεταμορφώσει τήν τραγικότητα τῆς ζωῆς καί νά μᾶς ὁδηγήσει σέ μία οὐσιαστική προσωπική καί κοινωνική ἀλλαγή, σέ μία πνευματική ὡριμότητα καί ἐλευθερία.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ*

«Πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι»
(Μάρκου θ΄, 23)

Ένα δυστυχισμένο παιδί στέκει αἰχμάλωτο μιᾶς σκληρῆς κυριαρχίας: τῆς ἐξουσίας τοῦ δαίμονος. Ψυχικά καί σωματικά τό ἔχει τσακίσει. Ὅσοι βρίσκονται γύρω του καί παρακολουθοῦν τήν τραγωδία ἀποδεικνύονται ἀνίκανοι νά τόν βοηθήσουν. Κάτι χειρότερο: Μέ τήν ἀπιστία τους ὀρθώνονται ἐμπόδιο στήν λύτρωσή του. Σ' αὐτόν τόν δύσπιστο κόσμο ἀνήκουν ὄχι μόνο οἱ ἐχθροί τοῦ Ἰησοῦ, οἱ γραμματεῖς καί φαρισαῖοι ἀλλά ἀκόμη καί οἱ μαθητές του καί οἱ ἄμεσοι ἐνδιαφερόμενοι γιά τό βασανισμένο παιδί, ὅπως ὁ πατέρας του. Τήν διάχυτη δυσπιστία στήν ἀποτελεσματικότητα τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τοῦ δαιμονικοῦ κατεστημένου ἐκφράζει παραστατικά ὁ διάλογος μέ τόν πατέρα τοῦ παιδιοῦ.

«Πόσος καιρός εἶναι ἀπό τότε πού τοῦ συνέβει αὐτό;» ρωτάει ὁ Ἰησοῦς καθώς τό παιδί κυλιόταν κάτω κι ἄφριζε, ἐξουθενωμένο ἀπό τόν δαίμονα. *«Ἀπό τά παιδικά του χρόνια»*, ἦταν ἡ ἀπάντηση. *«Πολλές φορές καί στήν φωτιά τόν ἔρριξε καί στά νερά, γιά νά τόν ἐξολοθρεύσει. Ἀλλά ἄν μπορεῖς νά κάνεις κάτι, βοήθησέ μας, σπλαγχνίσου μας»*. Μαζί μέ τήν ἀπόγνωση πού τυραννοῦσε τήν καρδιά του, ἡ ἀμφιβολία τήν δάγκωνε καί τήν μάτωνε.

Ἡ σκιά τῆς ἀμφιβολίας δέν ἔπαψε νά πέφτει βαριά στήν σκέψη καί στήν καρδιά τῶν ἀνθρώπων. Σήμερα μάλιστα μοιάζει νά εἶναι πιό πυκνή καί θολή. Τοὐλάχιστον, ὁ δύστυχος ἐκεῖνος πατέρας στήν φοβερή του θλίψη ἔτρεξε νά ζητήσει βοήθεια κοντά στόν Χριστό. Ἐνῶ στήν ἐποχή μας πολλοί δέν σκέπτονται νά ἀπευθυνθοῦν σ' Ἐκεῖνον στίς δυσκολίες, στήν ἀρρώστια, στόν πόνο τους. Ὁ πατέρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου μετά τήν ἀδυναμία τῶν μαθητῶν νά θεραπεύσουν τό παιδί του δέν ἔφυγε, δέν ἀπογοητεύθηκε ὁριστικά, ἀλλά προχώρησε καί ζήτησε τήν προσωπική ἐπέμβαση τοῦ Σωτῆρος. Ἐνῶ πολλοί ἀπό ἐμᾶς μόλις δοῦμε κάποιο μαθητή τοῦ

* Κήρυγμα τῆς 10.4.2016 • Κυριακή Δ΄ Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος) • Μάρκου, θ΄, 17-31.

Χριστοῦ, κάποιον λειτουργό του νά ἀδυνατεῖ νά μᾶς βοηθήσει ἤ μέ τήν στάση του νά μᾶς σκανδαλίσει σπεύδουμε νά ἀπομακρυνθοῦμε γενικά ἀπό τό περιβάλλον τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἡ ἀμφιβολία σκοτίζει τήν σκέψη, τῆς κλείνει τόν ὁρίζοντα, νεκρώνει τήν ἐλπίδα, τήν τυλίγει στό σκοτάδι.

Τό πρῶτο βῆμα γιά τήν ὑπερνίκηση τό ὑποδεικνύει ὁ Χριστός. Τό δεύτερο τό καθορίζει ἡ συμπεριφορά τοῦ Πατέρα. *«Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι».* Τό θέμα δέν εἶναι ἄν ἐγώ μπορῶ νά θεραπεύσω τό παιδί σου. Τό πρόβλημα εἶναι ἄν ἐσύ μπορεῖς νά πιστέψεις. Σ' αὐτήν τήν κατεύθυνση ἀναζήτησε τήν λύση τοῦ δράματός σου. Στήν καρδιά σου. Ἐκεῖ βρίσκεται τό ἐμπόδιο. Ἄν πιστέψεις, ὄχι ἁπλῶς μπορεῖ νά γίνει «κάτι» ἀλλά τό πᾶν μπορεῖ νά κατορθωθεῖ. Τό κλειδί γιά ν' ἀνοίξουμε βαριά κλεισμένες πόρτες μήν τό ζητᾶμε ἀλλοῦ. Ἐμεῖς τό ἔχουμε. Τό πετάξαμε στήν σκοτεινή γωνιά τῶν δισταγμῶν καί τῆς ἀμφιβολίας μας. Ἀπό ἐκεῖ θά πρέπει τό συντομώτερο νά τό ἀνασύρουμε. Τό κλειδί αὐτό εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη –ἡ δική μας συνειδητή, προσωπική πίστη– στήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Αὐτή πρέπει νά ἰσχυροποιηθεῖ καί νά πάρει στήν ζωή μας τήν κεντρική θέση πού τῆς ἁρμόζει.

Ἡ καρδιά τοῦ πατέρα ἀναταράζεται, καθώς συναισθάνεται ὅτι ὁ ἴδιος στέκει μέ τήν ἀπιστία του ἐμπόδιο στήν θεραπεία τοῦ παιδιοῦ του. Καί μέ μία ὕστατη προσπάθεια ἀπελευθερώνεται ἀπό τά δεσμά τῆς δυσπιστίας. Φωνάζει: *«Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ».* Καί ἡ κραυγή του μουσκεύει ἀπό δάκρυα.

Μία ἀνάλογη διάθεση ἄς κραυγάζουμε καί ἐμεῖς στόν Θεό, ὅταν παλεύουμε μέ τήν ἀμφιβολία στίς διάφορες περιστάσεις τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς. Στήν ἀποτυχία, στίς θλίψεις, στίς ἀπογοητεύσεις μας. *«Βλέπεις, Χριστέ μου, ἡ πίστη μου εἶναι τόσο σκελετωμένη, πού μόλις διαφέρει ἀπό τήν ἀπιστία. Γι' αὐτό καί κάμπτωμαι καί ἀποκαρδιώνομαι. Θέλω ὅμως νά πιστέψω. Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ μου».*

Οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε συχνά περίεργα μείγματα πίστεως καί δυσπιστίας. Ἔτσι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ προσευχή ἀποτελεῖ μία ἀπό τίς αὐθεντικότερες δεήσεις τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας.

Ὁ Θεός κι ὅταν ἀκόμη δέν τό καταλαβαίνουμε εἶναι κοντά μας. Κι ὅταν κραυγάζουμε «ποῦ εἶσαι Κύριε;» ἐκεῖνος ψιθυρίζει τήν ἀπάντηση στό βάθος τῆς ψυχῆς μας. *«Νά! Εἶμαι παρών. Μέσα στήν ἴδια τήν κραυγή σου».*

Τό ρεῦμα τῆς εὐεργετικῆς καί πανίσχυρης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ἀδελφοί μου, εἶναι μία πραγματικότητα. Ἡ γραμμή ὅμως γιά νά φθάσει στήν δική μας ζωή δέν εἶναι πάντοτε ἀνοικτή. Ὁ δικαιοδότης βρίσκεται στήν καρδιά μας συχνά κλειστός! Γυρισμένος στό ΑΝ «Χριστέ μου ἄν μπορεῖς...!» ψιθυρίζουμε δύσπιστα. Ἡ ἀπάντηση παραμένει σταθερή, φορτωμένη τώρα μέ τό κῦρος μυριάδων θαυμάτων: *«Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι».*

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*

«Τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ᾽ οἷς ἡτοίμασται»
(Μάρκου, ι΄, 40)

Ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ Κύριός μας στούς δύο υἱούς τοῦ Ζεβεδαίου στό αἴτημά τους νά καθίσουν ὁ ἕνας στά δεξιά του καί ὁ ἄλλος στά ἀριστερά του ὅταν ἔλθει στήν δόξα Του ἀπαντᾶ στό ἐρώτημα: Ποιοί κληρονομοῦν τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ποιοί εἰσέρχονται στόν Παράδεισο;

Ὁ Παράδεισος καί ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι συγκεκριμένος τόπος. Εἶναι ἔννοιες μέ πνευματική σημασία. Σημαίνουν τήν κοινωνία Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Παράδεισος εἶναι ζωή μέ τόν Τριαδικό Θεό, Βασιλεία Θεοῦ εἶναι ἡ κυριαρχία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐπικράτηση τοῦ θελήματός Του. Ἔτσι γίνεται φανερό ὅτι μέ τίς λέξεις «Παράδεισος» ἤ «Βασιλεία» τοῦ Θεοῦ ἀποδίδεται ἕνας ἄλλος τρόπος ζωῆς ἀπαλλαγμένος ἀπό τήν ἁμαρτία καί τίς συνέπειές της ἀπό αὐτό πού ζοῦμε τώρα.

Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἀπό τόν Θεό πού ἐπιθυμοῦσε νά ζεῖ καί νά κοινωνεῖ μαζί Του. Ὁ Θεός δέν εἶχε ἀνάγκη αὐτῆς τῆς κοινωνίας ἀλλά κινούμενος ἀπό ἀγαθότητα θέλησε τήν δική του εὐτυχία καί ζωή νά τήν χαρίσει καί σέ ἄλλα ὄντα. Ἔτσι δημιουργεῖ τόν ἄνθρωπο τόν ὁποῖο μάλιστα ἔκανε ἐξουσιαστή τῆς ὑλικῆς δημιουργίας του.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δέν σεβάσθηκε τήν ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ πού τόν ἐδημιούργησε καί τόν περιφρόνησε. Αὐτό τό ἔκανε μέ τήν συμβολή τοῦ διαβόλου πού ζήλεψε καί ἐφθόνησε γιά τήν μεγάλη τιμή τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτσι ἐξέπεσε τοῦ Παραδείσου τῆς κοινωνίας μέ τόν Θεό. Ὁ ἄνθρωπος στερήθηκε τήν θεία χάρη, ἐγκαταλείφθηκε ἀπό τόν Θεό προσωρινά καί ὑποδουλώθηκε στόν διάβολο, ὑποτάχθηκε στήν ἁμαρτία. Ὑποταγμένοι στήν ἁμαρτία γεννιώμαστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Κανένας ἑπομένως δέν

* Κήρυγμα τῆς 1.4.2012 • Κυριακή Ε΄ Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας) • Μάρκου, ι΄, 32-45.

δικαιοῦται νά ζεῖ μέ τόν Θεό. Δέν τό ἀξίζει διότι δέν εἶναι κατάλληλος γι' αὐτή τήν ζωή. Δέν μπορεῖ νά ζεῖ μέ τόν Θεό. Ὁ Θεός ὅμως δέν εὐαρεστήθηκε ὅταν ὁ ἄνθρωπος χωρίσθηκε ἀπό αὐτόν. Λυπήθηκε καί ὡς εὔσπλαγχνος φρόντισε νά δώσει μία νέα εὐκαιρία στόν ἄνθρωπο γιά νά κερδίσει τήν ζωή του. Ἡ φροντίδα τοῦ Θεοῦ ἄρχισε ἀπό τήν ὥρα τῆς προπατορικῆς παραβάσεως καί ὁλοκληρώθηκε μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἔκτοτε χάρις στόν Ἰησοῦ Χριστό μποροῦμε νά εἰσέλθουμε στόν Παράδεισο ὄχι δικαιωματικά ἀλλά ὡς δωρεά τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ. Ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε ἀνάξιοι αὐτῆς τῆς τιμῆς ἐκεῖνος παραβλέπει τήν ἀναξιότητά μας μᾶς συγχωρεῖ καί μᾶς ἀξιώνει νά ζοῦμε τήν δική του ζωή.

Θά πρέπει ἴσως νά ποῦμε ὅτι ἀπαιτεῖται συνεργασία Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Ὁ Θεός *«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι»*, ἄρα ἐναπομένει ἡ δική μας ἐπιθυμία, θέληση καί συγκατάθεση. Καί ὁ Θεός θά μᾶς ἐνισχύσει διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὥστε νά ἀγωνισθοῦμε καί νά ἀξιωθοῦμε αὐτῆς τῆς μεγάλης δωρεᾶς τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου.

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ*

«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»
(Ἰωάννου, ιβ΄, 13)

Μέ ἀλαλαγμούς καί ἐνθουσιασμό ὑπεδέχθη τό πλῆθος τοῦ κόσμου στήν Ἱερουσαλήμ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Τοῦ ἐπιφυλάχθηκε μία ὑποδοχή πού θά τήν ζήλευαν καί οἱ κοσμικοί ἄρχοντες. Εἶναι ὅμως γνωστό ὅτι μετ' οὐ πολλές ἡμέρες ὁ ἴδιος λαός καταριόταν αὐτόν πού ὑπεδέχθει ὡς βασιλέα. Τό «ὡσαννά» ἀνακατεύτηκε μέ τό «οὐαί» καί τό «ἆρον, ἆρον». Ἄς δοῦμε αὐτήν τήν παράξενη συμπεριφορά καί ἄς ἐπισημάνουμε τίς αἰτίες αὐτῆς τῆς ὀδυνηρῆς μεταστροφῆς τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ δηλώνουν χαρά καί ἀγαλλίαση. Οἱ πανηγυρισμοί καί οἱ ἰαχές φανερώνουν τήν ἀποδοχή τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ λαός ὑποδεχόταν τόν ἄξιο ἡγέτη του. Τόν ἀπεδέχοντο ὡς βασιλέα τους. Τό παραληροῦν πλῆθος ταπεινωμένο καί ἐξουθενωμένο ἀπό τούς δυνάστες του, στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναζητοῦσε στήριγμα καί ἐλπίδα ζωῆς. Ὁ Χριστός δέν ἦταν ἄγνωστος καί ξένος. Τόν εἶχαν ἀκούσει διδάσκοντα καί τούς εἶχε συναρπάσει ἡ δύναμη τῶν λόγων του. Τόν εἶχαν θαυμάσει θαυματουργοῦντα. Ἡ ζωή του τούς εἶχε ἐκπλήξει. Ἡ ἁπλότητά Του καί ἡ ταπείνωσή του τούς εἶχε κερδίσει. Μά περισσότερο ἀπό ὅλα ἡ ἀγάπη Του καί ἡ στοργή Του γιά τούς πάσχοντες καί καταδυναστευομένους εἶχε ἀποσπάσει τήν ἐμπιστοσύνη τους.

Ἡ αἰτία πού συγκέντρωσε τόσο πλῆθος ἦταν ἡ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ ὅτι θά ἐπισκεφθεῖ τόν λαό Του. Αὐτήν τήν ὑπόσχεση ὁ Θεός τήν ἀνανέωνε μέσῳ ἰσχυρῶν πολιτικῶν ἤ θρησκευτικῶν προσωπικοτήτων. Ὁ Χριστός ἐνσάρκωσε πλέον τίς ἐπιθυμίες καί ἐλπίδες τοῦ λαοῦ. Ἦλθε καί ἔστρεψε ἐπάνω Του ὅλο τό φῶς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Αὐτός ἐπαληθεύθηκε στίς προφητεῖες, ἐφήρμοσε τόν νόμο τοῦ Θεοῦ καί ζήτησε πίστη καί ὑποταγή στό πρόσωπό Του. Ἐρχόταν «ἐν ὀνόματι Κυρίου». Ἐρχόταν στό ὄνομα

* Κήρυγμα τῆς 8.4.2012 • Κυριακή τῶν Βαΐων • Ἰωάννου, ιβ΄, 1-18.

τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ἀπεσταλμένος Λυτρωτής καί εὐεργέτης τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ στήν αἰώνια ἀναζήτηση τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό καί τοῦ ἔψαλαν *«εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»*.

Ὅτι ὅμως συνέβη μέ τούς Ἰουδαίους δέν συνέβη ἐφάπαξ. Ἐπαναλαμβάνεται στήν Ἱστορία τοῦ κόσμου καί στήν προσωπική μας ζωή. Ὁ Κύριος ἔρχεται πρός τόν κόσμο, ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ Πατέρα φορτωμένος τό ἔργο τῆς σωτηρίας καί λυτρώσεως μας. Τό ἦθος τοῦ Χριστοῦ παντοῦ ἐπαινεῖται. Παντοῦ ἐνθουσιασμός καί ἀναγνώριση ἐπικρατεῖ γιά τό μεγαλεῖο τοῦ Θεανθρώπου.

Κι ὅμως ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀπορρίπτουμε τόν Χριστό, ὅταν διαπιστώνουμε ὅτι κοντά Του δέν ἱκανοποιοῦνται οἱ ἐγκόσμιες φιλοδοξίες μας. Ἐμεῖς ζητᾶμε ἐξουσία καί δύναμη. Ὁ Χριστός συνιστᾶ ταπείνωση καί ὑποταγή. Ἐμεῖς ζητᾶμε ἀπόλαυση τῶν ἡδονῶν τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστός διδάσκει ἐγκράτεια καί ἀποχή. Ἐμεῖς ἐπιθυμοῦμε ἀναγνώριση καί ὁ Χριστός θεωρεῖ δόξα Του καί Τιμή Του νά ἀνέβει στόν Σταυρό σάν ὁ ὑπεύθυνος γιά ὅλες τίς ἁμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Αὐτά πού μάθαμε ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό μᾶς βρίσκουν ἀντίθετους, γι' αὐτό καί Τόν ἀπορρίπτουμε, Τόν ἀρνούμαστε, Τόν καταδικάζουμε σέ θάνατο διά Σταυροῦ.

Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει, ὅτι Ἐκεῖνος παύει νά εἶναι ὁ *«ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»*. Ὅσοι ἔτσι Τόν ὑποδεχθοῦν καί ὑπαγοῦν ταπεινά στήν ἐξουσία Του θά τούς ὁδηγήσει στήν Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

